Hiç beklenmeyen bir miras ailesini sosyetede bir üst seviyeye taşıdığında, Amelia Hathaway, genç kız kardeşlerine ve dik başlı erkek kardeşine göz kulak olmanın, bu mirasın getirdiği karmaşayla ilgilenmekten çok daha kolay olduğunun farkına varır. Bütün bunlarının yanı sıra onu uğraştıran başka bir sorun daha vardır: uzun boylu, esmer ve tehlikeli bir şekilde yakışıklı olan Cam Rohan'a karşı hissettiği çekim.

Çoğu erkeğin ancak hayal etmekle sınırlı kalabileceği kadar varlıklı olan Cam, toplumun kısıtlamalarından sıkılmıştır ve "uygarlaşmamış" Çingene köklerine dönmeyi arzu etmektedir. Güzel Amelia ona yardım teklif ettiğinde, Cam öncelikle sadece arkadaş olmak niyetindedir fakat bu niyetlerin ikisini de kör eden tutku tarafından yıkılması uzun sürmez. Fakat gelenekleri katiyetle reddeden bir adam tüm zamanlatın en gelenekselleşmiş düzenine, evliliğe de hayır diyebilecek midir?

New York Times gazetesinin en çok satan kitaplar listesinin gözde yazarlarından Lisa Kleypas, geleneklere kafa tutan iki âşığın büyüleyici ve baştan çıkarıcı hikâyesiyle ayaklarınızı yerden kesecek.

"Gerçekten yetenekli bir öykücü." – *Publishers Weekly*

Kapak Görseli: istockphoto

ISBN 978-9944-82-189-6

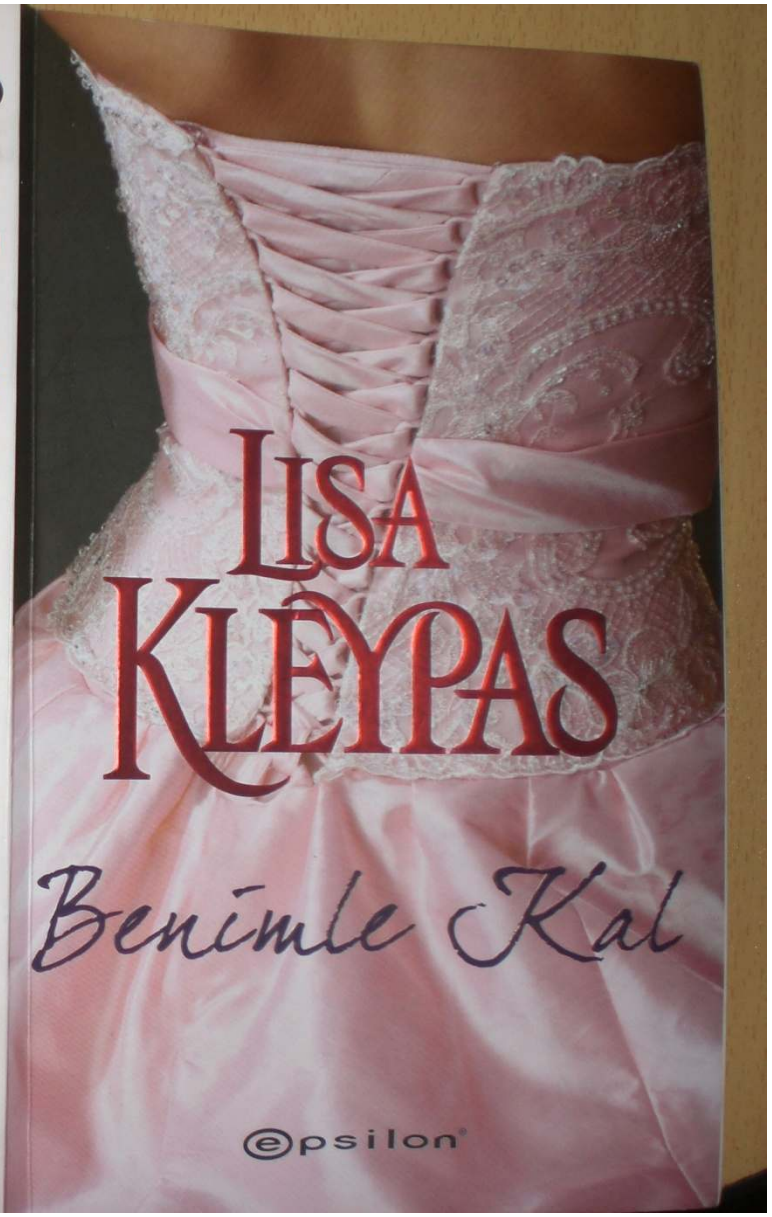
www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

20 TL

Lisa Kleypas

Benimle Kal

Lisa Kleypas

Benimle Kal

epsilon

1. Bölüm

LONDRA 1848
SONBAHAR

İki milyonluk şehirde birini arayıp bulmak zor iştir. Aranan kişinin bilinen alışkanlıkları varsa iş biraz kolaylaşır, onu bir taverna veya barda cin içerken bulabilirsiniz. Ama gene de kolay bir iş değildir bu.

Araba parke taşlar üzerinde tıngırdayarak ilerlerken Bayan Amelia Hathaway içinden umutsuzca, *Neredesin Leo?* diye tekrarlıyordu. Zavallı, çılgın, huzursuz Leo. Bazı insanlar baş edemedikleri koşullar karşısında hemen yıkılırlar. Bir zamanlar güçlü ve güvenilir biri olan ağabeyinin şu anki durumu da bu olmalıydı. Tamiri mümkün olmayan hatalar yapmış olmanın çaresizliği içindeydi.

Amelia pek umutlu olmadığı halde kendinden emin bir tavırla, "Onu bulacağız," dedi. Karşısında oturmakta olan Çingene'ye baktı. Merripen'de her zamanki gibi hiçbir tepki yoktu. Merripen'in fazla duygulu olmadığını söyleyen birine hak vermek gerekirdi. Ruhunu öyle kalın bir zırhla çevrelemişti ki, on beş yıldır Hathaway ailesinin

yanında olduğu halde daha ilk ismini kimseye söylememişti. Hathawayler onu arazilerinden geçen ırmağın kenarında yaralı ve baygın halde bulduklarından bu yana ona Merripen olarak sesleniyorlardı. Merripen uyanıp da çevresinde kendisine tamamen yabancı Hathawayler'i gördüğünde vahşice bir tepki vermişti. Onu yatakta tutabilmek için bütün aile büyük bir çaba göstermek zorunda kalmış, hareket ederse yaralarının daha kötü olacağını anlatmaya çalışmışlardı. Amelia'nın babası, arazi sahiplerinin topraklarını işgal eden Romanlar'a karşı, at üzerinde, ellerinde tüfeklerle düzenledikleri bir Çingene avında yer aldığını ve onun hayatta kalmayı başardığını düşünüyordu.

Bay Hathaway ciddi bir tavırla, "Büyük bir olasılıkla çocuk ölüme terk edilmiş," demişti. Bir eğitmen ve ileri görüşlü biri olarak, şekli ne olursa olsun şiddete karşıydı. "Bu kabileyle iletişim kurmak zor olacak. Çoktan burayı terk etmişlerdir bile."

Amelia'nın küçük kız kardeşi Poppy büyük bir hevesle bağırmıştı, "O bizim olsun mu baba?" Kafese konmuş bir kurt yavrusu gibi ona dişlerini gösteren bu vahşi çocuğu, onu eğlendirecek bir evcil hayvandan farklı görmediğine hiç şüphe yoktu.

Bay Hathaway ona gülümsemiş ve, "İstediği kadar burada kalabilir. Ama korkarım bir haftadan fazla onu tutamayız. Romen Çingeneleri göçebe bir ırktır. Uzun süre bir çatı altında kalamazlar, kendilerini hapiste hissederler," demişti.

Nasıl olduysa olmuş, Merripen kalmıştı. İlk başlarda küçük, sıska bir oğlandı. Ama iyi bir bakım ve düzenli beslenmeyle neredeyse korkutucu bir hızla, iri yarı, sağlıklı bir adamın ölçülerine ulaştı. Merripen'in aile içindeki yerini belirtmek zordu; aile mensubu değildi, uşak da değildi. Elinden her iş gelen biri olarak Hathawayler'e şoförlük

ve diğer başka işlerde yardımcı olduğu gibi, istediği zaman aileyle birlikte sofraya oturuyor ve evin ana bölümünde yer alan bir odada kalıyordu.

Şimdi Leo kayıp ve büyük bir ihtimalle tehlikede olduğuna göre, Merripen muhakkak onu bulmak konusunda yardımcı olacaktı.

Merripen gibi biri varken Amelia'nın yalnız yola çıkması hiç doğru olmazdı. Gerçi yirmi altı yaşındaydı ve kimseye ihtiyaç duymadığını düşünüyordu.

Amelia, "Leo'nun asla gitmeyeceği yerleri dikkate almayalım," dedi. "Kiliseler, müzeler, eğitici yerler ve kibar mahalleler bizim kapsam alanımızın dışında."

Merripen, "Burası kocaman bir şehir," diye homurdandı.

Merripen Londra'yı sevmezdi. Ona göre sözde çağdaş bir toplumun yapıtları, doğadaki herhangi bir şeyden çok daha vahşiydi. Bir domuz ağılı veya şık bir salonda bir saat geçirmek arasında bir tercih yapması gerekse hiç düşünmeden domuz ağılını seçerdi.

Amelia, "Tavernalardan başlayalım," dedi.

Merripen ona sert bir bakış attı. "Londra'da kaç taverna var biliyor musun?"

"Hayır, ama gece sona ermeden biliyor olacağım."

"Tavernalardan başlamayacağız. Leo'nun bela arayacağı yerlere bakacağız."

"Ve bu yerler?"

"Jenner's."

Jenner's, kibar beylerin kibar olmayan şekilde davranmak için gittikleri tanınmış bir kulüptü. Bir zamanlar eski bir boksör olan Ivo Jenner tarafından kurulmuş, onun ölümünden sonra da birkaç kez el değiştirmişti. Şimdiki sahibi damadı Sör St. Vincent'dı. Namı pek de iyi olmayan St. Vincent, kulübün çekiciliğini artırmıştı.

Bu mekâna üye olmak bir servet gerektiriyordu. Üç ay önce, Leo unvanını tescil ettirerek kulübe kaydolmakta ısrar edince Amelia ona, "Ölümüne içki içmek istiyorsan, daha uygun fiyatlı yerlerde içmeni rica ederim," demişti.

Leo umursamaz bir tavırla, "Ama artık ben bir vikontum," demişti. "Farklı bir tavrım olmalı. Sonra insanlar ne der?"

"Salak bir serseri olduğunu, unvanın sana verilmiş olmasının bir maymuna verilmiş olmasından farklı olmadığını söylerler."

Bu benzetme Amelia'nın yakışıklı ağabeyinin yüzünde alaylı bir tebessüm oluşturmuş, "Sanırım bu kıyaslama maymuna bir hakaret," demişti.

Gittikçe üzüntüsü artan Amelia, eldivenli eliyle ağrıyan başını tuttu. Leo ilk kez ortadan kaybolmuyordu ama yok oluşları hiç bu kadar uzun sürmemişti. "Daha önce hiçbir kumarhaneye girmedim," dedi. "Kendimi bir roman kahramanı gibi hissediyorum."

"Sizi içeri sokmazlar. Siz bir bayansınız. Soksalar bile ben girmenize izin vermem."

Amelia elini indirerek ona şaşkınlıkla baktı, Merripen'in ona bir şey yasaklaması pek alışılmış bir şey değildi. Belki de ilk kez böyle bir şey oluyordu. Bunu rahatsız edici bulmuştu. Ağabeyinin hayatı söz konusuyken, sosyal yaşamda ne doğrudur ne değildir, hiçbiri umrunda değildi. Hem erkeklerin bu ayrıcalıklı sığınağını merak ediyordu. Madem evde kalmış bir kız olmaya mahkûmdu, onun sağladığı küçük kaçamaklardan da yararlanmalıydı.

"Merak etme seni de içeri almazlar," dedi. "Sen Romansın."

"Nasıl oluyorsa kulübün yöneticisi de Roman".

Bu çok tuhaftı. Hatta olağandışı bir şeydi. Romanlar hırsız ve yankesici olarak bilinirlerdi. Bir Roman'ın para

ve kredi hesaplarından sorumlu olmasının yanında, tartışmalı ve kavgalı kumar oyunlarında arabuluculuk, hakemlik yapması da şaşırtıcıydı.

"Böyle bir pozisyona sahip olabildiğine göre çok farklı vasıfları olan biri olmalı," dedi Amelia. "Çok iyi, mekâna girerken bana eşlik etmene izin veriyorum. Belki seni görünce daha olumlu davranır."

"Teşekkür ederim." Merripen'in sözleri öyle kuruydu ki, ona kibrit çaksa yanacak gibi bir hava vermişti.

Merripen, en şık mağazaların ve tiyatro binalarının bulunduğu caddede arabayı sürerken Amelia sessizdi. Hafif yaylı araba, sütunlu evlerin, düzgün çitlerin içinde, yeşilliklerin, George dönemine ait binaların bulunduğu meydanlarda, geniş caddelerde coşkuyla sarsılıyordu. Birkaç cadde geçtikten sonra kiremit duvarlar yerlerini sıvalı, daha sonra da taş duvarlara bıraktı.

Şehrin Batı ucu Amelia'ya yabancıydı. Evleri şehre yakın olmasına karşın Hathawayler sık sık şehre, özellikle de bu bölümüne inmeye cesaret edemezlerdi. Son kuşağın bile şehrin bu kısmıyla pek bir alakası yok gibiydi.

Amelia, Merripen'in şehri kendisinden daha iyi bilmediği halde nereye gideceğini biliyormuş gibi ilerleyişine şaşkınlıkla baktı. Merripen'in, her yerde yolunu bulma gibi bir içgüdüsü vardı.

Gaz lambalarının ışığıyla parlayan King Caddesi'ne saptılar. Cadde, gece eğlencesine giden arabalar ve yayalarla gürültülü ve hareketliydi. Havada, kömür dumanlarının arasında donuk kırmızı pırıltılar vardı. Azametli binaların tepeleri ufuk çizgisini kırıyor, bir cadının dişleri gibi sıra sıra, kapkaranlık çıkıntılar oluşturuyordu.

Merripen arabayı ahırdan bozma evlerin bulunduğu dar bir sokağa soktu ve taş cepheli, büyük bir evin arkasında

durdu. Jenner's. Amelia'nın kalbi sıkıştı. Bu ilk baktıkları yerde ağabeyini sağ salim bulma olasılığı olabilir miydi?

Kaygılı bir sesle, "Merripen?" dedi.

"Evet?"

"Şunu bilmeni istiyorum ki, Leo şu ana kadar kendini öldürmeyi başaramamışsa, bulduğumuzda onu ben öldürmeyi planlıyorum."

"Tabancayı size veririm."

Amelia gülümsedi ve bonesini düzeltti. "Haydi, içeri girelim. Ama unutma, konuşmayı ben yapacağım."

Sokakta nahoş bir koku vardı; hayvan, çöplük ve kömür tozu kokusu. İyi bir yağmur yağmadığı sürece sokaklarda ve derelerde çok çabuk pislik birikiyordu.

Amelia kendini binanın yanından sıra sıra geçmekte olan farelerden zor kurtardı.

Merripen, atların kayışını ahırdan çıkıp gelen bir seyise uzatırken Amelia'nın bakışları çıkmaz sokağın sonuna doğru kaydı.

İki genç, küçük bir ateşin yanında durmuş, ellerinde sopalarla bir şeyler kızartıyorlardı. Amelia ateşte pişen şeyler üzerine yorum yapmak istemedi. Dikkati, hafif ışığın altındaki üç erkek bir kadından oluşan gruba takıldı. İki adam boks yapıyor gibiydiler ama o kadar içkiliydiler ki, dans eden ayıları andırıyorlardı. Kadının elbisesi çok renkliydi ve bel kısmı göğüslerini iyice belirtecek şekilde dapdardı. Kadın iki adamın kendisi için dövüşmesinden keyiflenmiş görünüyor, üçüncü adam ise gürültüyü bastırmaya çalışıyordu.

Kadın hiçbir bayana yakışmayacak şekilde konuşuyor, "Haydi aslanlarım... İkiniz de gelin be, horoz dövüşüne gerek yok," diyordu.

Merripen, "Yaklaşmayın" diye mırıldandı.

Amelia duymamış gibi yaparak daha ilginç bir görüntüye odaklandı. Onu çeken kavga görüntüsü değildi çünkü sessiz sakin Primrose Sarayı bile ara sıra yumruk kavgalarından nasibini alırdı. Bütün erkekler, pozisyonları ne olursa olsun zaman zaman daha alt seviyedeki doğalarına dönerdi. Amelia'nın dikkatini çeken üçüncü adamdı; sarhoşları ayırmak, arabulucu olabilmek için ok gibi aralarına fırlayan adam.

Diğer iki erkek kadar şık giyimliydi ama bu adamın soylu biri olmadığı besbelliydi. Siyah saçlı, esmer ve egzotikti. Karşısındaki adamların saldırı ve hamlelerine, bir kedi kıvraklığı ve zarafetiyle karşı koyuyordu.

Şiddetli bir yumruğu koluyla durdurmaya çalıştığı anda bile düzgün bir şekilde konuşmaya çalışarak, "Baylar," dedi. "Buna bir son verin yoksa ben son vermek zorunda..." Sözünü bitiremeden, arkasındaki adamın üstüne atlamasını engellemek için yana kaçtı.

Bu manzara üzerine fahişe kıkırdamaya başladı. "Bu gece bunlarla başın belada Rohan" dedi. Yeniden kavganın içine dalan Rohan bir hamle daha yaptı. "Baylar biliyorsunuz ki, kavga..." yay şeklinde seyreden süratli bir yumruğu engelledi, "bu şiddet..." sağdan gelen bir vuruşu durdurdu, "hiçbir şeyi çözmez."

Adamlardan biri, "Aşağılık herif!" diye bağırarak aklını yitirmiş bir geyik gibi tos attı.

Rohan kenara çekildi ve onun doğrudan bina duvarına toslamasına izin verdi. Saldırgan acıyla sarsıldı ve inleyerek kendini yere attı. Hasmının tepkisi tek kelimeyle minnet olamazdı. Siyah saçlı adama kavgayı bitirdiği için teşekkür edeceğine, "Kahretsin Rohan, neden araya giriyorsun? Bağırsaklarını deşecektim o herifin!" diye bağırdı.

Yumruklarını sıkmış, kollarını değirmen kanadı gibi sallıyordu.

Rohan bir sol kroşe geçiştirdi ve rahat bir hareketle

adamı yere savurdu. Yüzükoyun yatan adamın yanında durarak gömleğinin koluyla adamın alnını sildi. Kibarca, "Bu yeterli mi?" dedi. "Evet mi? Güzel... Şimdi kalkmanıza yardım edeyim, Sayın Lordum." Rohan adamı yukarı çekerken kulübün kapısında bekleyen kapı görevlisine seslendi, "Dawson, Lord Latimer'in ön kapıdaki arabasına binmesine yardımcı ol. Ben Lord Selway'le ilgileneceğim."

O sırada ayaklanmış olan aristokrat, "Zahmet etme" dedi. "Kahrolası arabama kendim gidebilirim."

İri bedeninden sarkan giysilerini içeri sokmaya çalışırken, "Rohan," dedi. "Senden bir konuda söz isteyeceğim."

"Elbette Lordum."

"Eğer bu olay duyulursa, eğer Leydi Selway bir sokak kadınının menfaatleri için dövüştüğümü duyarsa, hayatım mahvolur."

Rohan güven verici bir rahatlıkla yanıtladı, "Asla bilmeyecek Lordum."

Selway, "O her şeyi bilir," dedi. "Şeytanla anlaşması var sanki. Eğer bu küçük tartışmayla ilgili bir sorgulama olursa..."

"Nedeni talihsiz bir bilek güreşidir efendim."

Selway daha genç olan adamın omzuna vurdu. "Evet. Evet. İyi adam... Ve sessizliğini mühürlemek üzere..." Tombul elini yeleğinin cebine soktu ve bir kese çıkardı.

Rohan başını sallayarak geri çekildi. "Hayır, Lordum," dedi. "Sessizliğimin bedeli yoktur."

Aristokrat, "Al şunu" diye ısrar etti.

"Alamam Lordum."

"Senin bunlar." Bir kese para yere düştü ve metalik bir gürültüyle etrafa saçıldı. "Paralar orada. Onu caddenin ortasında bırakıp bırakmamak tamamen senin tercihin." Selway gittikten sonra Rohan yerdeki keseye bir sürüngene bakar gibi baktı. Karşısında kimse olmadığı halde, "Ben bunu istemiyorum," dedi.

Fahişe yavaş yavaş keseye yaklaşarak, "Ben alırım," dedi. Keseyi kaldırıp miktarını ölçer gibi eliyle tarttı. Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Rüşvetten korkan bir çingeneye hiç rastlamamıştım," dedi.

Rohan aksi bir suratla, "Korkmuyorum, ona ihtiyacım yok," dedi. İçini çekerek tek eliyle ensesini ovdu. Kadın güldü ve onun sırım gibi bedenine açık bir beğeniyle baktı." Bir şeyler atıştıracağım. Belki Bradshaw'a gitmeden benimle bir tek atarsın," dedi.

"Teklifin için teşekkürler," dedi adam kibar bir tavırla. "Ama hayır."

Kadın hafifçe omzunu silkerek, "Bizim mesai bitti desene," dedi. "İyi geceler."

Rohan hafifçe başını eğerek cevap verdi, aşırı bir ilgiyle yerdeki bir noktaya bakıyor gibiydi. Sessizce duruyor, sanki zor duyulan bir sesi dinliyordu. Elini arkasına götürerek sanki orada bir ağrı varmış gibi sırtını ovuşturdu. Sonra yavaşça döndü ve doğrudan Amelia'ya baktı. Bakışları karşılaşınca Amelia birden şaşırdı. Aralarında epey bir mesafe olmasına karşın Amelia bu bakışın tüm gücünü üstünde hissetti. Adamın yüzünde bir sıcaklık, yumuşaklık yoktu. Aslında acımasızca, sanki bu dünyanın anlamsızlığını uzun süre önce keşfetmiş de onu olduğu gibi kabul etmiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

Adamın ilgisiz bakışları üzerinde dolaşırken Amelia onun ne gördüğünü tahmin etmeye çalıştı; rahat giysiler içinde açık renk tenli, siyah saçlı, Hathawayler'in ortak özelliği olan pembe yanaklı bir kadın. Kadınların çok ince narin, soluk renkli olmaları moda olmasına rağmen Amelia'nın güçlü ve şehvetli bir görünümü vardı.

Amelia alçakgönüllü bir tavırla, öyle muhteşem bir güzelliği olmasa da bir koca bulmak için yeterli bir çekiciliği olduğunu düşündü. Ama bir keresinde kalbini o riske atmış, felaket getiren sonuçlarını yaşamıştı. Bir daha denemeye niyeti yoktu. Ve Tanrı biliyordu ya, diğer Hathawayler'i yönetmek tüm zamanını alıyordu.

Rohan başını çevirdi ve tanışıklık belirten tek söz etmeden, selam vermeden kulübün arka kapısına gitti. Adımları sanki bir şey düşünmek için kendisine zaman tanıyormuş gibi yavaştı. Hareketlerinde farklı bir rahatlık vardı. Uzun adımları bir akarsuda kayıyormuş gibiydi.

Amelia onunla aynı zamanda kapıya ulaştı.

"Bayım, Bay Rohan. Sanırım siz kulübün yöneticisisiniz."

Rohan durdu ve dönerek kızla yüz yüze geldi. Amelia'nın onun sıcak tenini hissedebileceği, kokusunu duyabileceği kadar yakındılar birbirlerine. Kaliteli brokardan yapılmış yeleğinin düğmelerini açmıştı, içinden ince bembeyaz gömleği görünüyordu. Rohan yeleğini iliklemeye yeltendiğinde Amelia parmaklarında altın yüzükler olduğunu gördü. Hafif bir rahatsızlık hissetti, daha önce hissetmediği türden bir rahatsızlıktı bu, korsesi fazlaca sıkıyormuş, uzun yakası boynunu acıtıyormuş gibi bir duygu.

Kızararak kendini adama bakmaya zorladı. Genç bir adamdı karşısındaki, otuzunda yoktu. Egzotik bir melek gibiydi suratı. Bu yüz kesinlikle günah işlemek için yaratılmıştı; suskun dudakları, üçgen çenesi, uzun düz kirpiklerle gölgelenmiş ela gözleri... Saçlarının bir kesime ihtiyacı vardı, siyah dolgun bukleleri hafifçe ensesine dökülüyordu. Kulağındaki elmas küpe Amelia'nın nefesini kesti.

Adam hafifçe eğildi, "Emrinizdeyim Bayan..."

"Hathaway," dedi Amelia kısaca. Solunda duran refakatçisini tanıştırmak üzere döndü. "Bu da refakatçim Merripen."

Rohan ona ilgiyle baktı. "Roman dilinde yaşam ve ölüm demek."

Merripen'in adının anlamı bu muydu? Amelia şaşkınlıkla ona baktı. Merripen hiçbir önemi yokmuş gibi omzunu silkti. Amelia tekrar Roman'a döndü. "Bayım, size bir soru soracağız, hatta iki soru."

"Sorulardan hoşlanmam."

Amelia inatla sözlerini sürdürdü. "Ağabeyim Lord Ramsay'i arıyorum. Nerede olduğuna dair en ufak bir ipucu bile benim için çok önemli."

"Bilsem bile söylemezdim." Yarı yabancı, yarı Londralı, hatta biraz üst düzey bir aksanla konuşuyordu. Sesi çok çeşitli insanla temas etmiş olduğunu gösteriyordu.

"Sizi temin ederim bayım, gerekmedikçe ne kendimi ne de bir başkasını sıkıntıya sokarım. Ama bugün ağabeyimin kayboluşunun üçüncü günü..."

Rohan kapıya doğru yürüdü, "Beni ilgilendirmez."

"Maalesef uygunsuz ortamlarda bulunmaktan hoşlanıyor."

"Çok yazık."

"Ölmüş bile olabilir."

"Size yardımcı olamam. Umarım bulursunuz." Roman kulübün kapısını açtı ve içeri girmek üzereyken Merripen Roman diliyle konuşmaya başlayınca durdu.

Merripen Hathawayler'e geldikten sonra Amelia pek seyrek olarak onun bu gizli dili konuştuğunu duymuştu. Putperestlere özgü bir dil gibiydi, sessiz harfler güçlü, sesli harfler uzatılarak konuşuluyordu ama sözcüklerin birbirleriyle uyumunda ilkel bir müzikalite vardı.

Merripen'i dikkatlice dinlemekte olan Rohan omzunu

kapı kirişine dayadı. "Eski dil," dedi. "Yıllardır bu dili duymamıştım. Sizin kabilenin reisi kim?"

"Benim kabilem yok."

Uzun bir sessizlik oldu, Rohan Merripen'in gizemini değerlendiriyor gibiydi.

Ela gözler kısıldı. "Gelin bakalım, bir şeyler bulabilecek miyiz?"

Rahat bir şekilde kulübe girdiler ve Rohan bir adamını onları üst kattaki özel bir misafir odasına götürmesi için görevlendirdi. Amelia garip sesler, mırıltılar, bir yerlerden gelen bir müzik sesi ve gidip gelen ayak sesleri duyuyordu. Erkekler için hareketli bir kovandı burası sanki. Görevli, genç ve kibar davranan biriydi. Rohan gelene kadar beklemeleri için onları amacına uygun konumda bir odaya aldı ve kendini belli eden Doğu Londra aksanıyla orada beklemelerini söyledi. Merripen, King Caddesi'ne bakan bir pencereye doğru yürüdü.

Amelia çevresindeki hem sade hem de lüks görünen atmosfere şaşırmıştı. El dokuması halı mavi ve krem rengi tonlarındaydı, duvarlar ahşap kaplama, koltuklar kadife kaplıydı. Bonesini çıkarıp tırnak ayaklı maun sehpanın üzerine koyarken, "Oldukça zevkli bir yer," dedi. "Her nedense... zevksiz döşenmiş bir oda bekliyordum."

"Jenner's bilinen kuruluşların bir nebze üstündedir. Bir erkekler kulübü gibi görünse de, asıl hedefi Londra'daki en büyük risk bankasını oluşturmaktır."

Amelia gömme kütüphaneye doğru gidip tembelce kitapları incelerken sordu, "Sence Bay Rohan neden Lord Selway'den para almak istemedi?"

Merripen omzunun üstünden alaylı bir bakış attı, "Romanlar'ın maddiyatla ilgili düşüncelerini bilmiyor musunuz?"

"Evet, sizin insanlarınızın kimseye yük olmak istemediklerini biliyorum. Ama hizmeti karşılığı birkaç kuruşu reddeden Roman'a da pek rastlamadım."

"Kimseye yük olmamaktan da öte. Bir *chal* için bu pozisyonda olmak..."

"*Chal* nedir?"

"Roman çocuğu. Bir *chal* için güzel kıyafetler giymek, bir çatı altında uzun süre kalmak, çok para kazanmak... utanç vericidir. Ayıptır, onun doğasına aykırıdır."

Öyle ciddi ve kendinden emin görünüyordu ki, Amelia ona biraz takılmak istedi. "Ee, senin mazeretin nedir bakalım Merripen? Hathawayler'in çatısı altında epey uzun kaldın."

"Bu farklı. Birincisi, sizinle yaşamak bana bir gelir sağlamıyor."

Amelia güldü.

"Diğerine gelince..." Merripen'in sesi yumuşadı. "Sizin ailenize hayatımı borçluyum."

Amelia onun yenilgi nedir bilmeyen haline bakınca içine adeta bir şefkat dalgası yayıldı.

"Ne oyunbozansın!" dedi. "Ben biraz dalga geçeyim diyorum, sen ciddiye alıyorsun. Biliyorsun, kalmak zorunda değilsin sevgili dostum, sen borcunu bin kez ödedin."

Merripen hemen başını salladı.

"Sizden ayrılırsam, bir yuvanın içinde yavrularını bırakmış bir kuş gibi olurum. Hem de yanı başlarında bir tilki varken."

Amelia, "O kadar da çaresiz değiliz canım," diye itiraz etti. "Ben aileye bakabilecek güçteyim... Leo da bakabilir, tabii aklı başındayken."

"Ne zaman olacak bu?" Merripen'in sesinin yumuşaklığı soruyu daha da iğneleyici kılıyordu.

Amelia konuyu tartışmak için ağzını açtıysa da hemen kapatmak zorunda kaldı. Merripen haklıydı. Leo son altı

ayı sürekli sarhoş olarak geçirmişti. Üzüntü içinde kurşun gibi birikmişti. Zavallı Leo enkaz halindeydi. Onun için bir şey yapılamayacağı düşüncesi Amelia'yı dehşete düşürüyordu. Kurtarılmak istemeyen birini kurtarmak çok zordu.

Ama bu onun elinden geleni yapmasına engel değildi.

Odanın etrafında dolaştı, oturup bekleyemeyecek kadar tedirgindi. Leo dışarılarda bir yerde kurtarılmayı bekliyordu. Ve kimse de Rohan'ı ne kadar beklemek zorunda olduklarını söylemiyordu.

Kapıya yönelerek, "Ben gidip dışarıya bakacağım," dedi. "Uzaklaşmam. Sen kal Merripen, Bay Rohan her an gelebilir."

Amelia, Merripen'in bir şeyler mırıldandığını duydu. Beklemesini rica etmesine rağmen Amelia onu dinlemedi, Merripen arkasından fırladı ve holde onu yakalayarak, "Bu yaptığınız yanlış," dedi.

Amelia durmadı. Şu anda ahlaki değerler ona bir şey ifade etmiyordu. "Bu bir kumar salonunu görmek için elimdeki tek fırsat, onu kaçırmak istemiyorum." Sesleri izleyerek büyük muhteşem bir salonu kuşatan galeriye girdi.

Şık giyimli erkekler üç büyük kumar masasının çevresinde oyunu izliyorlardı. Krupiyeler para ve zar topluyordu. Yüksek sesle konuşmalar, bağırışlar duyuluyordu. Büyük bir heyecan fırtınası hissediliyordu. Görevlilerin kimi tepside yiyecek ve şarap, kimi de fişleri ve yeni kartları taşıyordu.

Bir sütunun arkasına gizlenmeye çalışan Amelia bu kalabalığı üst galeriden izliyordu. Bakışları siyah bir ceket giymiş ve siyah bir kravat takmış olan Bay Rohan üzerinde durdu.

Kulüp üyeleriyle bir örnek giyinmiş olmasına karşın

onların arasında güvercinler arasındaki bir tilki gibi duruyordu. Rohan risk bankasının yönetildiği salonun köşesindeki büyük maun masaya yarı oturmuş yarı dayanmış bir pozisyondaydı. Bir görevliye emirler veriyordu. Fazla el kol hareketi yapmasa da hareketlerinde bir çekicilik vardı, bedenini kullanışındaki rahatlık göze hoş geliyordu.

Ve sonra...her nasılsa Amelia'nın aşırı ilgisi ona kadar ulaştı. Başını çevirdi ve doğrudan ona baktı. Aynı sokakta olduğu gibi. Amelia kalbinin atışını bedeninin her bölgesinde hissediyordu. Utanç ve şaşkınlık içinde bir çocuk gibi kıpkırmızı bir suratla kalakalmıştı. Neyse ki sütunun arkasına saklanmayı akıl etti.

Daha sonra Merripen'in, "Neler oluyor?" diye sorduğunu işitti.

"Sanırım Bay Rohan beni gördü," derken sinirli bir şekilde güldü. "Umarım onu rahatsız etmemişimdir. Haydi, şimdi misafir odasına gidelim."

Sütunun bir ucundan korka korka bir bakış attığında Bay Rohan'ın artık orada olmadığını gördü.

2. Bölüm

Cam maun masadan kalkıp kumar salonunu terk etti. Her zamanki gibi gideceği yere ulaşana kadar bir iki kez durduruldu. Bir teşrifatçı Lord bilmem kimin kredi limitini yükseltmek istediğini, başka bir görevli de salonlardan birindeki içecekler listesi ilan tahtasının değiştirilmesi gerektiğini söylüyordu. Onları dalgın bir tavırla cevapladı. Aklı yukarda onu bekleyen kadındaydı.

Bu olağan gece gittikçe garip bir hal alıyordu.

Uzun zamandır hiçbir kadın, Amelia Hathaway kadar onun ilgisini çekmemişti. Çok sağlıklı, zinde bir görünüşü vardı. Pembe yanakları, çekici vücudunu saran sade elbisesiyle onu sokakta gördüğü ilk anda ona karşı bir istek duymuştu. Neden olduğunu bilmiyordu, İngiliz kadınlarında onu rahatsız eden her şey onda mevcuttu.

Belli ki, Bayan Hathaway çevresindeki her şeyi çekip çevirme konusunda kendini çok yetenekli buluyordu. Genelde, Cam'in bu tür kadınlara karşı tek tutumu onların yanından direk kaçmak olurdu. Ama Cam onun güzel mavi gözlerine baktığında ve onlardaki kararlılığı fark etti-

ğinde tek düşüncesi, onu kapıp bir yerlere götürüp medeni bir insanın yapmayacağı şeyleri yapmak olmuştu. İçinden barbarca davranmak geliyordu.

Uygar olmayan dürtüler her zaman su yüzüne çıkmaya hazır bekler. Geçen yıldan beri Cam de dürtülerini kontrol etmekte daha fazla zorlanmaya başlamıştı. Tuhaf bir şekilde çabuk parlıyordu, sabırsız ve sinirli olmuştu. Eskiden ona zevk veren şeyler artık onu tatmin etmiyordu. En kötüsü de cinsel aktivitelerini de hayatındaki diğer şeyler gibi isteksizce yerine getiriyor olmasıydı. İçinde hiçbir kıpırtı yoktu. Ne heyecan ne ateş... Cinsellik artık bedenin diğer ihtiyaçları gibi olmuştu onun için, uyumak, yemek gibi. Cam bu konuda hiç mutlu olmadığı için bunu patronu Lord St. Vincent'la konuşmaya karar verdi.

Bir zamanların hızlı çapkınlarından olan St. Vincent, şimdi son derece sadık bir koca olmasına rağmen bu konuları bilirdi. Cam ona kederli bir şekilde, otuzuna yaklaşırken fiziksel dürtülerin azalması normal midir diye sorduğunda adam ağzına aldığı bir yudum içkiyle az kalsın boğuluyordu.

Vikont, konyak boğazını yaktığından hafif öksürerek, "Tanrım, olur mu öyle şey," dedi. Sabahın erken saatleriydi, yönetim odasında hesapları kontrol ediyorlardı.

St. Vincent kumral saçları, açık mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Bazılarına göre ondan daha düzgün hatlara sahip başka biri daha yoktu. Bir azizin bakışlarına, bir serserinin ruhuna sahipti. "Sorabilir miyim ne tür kadınlarla yatıyorsun?"

Cam bezgin bir tavırla, "Ne demek ne tür kadınlarla?" diye sordu.

"Güzel mi, vasat mı?"

"Güzeller sanırım."

"İşte senin problemin," dedi meseleyi çözmüş bir tavırla. "Vasat kadınlar daha çok keyif verirler. Minnet duygusundan daha etkili bir afrodizyak yoktur."

"Gene de sen güzel bir kadınla evlisin."

St. Vincent'ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Evlendiğin kadın başka bir kategoriye girer. Onlara çok emek verirsin ama karşılığı muhteşem olur. Ben evli kadınları tavsiye ederim. Özellikle kendininkini."

Cam ona rahatsız bir tavırla baktı. St. Vincent'la ciddi konuşmaya çalışmak, onun işi şakaya dökme merakı yüzünden bazen böyle berbat olabiliyordu. "Sizi doğru anlıyorsam Lordum," dedi oldukça sert bir sesle, "isteksizliğe karşı öneriniz güzel olmayan kadınlarla ilişkiye girmek."

St. Vincent masadan gümüş bir kalem tutacağı aldı, becerikli bir tavırla içine bir iç yerleştirip onu mürekkebe batırılacak hale getirdi. "Rohan, senin sorununu anlamak için elimden geleni yapıyorum. Gene de şunu söyleyeyim, ben isteksizlik denen şeyi hiç yaşamadım İstemekten vazgeçmek için ancak ölüm döşeğinde olmalıyım. Gerçi kısa zaman önce ölüm döşeğindeydim, o zaman bile şeytan karıma karşı neler hissettirdi bir bilsen."

Cam, "Tebrikler," dedi ve doğru dürüst bir yanıt alabileceği düşüncesini bir kenara bıraktı. "Haydi, hesaplara dönelim, cinsel hayatımızdan daha önemli konular var."

St. Vincent bir şekil çizdi ve kalemi yerine koydu. "Hayır, ben cinsel hayatımızı konuşmak istiyorum. Hesaplardan daha eğlenceli." Sahte bir rahatlık içinde koltuğuna yaslandı.

"Ne kadar gizli hareket edersen et peşindeki ateşli kadınlar gözden kaçmıyor. Londralı kadınlar senin çekiciliğinin bayağı farkında. Nereden bakarsak bakalım, sana sunulan her şeyin sonuna kadar tadını çıkarıyorsun."

Cam ona anlamsız gözlerle baktı. "Özür dilerim ama bir şey mi ima etmeye çalışıyorsunuz Lordum?"

St Vincent arkasına yaslandı ve bakımlı ellerini piramit şeklinde birleştirdi. Dikkatlice Rohan'a bakıyordu, "Şimdiye dek isteksizlik konusunda bir şikâyetin olmadığına göre şunu söyleyebilirim ki, tıpkı diğer iştahsızlık olayları gibi bu da hep aynı şeylerin getirdiği bıkkınlıktan olmalı. İşin içine biraz soyluluk katsan diyorum."

Akla yakın bir düşünceydi bu, Cam adı çapkına çıkmış birinin başka bir yol deneme gibi bir düşüncesi olabilir mi diye düşündü.

Evie'yi çocukluğundan, eşini kaybetmiş olan babasını kulüpte sık sık ziyaret ettiği günlerden tanırdı, onun için kız kardeşine duyabileceği şekilde bir koruma hissi duyuyordu. Kimse onu böyle bir çapkının yanında düşünemezdi ve kimse tavsiye üzerine yapılan bir evliliğin tutkulu bir aşka dönüşmesine St. Vincent kadar şaşıramazdı.

Cam, "Evlilik için ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Aşırı birliktelik bıkkınlık getiriyor mu?"

St. Vincent'ın yüz ifadesi değişti ve karısını düşününce mavi gözleri sıcak bakmaya başladı.

"Şunu öğrendim ki doğru kadını bulduğunda asla doyuma ulaşmazsın. Aşırı birliktelik sadece mutluluktur ama böyle bir şey gerçekleşebilir mi kuşkuluyum." Hesap defterini kararlı bir şekilde kapatıp ayağa kalktı. "İzin verirsen Rohan, sana iyi geceler dilemek istiyorum."

"Şu hesapları bitirseydik?"

"Kalan hesapları senin maharetli ellerine bırakıyorum." Cam kaşlarını çatınca St. Vincent masum bir tavırla omuzlarını silkti ve, "Rohan aramızdan biri yüksek matematik yeteneği olan bekâr biri ve akşam için yerine getirilmesi gereken bir sözü yok. Diğeri ise evde onu özleyen genç karısının beklediği, her zaman arzu dolu olduğu tescillenmiş bir adam. Sence bu kahrolası hesaplarla kim uğraşmalı?"

dedi. Daha sonra St. Vincent umursamaz bir el hareketiyle ofisi terk etti.

St. Vincent'ın önerisi *değişiklik*ti ve Bayan Hathaway'de bu nitelik vardı. Cam her zaman baştan çıkarma olayını bir oyun gibi ele alan ve anlık hazlarla duyguları birbirine karıştırmayan olgun kadınları tercih etmişti. Masum birine eğitici rolü oynamamıştı. Bir bakireyle birlikte olmak kız için önce acı, daha sonra da gözyaşları ve pişmanlık demekti. Hemen bu düşünceden vazgeçti, sırf değişiklik uğruna Bayan Hathaway'in peşine düşmeyecekti.

Adımlarını hızlandırarak kara suratlı adamla birlikte kadının beklediği odaya yöneldi. Merripen çok kullanılan bir Roman ismiydi. Ama adam alışılmış bir pozisyonda görünmüyordu. Kadının uşağı gibi görünüyordu; bağımsızlığına düşkün bir Roman için ne çirkin ve iğrenç bir pozisyon!

Böylece Cam ve Merripen'in ortak bir yanları ortaya çıkıyordu. İkisi de Tanrı'nın onlar için çizdiği yolda değillerdi, özgürce dünyayı dolaşacaklarına yerleşik bir işte çalışıyorlardı.

Bir Roman dört duvar arasında, kapalı kapılar ardında yaşayamaz. Gökyüzü, rüzgâr, güneş ve yıldızlardan uzak, kutu gibi evler onlara göre değildir.

İçeriye yiyecek ve yer cilası kokusu sinmişti. Uzun yıllardır ilk kez Cam hafif bir paniğe kapılıyordu. Bu duyguyu hemen yok etmeye çalıştı ve şu anda onu meşgul eden bir işe odaklandı; misafir odasında onu beklemekte olan garip çiftten kurtulmak.

Yakasını çekiştirerek gevşetmeye çalışırken yarı aralık kapıdan içeri daldı. Bayan Hathaway kontrol etmeye çalıştığı bir sabırsızlıkla kapıda, Merripen ise bir karaltı şeklinde köşede onu beklemekteydiler. Cam yaklaşıp kadının kendine doğru dönmüş yüzünü görünce hissetmekte ol-

duğu panik bedenini saran bir sıcaklık dalgasında eriyip gitti. Mavi gözlerinin içinde menekşe hareler oluşuyordu, yumuşak görünüşlü dudakları sıkıca kenetlenmişti. Saçları simsiyah pırıltılar saçarak ensesinde toplanmıştı.

Toplu saçları ve sade kıyafeti onun tutucu biri olduğunu gösteriyordu. Tam bir evde kalmış kız örneği gibiydi ama onun ışık saçan çekiciliği de gizlenecek gibi değildi. Çok tatlıydı. Onu uzun zamandır açılmayı bekleyen bir hediye paketi gibi açmak istiyordu. Onu korunmasız, çıplak, sert ve uzun öpücüklerle şişmiş dudaklarını, solgun, arzu dolu bedenini altında istiyordu. Kadının üzerindeki etkisiyle şaşkın anlamsız bakışlarla baktı ona.

Adamın düşüncelerindeki dönüşümden tamamen habersiz olan Amelia, "Evet?" dedi. Bu düşüncelerin farkında olsaydı herhalde haykırarak kendini odadan dışarı atardı. "Ağabeyimin nerede olduğuna dair bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Öğrendim."

"Nedir?"

"Lord Ramsay bu akşam erken saatte gelmiş ve kumar masasında bir miktar para kaybetmiş."

Amelia. "Tanrı'ya şükür hayatta," diye bağırdı.

"Ve öyle görünüyor ki yakındaki bir geneleve kendini teselli etmeye gitmiş."

Amelia, "Genelev mi?" derken Merripen'e heyecanlı bir bakış attı. "Yemin ederim Merripen, bu gece ellerimle öldüreceğim onu." Sonra tekrar Cam'e döndü. "Kumarda ne kadar kaybetmiş?"

"500 Sterlin kadar."

Güzel mavi gözler kızgınlıkla büyüdü. "Ellerimde yavaş yavaş ölecek. Hangi genelev?"

"Bradshaw's."

Amelia bonesine uzandı. "Haydi, Merripen, onu oradan toplamaya gidiyoruz."

Merripen ve Cam aynı anda, "Hayır," dediler.

"İyi olup olmadığını gözlerimle görmek istiyorum. İyi olduğundan son derece şüpheliyim." Merripen'e anlaşılmaz bir bakış attı, "Leo'yu almadan eve gitmiyorum."

Kızın güçlü iradesinden hem korkmuş hem de keyiflenmişti Cam, Merripen'e dönerek, "Burada inatçılık mı, aptallık mı yoksa ikisi birden mi söz konusu çözemedim," dedi. Merripen'den önce davranan Amelia, "Benim açımdan inatçılık," dedi. "Ama aptallık söz konusuysa bu sadece ağabeyim için söylenebilir." Boneyi başına geçirdi çenesinin altından kurdelesini bağladı.

Cam sersemlemiş bir halde kiraz kırmızısı kurdeleye baktı. Ciddi tavırlarının arasında bu kırmızı detay o kadar uyumsuz kalıyordu ki... Gittikçe hayranlığı artan Cam ağzından şu sözlerin çıktığını fark etti. "Oraya gidemezsiniz. Ahlak ve güvenlik konuları bir yana, nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz."

Amelia bu saygısız sözlerin altında kalmadı. "Sanırım sizin işletmenizle Bradshaw's arasında epey bir iş trafiği mevcuttur. Yakın olduğunu da söylediğinize göre tüm yapmam gereken buradan çıkıp oraya gidenlerin peşine takılmak. Hoşça kalın Bay Rohan. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Cam yolunu kapatmak istedi. "Kendinizi komik duruma düşüreceksiniz Bayan Hathaway. Ön kapıdan bile giremezsiniz. Bradshaw's gibi bir genelev sokaktan her geçeni içeri almaz."

"Ağabeyime nasıl ulaşacağım sizi ilgilendirmez bayım."

Haklıydı. İlgilendirmezdi ama Cam uzun süredir bu kadar eğlenmemişti. Ne azgın bedensel faaliyetler, ne ye-

teneklı bir fahişe, ne de oda dolusu çıplak kadın onu Bayan Hathaway ve kırmızı kurdeleleri kadar eğlendirebilirdi.

"Sizinle geliyorum," dedi.

Kız kaşlarını çatarak, "Hayır kalsın," dedi.

"Israr ediyorum."

"Sizin yardımınıza ihtiyacım yok, Bay Rohan."

Cam kızın pek çok şeye ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu. Bunların çoğunu büyük bir mutlulukla yerine getirirdi. "Sizin Ramsay'i bulup Londra'ya dönmenizin, çok kişiye yararlı olacağına hiç kuşku yok. Ben de sizin gitmenizi kolaylaştırmanın bir vatandaşlık görevi olduğunu düşünüyorum."

3. Bölüm

Geneleve yürüyerek gitmek mümkünken Amelia, Merripen ve Rohan antik bir barok arabayla gitmeyi tercih etmişlerdi. Birinci George zamanından kalma gösterişsiz bir binanın önünde durdular. Amelia, bu tip binaların müthiş bir harcamayla ortaya çıkmış çok dikkat çekici binalar olduğunu düşünürdü. Ama genelevin görünüşü son derece gösterişsizdi.

Rohan, "Arabada kalın," dedi. "Ben içeri girip Ramsay'in nerede olabileceğini öğreneyim." Merripen'e sert bir ifadeyle baktı, "Bayan Hathaway'i bir an olsun gözünün önünden ayırma. Gecenin bu saatinde çok tehlikeli durumlar olabilir."

Amelia, "Daha vakit çok erken," diye itiraz etti. "Batı bölgesindeyiz, çevremiz kalabalık, hem de şık erkeklerden oluşan bir kalabalık bu. Ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

"Bu şık giyimli adamların neler yapabildiğini duysanız düşüp bayılırsınız."

Amelia inatçı bir tavırla, "Ben bayılmam," dedi.

Arabanın gölgeli karanlığında Rohan'ın tebessümü beyaz bir ışık olarak yanıp sönmüş gibi göründü. Arabadan

çıkıp karanlığa karıştı, sanki karanlığın bir parçasıydı. Saçının abanoz pırıltısı ve kulağındaki pırlanta küpe yanıp söndü.

Amelia arkasından merakla baktı. Böyle bir adam hangi kategoriye girerdi? Lord değildi, bir soylu değildi, işçi sınıfından değildi hatta tam bir çingene de değildi. Onu arabaya kaldırdığı anı hatırladığında korsesinin altında bir titreşim hissetti. Kendi elinde eldiven vardı ama onun elleri çıplaktı ve parmaklarının gücüyle sıcaklığını hissetmişti. Ve başparmağındaki kalın altın yüzüğü de fark etmişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Merripen bir erkeğin başparmağına yüzük takması ne anlama gelir? Çingene âdeti mi bu?"

Sorudan hoşlanmayan Merripen pencereden yağmurlu geceye baktı. Şık ceketler, uzun şapkalar giymiş bir grup genç adam şakalaşarak yanlarından geçtiler. Daha sonra durup fahişe görünüşlü bir kadınla konuştular. Hâlâ kaşları çatık bir halde duran Merripen, Amelia'nın sorusunu yanıtladı, "Düşünce özgürlüğü ve bağımsızlığını simgeler. Ve bir ayırımcılık. Kendisine buraya ait olmadığını hatırlatıyor."

"Bay Rohan neden kendine böyle bir şey hatırlatsın ki?"

Merripen gizemli bir tavırla, "Çünkü sizin hayatınız baştan çıkarıcıysa, bazı şeylere karşı koymak zordur."

"Neden karşı koyasınız ki? Düzgün bir evde yaşayıp makul bir gelire sahip olmak, güzel sofralar kurup kadife koltuklarda oturmak gibi şeylere neden karşı koyasınız?"

Merripen, "Gadji," diyerek pes etti. Amelia hafifçe gülümsedi. Bu sözcük çingene olmayan kadınlar için kullanılırdı.

Arabanın döşemesi yıpranmış koltuğuna yaslandı, "Ağabeyimi böyle berbat bir yerde bulmayı bu kadar çok isteyebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Bir genelevde mi, yoksa Thames Nehri'nde yüzükoyun yatarken mi derseniz..." Birden durdu ve yumruklarının eklem yerlerini dudaklarına bastırdı.

Merripen alçak ve yumuşak bir sesle, "Hayatta olduğunu biliyoruz," dedi.

Amelia buna inanmak için büyük çaba harcıyordu. "Leo'yu Londra'dan uzaklaştırmalıyız. Şehirden uzakta çok daha güvencede olur... Öyle değil mi?"

Merripen'in kapkara gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Omuzlarını silkmekle yetindi.

"Orada yapabileceği fazla bir şey yok, bu yüzden başını belaya sokacağı şeyler de sayılı."

"Bela isteyen her yerde bulur."

Zor geçen dakikalardan sonra Rohan arabaya döndü ve kapıyı açtı.

Çingene içeri girerken Amelia, "Nerede?" diye sordu.

"Burada değil. Lord Ramsay kızlardan biriyle yukarı çıkıp...şey...işlemi tamamladıktan sonra...genelevden çıkıp gitmiş."

"Onlara Hell and Bucket adında bir tavernaya gideceğini söylemiş."

"Çok iyi," dedi Amelia. "Yolu biliyor musunuz?"

Amelia'nın yanına oturan Rohan Merripen'e baktı. "Sağdan St. James'i takip et. Üçüncü meydandan sonra sola dön."

Merripen kayışlara asıldı, araba üçlü bir fahişe grubunun yanından yola koyuldu.

Amelia saklayamadığı bir ilgiyle kadınlara bakıyordu.

"Bazıları ne kadar genç," dedi. "Keşke onları saygın işlere yerleştirecek kurumlar olsa."

Rohan, "Saygın sanılan işlerin çoğu da onlar kadar kötü," dedi.

Amelia öfkeyle ona baktı, "Yani kızlar namuslarıyla yaşayacaklarına, düzgün işler bulacaklarına fahişe olsunlar daha iyi mi demek istiyorsunuz?"

"Öyle demedim. Şunu söylüyorum ki, bazı işverenler kadın tellallarından, genelev patronlarından daha kaba ve vahşi olabiliyorlar. Hizmet eden sınıf, patronları tarafından her türlü istismara uğruyor, özellikle de kadın hizmetkârlar. Bir değirmen fabrikasında çalışayım diyorsan, süpürge çöpü kesmekten parmaklarını kaybeden bir kızdan hiç haberin yok demektir. Ya da tarak değirmeninde ciğerleri tüy ve toz dolup yaşı otuzuna varmadan ölen birinden."

Amelia yanıtlamak için ağzını açtıysa da hemen sustu. Tartışmayı sürdürmeyi çok istemesine rağmen düzgün kadınların fahişelerden söz etmemeleri gerektiğini biliyordu, evde kalmış olsalar bile.

İlgisiz bir ifade takınarak camdan dışarı bakmaya başladı. Rohan'a tek bir bakış atmadığı halde onun kendisini seyrettiğini hissediyordu. Onun varlığını müthiş bir şekilde hissediyordu. Kolonya veya pomat kullanmamıştı ama tütün ve karanfil karışımı, temiz, baştan çıkarıcı bir kokusu vardı.

Rohan, "Ağabeyiniz bu unvanı yeni almış," dedi.

"Evet."

"Lord Ramsay'in yeni rolüne hazır olmadığı açıkça görülüyor."

Amelia pişmanlık dolu bir gülümsemeyle, "Hiçbirimiz değiliz," dedi.

Hathawayler için Leo'nun bu unvanı alışı şaşırtıcı olduğu kadar yaşamlarında bir dönüm noktası olmuştu. "Leo'nun önünde bu unvanı alması gereken üç erkek vardı ama hepsi arka arkaya çeşitli nedenlerle öldüler. Sanki Lord Ramsay unvanı insanların ömrünü kısaltıyordu. Bu

durumda ağabeyim de önceki kuşakları takip edecek demektir."

"Kaderin ne hazırladığını kimse bilemez."

Rohan'a dönünce onun çok yakından kendini incelediğini gördü. Yüreği hızla çarpmaya başladı. "Ben kadere inanmam," dedi. "İnsanlar kendi yollarını kendileri çizerler."

Rohan gülümsedi, "Herkes hatta tanrılar bile kaderin elinde çaresizdir."

Amelia onu kuşkuyla inceledi. "Siz bir kumar kulübünde çalıştığınıza göre ihtimalleri iyi bilirsiniz. Şansa da alınyazısına da inanmamanız gerekir."

Rohan, "Doğru," dedi. "İhtimal hesaplarını iyi bilirim ama bu şansa inanmamı engellemez." Tebessüm ederken gözlerinden bir bulut geçti, Amelia nefesini zor tuttu. "Büyüye ve sihre inanırım, rüyaların gerçekleşeceğine de... Ve bazı şeylerin yıldızlarda yazılı olduğuna inanırım, hatta avuçlarımızda."

Amelia büyülenmiş gibiydi, gözlerini ondan alamıyordu. Olağanüstü güzel bir adamdı. Teni yonca balı rengindeydi, Amelia'nın parmakları alnına düşen saçlarını geri itme isteği içinde titriyordu. "Sen kadere inanır mısın?" diye sordu Merripen'e.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ben bir Romanım," diye yanıtladı.

Bu evet demekti. "Aman Tanrım Merripen, ben seni hep aklı başında bir adam sanırdım."

"Akıllıca olan, ihtimalleri akışına bırakmaktır Bayan Hathaway. Bir şeyi görmemeniz, hissetmemeniz o şeyin var olmadığını göstermez."

Amelia, "Kader diye bir şey yoktur," diye ısrar etti. "Yalnızca eylem ve sonuç var."

Araba durdu, bu kez St. James ya da King Caddesi'nden

çok daha sefil bir yerdeydiler. Yolun bir kenarında bir birahane ve üç kuruşluk bir pansiyon, diğer yanında ise bir taverna vardı. Gelip geçenler kibar görünmeye çalışan ama aslında yankesiciler, daha çok fahişelerle ilişkileri olabilecek tiplerdi.

Tavernanın girişinde bir kavga hüküm sürüyordu. Kollar bacaklar, şapkalar, şişeler ve kutular havada uçuşuyordu. Eğer ortada bir kavga varsa, onu büyük bir ihtimalle ağabeyinin başlatmış olduğunu düşünüyordu.

Amelia endişeli bir yüzle, "Merripen," dedi. "Leo aldatılınca ne hale gelir biliyorsun. Şu dövüşe bir zahmet bir baksan..."

Merripen, daha o sözünü bitirmeden arabadan inmişti bile.

"Dur," dedi Rohan. "Bana bırak bu işi."

Merripen ona soğuk bir bakış attı. "Dövüş yeteneğimden kuşku mu duyuyorsun?"

"Bu bir Londra karga yuvası... Onların kullandıkları taktikler farklıdır. "

Rohan sözünü bitirmeden Merripen somurtkan bir suratla homurdanarak arabadan indi. Rohan, "Al boyunun ölçüsünü " diyerek onu izledi ve kenara geçip seyretmeye koyuldu. "Onu Covent Garden balık pazarında bir uskumru doğrar gibi parçalara ayıracaklar!" dedi.

Amelia da arabadan indi, "Merripen iyi dövüşür, kendini korur, rahat olun."

Rohan kıza bir kedi gibi kısılmış gözlerle baktı, "Arabada kalın, daha güvenli." Amelia, "Yanımda siz varsınız. Beni koruyamaz mısınız?" dedi.

Rohan kalabalığın gürültüsüyle tezat oluşturan bir yumuşaklıkla, "Sevgilim," dedi. "Belki de en fazla benden korunman gerekiyordur."

Amelia'nın kalbi bir an için adeta durdu. Rohan'ın,

onun iri iri açılmış gözlerine sabit bir ilgiyle bakışı, ayak parmaklarının rahat pabuçlarının içinde bükülmesine neden oldu. Ayakta durabilmek için çabalayarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Ama onun varlığını müthiş şekilde hissediyordu. Rahat olduğu kadar canlı duruşu, şık giysilerinin altından hissedilmeyen nabız atışlarıyla kanlı canlı yanındaydı işte.

Merripen'in kavga eden adamların arasına karıştığını, bir-iki kişinin hakkından geldiğini gördüler. Yarım dakika kadar sonra gayet doğal bir şekilde aralarından birini dışarı çekti, diğer koluyla da yumrukları bertaraf ediyordu.

Rohan hafif bir şaşkınlıkla, "Çok iyi," dedi.

Amelia yakası paçası bir tarafta olan Leo'yu fark edince derin bir nefes aldı, "Tanrı'ya şükür," dedi.

O anda çenesinde hissettiği yumuşak bir dokunuşla gözleri iri iri açıldı. Rohan'ın parmakları yüzünü yukarı kaldırmış çenesinin ucunu okşuyordu. Bu beklenmeyen yakınlık kızda şok etkisi yaptı. Adamın ateş gibi parlak bakışları Amelia'nın bakışlarını yakaladı.

"Yetişkin ağabeyini tüm Londra'da arayarak fazlasıyla korumacı davranmıyor musun?" dedi. "Olağandışı bir şey yapmıyor ki! Onun pozisyonundaki birçok lord öyle davranır."

Amelia sesinin titremesini kendi bile duyuyordu, "Onu tanımıyorsunuz," dedi. Sıcak temasından uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama onun dokunuşunun keyfini çıkarmakta olan bedeni hiç kıpırdamıyordu. "Bu onun her zamanki davranışı değil. Başı dertte ve..."

Rohan parmağını, genç kadının bonesinin kurdelesi boyunca gezdirerek çenesinin altına, bağ yerine kadar getirdi. "Nasıl dertte?"

Amelia adamın dokunuşundan kurtularak arabaya yaklaşmakta olan Leo ve Merripen'e döndü. Ağabeyini gö-

rünce içi büyük bir sevgi ve kederle doldu. Kir içindeydi, yorgundu ve pişmanlıkla somurtuyordu. Leo'yu tanımayan dünyada hiçbir şeyi takmadığını zannederdi. Ama bir zamanlar sıcacık bakan gözleri, şimdi boş ve soğuk bakıyordu. Bir zamanlar gayet düzgün olan bedeni semirmiş ve boynunun görünen kısmı şişmişti. Henüz tam çukura düşmüş değildi ama Leo sanki bu süreci hızlandırmak istiyor gibiydi.

Amelia, "Bak sen," dedi. "Hâlâ bazı parçaların yerinde." Cebinden bir mendil çıkararak yanaklarındaki teri ve bir parça kanı şefkatle sildi. Bakışlarını kaçırdığını görünce, "Ben ortancanızım canım," dedi.

Leo'nun başı kukla gibi bir yukarı bir aşağı sallanmaya başladı. Ayakta durmasına kendi bacaklarından daha çok destek veren Merripen'e baktı. "İşte burada" dedi. "Korkunç kız kardeşim."

Amelia, "Merripen seni arabaya bindirmeden bir şey sorayım Leo, bir yere borcun var mı?"

Leo hemen cevapladı. "Elbette yok. Hathawayler'in bir itibarı var."

Amelia ağabeyinin iplik iplik alnına dökülüp gözlerini kapatan saçlarını geri itti. "İlerde daha az harcamayı denesen iyi olur," dedi. "Ama karde-" derken Leo ona baktı ve Amelia bir an onun eski yüzünü, yorgun gözlerinde parlayan ve hemen sönen ışığı gördü. "Öyle susadım ki!"

Amelia göz pınarlarındaki yaş ve boğazının gerisindeki tuz tadını hissetti. Yutkunarak normal bir sesle, "Önümüzdeki günlerde Leo, susuzluğunu çay ve suyla gidereceksin. Haydi Merripen, arabaya."

Leo gözünün ucuyla, onu ayakta tutan adama baktı, "Tanrı aşkına, beni onun gözetimine bırakmıyorsun değil mi?"

Merripen kibarca, "Yoksa içkisizliği bir nezarethanede mi yaşamak isterdiniz?"

"Eminim orada daha insaflı davranırlar." Leo inleyerek Merripen'in yardımıyla arabaya yöneldi.

Amelia ifadesiz bir yüzle, olanları izleyen Cam Rohan'a döndü. "Sizi Jenner's'a bırakalım mı bayım? Arabada sıkışacağız ama idare ederiz."

Rohan, Amelia'yla birlikte arabanın çevresinde yürüdü, "Yok, hayır," dedi. "Uzak değil, yürürüm ben."

"Ama sizi Londra'nın böyle karmaşık bir yerinde bırakamam."

Rohan'la arabanın arkasında, görünmeyen bir yerde duruyorlardı. "Bana bir şey olmaz. Bu şehirde benim için korkulacak bir şey yok. Siz kendinizi kollayın."

Rohan onun yüzünü gene yukarı kaldırdı, bir eli kızın çenesini tutarken diğer eli yanağına uzandı. Başparmağı şefkatle sol gözünün altına değdiğinde Amelia şaşkınlıkla orada bir ıslaklık olduğunu hissetti.

"Rüzgâr gözlerimi sulandırıyor," diyen kendi sesini işitti.

"Bu gece rüzgâr yok," derken adamın çenesinde dolaşan başparmağını ve oradaki yüzüğün düzgün yüzeyini teninde hissediyordu. Kalbi deli gibi atıyor, kulaklarındaki kan basıncından hiçbir şey duymuyordu. Tavernadaki gürültü patırtı bitmiş, çevrelerini saran karanlık yoğunlaşmıştı. Adamın parmakları doyumsuz hazlar vererek sanki gizli damarlar arar gibi yumuşakça boynunu okşuyordu.

Gözleri Amelia'nın gözlerine odaklanmıştı. Genç kadın, adamın ela gözlerinin içinde siyah hareler gördü.

"Bayan Hathaway," dedi. "Çok iyi biliyorsunuz ki, bu gece burada karşılaşmamızın kaderle hiçbir ilgisi yok."

Amelia doğru dürüst nefes alamıyordu. "Bi...biliyorum," dedi.

Rohan başını eğdi, "Sanki bir daha görüşecek gibiyiz."

"Asla." Adam öyle iri ve ona öyle yakındı ki! Amelia düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama sanki dağınık kibrit çöpleri gibiydiler ve onları toparlayamıyordu...ve sonra adamın nefesini yanağında hissedince bu kibritlerin alev aldığını hissetti.

"Umarım haklısınızdır. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsam Tanrı yardımcım olsun."

Kız bayılacak gibiydi, "Neyin sonuçlarına?"

"Bunun." Adamın eli ensesine kaydı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Amelia daha önce de öpülmüştü. Daha kısa bir süre önce sevdiği adam tarafından öpülmüştü. İhanetin açtığı yara o kadar derin olmuştu ki, Amelia bir daha hiçbir erkeği yanına yaklaştırmamaya yemin etmişti. Ama Cam Rohan ne ondan izin almış ne de engellemesine fırsat vermişti. Amelia'nın tüm bedeni kasıldı ve ellerini adamın göğsüne dayayarak sert yüzeyi itmeye çalıştı. Ama adam onun itirazını fark etmiyor gibiydi, dudakları ısrarlı ve kurnazdı. Bir koluyla kıza sarılarak onu bedeninin sert kasları arasında hapsetti.

Amelia her nefeste onun kokusunu daha da fazla içine çekiyordu; tenindeki tuz tadını ele veren balmumlu sabun kokusu. Adamın tüm bedeni onu öyle bir sarıp sarmalamıştı ki, Amelia'nın kendini tamamen onun kollarına bırakmaktan başka çaresi yoktu. Biri tam bitmeden diğeri başlayan daha başka öpücükler, nemli, yumuşak kucaklaşmalar, zevk veren okşayışlar.

Rohan, kızın kulağına hoş gelen yabancı bir dilde yumuşak fısıltılardan sonra dudaklarını bıraktı. En hassas noktalarda oyalanarak dudaklarını kızın kıpkırmızı olmuş boyun çukurunda gezdirdi. Amelia'nın tüm bedeni şişmiş, korsesinin içindeki ciğerleri çatlayacakmış gibiydi.

Rohan dilinin ucuyla, sanki kızın teninin tadı egzotik bir baharatmış gibi yakaladığı çok hassas bir noktaya dokundu. Amelia'nın nabzı göğüslerinde, karnında ve bacaklarının arasında atıyormuş gibiydi. Amelia bedenini onun bedenine bastırmak için büyük bir arzu duyuyor, giysisinin kat kat eteğinden kurtulmak için mücadele etmek istiyordu. Rohan çok dikkatli, çok nazikti...

Kaldırımda kırılan bir şişenin sesi Amelia'yı rüyasından uyandırdı.

"Hayır," diyerek Rohan'ın kollarından kurtulmaya çalıştı. Rohan onu bırakırken bir yandan da dengesini bulmasına yardım ediyordu. Amelia hiçbir şey görmeden arabanın açık kapısına yöneldi. Rohan'ın dokunduğu bedeninin her zerresi daha fazlası için kıvranıyordu sanki. Bonesinin yüzünün bir kısmını saklamasını dileyerek başını eğdi.

Umutsuzca kaçmak isterken arabanın basamaklarına adımını attı. Tam çıkmadan Rohan'ın elini belinde hissetti. Kulağına, "Latcho drum," diye fısıldayacak kadar onu kıstırdı.

Roman dilinde veda sözcükleriydi bunlar. Amelia bu sözcükleri Merripen'in Hathawayler'e öğrettiği bir avuç sözcük arasından hatırlıyordu. Rohan'ın nefesinin sıcaklığı kulağını ısıtırken yabancı olmayan bir şok vücudunu kapladı. Hiçbir yanıt veremeyerek arabaya bindi.

Kapı sıkıca kapandı ve araba Merripen'in idaresinde yola koyuldu. İki Hathaway, biri sarhoş, diğeri hayal dünyasında, arabadaki yerlerini aldılar. Bir süre sonra Amelia bonesinin kurdelesini gevşetmek üzere elini attığında kurdelelerin boşta sallanmakta olduğunu gördü, birinin aslında, diğer teki...

Amelia boneyi çıkararak şaşkınlıkla incelemeye koyul-

du. Kırmızı kurdele kesilmiş, bir tarafta küçük bir parçası kalmıştı.

Hem de çok dikkatli kesilmişti.

Rohan almış olmalıydı.

4. Bölüm

Bir hafta sonra beş Hathaway kardeş ve onların eşyaları, Londra'dan yeni evleri Hampshire'a taşındı. Onları zorlayıcı şeyler bekliyor olmasına rağmen Amelia bunun herkes için iyi olacağını düşünüyordu.

Primrose Place'deki evlerinde çok fazla anı vardı. Anne baba Hathawayler öldükten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Baba kalp krizinden, anne ise birkaç ay sonra üzüntüden ölmüştü. Duvarlar yeniden boyanıp kâğıt, ahşap kaplanana kadar ailenin kederini emmiş gibiydi. Amelia kucağında dikiş kutusuyla önünde oturan annesini düşünmeden salondaki şömineye bakamıyordu, aynı şekilde ödüllü Apothecary güllerini budayan babasını düşünmeden de bahçeye çıkamıyordu.

Amelia kısa bir süre önce evi hiç vicdan azabı duymadan satmıştı. Bu onun duygusuz oluşundan değil, aksine fazla duygusal oluşundandı. Fazla duygusallık, fazla hüzün demekti. Ve insan geçmişteki acı kayıplarına takılıp kalırsa hiçbir ilerleme kaydedemezdi.

Kardeşlerinden hiçbiri evin satılışına karşı çıkmamıştı. Leo için hiçbir şeyin önemi yoktu, ona ailenin sokak-

ta yaşamaya karar verdiğini bile söyleseniz umursamazca omuzlarını silkmekten başka bir şey yapmazdı. Win, ikinci büyük kız kardeş, uzun bir hastalıktan yeni kalkmış olmanın verdiği bitkinlik yüzünden Amelia'nın kararlarına karşı çıkamayacak kadar güçsüzdü. Henüz ergenlik çağında olan Poppy ve Beatrix ise değişikliğe hazırdılar.

Amelia için ise miras daha uygun bir zamanda gelemezdi. Yalnız unvanlarını daha ne kadar muhafaza edebilecekleri kuşkuluydu.

Gerçek şuydu ki, kimse Lord Ramsay olmak istemiyordu. Daha önceki üç Lord Ramsay'in unvanları onlara erken ölümle sonuçlanan arka arkaya şanssızlıktan başka bir şey getirmemişti. Bu yüzden Hathawayler'in uzak akrabaları, vikontluğun Leo'ya gitmesinden çok memnun olmuşlardı.

Soyluluk unvanının yükseleceğini duyduğunda Leo'nun ilk sözü, "Para alacak mıyım?" olmuştu. Cevabı evet olsa da, Leo Hampshire'da küçük bir araziye sahip bir malikâne ve onun onarımına bile yetmeyecek bir yıllık gelire sahip olmuştu.

Amelia malikâne ve yapılması gerekenleri bildiren avukatın mektubunu okuduktan sonra Leo'ya, "Hâlâ fakiriz," demişti. "Malikâne küçük, uşaklar ve kiracıların çoğu binayı terk etmiş, içi bakımsız ve unvan da belli olduğu üzere lanetli. Kısacası miras koca bir balondan ibaret. Ama çok çok uzak bir kuzenimiz var, bütün bunları onun üzerine yıkmayı deneyebilirsin... deneyebiliriz. Öyle görünüyor ki büyük büyük büyük dedemiz ailenin meşru çocuğu değilmiş, buna dayanarak unvanı reddetme..."

Leo kararlı bir sesle, "Unvanı alıyorum," dedi.

"Çünkü sen de benim gibi lanetlere inanmıyorsun?"

"Ben zaten lanetlenmişim. Bir fazla olmuş ne fark eder."

Kardeşler daha önce Hampshire'ın güney bölgelerine hiç gitmedikleri için Leo'dan başka hepsi manzarayı görmek için camdan başlarını sarkıtıyordu.

Amelia kız kardeşlerinin neşeleri karşısında gülümsedi. Kendisi gibi mavi gözlü, siyah saçlı olan Poppy ve Beatrix çok keyifliydiler. Bakışları Win'e kaydı ve onun durumunu anlamak için bir an duraksadı.

Win, Hathaway sülalesinden farklıydı, babasının açık sarı saçlarını ve içe dönük mizacını almıştı. Sessiz ve çekingendi, her zorluğun altından hiç şikâyet etmeden kalkardı. Geçen sene kızıl humma hastalığı köyü kasıp kavururken Leo ve Win ciddi şekilde hastalanmışlardı. Leo tamamıyla iyileşmiş ama Win o günden beri toparlanamamıştı, rengi sarıydı, zayıftı. Doktor yüksek ateşten dolayı ciğerlerinin etkilenmiş olduğunu, belki de hiç iyileşemeyeceğini söylemişti.

Amelia onun hastalıklı bir yaşam sürmesini kabul edemezdi. Neye mal olursa olsun Win'i iyileştirecekti.

Win ve ailenin diğer fertleri için Hampshire'dan daha iyi bir yer düşünülemezdi. İç içe girmiş akarsuları, ormanları, çayırları, verimli arazileriyle İngiltere'nin en iyi kasabalarından biriydi. Hathaway'lerin malikânesi bölgenin en büyük alışveriş merkezi olan Stony Cross'a yakındı. Stony Cross, sığır, koyun, kereste, mısır, yerli peynirler ve bal ihraç ederdi. Gerçekten de zengin bir bölgeydi.

Gür otlarla kaplı çayırlardan geçerken Amelia, "Ramsay toprakları neden bu kadar verimli değil merak ediyorum," dedi. "Hampshire'da toprak o kadar verimli ki, burada bir şey yetiştirmemek mümkün değil."

Poppy, "Ama bizim topraklarımız lanetli, değil mi?" diye sordu.

Amelia, "Hayır," dedi. "Lanetli olan topraklar değil. Unvanı alan. Bu durumda lanetli olan Leo oluyor."

Poppy, "Oh," diyerek derin bir nefes verdi. Rahatlamıştı. "Bu çok iyi."

Leo cevap vermek zahmetine bile katlanmadan ekşi bir surat ifadesiyle köşesinde oturuyordu. Bir haftadır ayık gezmek zorunda bırakılması, gözlerini ve beynini açmışsa da sinirli halinde hiçbir gelişme yoktu. Hathawayler ve Merripen baykuş gibi her an tepesindeydi. Su ve çaydan başka bir şey içmesine müsaade edilmemişti.

İlk birkaç gün şiddetli titreme, sinirlilik ve aşırı terleme olayları yaşamıştı. Şimdi en kötü günleri atlatmış, eski haline yakın bir duruma gelmişti. Ama çok az kişi onun yirmi sekiz yaşında olduğuna inanırdı. Son bir yılda çok çökmüştü.

Stony Cross'a yaklaştıkça manzara güzelleşiyordu, arka arkaya tablo gibi görüntüler oluşmaya başlamıştı. Araba yolu, tertemiz siyah beyaz kulübelerden, değirmenlerden, çevresi söğütlerle kaplı havuzlardan, orta çağdan kalma taş kiliselerin arasından geçiyordu. Çayırlar, sonbahar çiğdemleri ve çayır safranlarıyla doluydu. Ağaçlar, kırmızı ve altın rengine bürünmüştü. Tombul beyaz kuzular çayırlarda otluyorlardı. Poppy keyifle derin bir nefes aldı, "Köy havası neden bambaşkadır?" diye sordu.

Leo, "Bir domuz çiftliğinden geçtik, ondandır," diye mırıldandı.

Güney İngiltere'yle ilgili bir broşür okumakta olan Beatrix neşeyle, "Hampshire'ın domuzları meşhurmuş. Meşe palamudu ve kayın ceviziyle besleniyorlarmış. Domuz eti çok lezzetli olurmuş, burada her yıl sosis yarışması yaparlarmış."

Leo ekşi bir surat ifadesiyle, "Harika," dedi. "Umarım kaçırmamışızdır."

Büyük bir kitaptan Hampshire ve çevresiyle ilgili yazıları okuyan Win, "Hampshire'daki Ramsay malikânesi çok etkileyici," dedi.

Beatrix keyifle, "Tarih kitabında bizim evimizden mi söz ediliyor?" dedi.

Win kitabın arkasından, "Küçük bir paragraf," dedi. "Ama evet, Ramsay Evi'nden bahsediyor. Elbette komşumuz Westcliff Kontu'nun malikânesiyle kıyaslanamaz bile. Onunki İngiltere'nin en iyi kasaba evlerinden biri. Bizimki onun yanında cüce kalır. Kont'un ailesi neredeyse beş yüz yıldır o malikânede yaşıyormuş."

Poppy, "Kont çok yaşlı desenize," dedi.

Beatrix bu sözleri duymamış gibi, "Devam et Win," dedi.

"Ramsay evi," diye okumaya başladı Win, "görkemli kayın ve meşe ağaçları, çeşitli otlar ve geyiklerin kemirmekte olduğu çimlerle kaplı küçük bir parkın içindedir. 1594'de tamamlanmış, Elizabeth devrinden kalma bir şatodur. Bina içinde döneminin özelliklerini taşımakla ünlü birçok galeri bulunmaktadır. Değişiklikler ve eklemeler sonucu şatoda ayrıca jakoben bir balo salonu ve IV. George devrine ait bir kanat bulunmaktadır."

Poppy, "Bu balo salonumuz oluyor," diye bağırdı.

Beatrix neşeyle, "Geyiklerimiz de var," dedi.

Leo koltuğa iyice gömülerek, "Tanrım, bir de özel odamız olsa," dedi.

Vakit akşam üzerine yaklaşırken kirayla tuttukları arabacı iki tarafı kayın ağaçlarıyla kaplı bir yola girdi, burası Ramsay malikânesinin yoluydu. Uzun yolculuk sonucu yorgun düşen Hathawayler, evin yüksek çatısını ve kiremitten bacalarını görünce derin bir nefes aldılar.

Mavi gözleri endişeyle dolu olan Win, "Merripen ne durumda merak ediyorum," dedi. Merripen, aşçı yardımcısı ve arabacı, Hathawayler'e evi hazırlamak için iki gün önce gelmişlerdi.

Amelia, "Hiç kuşku yok gece gündüz çalışmıştır, dö-

küm çıkarmış, görünen her şeyi düzene sokmuştur. Emirlerini dinlememeye cesaret eden biri olmuşsa onu hizaya sokmuştur. Sanırım halinden memnundur."

Win gülümsedi, rengi ne kadar sarı ve halsiz olursa olsun güzelliği kendini saklayamıyordu; gümüşe bakan sarı saçları batmakta olan gün ışığında pırıldıyor, porselen teni ortaya çıkıyordu. Profilinin mükemmelliği şairleri ve ressamları kendinden geçirebilirdi. İnsan onun bir heykel olup olmadığını anlamak için dokunmak ihtiyacı duyardı.

Araba, Amelia'nın beklentisinden çok daha büyük bir evin önünde durdu. Ev, fazla gelişmiş çitlerle, tohumlarla kaplı çiçek yataklarıyla çevriliydi. Biraz bakım, biraz da bitkilerin budanmasıyla çok iyi bir duruma gelebilirdi. Binanın taş ve kiremitten yapılmış ön cephesi, arduaz çatısı ve bir sürü kurşun camlı penceresiyle hoş bir asimetri oluşturuyordu.

Arabacı yolcuların inebilmesi için portatif bir merdiven çıkardı. Yolun çakıl taşına ayak basan Amelia kardeşlerinin inişlerini seyretti. "Ev ve arazi uzun zamandır sahipsizdi," dedi. "Kimsecikler oturmuyordu."

Leo, "Neden acaba!" dedi alayla.

Win sevinçle, "Ne kadar etkileyici," dedi. Londra'dan buraya kadar yapılan yolculuk onu halsiz bırakmıştı. Sanki omuzları çökmüş, yüzü çekilmişti, hiç gücü kalmamıştı.

Kardeşi arabanın basamağına konmuş bir valize uzanınca Amelia hemen valizi aldı. "Bunu ben taşırım. Sen parmağını kaldıracak durumda değilsin. İçeri girelim de sana dinlenecek bir yer bulalım."

Evin girişindeki merdivenlere geldiklerinde Win, "Ben çok iyiyim," dedi.

Evin girişi bir zamanlar beyaza boyanmış ama zamanla kahverengiye dönüşmüş tahtayla kaplıydı. Yer leke leke ve kirli görünüyordu. Girişin arkasında döne döne yukarı

çıkan taş bir merdiven varsa da, ferforje tırabzanları toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Amelia tırabzanların bir kısmının temizlenmeye çalışıldığını ama bunun çok zorlu bir iş olduğunu gördü.

Girişe açılan koridordan Merripen göründü. Kısa kollu gömleğinin açık yakasından terlemiş yanık teni görünüyordu, ne gömleğinin yakası ne kravatı vardı. Siyah saçları alnının üzerine düşmüştü. Onları görünce gülümsedi, şimdi daha da canlı görünüyordu. "Programa göre üç saat gecikmeniz var," dedi.

Amelia gülerek cebinden bir mendil çıkarıp ona verdi, "Dört kızın yaşadığı bir ailede program falan olmaz."

Merripen yüzündeki toz ve teri silerken Hathawayler'e baktı. Bakışları Win'in üzerinde durdu.

Tekrar Amelia'ya dönerek ona kısa bir rapor verdi. Yardım etmeleri için köyden iki kadın ve bir delikanlı bulmuştu. Şimdiye kadar üç yatak odasını kullanabilir hale getirebilmişlerdi. Mutfağı ve ocağı temizlemek için çok zaman harcamışlardı, aşçı yardımcısı da şu anda yemek hazırlıyordu.

Merripen Amelia'nın omzundan arkaya bakarken birden sustu. Teklifsizce onu iterek üç adımda Win'e ulaştı.

Amelia, Win'in ince bedeninin sallanmakta, Merripen'in üzerine yıkılırken kirpiklerinin kapanmakta olduğunu gördü. Merripen onu kolayca kucağına aldı, kaldırırken başını omzuna dayamasını fısıldıyordu. Her zamanki gibi sakin ve duygusuz bir tavır içinde olmasına karşın Amelia onun kardeşini tutuşundaki koruyucu tavır karşısında donup kaldı.

Amelia endişeyle, "Bu yolculuk ona fazla geldi," dedi. "Yoruldu, dinlenmesi gerek."

Merripen'in yüzü ifadesizdi. "Yukarı götüreyim."

Win kıpırdadı ve gözlerini kırptı. "Zahmet verdim,"

dedi nefes nefese. "Kendimi çok iyi hissediyordum. Birden sanki yerin altında kaymaya başladığını hissettim. Bayılmaktan nefret ediyorum."

Amelia yüreklendirici bir gülümsemeyle ona baktı, "Bir şeyin yok," dedi. "Merripen seni şimdi yatağa götürür." Sonra rahatsız olmuş bir tavırla ekledi, "Yani yatağına yatarsın."

Win, "Ben giderim," dedi. "Sadece bir an kötü oldum. Merripen, lütfen beni aşağı indir."

Merripen onun itirazlarını dinlemeden merdivenlere yöneldi, "İlk basamağı bile çıkamazsın." Merripen yürümeye başlayınca kızın solgun eli Merripen'in boynuna uzandı.

Amelia hemen, "Beatrix," dedi. "Sen de onlarla git." Valizi uzatarak, "Win'in geceliği bunun içinde. Giymesine yardım edersin."

Beatrix, "Elbette," diyerek merdivenlere koştu.

Antrede Leo ve Poppy'yle kalan Amelia onları karşısına alarak, "Avukat, malikânenin onarım gerektirdiğini söylemişti. Enkaz halinde deseydi daha doğru anlatmış olurdu. Onarılabilir mi Leo?"

Leo iki yıl Paris'te Güzel Sanatlar Yüksek Okulu'nda sanat ve mimari okumuştu. Meşhur Londralı mimar Rowland Temple'ın yanında da teknik ressam ve ressam olarak çalışmıştı. Leo gelecek vaat eden bir öğrenciydi, ondan çok şey bekleniyordu. Ama şimdi tüm o yükselme hırsı sıfırlanmıştı.

Leo ilgisizce etrafına bakındı. "Yapısal bir onarım olmadığı takdirde en az yirmi beş bin Sterlin gerekir," dedi.

Bu rakam Amelia'nın renginin atmasına neden oldu. Yerdeki çiçekbozuğu gibi tahtalara bakıp şakaklarını ovmaya başladı. "Görünen tek şey şu ki, zengin eşlere ihtiyacımız var. Bu demektir ki sen kendine uygun bir mirasyedi

aramaya başlamalısın." Sonra kız kardeşine muzipçe gülümsedi. "Ve sen Poppy, sen de kendine bir vikont bul ya da en azından bir baron."

Kardeşi gözlerini açarak, "Sen neden bulmuyorsun, ailemizin menfaati için yapılması gereken şeyden sen neden kaçıyorsun?"

Poppy ablasına alaylı bir bakış attı, "Amelia'nın yaşında artık romantizm veya arzular kalmıyor."

Leo, Poppy'ye, "Kim bilir," dedi. "Belki hasta bakıcıya ihtiyacı olan bir ihtiyar bulur."

Amelia onlara, bir kez âşık olup, ağzı yandığı için bu deneyimi tekrarlamak istemediğini söyleyerek ağızlarının payını vermek istedi. Leo'nun çok yakın arkadaşlarından biri onunla ilgilenmişti; Christopher Frost adında hoş bir mimar. O da Rowland Temple için çalışmıştı. Ama Amelia'nın tam evlenme teklif edeceğini düşündüğü gün birdenbire ilişkiyi bitirmişti. Bir başkasına ilgi duyduğunu söylemişti ki, sonradan bunun Roland Temple'ın kızı olduğu ortaya çıkmıştı.

Leo bir mimardan bunun beklenebileceğini söylerken kız kardeşi namına kızgın ve bir arkadaştan olduğu için de üzgündü. Mimarlar, hocalar, öğrenciler ve sonsuza dek patronların peşinde bir yaşam sürerlerdi. Her şey, hatta aşk bile hırsın potasında erir giderdi. Aksi biçimde davranmak tasarım sanatında tecrübe edilebilecek bazı fırsatları kaçırmak anlamına gelirdi. Temple'ın kızıyla evlenmek Christopher'a sofrada bir yer açmıştı. Amelia bunu asla ona veremezdi.

Onun bütün yapabildiği adamı sevmek olmuştu.

Amelia acısını içine gömerek yutkundu ve kardeşine manalı bir bakış atarak, "Teşekkür ederim ama hayatımın bu ileri safhasında evlenmeyi düşünmüyorum," dedi.

Leo alnına hafif bir öpücük kondurarak onu şaşırttı.

Sesi yumuşak ve şefkatliydi, "Bana öyle geliyor ki bir gün karşına özgürlüğünü uğruna feda edebileceğin bir erkek çıkacak." Sonra sırıtarak ekledi, "Yaşlılığın pençesi sırtında olmasına rağmen..."

Amelia'nın aklı bir an kuytudaki öpüşmeye kayıp gitti, adamın yavaşça dudaklarını eriten dudaklarını, şefkatli, erkeksi ellerini, kulağının dibinde *latcho drom* diye fısıldayan sesini hatırladı.

Leo gitmek üzere arkasını dönünce hafif bir kızgınlıkla, "Nereye gidiyorsun Leo?" diye sordu. "Beni bunca işin içinde bırakıp gidemezsin."

Leo durdu ve kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı, "Günlerdir boğazımdan aşağı zorla şekersiz çay akıtıyorsun. İzin ver de gidip bir çiş yapayım."

Amelia gözlerini kısıp, "Daha kibarca ifade edebileceğin bir düzine cümle bulabilirim," dedi.

Leo yoluna devam etti. "Kibar sözcükler kullanmam."

Amelia, "Terbiyeli diyelim o halde," dedi. Leo gizli gizli gülerek dışarı çıktı. Amelia kollarını kavuşturarak içini çekti. "Ciddi olduğu zaman daha kibar oluyor ama maalesef bunu pek sık göremiyoruz. Gel Poppy, mutfağı bulalım."

Etraf bu kadar küflü ve tozlu olunca Win'in ciğerleri bunu kaldıramamış ve sabaha kadar öksürmüştü. Pek çok kereler kardeşine su vermek, camları açmak, öksürük geçinceye kadar onu yatakta kaldırmak için kalkan Amelia'nın gözleri de sabah davul gibi şişti.

Merripen'e, "Tozlu bir kutunun içine yatmak gibi. Bugün Win dışarıda kalsın, biz odayı iyice bir temizleyelim. Halılar dövülmek istiyor, sonra camlar da kirli," dedi.

Ailenin diğer fertleri de henüz kalkmamıştı, bir tek Merripen Amelia gibi erkenciydi. Üstünde iş elbiseleri ve

yakası açık bir gömlekle Amelia'nın Win'le ilgili sözlerini dinliyordu.

"Bütün gece öksürmekten halsiz düştü. Boğazı çok kötü, güçlükle konuşuyor. Bir tost yiyip çay içmesi için uğraştım ama nafile, istemiyor."

"Ben ona içiririm."

Amelia ona boş bakışlarla baktı. Bu kadar kendinden emin konuşmasına şaşırmaması gerekirdi. En sonunda kızıl humma olduklarında Leo ve Win'e Merripen bakmıştı. O olmasaydı şu anda ikisi de hayatta olmazdı.

"Bu arada," dedi Merripen. "Köyden istediklerinizin bir listesini yapın. Bu sabah gideceğim."

Amelia başıyla onayladı. Onun gibi sağlam ve güvenilir biri yanında olduğu için Tanrı'ya şükretti. "Leo'yu uyandırayım mı? Belki yardımı..."

"Hayır."

Amelia yorgunlukla gülümsedi. Kardeşinin faydasından çok zararı olacağını biliyordu.

Aşağıya inerek eski bir şezlongu arka bahçeye çıkarmak için, köyden gelen çocuğun, Freddie'nin, yardımını istedi. Şezlongu, çevresi kayın ağaçlarıyla sarılmış, yabani otlarla kaplı arka bahçeye bakan kiremit kaplı terasa getirdiler. Bahçe baştan tasarlanarak tamamen yeniden ekilip biçilmek istiyordu ve yıkık dökük alçak duvarlar da onarılmalıydı.

Freddie, "Çok iş var Bayan," derken kiremitlerin arasından boy vermiş bir yabani otu kopardı.

Amelia on üç yaşlarında gösteren çocuğa, anlayışlı bir tavırla, "Çok anlayışlısın Freddie, gerçekten öyle," dedi. Gürbüz, al yanaklı bir çocuktu. Saçından bir tutam, ardıç kuşunun tüyleri gibi havada duruyordu.

Amelia, "Bahçe işini seviyor musun? Bitkilerden anlar mısın?" diye sordu.

"Annemin büfesinde çalışıyorum."

"Lord Ramsay'in bahçıvanı olmak ister misin?"

"Ne kadar kazanırım bayan?"

"Haftada iki şilin yeter mi?"

Fredie kıza düşünceli bir tavırla baktı ve rüzgârdan çatlamış burnunu kaşıdı. "Fena para değil ama anneme sormanız gerekiyor."

"Bana nerede oturduğunuzu söyle, bu sabah onu ziyaret edeyim."

"Tamam, uzak değil, köyün en yakın ucundayız."

Bu alışveriş üzerine el sıkıştılar, biraz daha konuştular ve Fredie bahçıvanın barakasını keşfe gitti.

Duyduğu sesler üzerine arkasını dönen Amelia, Merripen'in kardeşini dışarı taşıdığını gördü. Win'in üzerinde gecelik, sabahlık ve bir şal vardı. İncecik kollarını Merripen'in boynuna dolamıştı. Yanaklarındaki hafif pembelik ve cıvıl cıvıl mavi gözleri olmasa, beyaz giysiler ve sarı saçlarıyla Win tamamen renksizdi.

Keyifli bir sesle, "En berbat ilaç buydu," diyordu.

Merripen onu şezlonga yatırmak üzere eğilirken, "Ama işe yaradı," diye cevap verdi.

"Kabadayılıkla bana içirdiğin için seni affettim anlamına gelmiyor bu."

"Senin iyiliğin için."

Win onun kara suratına gülümseyerek baktı, "Kabadayısın işte."

Merripen, "Biliyorum," diye mırıldanırken büyük bir dikkatle onu battaniyeyle sarıyordu.

Kardeşinin durumunun iyiye gitmesiyle mutlu olan Amelia gülümsedi. "Hakikaten korkunç bir adam bu, ama evin temizliği için köyden daha çok adam bulursa onu affetmen gerekecek Win."

Win'in mavi gözleri yanıp söndü, Amelia'yla konuşuyordu ama bakışları Merripen'in üzerindeydi. "Onun ikna gücüne sonsuza kadar güveniyorum."

Bir başkasından gelse bu sözlerde bir flört havası sezilebilirdi. Ama Amelia, Win'in Merripen'i bir erkek olarak görmediğinden kesinlikle emindi. Onun için Merripen şefkatli bir ağabeyden başka bir şey değildi.

Ama Merripen'in duyguları biraz daha karışıktı.

Minik gri bir karga gaklayarak yere kondu ve Win'e doğru bir hamle yaptı. Win kuşa, "Özür dilerim minik kuş," dedi. "Paylaşacak hiç mamamız yok."

Konuşmaya başka bir ses katıldı, bu Beatrix'di. "Evet var." Elinde, üzerinde tost ve bir kupa içinde çay olan bir tepsi taşıyordu. Siyah saçlarını arkasında gelişigüzel toplamış, kiraz rengi elbisesinin üzerine beyaz bir önlük takmıştı.

Önlük on beş yaşında bir kız için fazla genç işi diye düşündü Amelia. Artık bu yaşta yere kadar uzanan elbiseler giymeliydi. Bir korse imdadına yetişebilirdi. Ama geçen senenin karmaşası içinde Amelia kardeşinin giyim kuşamıyla ilgilenememişti. Beatrix ve Poppy'yi terziye götürüp onlara birkaç kıyafet yaptırmalıydı. Harcama listesine kafasından bunları da ekleyen Amelia kaşlarını çattı.

Beatrix Win'in kucağına tepsiyi yerleştirerek, "İşte kahvaltın Win," dedi. "Tostuna tereyağı sürebilecek kadar iyi misin? Yoksa ben mi süreyim?"

Win, "Sürerim, teşekkür ederim," diyerek ayaklarını topladı ve kardeşine şezlongda yer açtı. Beatrix hemen itaat etti ve, "Sen burada otururken sana bir şeyler okuyayım" diyerek elini önlüğünün koca cebine soktu. Cebinden küçük bir kitap çıkarıp nispet yapar gibi havada salladı. "Bu kitabı bana dünyadaki en iyi arkadaşım Philomena Parsons verdi. Söylediğine göre cinayet, dehşet, hayaletlerin intikamı gibi korkunç bir hikâyeymiş. Ne hoş değil mi?"

Win sorgular gibi cevabı yapıştırdı, "Senin dünyadaki en iyi arkadaşın Edwina Huddersfield değil miydi?"

"Yok canım o haftalar önceydi. Şimdi konuşmuyoruz bile." Köşesine iyice sokularak ablasına şaşkın bir bakış attı. "Win, yüzünde hiç görmediğim bir gariplik var. Bir şey mi oldu?"

Win çay fincanını ağzına götürürken dondu kaldı ve mavi gözleri korkuyla büyüdü.

Kardeşinin bakışlarını izleyen Win, kertenkeleye benzeyen bir yaratığın Beatrix'in omzuna doğru tırmanmakta olduğunu gördü. Bir çığlık attı ve elleri havada kardeşine doğru yürümeye başladı.

Beatrix omzuna baktı, "Ah lanet," dedi. "Cebimden niye çıktın?" Kıvranmakta olan böceği omzundan çekip aldı ve şefkatle okşamaya başladı. "Benekli bir kum kertenkelesi. Dün gece odamda buldum. Ne şeker değil mi?"

Amelia ellerini indirmiş, anlamsız bakışlarla kardeşine bakıyordu.

Win zayıf bir sesle, "Kendine arkadaş bulmuşsun," dedi. "Beatrix, hayatım, sence ait olduğu yerde, ormanda daha mutlu olmaz mı?"

Beatrix ona öfkeyle baktı, "Etrafı yağmacı doluyken mi? Spot orada bir dakika bile yaşayamaz."

Amelia kendi sesini duydu, "Etrafında ben varken de bir dakika yaşayamayacak. Ondan hemen kurtul Bea yoksa elime geçen en ağır şeyle onu yamyassı yaparım."

"Hayvanı mı öldüreceksin yani?"

"İnsanlar kertenkeleleri öldürmezler Bea, onları imha ederler." Nefes nefese Merripen'e döndü. "Köyden birkaç temizlikçi kadın bul Merripen," dedi. "Kim bilir evde daha ne kadar istenmeyen yaratık dolaşıyor. Leo'yu saymıyorum elbette."

Merripen hemen kayboldu.

"Spot harika bir evcil hayvan" diye tartışmaya başladı Beatrix. "Isırmıyor, sonra ev eğitimi de almış durumda."

"Pullu ev hayvanları için bir set çekiyorum."

Beatrix isyankâr bir tavırla ona baktı, "Kum kertenkelesi Hampshire'a özgü bir hayvan. Bu da demektir ki, Spot'un burada yaşamaya bizden daha çok hakkı var."

"Her ne olursa olsun şunu bil ki onunla birlikte yaşamayacağız." Amelia sonradan pişman olacağı daha fazla bir şey söylemeden oradan ayrıldı, yapılacak bunca iş varken Beatrix'in nasıl bu kadar sıkıntı yaratabildiğine şaşıyordu. Ama on beş yaşında kızların bu yolu seçmediklerini, zaten sıkıcı olduklarını düşününce dudaklarını bir gülümseme kapladı.

Bacaklarına dolanmasınlar diye eteğini toplayan Amelia ana merdiven sahanlığına çıktı. O gün hiç konuk gelmeyeceği, kendisi de ziyaret yapmayacağı için korse giymemişti. Derin derin nefes alarak rahatça evde dolaşmanın keyfini çıkarıyordu.

Kararlı bir şekilde Leo'nun odasına yönelerek kapıyı vurdu. "Uyan artık uyku tulumu!"

Kayın ağacı kapının ardından bir dizi nahoş sözcük duyuldu.

Amelia sırıtarak Poppy'nin odasına yöneldi. Hapşırmasına neden olan toz bulutlarından kurtulmak için camları açtı. "Poppy...öhö öhö...geç oldu, kalk artık."

Poppy yorganı kafasına çekmişti, "Uykum var..." diye mırıldandı.

Yatağın kenarına oturan Amelia yorganı hafifçe çekti. On dokuz yaşındaki kız kardeşi mahmur, uyku sersemi gözlerini açtı, çarşafın bir katı yüzünde iz bırakmıştı. Amelia'nınkinden bir ton daha koyu, kızıla çalan kumral saçları karmakarışık bukleler halindeydi.

Poppy, "Sabahlardan nefret ediyorum," dedi. "Hele

bunu yaptığı için çok mutlu görünen biri tarafından uyandırılmaktan daha fazla nefret ediyorum."

"Özür dilerim," diyen Amelia gülümseyerek kardeşinin saçlarını alnından geriye atarak okşadı.

Poppy, "Mmmm," dedi. "Bunu annem yapardı, çok iyi geliyor."

Amelia, "Öyle mi?" derken elini kardeşinin başının arkasına koydu. "Hayatım ben köye gidiyorum, Freddie'nin annesine bizde bahçıvan olarak çalışmasına izin verip vermeyeceğini soracağım."

"Freddie çok küçük değil mi?"

"Diğer adaylarla kıyaslarsak değil."

"Başka aday yok ki?"

"Aynen öyle." Köşedeki Poppy'nin valizine doğru yürüdü ve valizin üstünde duran boneyi aldı. "Bunu ödünç alabilir miyim? Benimki henüz tamir edilmedi."

"Elbette...ama...sen hemen mi gidiyorsun?"

"Fazla kalmam, şöyle bir çevreyi dolaşıp gelirim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır canım. Sen şimdi giyin, kahvaltını et ve Win'e göz kulak ol. Şu anda Beatrix'in gözetimi altında."

Poppy'nin gözleri açıldı, "Ne! Acele etsem iyi olacak."

5. Bölüm

Hoş bir serinlik vardı, gökyüzünde hemen hiç bulut yoktu. İngiltere'nin güneyinde hava, Londra'dan çok daha yumuşaktır. Amelia bahçenin arkasındaki meyvelikten hızla ilerledi. Dallardan iri yeşil elmalar sarkıyordu. Düşen elmalar geyikler ve diğer hayvanlar tarafından yarı yenmiş, çürümeye ve toprağa karışmaya terk edilmişti.

Amelia, iyice eğilmiş bir daldan elma kopardı, koluyla sildi ve ısırdı.

Gözünün önünden hızla bir bal arısı geçince Amelia korkuyla sıçradı. Arılardan her zaman korkmuştu, bu korkunun anlamsız olduğuna kendini inandırmaya çalışsa da çevrede bir arı vızıltısı olduğunda paniğe kapılmamak elinde değildi.

Meyvelikten çıkarak nemli bir çayırdan geçen batık bir geçitten ilerledi. Mevsim sonu olmasına karşın her yerde bol miktarda su teresi vardı. Fakirin ekmeği olarak bilinen biber tadındaki bu bitkiyi köylüler kucak dolusu toplar, onlardan sabundan yastık kılığına kadar pek çok şey yaparlardı. Amelia bunları dönüşte toplamaya karar verdi.

Köye en kısa yol Lord Westcliff'in malikânesinin bir

köşesinden geçiyordu. Amelia, Ramsay arazileriyle Stony Cross Park arasındaki nereye ait olduğu belli olmayan araziden geçerken farklı bir atmosfer dikkatini çekti. Gün ışığının içeri nüfus edemeyeceği kadar yoğun, sadece yapraklarının hışırtısı duyulan bir ormanın eteklerinden geçti. Bölge zengin ve gizemliydi, karanlık verimli toprak üzerinde asırlık ağaçlar yükseliyordu. Amelia bonesini çıkararak iplerinden tuttu ve yüzüne çarpan meltemin tadını çıkardı.

Burası asırlardır Westcliff'indi. Kont ve ailesinin nasıl insanlar olduğunu merak etti. Son derece düzgün ve geleneksel bir aile olmalı, diye düşündü. Şimdi pek kibar olmayan, gözü kara Hathawayler'in Ramsay malikânesine gelmeleri onları pek de memnun etmeyecekti.

Ormanın içinde harabeye dönmüş bir yolu takip ederek kurtulmak için kanat çırpan bir çift buğday dalı kopardı. Her yerden hayat fışkırıyordu, olağanüstü renkli kelebeklerden kıvılcım gibi ışıklar saçan böceklere kadar... Yolu kaybetmemeye çalışarak yaprak yığınlarına değmemesi için eteklerini topladı.

Ardıç ve meşe ağaçları korusundan, geniş, kuru bir alana çıktı. Her yer boş ve olağanüstü sessizdi. Ne ispinoz kuşlarının cıvıltısı, ne arı vızıltısı, ne çekirgelerin tıkırtısı, hiçbir ses yoktu. Bu durum onda bilinmeyen bir tehdide karşı içgüdüsel bir gerginlik yarattı. Dikkatlice bir çayıra doğru tırmanmaya başladı. Tepenin zirvesine geldiğinde şaşkınlık içinde durdu, metalden yapılmış kule gibi bir aygıt vardı karşısında. Dik bir açıyla bacakları üzerinde duran bir paraşüt gibiydi. Biraz ilerde bir hareketlilik dikkatini çekti... İki adam tahta bir gölgelikten çıkmış, ona bağırıyor ve el kol işareti yapıyorlardı.

Amelia daha bir yılan gibi ilerleyen kıvılcımları görmeden, bir tehlikenin içine atladığının farkına varmıştı.

Bir fitil?

Elektrikli aletler hakkında fazla fikri olmadığı halde bir fitil ateşlendi mi onu durdurmanın imkânı olmadığını biliyordu. Kendini güneşin iyice ısıttığı çimlerin üzerine atarak elleriyle başını kapattı ve parçalara ayrılacağı anı beklemeye başladı. Birkaç kalp atışını atlattıktan sonra üzerine ağır, iri bir beden çullanınca korkuyla çığlık attı. Hayır, üzerine biri düşmemişti... Adam onu tamamıyla kapatmış, bedenini siper ederken iki ayağı toprağın içine girmişti.

O anda kulakları sağır eden bir patlama havayı yardı. Tepelerinden şiddetli bir akım geçti ve toprağın altından müthiş bir titreşim hissedildi. Amelia donup öylece kalmıştı, kendini toparlamaya çalıştı. Kulaklarında müthiş bir uğultu vardı.

Üstündeki adam saçlarına doğru hızlı nefesler alarak hareketsiz yatıyordu. Etraf duman içinde olsa da Amelia hoş bir erkek kokusu alıyordu; tuzlu teninin kokusu, sabun ve ayırtına varamadığı özel bir baharat. Kulaklarındaki uğultu azaldı. Sırtında adamın duvar gibi duran göğsünü hissederek elleri üzerinde kalktı, sıvanmış gömleğin içinden çıkan adaleli kolları...ve bir şey daha...gördü...adamın kolundaki küçük bir at dövmesi, siyah yeleli, kükürt rengi gözlü bu dövmeyi görünce Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir İrlanda tasarımı olan, mitolojide *pooka* diye geçen bu kâbus at, insan gibi konuşabiliyor ve gece yarısı insanları kaçırıyordu.

Başparmaktaki kalın halkayı görünce yüreği ağzına gelen Amelia, kıpırdayarak dönmeye çalıştı.

Güçlü bir el ona yardım etmek için omuzlarını sardı. Sesi tanıdıktı. "İyi misiniz? Özür dilerim... Tam geçeceği yolun üzerinde..."

Amelia dönünce sustu. Saçını sıkıca tutan bir toka düş-

müş, büyük bir tomar saç kızın yüzünü kapatmış, görmesini engellemişti. Tam Amelia onu kaldıracağı sırada adam eliyle itti. Elinin teması kızın bedeninin en gizli yerlerine bir ateş huzmesi gibi ulaştı.

Adam yumuşakça, "Sen," dedi.

Cam Rohan.

Amelia yarı uykuda gibi, *olamaz*, diye düşündü. Burada, Hampshire'da.

Ama o yanılmaya imkân bırakmayan, ela, uzun kirpikli gözler, gür saçlar, suç işlemeye hazır dudaklar. Ve kulaktaki pırlantanın günahkâr pırıltısı.

Yüzünde, unutmak istediği bir şey ona hatırlatılmış gibi rahatsız bir ifade vardı. Kızın şaşkın yüzüne bakınca dudakları hafifçe büküldü ve küstah bir rahatlıkla kızın bedeninin üzerine yüklendi, Amelia bir an nefessiz kaldı.

"Bay Rohan...nasıl...neden...burada ne yapıyorsunuz?"

Adam sanki bütün gün orada kalıp sohbet etmeye niyetliymiş gibi hiç hareket etmeden yanıtladı. Konuşması o kadar kibardı ki bedenlerinin samimi duruşuyla tam tezat oluşturuyordu.

"Bayan Hathaway, ne güzel bir sürpriz... Tesadüfen arkadaş ziyaretine gelmiştim. Ya siz?"

"Ben burada yaşıyorum."

"Hiç sanmam. Burası Lord Westcliff'in malikânesi."

Zihni adamla ilgili ayrıntıları yutarken Amelia'nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Tam olarak burada demedim. Aslında ormanın öbür tarafında. Ramsay Malikânesi'nde. Yeni taşındık." Geçirdiği heyecan ve korkudan henüz kurtulamamıştı. "O gürültü neydi? Siz ne yapıyordunuz? Kolunuzda o dövmenin ne işi var? O bir *pooka* değil mi, şu İrlandalı yaratık?"

Son soru üzerine adam ona ilgiyle baktı. Rohan cevap

vermeden diğer iki adam yaklaştılar. Yatar durumda olduğu için Amelia onları baş aşağı görüyordu. Onların da Rohan gibi kolları sıvalı, yeleklerinin önü açıktı. Biri beyaz saçlı, cüsseli, yaşlı biriydi. Boynunda bir kordonunun üzerine bağlanmış metal ve tahta bir sekstant taşıyordu. Diğer siyah saçlı olanın yaşı otuz beşin üstünde görünüyordu. Rohan kadar uzun boylu değildi ama üzerinde aristokrasinin getirdiği kibirle karışık bir otorite havası seziliyordu.

Amelia çaresiz bir hareket yaptı ve Rohan büyük bir rahatlıkla üstünden kalktı. Koluyla ayakta durması için onu dengeleyerek adamlara sordu, "Ne kadar uzağa gitti?"

Kalınca bir ses, "Şeytan roketi götürdü," dedi. "Kadının durumu nasıl?"

"Bir şeyi yok."

Beyaz saçlı adam, "Çok etkileyici Rohan, elli metrelik mesafeyi beş-altı saniyede kat ettin."

Rohan, "Güzel bir kadının üzerine kapanma fırsatını ne pahasına olursa olsun kaçırmam," deyince yaşlı adam kıkırdadı.

Rohan'ın eli Amelia'nın bel çukurunda duruyor, hafif teması bile kızın kan basıncını artırıyordu.

Zihnini meşgul eden bu temastan kurtulduktan sonra Amelia yüzünü kapatmakta olan bukleleri kulaklarının arkasına iterek, "Neden roket atıyorsunuz?" diye sordu. "Daha doğrusu neden benim arazime doğru atıyorsunuz?"

Yabancı ona keskin gözlerle, değerlendirme yapar gibi bir bakış attı. "Sizin arazi mi?"

Rohan onları tanıştırdı, "Lord Westcliff, bu Bayan Amelia Hathaway. Lord Ramsay'in kız kardeşi."

Kaşlarını çatan Westcliff hafifçe eğildi. "Bayan Hathaway, gelmiş olduğunuzdan haberdar edilmedim. Bilsey-

dim çevredeki herkesi roket atma denemelerimizden haberdar ettiğim gibi, sizi de ederdim."

Westcliff'in her şeyden haberdar edilmek isteyen biri olduğu anlaşılıyordu.

Belli ki yan komşularının önce kendisini haberdar etmeden kendi malikânelerine taşınma cesareti göstermiş olmalarından rahatsız olmuştu.

Amelia, "Daha dün taşındık, Lordum" dedi. "Yerleştikten sonra sizi aramayı düşünüyordum." Başka zaman olsa söyleyecekleri bu kadarla kalırdı ama hâlâ dengesini bulamamıştı ve ağzından çıkan sözleri kontrol edemiyordu. "Korkarım turizm rehberinde bu sakin sessiz Hampshire doğasının içinde yapılan roket atışları yeterince açıklanmamış." Eteğine yapışan toz ve yapraklardan kurtulmayı denedi. "Bize ateş edecek kadar tanışmadığımızı biliyorum. Ama eminim bizi daha iyi tanıyınca tüm silahlarınızı kullanmak için haklı nedenleriniz olacak."

Rohan'ın güldüğünü duydu. "Meselelerimizi iyi niyet ve dürüstlükle halledersek korkmanıza gerek yok Bayan Hathaway."

Gümüş rengi saçlı adam, "Şu roketin nereye düştüğünü bir tespit edersek Rohan..." Rohan uzun ve çevik adımlarla fırladı.

Yaşlı adam, "Ne çevik adam," dedi. "Bir leopar kadar hızlı. Elleri ve kasları da çok güçlü. Tam bir dövüşçü..."

Kendisini Kaptan Swansea olarak tanıtan yaşlı adam, emekli bir kraliyet mühendisi olduğunu, roketlere amatörce bir ilgi duyduğunu ve bilimsel çalışmalarını sivil alanda sürdürdüğünü anlattı. Mühendislik bilimine ilgi duyan arkadaşı Lord Westcliff'le birlikte, onun yeterince geniş olan arazisinde yeni bir roket modelini denemekte olduklarını anlattı. Lord Westcliff, bazı uçuş denklemleri ve matematik işlemlerinde yardımcı olması için Cam Rohan'ı

aralarına almıştı. "Gerçekten rakamlardaki ustalığı inanılır gibi değil," dedi. "Oysa tipinden hiç belli olmuyor."

Amelia onaylamak zorunda kaldı. Onun deneyimlerine göre bilgili adamlar hep içeriye kapandıklarından, yüzleri babası gibi solgun olurdu. Gözlüklü ve göbekli, gevşek ve rahat tavırlı olurlardı. Pagan prenslerine benzeyen, ellerinde yüzükler, kolunda dövmeler olan genç egzotik bir bilgin hiç görmemişti.

Lord Westcliff, "Bayan Hathaway," dedi. "Neredeyse yüz yıldır malikânede bir Ramsay'in yaşadığı bilinmiyor. Şimdi orada gerçekten bir yaşam olduğu bana hiç inandırıcı gelmiyor." Amelia neşeyle ileri atılarak, "Malikâne çok iyi durumda," diye yalan söyledi. "Elbette biraz tozlanmış ve bir-iki ufak onarım da gerektiriyor ama biz çok rahatız."

Amelia çok inandırıcı konuştuğunu düşünse de Lord Westcliff ona kuşkuyla bakıyordu. "Bu akşam Stony Cross Minor'da bir yemek var," dedi. "Ailenizi de getirin. Çevrede yaşayan birçok malikâne sahibiyle ve kilise papazıyla da tanışmak için büyük bir fırsat."

Lord ve Leydi Westcliff'le bir akşam yemeği! Tanrı bana yardım etsin, diye düşündü Amelia.

Hathaway ailesi bu kadar yorgun olmasaydı, Leo cidiyete doğru bir adım atabilmiş, ailece resmi kıyafetlere sahip olunabilmiş, etiket kurallarını biraz inceleyebilmiş olsalardı, Amelia daveti kabul etmeyi düşünebilirdi. Ama bu durumda hiçbir imkân göremiyordu.

"Çok naziksiniz Lordum ama kabul edemeyeceğim çünkü yeni geldik ve daha giysilerimiz bile bavullardan çıkmadı."

"Ama bu resmi bir yemek değil."

Amelia resmi olmayan kavramının ikisi için de aynı şeyi ifade ettiğinden pek emin değildi.

"Mesele yalnızca kılık kıyafet de değil Lordum ama kız kardeşlerimden biri oldukça zayıf bünyeli ve bu onun için epey zorlayıcı olur. Londra'dan buraya uzun bir yolculuk yaptı ve bu gerçekten de onun için çok zor oldu."

"Yarın gece küçük bir yemek olacak ve kesinlikle zorlayıcı olmayacak."

Bu ısrar karşısında bu güzel teklifi reddetmek olanaksızdı. Bu sabah Ramsay'de kalmadığı için Amelia kendine küfretti ve zoraki bir gülümsemeyle, "Tamam, Lordum, çok naziksiniz," dedi.

Rohan nefes nefese döndü. Yüzündeki ter bulutu koyu renk teninde bronz gibi parlıyordu. Westcliff ve Swansea'ye "Rota tamam," dedi. "Dengeleyici kanatlar çalıştı. İki kilometre kadar mesafe yaptı."

Swansea, "Harika," diye bağırdı. "Ama roket nerede?"

Rohan bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Dumanları tüten bir çukurda gömülü. Sonra çukuru kazıp çıkaracağım."

Swansea, "Balataları ve iç fitilin durumunu görmeliyiz, öyle değil mi?" derken memnuniyetten yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Beyaz bir mendille buharlaşan yüzünü kurutmaya çalışıyordu. "Heyecanlı bir sabah yaşadık, öyle değil mi?" dedi.

Lord Westcliff. "Belki artık şatoya dönme zamanıdır, Kaptan," diye onu uyardı. Swansea, Amelia'nın önünde eğildi, "Memnun oldum Bayan," dedi. "Şunu da söylemeliyim ki sürpriz bir atışın hedefi olmayı çok iyi başardınız."

Amelia, "Bir dahaki ziyaretimde Kaptan, beyaz bayrağımı yanımda getirmeyi unutmayacağım."

Swansea kıkırdadı ve vedalaştılar.

Kaptanla gitmeden önce Lord Westcliff Rohan'a, "Ben

Kaptanla şatoya gidiyorum. Siz Bayan Amelia'yı sağ salim evine bırakırsınız," dedi.

Cevap hiç duraksamadan geldi. "Elbette."

Amelia, "Teşekkür ederim ama hiç gerek yok," dedi. "Yolu biliyorum, uzak da değil."

İtirazını kimse dikkate almadı. İki adam uzaklaşırken o huzursuz bir şekilde Rohan'a bakıyordu.

"Ben öyle çaresiz bir kadın değilim," dedi. "Yanımda kimseyi istemem. Hem son davranışınıza bakılırsa tek başıma gitmem daha güvenli."

Kısa bir sessizlik. Rohan hafifçe başını eğdi ve merakla ona baktı, "Son davranışım mı?"

Amelia, "Biliyorsunuz işte..." derken karanlıktaki öpücüğü hatırlayarak kıpkırmızı kesildi ve lafın sonunu getiremedi. "Londra'da olanlardan söz ediyorum."

Rohan kıza kibarca ama şaşkınlıkla baktı, "Korkarım ne demek istediğinizi anlamadım."

"Hatırlamamış gibi yapmayın lütfen." Belki o kadar çok kadını öpüyordu ki, birden hatırlayamamıştı. "Bonemin kurdelelerinden birini çaldığınızı da mı inkâr edeceksiniz?"

"Çok geniş bir hayal gücünüz var Bayan Amelia." Sesinin tonu saygılıydı ama gözlerinde her an bir kahkaha atacakmış gibi bir ifade vardı.

"Yok öyle bir şey. Benim ailem hayal gücünde tırmanış halindedir ama ben çaresizce gerçeklere tutunan biriyim."

Döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Ben gidiyorum, benimle gelmenize gerek yok."

Kızın sözlerine aldırmayan Rohan bir adımda onun yanına geldi. Onun tek adımı kızın iki adımına yetiyordu. Hızını Amelia'ya göre ayarlayarak yürümeye başladı. Rohan açık arazide daha iri yarı görünüyordu.

"Kolumu gördüğünüzde..." diye mırıldandı. "Dövmeyi yani...onun *pooka* olduğunu nereden bildiniz?"

Amelia hemen cevap vermedi. Yürürlerken yakındaki dalların gölgeleri yüzlerine değiyordu. Kırmızı kuyruklu bir şahin gökyüzünden kayarak ormanın derinliklerinde kayboldu.

Amelia, "Biraz İrlanda halk edebiyatı okudum," diye yanıtladı onu en sonunda. "Pooka, şeytani, tehlikeli bir yaratık. İnsan niye kendini böyle bir desenle ifade etmek ister ki?"

"Çocukken yapılmıştı. Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum."

"Ne amaçla yapılmış olabilir. Önemli bir şey mi?"

Rohan omuzlarını silkti. "Ailem hiç açıklamadı. Biliyor olabilirler ama onları yıllardır görmedim."

"İsteseniz onları bulabilir misiniz?"

"Yeterli zaman verilirse." Bu arada dikkatlice ceketinin düğmelerini ilikliyor, lanetli sembolü kapatmak için gömleğinin kollarını indiriyordu. "Büyükannemin bana *pooka*dan söz ettiğini anımsıyorum. Beni onun gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyordu, sanırım kendisi de yarı yarıya inanıyordu. Eski büyüyle uğraşırdı."

"Nasıl yani? Falcılık gibi mi?"

Rohan başını salladı ve ellerini pantolonunun cebine sokarak, "Hayır," dedi.

"Zaman zaman gadjolara gelecekten haber verse de, eski büyü tüm doğanın birbirini tamamladığı ve canlı olduğuyla ilgilidir. Ağaçların bile ruhu vardır."

Amelia büyülenmişti. Merripen'i geçmişiyle ya da Romanlar'ın inançlarıyla ilgili konuşturmak olanaksızken işte karşısında her şeyi açıklamaya hazır biri vardı.

"Sen eski büyüye inanır mısın?"

"Hayır ama bu düşünceyi seviyorum." Rohan kızın dirseğinden tutarak engebeli bir arazi parçasını geçmesine yardımcı oldu. Amelia bu hafif dokunuşa itiraz edinceye kadar elini çekmişti bile. "Pooka her zaman kötü değildir," dedi. "Bazen zararlı olmayan şeyler de yapar. Oyuncudur mesela."

Kız ona kuşkuyla baktı. "Arkadan bir yaratığın sizi havaya fırlatmasına, sonra da bir hendeğe veya bataklığa atmasına oyunculuk mu diyorsunuz?"

Rohan gülümseyerek, "Bu efsanelerden biri" dedi. "Başka hikâyeler de var. Pooka sadece size bir macera yaşatmak istiyor... Yalnızca rüyanızda görebileceğiniz yerlere sizi götürmek istiyor. Sonra da eve döndürüyor."

"Ama efsane diyor ki, at sizi bir gece yolculuğuna götürdükten sonra artık bir daha aynı kişi olmuyorsunuz."

"Hayır," dedi Rohan yumuşakça. "Nasıl olunabilir ki?"

Farkında olmadan Amelia adımlarını yavaşlatmış, rahat bir tempoda yürümeye başlamışlardı. Böyle sıcak bir günde hızlı yürümek olanaksızdı. Hele bir de yanınızda böyle değişik, esmer, tehlikeli ve çekici bir adam varken.

"Sizi bir daha, hem de Lord Westcliff'in arazisinde göreceğimi hiç tahmin etmezdim. Nasıl tanıştınız? Sizin oyun kulübünün bir üyesi sanırım."

"Evet ve kulübün sahibinin de arkadaşı."

"Peki... Stony Cross Şatosu'nda Bay Westcliff'in dostları sizi aralarına kabul ediyorlar mı?"

"Neden? Roman olduğum için mi?" Dudaklarında muzip bir tebessümle, "Sanırım kibar davranmaktan başka şansları yok," dedi. "Önce konta olan saygılarından dolayı, daha sonra ise çoğunun kulüpte kredi için bana başvurmak zorunda olması sebebiyle. Bu da demektir ki benim her zaman özel hesap bilgilerine ulaşma imkânım var."

Amelia sokak kavgasını hatırlayarak, "Özel kavgalarını,

skandallarını da unutmayalım," dedi. Rohan tebessüm etmeyi sürdürerek, "Az olmakla birlikte onlar da var," dedi.

"Gene de zaman zaman kendinizi dışlanmış hissediyor olmalısınız."

Rohan kesin bir ifadeyle, "Her zaman," dedi. "Ben kendimi kendi insanlarıma da yabancı hissediyorum. Ben yarı melezim, buna *poshram* derler, yani çingene anne ve İrlandalı gadjo babadan doğma. Ailenin kökü de babaya dayandığı için ben Roman olarak kabul edilmem. Kadınlarımızın bir *gadjo*yla evlenmesi nesli bozan en kötü durumdur."

"Bu yüzden mi kabilenle yaşamıyorsun?"

"Nedenlerden biri de bu."

Amelia iki kültür arasında doğup da hiçbirine ait olamamak nasıl bir duygu acaba, diye düşündü. Biri tarafından tamamen kabul edilme umudu yoktu, buna rağmen Rohan'ın ses tonunda en ufak bir kendine acıma tınısı hissedilmiyordu.

Amelia, "Hathaway'ler de hiçbir yere ait değil," dedi. "Kibar toplumlar tarafından kabul edilmeye uygun olmadığımız çok açık. Hiçbirimiz böyle bir eğitim almamışız, o türlü yetiştirilmemişiz. Stony Cross Minor'daki yemek buna ayna tutacak. Kulaklarımızdan tutulup kapı dışarı edileceğimizden eminim."

"Şaşırabilirsiniz ama Lord ve Leydi Westcliff formaliteye hiç önem vermezler. Onların sofralarında sürekli farklı konuklar bulunur."

Amelia ikna olmamıştı. Onun için yüksek sosyete demek, içinde ne yaptıklarını anlamasına imkân olmayan grup halinde veya tek başına oraya buraya yüzen pırıltılı yaratıkların bulunduğu, süslü akvaryumlar demekti. Hathawayler'in de böyle soylu bir ortama katılabilmeleri için su altında yaşamaları gerekecekti. Denemekten başka çareleri yoktu.

Çimenin üstünde büyüyen bir su teresi gören Amelia onu incelemeye başladı. Bir dalı alarak koparana kadar çekti. "Burada su teresi çok bulunurmuş, değil mi? Çorba ve salatası güzel olurmuş diye duydum."

"Tıpta da kullanılır. Romanlar ona *panishok* derler. Büyükannem onunla burkulmalar ve yaralanmalar için yara lapası yapardı. Aynı zamanda güçlü bir aşk toniğidir. Özellikle de kadınlar için."

Sinirleri boşalan Amelia'nın parmaklarının arasındaki yeşillik kayıp düştü. "Ne toniği?"

"Bir erkek kadının ilgisini çekmek isterse onu su teresiyle besler. Uyarıcı etkisi..."

"Söylemeyin bana. Söylemeyin."

Rohan alaylı bir şekilde güldü.

Amelia ona bir uyarı bakışı attı ve kollarında kalan birkaç tere yaprağını temizleyerek yoluna devam etti.

Refakatçisi de hemen ona uydu ve gönlünü almaya çalışarak, "Bana ailenizden söz edin," dedi. "O evde kaç kişi yaşıyorsunuz?"

"Beş kişiyiz. Leo, yani Lord Ramsay, o en büyüğümüz, sonra ben, sonra Winnifred, Poppy ve Beatrix."

"Zayıf bünyeli olan hangisi?"

"Winnifred."

"Çocukluğundan beri öyle mi?"

"Hayır. Bir yıl önce kızıl hummaya yakalanana kadar gayet sağlıklıydı." Uzun bir sessizlik oldu. Amelia konuşmakta zorlanıyor gibiydi. "Tanrı'ya şükür ayağa kalktı, ciğerleri biraz zayıf. Güçsüz, hemen yoruluyor. Doktor hiç iyileşmeyeceğini söylüyor ve öyle görünüyor ki ne evlenebilecek ne de çocukları olacak." Amelia'nın çenesi kasıldı. "Doktorun yanıldığını ispatlayacağız elbette. Win tamamıyla iyileşecek."

"Sizin karşınıza çıkanın Tanrı yardımcısı olsun. İnsanları yönetmeyi seviyorsunuz, değil mi?"

"Yalnızca onlardan daha iyi bir iş çıkaracağıma emin olduğum zaman. Neden gülüyorsunuz?"

Rohan durunca Amelia ona dönmek zorunda kaldı. "Bana bunu yapma arzusu veriyorsun." Daha iyi nasıl söyleyebileceğini düşünür gibi durdu. Ama yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

Amelia onun kendisine bakış şeklinden hoşlanmadı, bu bakışlar onun sinirlerini bozuyor ve onu sersemletiyordu. Tüm hücreleri onun güvenilmez bir adam olduğunu söylüyordu. Yalnızca kendi kurallarına bağlı olan bir adam.

"Söyleyin bana Bayan Hathaway, dünyanın ve okyanusun bir ucundan ötekine bir gece yarısı turu için davet alsanız ne yapardınız? Evde oturmayı mı yeğlerdiniz yoksa kabul mü ederdiniz?"

Amelia bakışlarını adamdan ayıramıyordu. Amber rengi gözlerde oyun oynayan bir ifade seziliyordu ama bu bir çocuğun masum yaramaz bakışları değildi, çok daha tehlikeliydi. Neredeyse onun bir gece şekil değiştirerek gece yarısı, kanatlarıyla kapısında belirip onu kaçıracağına inanmaya başlamıştı...

Mantıklı bir ses tonuyla, "Evde kalırım elbette," dedi. "Macera istemiyorum."

"Bence istiyorsunuz. Zayıf bir anınızda kendinize bir sürpriz yapabilirsiniz."

"Benim zayıf anlarım yoktur. Hiçbir koşulda bu denli zayıf düşmem."

Adamın kahkahası kesif bir duman gibi Amelia'yı sardı. "Düşeceksiniz."

Amelia bundan neden bu kadar emin olduğunu sormaya cesaret edemedi. Şaşkın bir şekilde bakışları adamın yeleğinin üst düğmesine kaydı. Onunla flört mü ediyordu?

Hayır, herhalde onunla alay ediyor, onu küçük düşürmeye çalışıyordu. Ve eğer Amelia'nın dünyada arılardan daha çok korktuğu bir şey varsa o da küçük düşmekti.

Hızlı bir rüzgâra tutulmuş hindi bağ yaprakları gibi dağılmış olan soyluluğunu toparlamaya çalışırken kaşlarını çatıp Rohan'a baktı. Ağaçların arasından görünen çatıyı göstererek, "Ramsay Evi'ne geldik sayılır," dedi. "Bundan sonrasını yalnız gitmek isterim. Kont'a sağ salim eve getirildiğimi söyleyebilirsiniz. İyi günler Bay Rohan."

Rohan başını eğerek selam Verdi. Gözlerinde o parlak, insanı silahsız bırakan bakış vardı. Sonra Amelia'nın uzaklaşmasını izledi. Ondan uzaklaşırken attığı her adımda Amelia kendini daha güvende hissetmeliydi ama nedense içini bir yalnızlık duygusu sarıyordu. Sonra bir mırıltı duydu, Rohan'ın sesinde keyifli bir tını vardı. "Bir gece yarısı..." diyordu sanki.

6. Bölüm

Lord ve Leydi Westcliff'le yemek yiyecek olmaları, Hathawayler tarafından farklı tepkilerle karşılanmıştı. Poppy ve Beatrix sevinçli ve heyecanlıydılar ama Hampshire'a yapılan o uzun yolculuktan sonra hâlâ kendini toparlayamamış olan Win çekimser kalmıştı. Leo ise iyi bir şarap eşliğinde uzun süren bir yemeğin hasretini çekiyordu.

Diğer taraftan Merripen gitmeyi reddetti. Ortak kullanılan odalardan birinin duvar tahtasını çivilerken onu izleyen Amelia, "Sen de aileden birisin," dedi. Merripen tahtalardan birine becerikli bir şekilde çivi çakarken elindeki marangoz çekicini gayet usta bir biçimde tutuyordu.

"Hathawayler'le ilişkini ne kadar inkar edersen et, ve bunun için kimse de seni suçlayamaz, gerçek şu ki sen bizden birisin ve bu davete katılmalısın."

Merripen duvara birkaç çivi daha çaktıktan sonra, "Benim orada bulunmama gerek yok," dedi.

"Gerek olmadığı doğru ama eğlenceli vakit geçirebilirsin."

Kesin ve sert bir biçimde, "Hayır geçirmem," dedi ve işini sürdürdü.

"Neden bu kadar inatçısın? Westcliffler tarafından iyi muamele görmeyeceğini düşünüyorsan, unutma ki şu anda Lord Westcliff bir Roman'a ev sahipliği yapıyor ve onun da bunu gurur meselesi yaptığını hiç sanmıyorum."

"Gadjolar'ı sevmem."

"Benim bütün ailem – yani senin ailen – hepimiz gadjoyuz. Bizi sevmiyor musun?"

Merripen yanıtlamadı, sadece gürültülü bir şekilde işini yapmaya devam etti.

Amelia sıkıntılı bir tavırla içini çekti, "Merripen çok kaprislisin. Bu gece kötü biterse sonuçlarına bizimle birlikte katlanacaksın, ona göre."

Merripen bir avuç çiviye daha uzanarak, "Bu iyi bir denemeydi," dedi. "Ama gelmiyorum."

Ramsay Evi'nin ilkel durumu, ışıkların yetersizliği ve aynaların kararmış olması, Stony Cross Manor'daki yemeğe hazırlanmayı zorlaştırıyordu. Hathawayler kendi banyoları için mutfakta su ısıttıktan sonra kovaları merdivenlerden bir aşağı bir yukarı kendileri taşıdılar. Güç kazanmak için odasında dinlenmekte olan Win'den başka herkes bu işe katkıda bulundu.

Poppy saçını yaparken Amelia onu alışılmadık bir yumuşaklıkla izliyordu. Kardeşi saçını arkadan çekiştiriyor, iri bukleler yapıp bir topuz halinde topluyordu. Poppy memnun bir şekilde, "İşte," dedi. "En azından kulaklarından yukarısı modaya uygun."

Diğer Hathaway kardeşler gibi Amelia da ipek yün karışımı mavi günlük bir elbise giymişti. Oldukça geniş eteği olan, kolları sımsıkı, uzun sade bir elbiseydi bu.

Poppy'nin elbisesi de buna benziyordu ama kırmızıydı. Poppy ender bulunan bir güzelliğe sahipti, yüzünün muntazam hatlarından yaşam ve zekâ fışkırıyordu. Bir kızın değeri parasıyla değil de başka vasıflarıyla ölçülseydi

Poppy Londra'nın en popüler kızı olurdu. Oysa o, köyde fare kapanında yaşar gibi yaşıyor, kovalarda su ve kömür taşıyor ama asla yakınmıyordu.

Amelia'nın kalbi vicdan azabıyla kavruldu. "Yakında yeni elbiselerimiz olacak," dedi. Bunu inanarak söylüyordu. "Herşey daha iyi olacak Poppy, söz veriyorum."

Poppy, "Umarım," dedi. "Ailemize bakacak birisini bulabilmek için bir balo elbisesine ihtiyacım var."

"Biliyorsun bunu şaka olsun diye söyledim. Bize bakacak birisini bulman gerekmiyor. Sana iyi davransın yeter."

Poppy gülümsedi. "Para ve iyiliğin birbirine ters düşmediği de olur, öyle değil mi?"

Amelia, "Elbette," dedi.

Kardeşler antrede toplanınca Amelia daha çok vicdan azabı duydu çünkü Beatrix dizlerine kadar gelen, önünde kolalı beyaz önlüğü olan yeşil bir elbise giymişti. On beş yaşında bir genç kızdan çok on iki yaşında bir çocuğun giyebileceği bir elbiseydi bu.

Amelia Leo'dan yana dönerek, "Artık kumar yok, Leo," dedi. "Jenner's'da kaybettiğin paralarla kardeşlerine kıyafetler alabilirdik."

Leo, "Onlara kıyafet alacak yeterli paran var. Kendi sorumluluğunda olan şeyler için beni suçlama."

Amelia dişlerini sıktı, Leo'yu çok sevmesine rağmen şunu biliyordu ki kimse kendisini bu kadar çok kızdıramazdı. Kafasına bir çekiç vurulup aklını başına getirebilecek bir güç olsaydı keşke. "Sen aile mirasını çılgınca savururken ben de bir alışveriş çılgınlığına girmeyeyim dedim."

Diğer Hathawayler gittikçe kızışan bu tartışmayı gözleri açık izliyorlardı.

"Sen pinti yaşamını sürdür," dedi Leo. "Ben lanetlenecek olsam lanetlenirim. Sen hiç yaşadığın anın tadını çıkar-

mıyorsun. Çünkü ertesi günün kaygısı içindesin. Bazıları için yarın hiç yoktur."

Amelia'nın öfkesi taşmak üzereydi. "Bazılarının yarını düşünmesi gerekiyor, seni savurgan hovarda."

"Despot şirret bir kadının..."

Win aralarına girdi ve Amelia'nın omzuna yumuşak elini koydu. "Hişşşt, ikiniz de susun bakalım. Tam çıkarken böyle sinirlerinizi bozmanın kimseye faydası yok." Amelia'ya öyle beklenmedik bir biçimde gülümsemişti ki kimse buna karşı koyamazdı. "Kaşlarını çatma öyle. Ya hep öyle kalırsa."

"Karşımdaki Leo'ysa öyle de kalmalı..."

Leo homurdandı, "Ben ne uygun bir günah keçisiyim değil mi Amelia? Kendine karşı biraz dürüst olabilseydin..."

Win, "Merripen" diye seslendi. "Araba hazır mı?"

Merripen asık bir suratla ön kapıda belirdi. Onları Westcliffler'e arabayla Merripen'in götürüp geri getirmesine karar verilmişti. "Hazır". Win'in tüm solgunluğu içinde parlayan güzelliğine bakınca yüzü daha da asıldı.

O kaçamak bakış, o anda Amelia'nın kafasında, beyninde birden çözülen bir bilmece gibi her şeyi çözdü. Merripen'in o gece yemeğe gitmeyişi Win'le aynı sosyal ortamda bulunmak istemeyişindendi. Sağlığıyla ilgili çok ciddi endişeler duyarken bir yandan da aralarına bir mesafe koymaya çalışıyordu.

Hiçbir şey için güçlü duygularını ortaya koymayan Merripen'in, kız kardeşi için gizli ve derin hisler besleme olasılığı Amelia'yı üzüyordu. Win o kadar saf ve zarif, o kadar kırılgan, her bakımdan Merripen'in o kadar tersiydi ki... Bunu Merripen de biliyordu.

Amelia, bir acıma ve ağlama duygusuyla kardeşleriyle birlikte arabaya bindi.

Stony Cross Manor'un, iki yanında meşe ağaçları olan araba yolunda ilerlerken kimse konuşmuyordu. Hiçbiri şimdiye kadar böyle bakımlı ve gösterişli bir arazi görmemişti. Sanki ağacın üzerindeki her yaprak, bilinçli bir şekilde tek tek bakım görmüş gibiydi. Sık ormanın içine doğru uzanan meyve ve çiçek bahçelerinin arasındaki ev, uyuyan bir dev gibi duruyordu. Dört tarafındaki azametli kuleler Avrupa stili kalenin orijinal ölçülerini ortaya koyuyor, etrafa serpiştirilmiş diğer kulelerle hoş bir asimetri yaratıyordu. Zaman içinde, hava koşulları yüzünden evin bal sarısı rengi yumuşamıştı. Ev, uzun, düzgün bir şekilde tıraşlanmış çitlerle kaplıydı. Rezidansın önündeki kocaman avlu dikkat çekiciydi. Yanında ahırlar ve ikamet edilecek bir kanat vardı. Ahırların alışılmış tasarımından farklı olarak buradakilerin girişleri kavis şeklindeydi. Stony Cross Manor tam bir kraliyet sarayı gibiydi ve duyduklarına göre Lord Westcliff'in kan bağları kraliçeden bile daha soyluydu.

Araba sütunlarla çevrili girişin önünde durduğunda Amelia gecenin çoktan sona ermiş olmasını diledi. Şimdi Hathawayler'in suçları mercek altına alınacaktı. Onları serseriler grubu olarak ele alacaklardı. Kardeşlerine baktı. Win kusursuz, durgun ifadeli maskesini takmıştı. Leo sakin ama biraz sıkkın görünüyordu, bu tavrı Jenner's'daki yeni tanıdıklarından kapmış olmalıydı. Diğer kızların canlı ve neşeli halleri Amelia'nın gülümsemesine neden oldu. En azından onlar iyi vakti geçireceklerdi ve Tanrı biliyordu ya, bunu hak etmişlerdi.

Merripen, kardeşleri arabadan indirdi. En son Leo indi ve Merripen ona mırıldanarak bir şeyler söyledi. Win'e dikkat etmesini söylemiş olmalıydı, Leo ona öfkeli bir bakış attı. Amelia'nın eleştirilerine dayanmak yeterince zor

olmuştu, bir de Merripen'e dayanamazdı. "Onun için bu kadar kaygılanıyorsan, gir içeri ona dadılık yap," dedi.

Merripen'in gözleri kısıldı ama cevap vermedi.

İki adam arasındaki ilişki hiçbir zaman kardeşçe olmamıştı ama her zaman aralarındaki mesafeyi korumuşlardı.

Anne-baba Hathawayler Merripen'e olan sevgilerini her zaman açıkça göstermişlerdi ama Merripen hiçbir zaman evin diğer oğlu gibi davranmamıştı. Ne zaman iki erkek çocuk arasında bir rekabet oluşsa, Merripen kendini hemen geri çekerdi. Leo makul bir şekilde Merripen'e iyi davranır hatta bazı konularda daha iyi düşündüğünü varsayarak ondan fikir alırdı. Leo kızıl hummaya yakalandığında Merripen ona, Amelia'yı da geçen bir sabır ve şefkatle bakmıştı. Sonraları Amelia ona hayatını Merripen'e borçlu olduğunu söylediğinde Leo ona minnet duyacağına bunu Merripen'e karşı kullanmıştı.

Amelia, *Lütfen eşeklik yapma Leo*, demek istedi ama dilini tuttu ve kardeşleriyle birlikte parlak ışıklarla donatılmış Stony Cross Manor'un antresine girdi. Masif kapı, duvarları paha biçilmez kumaşlarla kaplı mağara gibi bir salona açılıyordu. Geniş bir taş ve mermer merdiven çok haşmetli görünen ikinci kat galerisine çıkıyordu. Salonun en ücra köşeleri, hatta büyük salona açılan birçok pasajın antreleri bile büyük kristal avizelerle aydınlatılıyordu. Malikânenin dışı ne kadar bakımlıysa içerde de her şey o kadar lekesiz, temiz ve pırıl pırıldı. Bu ihtişamı bozacak hiçbir yenilik yoktu.

Amelia umutsuzca Ramsay Evi de böyle olmalı diye düşündü.

Uşaklar şapka ve eldivenleri almak için geldiler. Daha yaşlı bir kâhya konukları karşıladı. Amelia onları karşılamak üzere yaklaşmakta olan Lord ve Leydi Westcliff'i gördü. Çok iyi dikilmiş gece kostümü içinde Lord Westcliff

deneyimli bir sporcu gibi rahattı. Yüz ifadesi mesafeli, yüz hatları yakışıklıdan çok çarpıcıydı. Görünüşündeki her şey başkalarından çok şey beklediğini ve en fazla da kendinden beklentisi olduğunu belli ediyordu.

Westcliff kadar güçlü birinin, sanki doğumundan beri entelektüel bir çevrede yetişmiş etkisi yaratan mükemmel bir İngiliz'i, eş olarak seçmesine şaşmamak lazımdı. Leydi Westcliff tam bir Amerikan aksanıyla konuşmaya başlayınca Amelia şaşırdı. Kadın, konuşmadan önce düşünme zahmetine katlanmaya hiç niyet etmemiş gibi rahat bir şekilde aklına geleni söylüyordu.

"Yeni komşular gelmesini ne kadar istedim bilemezsiniz. Bazen Hampshire çok sıkıcı oluyor ama sizin için burada her şeyin yolunda gideceğinden eminim." Sonra kadın erkekler gibi el sıkışarak Leo'yu şaşırttı, "Lord Ramsay, memnun oldum."

"Hizmetinizdeyim Leydi Westcliff." Leo bu olağandışı kadına nasıl davranacağını kestirememişti.

Amelia, Leydi'nin sıkı el sıkışına karşılık verirken zencefil rengi gözlerine bakmayı ihmal etmedi.

Lillian, Leydi Westcliff, uzun, ince, siyah parlak saçları ve muntazam hatları olan, keyifle gülümseyen bir kadındı. Kocasının aksine insanı rahatlatan bir dostluk havası yaratıyordu.

"Siz Amelia'sınız. Dün yanlışlıkla ateş edilen."

"Evet efendim."

"Kont'un sizi vurmayı başaramadığına çok sevindim. Atışları hiç sekmez, belki biliyorsunuzdur."

Kont karısının patavatsızlığını, alışık bir tavırla hafifçe gülümseyerek karşıladı. Sakince, "Bayan Amelia hedef değildi," dedi.

"Daha az tehlikeli bir hobi seçmelisin. Kuş izleme, kelebek toplama gibi. Patlamalar yaratmaktan daha az tehlikeli olur."

Amelia, Kont'un bu saygısızlık karşısında bozulacağını düşündüyse de o eğleniyor gibiydi. Karısı dikkatini diğer Hathawayler'e yöneltince de ona sıcak bir hayranlıkla baktı. Aralarında müthiş bir çekim olduğu belliydi.

Amelia kardeşlerini kuralları umursamayan Kontes'le tanıştırdı. Tanrı'ya şükür hepsi nezaket kurallarına uydular ve Kontes'in, ata binmeyi, dans etmeyi sevip sevmedikleri, yerli peynirleri tadıp tatmadıkları, yılan balığı ve jöleli domuz beyni gibi iğrenç İngiliz yiyecekleriyle aralarının nasıl olduğu gibi sorularına mantıklı yanıtlar verdiler.

Hathaway kardeşler Kontes'in yüzündeki komik ifadeye gülerek salona girdiklerinde, yemeğe başlamayı bekleyen iki düzine daha konuk olduğunu gördüler.

Amelia arkalarında yürüyen Poppy'nin Beatrix'e, "Onu sevdim," dediğini duydu. "Sence bütün Amerikalı kadınlar böyle hayat dolu mudur?"

Hayat dolu. Evet, bu sıfat Leydi Westcliff'e uyuyordu.

Kontes, Amelia'ya dostça bir ilgiyle, "Bayan Hathaway," dedi. "Kont, Ramsay Evi'nin uzun zamandır boş olduğunu söylüyor. Sanırım harabeye dönmüştür."

Kadının doğrudan sorusu karşısında şaşıran Amelia, "Hayır," dedi. "Harabe denecek durumda değil. Baştan aşağı bir temizlik ve ufak tefek onarımlar istiyor," dedi ve rahatsız olmuş bir tavırla sustu.

Kontes anlayışlı bir sesle, "Durum fena demek," dedi.

Amelia omuzlarını silkerek itiraf etti, "Evet Ramsay Evi'nde çok iş var ama ben işten korkmam."

"Yardım ya da fikir almak isterseniz Westcliff'in elinde bir dolu imkân var. O size nerede ne bulabileceğinizi..."

"Teşekkür ederim ama sizi hiç bu işlerle rahatsız etmeyelim."

Hathawayler'in fırsatçı ya da dilenci durumuna düşmesi en son istediği şeydi.

Kontes, "Bunu engellemeyi başaramayabilirsiniz," dedi. "Artık Lord Westcliff'in yörüngesindesiniz ve fikrini sorsanız da sormasanız da onun önerilerinden kurtulamazsınız. İşin en kötüsü de hemen hemen her zaman haklı çıkmasıdır."

Kocasının olduğu tarafa doğru sıcak bir bakış attı, Westcliff salonun diğer tarafında bir grubun ortasında duruyordu.

Eşinin bakışını fark eden Westcliff ondan yana döndü ve sanki aralarında gizli bir iletişim ağı varmış gibi karısına belli belirsiz göz kırptı.

Kontes hafifçe kıkırdadı. Amelia'ya döndü ve sıkılgan bir tavırla, "Dört yıldır evliyiz, eylülde tam dört yıl olacak. Ona olan tutkum biter sanıyordum ama bitmedi," dedi. Sonra gözlerinde muzip bir ifadeyle, "Şimdi sizi diğer bazı konuklarla tanıştıracağım. Söyleyin bana önce kiminle tanışmak istersiniz?"

Amelia'nın bakışları konttan çevresindeki adamlara kaydı. Gözleri Cam Rohan'a takılınca bir farkındalık duygusu dalga dalga belkemiğinden aşağı yayıldı. Diğer konuklar gibi siyah ve beyaz giysiler içindeydi ama bu resmi kıyafet bile onu daha egzotik kılmıştı. Kolalı beyaz yakanın üzerine dökülen saçının koyu ipeksiliği, bronz teni ve kaplan gözleriyle bu ağırbaşlı ortama hiç uymuyordu. Kızı fark eden Rohan eğilerek onu selamladı ve Amelia da eğilmeden selamına karşılık verdi.

Karşılıklı selamları fark eden Leydi Westcliff, "Rohan'la tanışıyorsunuz elbette," dedi. "Çok ilginç biri, değil mi? Çekici ve iyi biri... Ayrıca yarı uygar oluşu da hoşuma gidiyor." Amelia bakışlarını güçlükle Rohan'dan ayırdı, yüreği düzensiz biçimde çarpıyordu, "Yarı uygar mı?"

"Üst sınıfın kibar olma adına koyduğu birçok kural Bay

Rohan için hiçbir şey ifade etmez." Leydi Westcliff gülümsedi ve "Benim için de etmez," diye ekledi.

"Bay Rohan'ı ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

"Sör Vincent kulübü aldıktan sonra tanıştık. O günden sonra Bay Rohan, gerek Westcliffler'e gerek Vincentlar'a çok yakın oldu." Gülümsedi. "Bu da, bir omuzda şeytan bir omuzda melek olması gibi bir şey. Rohan ikisini de iyi taşıyor."

"Neden onunla bu kadar ilgileniliyor?"

"Farklı bir adam. Onun nasıl idare edileceğini bilen biri var mı bilmem. Westcliff'e göre olağanüstü bir zihinsel yeteneği varmış. Aynı zamanda batıl inançları ve tahmin edilemeyen davranışları var. Siz onun iyi şans lanetini bilir misiniz?"

"Ne lanetini?"

"Rohan'ın içinde yer aldığı tek bir işin bile paraya dönüşmemesi olanaksızdır. Hem de çok paraya, hatta istemese bile. İnsanın gereğinden çok paraya sahip olmasını haksızlık olarak kabul eder."

"Romanlar böyle düşünür. Fazla şeye sahip olmak istemezler."

"Evet öyle. New York'tan gelen biri olarak bu düşünceyi anlayamıyorum ama siz kapmışsınız. İstemese de kulüpten hissesine düşen yüzdeyi alıyor, ne kadar hayır kurumu varsa, ne kadar batık yatırım varsa hepsine giriyor ama gene de talih kuşu başına konuyor. Yaşlı, kısa bacaklı bir yarış atı aldı; Küçük Dandy. At, geçen yıl nisanda Grand National koşusunu kazandı. Sonra geçen seneki kauçuk fiyaskosu..."

'Nesi?"

"Londra'nın doğusunda iflas halinde bir kauçuk fabrikası vardı. Tam fabrika batmak üzereydi ki Bay Rohan oraya büyük bir yatırım yaptı. Herkes, hatta Westcliff bile,

aptallık yapmamasını, her kuruşunu kaybedeceğini söyledi."

"Niyeti de buydu anlaşılan."

"Aynen öyle. Fakat her şey tersine dönerek Rohan'ı hayal kırıklığına uğrattı. Şirketin yöneticisi onun yatırımını volkanizasyon işleminin patent haklarını almak için kullandı ve boru yapımında kullanılan, lastik bant denilen elastiki parçalar imal etmeye başladılar. Şimdi işletme müthiş başarılı. Sana daha pek çok çeşitlemelerden söz edebilirim ama hepsinin teması aynı; Bay Rohan parayı fırlatıp atıyor ve para on katı olarak ona geri dönüyor."

"Ben buna lanet demem."

Leydi Westcliff hafifçe güldü, "Ben de demem ama Bay Rohan'a göre lanet. İşin eğlenceli yanı da bu. Bu sabah suratının nasıl asıldığını görecektin. Londra'daki borsacılardan son raporlar geldi ve hepsi iyi haber. Tabii Rohan raporları görür görmez dişlerini gıcırdatmaya başladı."

Leydi Westcliff, Amelia'yı kolundan tutarak salonun karşı tarafına doğu yürümeye başladı. "Korkarım bu gece fazla sayıda bekâr erkek yok. Ama söz veriyorum yeni sezonda kalabalık bir ziyaretçi grubumuz olacak. Avlanmaya geliyorlar ve erkeklerin oranı kadınları aşıyor."

"Bu iyi haber," dedi Amelia, "Kardeşlerimin iyi eşler bulmasını istiyorum."

İmayı sezen Leydi Westcliff, "Kendiniz için istekleriniz yok mu?" diye sordu.

"Hayır, evleneceğimi düşünmüyorum."

"Neden?"

"Aileme karşı sorumluluklarım var. Bana ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum." Kısa bir sessizlikten sonra Amelia dürüstçe, "Aslında kendimi bir erkeğin boyunduruğuna teslim edebileceğimi sanmıyorum," diye açıkladı.

"Ben de öyle düşünürdüm Bayan Hathaway, ama sizi

uyarıyorum. Yaşamın planlarımızı bozmak gibi sürprizleri var. Tecrübe konuşuyor."

Amelia ikna olmamıştı, gülümsedi. Herşey öncelik meselesiydi. Bütün zamanını ve enerjisini kardeşlerine bir yuva hazırlamaya, onların mutluluklarını görmeye harcayabilirdi. Böylece bir sürü yeğenler ve kuzenler olacak, Ramsay Evi de sevgiyle dolacaktı.

Hiçbir eş ona daha fazlasını veremezdi.

Ağabeyine gözü takılınca onun suratında garip bir ifade, daha doğrusu güçlü ve özel duygularını saklamaya çalıştığı zamanlarda olduğu gibi bir ifadesizlik sezdi. Leo hemen Amelia'ya yöneldi, Leydi Westcliff'le ayaküstü biraz konuştu ve onun, henüz gelen yaşlı bir konukla ilgilenmesi gerektiğini söylemesi üzerine hafifçe eğildi.

Leo dirseğinden tutmuş onu götürürken, "Neler oluyor?" diye sordu Amelia. "Bir avuç mantar yutmuş gibisin."

Leo'nun gözlerinde Amelia'nın uzun süredir görmediği bir kaygı vardı. "Hakarete uğramaya hiç niyetim yok," dedi. Sesinden ortada hoş olmayan bir durum söz konusu olduğu seziliyordu. "Burada asla...görmek istemeyeceğin biri var...kardeşim...ve buraya doğru geliyor."

Amelia'nın gözleri yerinden oynadı, "Bay Rohan'ı kastediyorsan...seni temin ederim ki..."

"Hayır, Rohan değil." Sanki onun dengesinin bozulacağını anlamış gibi elini beline götürdü.

Ve Amelia anladı. Daha kendilerine yaklaşan adama doğru dönmeden Leo'nun garip tepkisinin nedenini biliyordu. Sonra birden içinde bir sıcaklık hissetti, üşüdü, başı döndü. Ama içinde oluşan tüm bu kasırganın yanında bir tür kabullenme eğilimi öne çıkıyordu.

Christopher Frost'la bir gün karşı karşıya geleceğini biliyordu.

Tanrı'ya şükür, onların yanına gelirken yalnızdı. Eşi de eteğine yapışmış bir halde, onunla birlikte gelmiş olabilirdi. Ve Amelia, Christopher'ın uğruna kendisini terk ettiği kadınla tanışmayı asla kaldıramayacağını düşünüyordu. Ama o anda ağabeysinin yanında dimdik durarak, eski sevgilisiyle karşı karşıya, ama ona tamamen ilgisiz, bağımsız bir kadını oynamaya çalışıyordu. Ama biliyordu ki, bembeyaz olmuş suratının bir açıklaması yoktu. Kanı doğrudan hızla atan kalbine pompalanıyor gibiydi.

Hayat adil olsaydı Christopher gözüne, anımsadığından daha kısa, daha az yakışıklı görünebilirdi. Ama her zaman olduğu gibi hayat adil değildi. Alımlı mavi gözleriyle, her zamanki gibi uygar, yakışıklı ve zarif bir şekilde karşısındaydı. Parlayan saçları şampanyadan kumrala kadar her tonu barındırıyordu.

Leo, "İşte eskilerden biri," derken sesinde ne bir memnuniyet ne bir kin vardı. Dostlukları, Christopher Amelia'yı terk ettiği an bitmişti. Elbette Leo'nun da yanlışları vardı ama kimse onun sadakatsizliğinden söz edemezdi.

Frost alçak sesle, "Lordum," diye eğildi. "Bayan Hathaway." Bakışları karşılaştığında o da bir bedel ödemiş gibi görünüyordu, bu bakışa karşılık veren Amelia'nın bedel ödediği ise tartışılmazdı. "Uzun zaman oldu."

Leo geri çekilmedi. "Kimileri için o kadar uzun sayılmaz," derken Amelia kimseye belli etmeden ayağına bastı. "Manor'da mı kalıyorsun?"

"Hayır, arkadaşları ziyarete geldim. Köydeki tavernanın sahipleri."

"Buralarda ne kadar takılacaksın?"

"Kesin bir planım yok. Birkaç komisyon işim var, o arada köyün sakinliğinin keyfini çıkarayım dedim." Gözü bir an Amelia'ya takıldı, sonra tekrar Leo'ya dönerek, "Lordlar mertebesine yükseldiğinizi duyunca size bir mektup yazmıştım, Lordum."

Leo umursamaz bir tavırla, "Aldım," dedi, "Fakat takdir edersin ki ne yazdığını anımsamıyorum."

"Sizin namınıza sevinmekle beraber değerli bir rakibimi kaybetmekten hayal kırıklığına uğradığımı yazmıştım. Siz her zaman benim yeteneklerimin sınırlarını zorlamama neden oldunuz."

Leo alaycı bir tavırla, "Evet" dedi. "Mimari dünyası için büyük kayıp."

Frost, "Gerçekten de öyle," derken bakışları Amelia'da takılı kaldı. "Çok iyi göründüğünüzü söyleyebilir miyim Bayan Hathaway?" dedi.

Amelia dalgın dalgın, *ne tuhaf*, diye düşündü. *Bir zamanlar ona âşıktım ama şimdi resmi bir şekilde konuşuyoruz.* Artık onu sevmiyordu ama bir zamanlar onun tarafından kucaklanmış, öpülmüş olmak, her duygu ve düşüncede ortaya çıkıyordu, aynı çayla lekelenmiş dantel gibi. Leke hiçbir zaman çıkmıyordu.

Bir zamanlar ona getirdiği bir çiçek buketini anımsadı... Çiçeklerden birini alıp yüzünde, yanaklarında, aralık dudaklarında gezdirmiş ve Amelia'nın kıpkırmızı kesilmesi üzerine kulağına *küçük sevgilim* diye fısıldamıştı.

Amelia, "Teşekkür ederim," dedi. "Ben de evliliğinizi kutlayabilir miyim?"

Frost, "Korkarım bazı şeyler yolunda gitmedi," dedi. "Evlilik gerçekleşmedi."

Amelia, Leo'nun elinin belini sıktığını hissetti. Ona yaslanarak gözlerini Christopher'dan başka yana çevirdi, konuşamıyordu. *Evli değil*, diye düşündü. Duyguları karmakarışıktı.

Leo'nun, "Kızın aklı başına mı geldi?" diye sorduğunu duydu. "Yoksa sen mi uyandın?"

"Umduğumuz gibi birbirimize uygun olmadığımızı anladık. Beni serbest bırakarak anlayış gösterdi."

"Hâlâ babasına mı çalışıyorsun?"

Amelia yarı fısıldayarak, "Leo," dedi. Sonra Frost'un yüzündeki yorgun tebessümü fark etti. Bu, o kadar bildik bir gülümseyişti ki, kızın yüreği sızladı.

"Lafını hiç esirgemezsin değil mi?" dedi. "Evet, hâlâ Temple için çalışıyorum."

Frost, Amelia'nın içinde bulunduğu kırılgan zırhın ölçüsünü hesaplamaya çalışarak, "Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum Bayan Hathaway," dedi.

Frost yanlarından ayrıldıktan sonra, Amelia sersemlemiş bir halde ağabeyine döndü. Sesi çatlak çıkıyordu. "Leo, biraz kibar davranmaya gayret edersen çok iyi olacak," dedi.

"Herkes senin Bay Frost'un kadar nazik olamaz."

"Benim Bay Frost'um değil." Biraz durdu. "Hiçbir zaman da olmadı."

"Çok daha iyisini hak ediyorsun. Bak, yine ayaklarının dibinde dolaşacak olursa..."

Amelia'nın dudaklarından, "Dolaşmayacak," sözcüğü döküldü. Kalbi adeta yerinden fırlayacakmış gibi hızla çarpıyordu ve genç kadın bu durumdan nefret ediyordu.

7. Bölüm

Hathawayler gelmeden hemen önce, dört yıl Hindistan'da görev yapmış olan Swansea konuklardan bazılarına Vishnupur'daki bir kaplan avını anlatıyordu. *Kaplan bir geyiği yakalıyor, yere yatırıyor ve boynunun arkasından ısırıyor.* Kadınlar, hatta erkeklerin bazıları, Swansea, çita henüz ölmemişken kaplanın onu nasıl yediğini anlatırken yüzlerini buruşturuyor, dehşet sesleri çıkarıyorlardı.

Kadınlardan biri, "Canavar!" diye bağırdı.

Ama Amelia odaya girer girmez Cam kaplana sempati duymaya başladı. Kızın yumuşak boynunu ısırıp onu kimsenin olmadığı bir odaya götürmek ve saatlerce üzerinde gezinip kendine ziyafet çekmek istiyordu. Amelia, çok şatafatlı giyinmiş kadınların arasında sade elbisesi ve hiç takı takmayışıyla dikkat çekiyordu. Temiz, çekici ve iştah açıcı görünüyordu. Onunla açık havada yalnız kalmak, ellerini serbestçe kızın bedeninde gezdirmek istiyordu. Ama saygıdeğer genç bir kadına bundan daha başka duygular beslenebileceğinin farkındaydı.

Amelia, ağabeyi Lord Ramsay ve Mimar Christopher Frost arasında geçen gergin konuşmayı izlemişti. Konuşu-

lanları duymasa da duruşlarını incelemiş, Amelia'nın ağabeyine sokuluşunu görmüştü. Geçmişte Amelia ve Frost arasında bir hikâye geçtiği belliydi ve bu mutlu bir hikâye gibi görünmüyordu. Kötü biten bir aşk hikâyesi, diye düşündü. Amelia ve Frost'u birlikte hayal etti... Bu düşünce onu tahrik ettiği kadar rahatsız edince zihninden kovmaya çalıştı.

Cam, biraz sonra oturacakları sıkıcı, uzun sofrayı, bitmez tükenmez yemek çeşitlerini, kibar konuşmaları düşününce derin bir iç çekti. Böyle durumların sosyal koreografisini, zengin sofralarının katı sınırlarını çok iyi öğrenmişti. Başlarda bu imtiyazlı yabancıların adetlerini öğrenmek ona bir oyun gibi gelmişti. Ama artık *gadjo* dünyasının sınırında oyalanıp durmaktan yorulmuştu. Kendisi orada olmak istemediği gibi birçokları da onu orada istemiyordu. Ama onun için sınırda olmaktan başka bir çare yoktu.

Her şey iki yıl önce başlamıştı. Bay Vincent çok önemsiz bir şey verir gibi önüne bir banka cüzdanı fırlatmıştı.

"Sana Londra Bankası'nda bir hesap açtırdım." dedi. "Fleet Caddesi'nde. Jenner's'ın kârından payına düşen, her ay oraya yatırılacak. Bu hesabı kendin yönet ya da senin için yönetilsin."

Cam, "Ben kârdan pay istemiyorum," dedi cüzdanı gözden geçirerek. "Maaşım bana yeter."

"Senin maaşın benim yıllık ayakkabı boyama yetmez."

"Benim için yeterince iyi, hem ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum." Cam kâr-zarar sayfasındaki rakamlar yüzünden sersemlemişti. Cüzdanı bir masanın üzerine bıraktı. "Bunu geri al."

Sör Vincent eğlenmekle birlikte aynı zamanda biraz da öfkeliydi. "Artık buranın sahibi olduğuma göre kendime yoksul maaşı veriyor dedirtmem. Bana deri yüzücü mü desinler istiyorsun?"

Cam, "Daha kötüsünü demişlerdi," diye hatırlattı.

"Hak ettiğim zaman kim ne söylemiş umrumda olmaz. Bunun da sık sık olduğuna eminim."

Sör Vincent, anlayışlı bir tavırla Cam'e baktı. Bir zamanların düzenbaz Vincent'ından hiç beklenmeyecek bir sezgiyle, "Bu hiçbir anlama gelmiyor. Sana parayı ne şekilde ödersem ödeyeyim senin Romanlığına zarar gelmez merak etme."

"Bu konuyu hallettim. Londra'ya ilk geldiğimde bir odada kalıyordum. Gadjo kıyafetleri giyiyordum. Gündelikle de çalıştım ama artık tüm bunlara bir çizgi çektim."

Sör Vincent, "Sana bir yatırım hesabı verdim Rohan, bir gübre yığını değil."

"Gübre yığınını yeğlerdim. Hiç olmazsa bir işe yarardı."

"Sormaya korkuyorum ama merakımı da engelleyemiyorum. Gübre yığını ne işine yarayacak?"

"Toprağı gübrelemeye,"

Sör Vincent bir kenara atılmış banka cüzdanını göstererek, "Tamam o zaman, meseleye şöyle yaklaşalım. Para da gübrelemenin başka bir çeşididir. Onunla bir şey yap. Ne yapmak istiyorsan. Ama onu gübre olarak kullanma."

Cam paradan kurtulmak için onun her zerresini saçma sapan yatırımlarda saçıp savurmuştu. İşte o zaman iyi şans lanetine tutuldu. Büyüyen serveti ona hiç açılmayacak kapılar açtı. Sanayiciler üst sınıfı oluşturuyordu ve bu kapılar arasında yürürken Cam kendine yabancı davranışlar, düşünceler sergiliyordu. Sör Vincent yanılmıştı, para onu daha az Roman yapmıştı.

Birçok şeyi unutmuştu; sözcükleri, öyküleri, ona çocukken söylenen ninnileri, bademle tatlandırılıp sütün içinde kaynatılan hamur tatlısının, zencefil ve hindiba yapraklarıyla yapılan boranija sapının tadını unutmuştu.

Aile fertlerinin yüzleri çok uzak bir hayal gibiydi. Onlarla şimdi karşılaşsa tanıyabilir miydi bilmiyordu. Ve tüm bunlar içinde artık Roman olmadığı korkusunun oluşmasına sebep oluyordu.

Gökyüzünün altında en son ne zaman uyumuştu?

Konuklar hep beraber yemek salonuna doğru ilerledi. Yemek resmi olmadığından masaya geliş sırasına göre oturulmayacaktı. Siyah, mavi ve hardal rengi kostümler giyinmiş uşaklar sıra halinde konukların iskemlelerini çekiyorlar, bardaklara şarap ve su dolduruyorlardı. Uzun masada antika olduğu belli olan beyaz keten bir örtü vardı. Herkesin önünde gümüş takımlar ve kullanım sırasına göre dizilmiş, çeşitli boylarda kristal bardaklar bulunuyordu.

Cam ara sıra Stony Cross Park'ında karşılaştığı papazın eşinin yanına oturtulduğunu görünce yüzündeki tüm ifade yok oldu. Kadın ondan müthiş korkuyordu. Ne zaman ona baksa, konuşmaya kalksa kadın durmadan boğazını temizlemeye başlıyordu. Çıkardığı sesler bozuk bir çaydanlıktan çıkan tıslamalara benziyordu.

Hiç kuşku yok ki kadıncağız, çocuk kaçıran, insanlara büyü yapan, kontrol edemedikleri bir şehvet anında kadınlara tecavüz eden çingene öykülerinden çok dinlemişti. Cam, kadına ikinci yemekten önce asla adam kaçırmadığını ve yağma yapmadığını söylemek için büyük bir istek duydu ama onun yerine olabildiğince tehditkâr görünmeye çalıştı. Kadıncağız da koltuğuna iyice çökmüş durumda solundaki adamla umutsuz bir sohbeti sürdürmekteydi.

Sağına dönünce Cam kendini Amelia Hathaway'in mavi gözlerine dalıp gitmiş olarak buldu. Yan yana oturtulmuşlardı. İçinde büyük bir mutluluk hissetti. Saçları saten gibi pırıldıyordu. Gözleri parlak ve teni sanki süt ve şekerle yapılan bir tatlı tadındaymış gibiydi. Kızın görünüşü, onda ilk duyduğunda onu çok şaşırtan eski bir gadjo

sözcüğünü anımsattı. Tadı güzel. İştah açıcı, tat duygusu uyandıran ve aynı zamanda cinsel arzuyu çağrıştıran bir sözcüktü bu. Amelia'nın doğallığını, etraftaki pudralı, mücevherli kadınlardan çok daha çekici buluyordu.

Amelia, "Alçakgönüllü ve uygar görünmeye çalışıyorsanız hiç başarılı değilsiniz," dedi.

"Sizi temin ederim zararsızım."

Amelia ona gülümsedi. "Herkesin bunu bilmesi iyi olurdu."

Rohan onun temiz, hafif kokusunun, güzel ses tonunun keyfini çıkarıyordu. Yanaklarına, boynuna dokunmak istiyordu. Peçetesini dizlerine yayarken onu izledi.

Bir uşak gelip kadehlerine şarap doldurdu. Cam, Amelia'nın, yavruları etrafa dağılmış bir anne tavuk gibi kardeşlerine kaçamak bakışlar attığını fark etti. Masa başından iki koltuk ilerde oturan ağabeyi bile bu amansız ilginin odağı olmaktaydı. Amelia, masanın diğer ucunda oturan Christopher Frost'a gözü takılınca gerildi. Bakışları kenetlendiği anda Amelia'nın kalbi çarpmaya başlamıştı.

İkisinin arasında hâlâ bir çekim olduğu belliydi. Ve Frost'un yüz ifadesinden anlaşılıyordu ki, ilişkinin alevlenmesini o daha çok istiyordu.

Onu şişlemeden durabilmek, Cam için büyük bir irade gerektirirdi. Kızın ilgisini o istiyordu. Hem de tüm ilgisini.

Amelia'ya, "İlk katıldığım resmi akşam yemeğinde aç kalacağımı sanmıştım," dedi.

Amelia ilgisini hemen ona yöneltince rahatladı.

"Neden?"

"Çünkü yanlardaki bu küçük tabakları *gadjoların* ana yemek için kullandıklarını sandım. Bu da aç kalacağım anlamına geliyordu."

Amelia güldü. "Büyük tabaklar gelince rahatlamış olmalısınız."

Cam başını salladı, "Yemek kurallarını öğrenmekle fazla meşguldüm."

"Örneğin?"

"Gösterilen yere otur, siyaset ya da vücut fonksiyonlarından söz etme, ceviz kıracağını çatal zannetme, kimseye kendi tabağından yemek ikram etme gibi şeyler."

"Romanlar birbirlerinin tabağından yerler mi?"

Adam gözlerini ayırmadan ona bakıyordu.

"Bir ateşin önünde çingene usulü yiyor olsaydık, etin en lezzetli yerlerini, ekmeğin en yumuşak iç kısmını, meyvenin en tatlı kısımlarını size verirdim."

Yanakları kızaran Amelia şarap bardağına uzandı. Dikkatlice bir yudum aldıktan sonra ona bakmadan konuştu. "Merripen böyle şeylerden hiç söz etmez. Bana öyle geliyor ki sizden, ondan on iki yıldır öğrendiğimden daha çok şey öğrendim."

Merripen... Şu ona Londra'da eşlik eden suskun çingene. Aralarında bir samimiyet olduğu muhakkaktı ama bu sözlerle onun bir hizmetkârdan daha fazla bir anlam ifade ettiği anlaşılıyordu.

Cam konuya tam olarak odaklanmadan çorba servisi başladı. Uşaklar ve yardımcıları uyum içinde büyük, dumanı tüten kâselerde, limonlu ve dereotlu somon çorbası, peynir ve kimyonlu ısırgan otu çorbası, sülün dilimleriyle süslenmiş su teresi çorbası, ekşi kremalı mantar çorbası ikram ediyorlardı.

Cam ısırgan otu çorbasını tercih etti. Çorbası porselen alçak bir kap içinde önüne geldikten sonra yeniden Amelia'yla konuşmaya başladı. Amelia diğer yanındaki konuk tarafından esir alınmıştı. Adam ona büyük bir heyecanla uzak doğu porselen koleksiyonunu anlatıyordu.

Cam çabucak etraftaki konuşmalara kulak kabarttı, sıradan şeylerden söz ediliyordu. Sabırla papazın eşinin dikkatini önündeki çorbaya vermesini bekledi. Kaşığı tam dudaklarına götürüyordu ki Cam'ın kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Kaşık elinde titrerken bir başka boğaz temizleme sesi çıkardı.

Cam onu ilgilendirebilecek bir şey düşünmeye çalıştı. Çok doğal bir şey söylüyormuş gibi, "Köpek otu," dedi.

Kadının gözleri korkuyla büyüdü ve boynundaki bir damar görülür biçimde atmaya başladı. "Evet," diye fısıldadı.

"Köpek otu, meyankökü ve bal. Boğazdaki balgamı çıkarmaya iyi gelir. Büyükannem şifacıydı, bana tedavilerinin çoğunu öğretti."

Balgam sözcüğü kadının gözlerini yerinden oynatmaya yetmişti.

"Köpek otu, öksürük ve yılan ısırması için de iyidir," diye yardımsever bir tavırla konuşmasını sürdürdü.

Kadının yüzünden kanı adeta çekildi ve kaşığını tabağına bıraktı. Çaresiz bir şekilde başını diğer tarafa çevirerek dikkatini soldaki konuklara vermeye çalıştı.

Kibar bir konuşma yapma çabası geri püskürtülen Cam çorba kâsesi kaldırılıp ikinci yemek servis yapılırken arkasına yaslanıp oturdu. Beşamel soslu uykuluk, tahıl yatağında keklik, domuz payı, çulluk rosto ve sebze sufle etrafı yoğun kokularla doldurdu. Konuklar yemekleri takdirle karşıladılar ve tabakları doldurulurken keyifle seyrettiler.

Fakat Amelia Hathaway bu görkemli yemeklerin farkındaymış gibi görünmüyordu. Dikkati masanın bir ucunda sohbet etmekte olan Lord Westcliff ve Leo'nun üzerindeydi. Yüzü sakindi ama parmakları sıkıca bir çatalın sapına yapışmıştı.

Westcliff , "Belli ki hiç kullanmadığınız çok büyük bir

arazinin sahibisiniz," derken Leo açıkça belli olan bir ilgisizlikle onu dinliyordu. "Ben emlakçımı size yönlendiririm. Hampshire'da kiralama konuları hakkında da bilgilendiririm. Genelde bu anlaşmalar sözlü olur. Bu da demektir ki, bunlar, iki taraflı, iyi niyet üzerine, şeref sözüyle yapılan anlaşmalardır."

Leo kadehteki şarabın yarısını bir yudumda mideye indirdikten sonra, "Teşekkür ederim," dedi. "Vakit bulunca kendi kiracılarımla ilgilenirim Lordum."

"Korkarım bazıları için artık çok geç. Arazinizdeki kiralık evlerin çoğu harabeye dönmüş. Şimdi size güvenen insanlar daha önceleri çok ihmal edilmiş."

Leo, Amelia'ya muzip bir gülümsemeyle, "O zaman benim bu yanımı, bana güvenen insanları düş kırıklığına uğratmak gibi bir tutarlılık gösterdiğimi öğrensinler, öyle değil mi kardeşim?" dedi.

Amelia çatalı tutan parmaklarını zorla açtı. Dikkatlice, "Eminim Lord Ramsay kiracılarına gereken ilgiyi gösterecektir," dedi. "Siz onun eğlenceli olma çabalarını ciddiye almayın. Aslında gelecek planları arasında, kiralanan yerlerin onarımı ve modern ziraat teknikleri de var."

Leo, "Benim ilgileneceğim bir şey varsa, o da iyi bir şişe Porto şarabıdır. Ramsay kiracıları, bu kadar ihmale rağmen yaşamayı, gelişmeyi başardıklarına göre onların onarıma ihtiyaçları yok," dedi.

Bazı konuklar Leo'nun kaygısız konuşması karşısında gerilirken bir kısmı da kısık sesle güldüler. Ortalıkta bir gerilim havası oluşmuştu. Eğer Leo, özellikle de Westcliff'i kendine düşman etmek istiyorsa daha iyi bir yol bulamazdı. Westcliff kendinden zor durumda olanlara büyük bir ilgi duyuyor, sorumluluklarını yerine getirmeyen bencil soylulara da aynı ölçüde nefret besliyordu.

Cam, Lillian'ın, "Lanet olsun," dediğini duydu.

Tam Lord Westcliff bu saygısız genç vikonta haddini bildirecek bir konuşma yapmak üzere ağzını açıyordu ki, konukların arasındaki bir kadının kulakları sağır eden çığlığı duyuldu. İki kadın ve adamlardan birçoğu yerlerinden zıpladılar. Hepsi dehşet içinde masanın ortasında bir şeye bakıyorlardı.

Tüm konuşmalar birden durdu. Cam konukların ortak bakışlarını izleyerek bir şey gördü. Kertenkele miydi bu? Kıvrılarak, kayarak, tabakların, tuzlukların arasından ilerliyordu. Hiç duraksamadan uzandı ve küçük yaratığı eline aldı. Kertenkele avuçlarının içinde kızgınlıkla çırpınıyordu.

Yumuşak bir tavırla, "Onu tuttum," dedi.

Papazın eşi hafif bir iniltiyle yarı baygın bir halde koltuğa çöktü.

Beatrix Hathaway kaygıyla, "Sakın onu öldürmeyin," dedi. "O evcil bir hayvan."

Toplanan konuklar bir Cam'ın eline, bir yüzünde özür diler gibi bir ifade olan Hathaway kızına bakıyordu.

Leydi Westcliff sakin bir tavırla, "Evcil hayvan demek! Aman ne rahatladım," dedi. Kocasının boş bakışları altındaki uzun masaya bakarak, "Ben de bir an için yeni bir İngiliz lezzeti sunuyoruz sandım."

Westcliff'in yüzünden bir renk dalgası geçti ve büyük bir çabayla başını diğer tarafa çevirdi. Onu tanıyan herkes gülmemek için zor dayandığını fark ederdi.

Amelia inanmaz bir tavırla en küçük kardeşine, "Spot'u yemeğe mi getirdin? Bea, dün sana ondan kurtulmanı söylememiş miydim?" diye sordu.

Beatrix, "Denedim," dedi. "Ormana bıraktım ama beni eve kadar takip etti."

Amelia kızgın bir tavırla, "Bea," dedi. "Kertenkeleler insanları eve kadar takip etmezler."

"Spot herhangi bir kertenkele değil. O..."

Amelia, "Bunu dışarıda konuşalım," diyerek iskemlesinden kalktı. Diğer erkekler de yerlerinden kalktılar. Amelia Westcliff'e özür dileyen bir bakış attı, "Özür dilerim Lordum, bize izin verirseniz..."

Kont sakin bir tavırla başını eğdi.

Başka bir erkek, Christopher Frost, Amelia'ya öyle bir bakıyordu ki, Cam'ın tüyleri diken diken oldu.

Frost, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu. Sesinde zorlama yoktu ama Cam, onun kızla birlikte dışarı çıkmaya can attığını anlamıştı.

Cam dümdüz bir sesle, "Gerek yok," dedi. "Gördüğünüz gibi her şey kontrol altında. Emrinizdeyim Bayan Hathaway." Ve sonra, elinde hâlâ kıvrılmakta olan kertenkele olduğu halde kızlarla birlikte dışarı çıktı.

8. Bölüm

Cam yemek salonundan çıkarken kızları takip etti. İki balkon kapısından geçerek limonluğa çıktılar. Dışarıdaki odada çok fazla eşya yoktu. Sadece bambu koltuklar ve bir de şezlong vardı. Limonluğun çevresindeki sütunları gür bitkiler sarmalamıştı. Nemli havayı bulutlar kaplamıştı ve meşalenin ışıkları karşı köşede adeta dans ediyordu.

Kapılar kapanır kapanmaz Amelia ellerini kaldırarak kız kardeşine yöneldi. Önce Cam onu tartaklayacağını zannetti ama onun yerine Amelia, Beatrix'i kendine doğru çekti.

Omuzları titriyor, gülmekten nefes alamıyordu.

"Bea... Mahsus yaptın değil mi? Gözlerime inanamadım... O lanet kertenkele masanın üzerinde..."

Kız boğuk bir sesle, "Bir şey yapmam gerekiyordu," dedi. "Leo kötü şeyler söylüyor gibiydi. Ne söylediğini anlayamadım ama Lord Westcliff'in yüzünü gördüm..."

Amelia gülmekten katılıyordu. "Ah zavallı Westcliff... Bir an yerel halkı Leo'nun dehşetinden korumaya çalışıyor, sonra öbür tarafa bakıyor ve bir kertenkelenin ekmek tabaklarının arasında kayıp durduğunu..."

"Spot nerede?" Beatrix, Rohan'a döndü. Kertenkele

Rohan'ın avcunun içindeydi. "Teşekkür ederim Bay Rohan, ne kadar çeviksiniz."

"Öyle olduğumu söylerler." Rohan kıza gülümsedi. "Kertenkele şans getiren bir hayvandır, hatta geleceğe yönelik düşler oluşturduğunu söylerler."

Beatrix ona hayranlıkla baktı. "Sahi mi? Bakın görüyor musunuz, son günlerde daha çok rüya görüyorum."

"Kardeşimin bu konuda daha fazla cesaretlendirilmesine hiç gerek yok." Beatrix'e anlamlı bir bakış attı. "Spot'la vedalaşma zamanı," dedi. Beatrix içini çekti ve, "Onu bırakacağım. Burada yaşaması Ramsay Evi'nde yaşamasından daha iyi," dedi.

"Kimin için değil ki? Git ona bir yer bul Bea, seni burada bekliyorum."

Kardeşi uzaklaşırken Amelia döndü ve evin solgun görüntüsüne baktı, duvarı nehre bakan kayalıklar boyunca uzayıp gidiyordu.

Cam ona doğru gelerek, "Ne yapıyorsunuz?" dedi.

"Stony Cross Manor'a son bir kez bakıyorum. Bir daha görebileceğimi sanmıyorum."

Cam gülümsedi. "Bundan kuşkuluyum. Onlar çok daha kötüsünü yapan konuklarını bile yeniden misafir etmişlerdir."

"Yemek masasına başıboş vahşi bir yaratık bırakmaktan daha kötü ne olabilir?"

"İlginç şeylere hoşgörü gösterirler." Devam etmeden önce durdu. "Korkarım dayanamadıkları tek şey kötü niyet ve başkalarına zarar verme."

Kardeşinin ima edilmesi üzerine Amelia'nın ifadesi değişti ve neşeli hali yerini düş kırıklığına bıraktı. "Leo daha önceleri hiç haince düşüncelere sahip değildi." Kollarını sıkıca bedenine doladı, sanki korunmak için sarıp sarmalamıyordu. "Sadece son bir yıldır çok hoşgörüsüz oldu. Eski Leo değil sanki."

"Unvanı aldığı için mi?"

"Hayır, onunla ilgisi yok. Nedeni şu ki..." Gözlerini kaçırarak yutkundu. Cam, genç kızın eteğinin altından sinirli bir şekilde ayağını yere vurduğunu fark etti. "Leo birini yitirdi," dedi. "Salgın köydeki birçok kişiyi etkiledi, bunların arasında genç bir kız da vardı... Laura... Nişanlıydılar." İsim boğazına takılıp kaldı. "Benim en iyi arkadaşımdı, Win'in de öyle. Güzel bir kızdı, çizim ve resim yapardı. Öyle bir gülüşü vardı ki, karşısındakini de güldürürdü. Onu duyduğunuz anda sizin de gülmemeniz imkânsızdı."

Amelia anılar içinde kaybolarak bir an sustu. "Laura hastalığı ilk kapanlardan biri oldu. Leo her fırsatta yanındaydı. Kimse öleceğini düşünmüyordu ama birdenbire... oluverdi. Hastalığın üçüncü gününde ateşi çok yüksekti, halsizdi, nabzı zor atıyordu. Sonunda komaya girdi ve Leo'nun kollarında öldü.

Perişan durumda eve geldiğinde hastalığı kaptığını anladık. Sonra Win de bu hastalığa yakalandı."

"Size, diğerlerine bulaşmadı mı?"

Amelia başını iki yana salladı. "Beatrix ve Poppy'yi evden göndermiştim. Hangi nedenle bilmiyorum ama ne Merripen ne ben zayıf bünyeliyiz. Merripen onların bakımında bana yardım etti. O olmasaydı, şimdi ikisi de yaşamıyor olurdu. Değişik bir bitkiyle bir şurup yapıyordu..."

"Güzelavratotu," dedi Cam. "Zor bulunur."

"Evet." Amelia ona garip bir bakış attı. "Nereden biliyorsun? Büyükannenden mi öğrendin?"

Rohan başıyla onayladı, "Kandaki zehri etkisiz hale getirmek için dozunu çok iyi ayarlamak lazım, biraz fazlası hastayı öldürür."

"Tanrı'ya şükür ikisi de atlattı ama gördüğün gibi Win

çok zayıf düştü ve Leo... Şimdi hiç kimse hiçbir şey umrunda değil. Kendisi bile."

Ayağını sinirli bir şekilde yere vurmaya devam ediyordu. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Birini yitirmek ne demektir bilirim ama..." Çaresiz bir şekilde başını iki yana salladı.

"Bay Frost'dan söz ediyorsunuz."

Amelia ona keskin bir bakış attı ve kıpkırmızı kesildi.

"Nereden biliyorsunuz? Bir şey mi söyledi? Herhangi bir dedikodu filan mı duydunuz?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Geldiğiniz zaman sizi konuşurken gördüm o kadar."

Amelia başını sallayarak ellerini ateş basmış yanaklarına götürdü. "Tanrım, duygularımı bu kadar mı belli ediyorum?"

"Belki ben duyguları okuyan biriyim, bir Phuri Dae'yim, mistik bir çingene. Ona âşık mıydınız?"

Amelia, "Sizi ilgilendirmez," dedi çabucak.

Rohan onu yakından incelemeye başladı. "Sizi neden bıraktı?"

"Siz nasıl?" Birden kendine geldi ve kaşların çattı. Adamın ne yaptığını anlamıştı, onu kızdıracak sorular soruyor, tepkisinden gerçeklere ulaşmaya çalışıyordu.

"Çok mu merak ettiniz? İşte söylüyorum. Beni başka bir kadın için terk etti. Daha güzel, daha genç bir kadın için ve bu kadın onun patronunun kızı oluyor. Onun için çok avantajlı bir evlilik olacaktı."

"Yanılıyorsunuz."

Amelia ona karmakarışık bir yüz ifadesiyle baktı, "Sizi temin ederim hem de 'oldukça' avantajlı..."

"Sizden daha güzel olamaz."

Bu iltifat karşısında Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Cam ona yaklaşarak titreyen ayağına ayağıyla dokundu. Titreme durdu.

Amelia dağılmış bir halde, "Kötü bir alışkanlık," dedi. "Kurtulamıyorum."

"Tarlakuşu bunu ilkbaharda yapar. Yuvasının yanına asılır, diğer ayağıyla da sıkıca yere vurur."

Amelia nereye bakacağını bilemiyormuş gibi gözlerini etrafta gezdirdi.

Onun huzursuzluğunu fark eden Cam, "Bayan Hathaway" dedi. "Sizi sinirlendiriyor muyum?"

Amelia kendisini ona bakmaya zorladı ve gözleri ay ışığının pırıldattığı mavi siyah bir göle daldı. "Hayır," dedi hemen. "Hayır elbette...ama evet...evet sinirlendiriyorsunuz."

Bu şiddetli karşı koyuş ikisini de şaşırttı. Gece derinleşti, meşalelerden biri söndü ve sohbet kırık kırık, duraksamalarla, sessizlikle ama dilde eriyen arpa şekeri gibi çok hoş bir tatta devam etti.

"Size asla zarar vermem," dedi Cam alçak bir sesle.

"Biliyorum... Onu demek istemedim..."

"Sizi öptüğüm için, öyle değil mi?"

"Hatırlamadığınızı söylemiştiniz."

"Hatırlıyorum."

Amelia fısıldayarak, "Neden yaptınız bunu?" diye sordu.

"İçgüdü. Fırsat." Cam kızın yakınlığıyla uyanan bedenine küfrederek durumu kurtarmaya çalıştı. "Bir Romandan daha azını bekleyemezsiniz. Biz istediğimizi alırız. Bir Roman bir kadını arzularsa, onu kendisi için çalar. Bazen yatağından bile alır götürür." Cam, karanlıkta bile kızın yeniden kıpkırmızı kesilen yüzünü görebiliyordu.

"Biraz önce bana zarar vermeyeceğinizi söylüyordunuz?"

"Sizi kaçırmış olsaydım..." Onun yumuşak, mücadele eden bedenini kollarında düşünmek kanını alevlendirdi. Bu ilkel güdünün çekiciliğiyle tüm mantığı arzunun ateşinde yok olup gitmişti. "Size zarar vermek asla aklıma gelmezdi."

"Böyle bir şey yapmazsınız." Amelia mantıklı konuşmaya çalışıyordu. "İkimiz de sizin ne kadar uygar biri olduğunuzu biliyoruz."

"Öyle miyiz? Açık söyleyeyim benim uygarlığım tartışmaya açık."

Amelia sarsılmış bir halde, "Bay Rohan," dedi. "Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır." Sonra sözcüğü vurgulamaya gerek varmış gibi, "Hayır," diye tekrarladı.

Cam ne yaptığının bilincinde olmadan, *kahretsin*, diye düşündü. Bu zekâsında bile bir masumiyet sezilen kadın neden onun böyle aklını başından almıştı. Tüm bildiği onda olan bir şeye ulaşmak için müthiş bir istek duyduğuydu. Üzerindeki tüm suni şeyleri, dantelleri, pabuçları, elbisesinin aksesuarlarını, saç tokasının kancalarını fırlatıp atmak istiyordu.

Amelia derin bir iç çekti. Rohan, "Bilmeniz gereken bir şey var Bayan Hathaway," dedi. "Bir Roman bir kadını yatağından kaçırmaya kalkarsa, bu geleneklere göre evlilik amacıyla olur. Ve bu kaçırma olayı gelin adayının da onayı alınarak yapılır."

Cam, gerginliği yok etmek ister gibi sıcak bir tebessümle ona baktı. "Bu zorla yapılan bir şey olmuyor elbette ve arkası kolay geliyor, öyle değil mi? Babanın onayını almaya gerek kalmıyor, kilise duyurusu olmuyor, uzun nişanlılık döneminden kurtuluyorsunuz. Roman usulü flört her bakımdan avantajlı."

Konuşmaları Beatrix'in geri dönüşüyle kesildi. "Spot

gitti," dedi. "Stony Cross Park'ta yaşayacak olmak onu çok mutlu etti."

Kardeşinin dönüşüyle rahatlayan Amelia ona doğru gitti. Kollarındaki toprak kalıntılarını silkti ve saçını düzeltti. "Spot'a iyi şanslar dileyelim, yemek salonuna dönmeye hazır mısın canım?"

"Hayır."

"Sorun olmayacak. Yalnızca ben otoriter bir tavır takınmaya çalışacağım, sen cezalandırılmış gibi yap. Sanırım tatlı servisi sırasında kalmamıza izin verirler."

Beatrix, "İçeri girmek istemiyorum," dedi. "Çok sıkıcı. O zengin yemeklerini sevmiyorum. Hem papazın yanında oturuyorum ve durmadan dini makalelerinden bahsediyor. Kendini övmek ne kadar gereksiz bir şey, öyle değil mi?"

Amelia, "Mütevazı olmakla bağdaşmayan bir şey," derken gülümsüyor ve kardeşinin koyu renk saçlarını okşuyordu. "Zavallı Bea, istemiyorsan içeri girmeyebilirsin. Eminim yardımcılardan biri yemek bitene kadar beklemen için sana uygun bir yer bulabilir. Kütüphane örneğin."

Beatrix derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama Leo gene olay çıkarırsa dikkatleri kim dağıtacak?"

Cam ciddi bir tavırla onu ikna etti. "Ben yaparım. En ufak bir uyarıda harekete geçerim."

Amelia, "Şaşırmam," dedi. "Hatta bunu yaparken çok eğleneceğinize de eminim."

9. Bölüm

Westcliff'in masasındaki konuklar, Beatrix'in gecenin kalan kısmını kütüphanede geçireceği haberiyle rahatladılar. Kuşkusuz cebe sığan başka bir yaratığın daha ortaya çıkabileceğinden korkuyorlardı ama Amelia masada beklenmeyen başka bir yaratık olmayacağına dair onları ikna etti.

Sadece Leydi Westcliff, Beatrix'in yokluğundan dolayı üzülmüştü. Dördüncü ve beşinci yemekler arasında konuklardan izin isteyerek on beş dakika kadar kayboldu. Daha sonra Amelia onun Beatrix için bir tepsi hazırlattığını ve kütüphaneye gidip onu gördüğünü öğrendi.

Ertesi günü Beatrix, "Leydi Westcliff küçükken kız kardeşiyle yaramazlıklar yaptığını anlattı. *Bizim yaptıklarımızın yanında sofraya kertenkele getirmek nedir ki! Biz çok acımasızdık, rezil şeyler yapardık*, dedi. "Ne harika değil mi?" diye anlattı Amelia'ya.

Amelia içtenlikle, "Harika," dedi. Rahat ve eğlenceli görünen bu Amerikalı kadını sevmişti. Westcliff başkaydı. İnsanın gözünü epeyce korkutuyordu. Westcliff'in, Ramsay kiracılarıyla ilgili endişelerini Leo'nun dikkate alma-

ması nedeniyle bundan böyle Kont'un onlarla karşılaşmak isteyeceği kuşkuluydu.

Neyse ki Leo, yanında oturan çekici bayanla flört halinde olduğundan gecenin geri kalan kısmında fazla karışıklık yaratmamıştı. Boylu, yakışıklı ve zeki olduğundan Leo kadınlardan her zaman ilgi gören biri olmuştu ama şimdiye kadar hiç bu kadar çok kadını peşine takmamıştı.

Ramsay Evi'nin mutfağında dururlarken Win Amelia'ya, "Ben kadın milletinin zevkinden kuşkuluyum," dedi. "Düzgün bir adamken peşinde bu kadar kadın yoktu. Sanki çaptan düştükçe peşine takılıyorlar."

Amelia, "Buyursunlar, alsınlar," dedi. "Ben her saniye, yataktan yeni mi kalkmış, yoksa uykusu gelmiş de yatağa yeni mi gidiyor, diye insanı düşüncelere sevk eden bir adamın cazibesini anlayamıyorum," dedi saçlarını toplarken.

Gene temizliğe kalktıkları bir gündü ve eski evin tozu inatçı bir şekilde tene ve saça yapışıyordu. Yardımcı bulmuşlardı ama o da işe zamanında gelmiyordu. Leo bir gece önce gene ciddi şekilde içtiği için öğlene kadar kalkmazdı ve bu yüzden Amelia ona müthiş kızıyordu. Ev ve arazi Leo'nundu, en azından onarımına yardım edebilir, doğru dürüst yardımcılar bulabilirdi.

Win, "Dikkat ettin mi?" dedi. "Gözleri değişti. İfadesinden bahsetmiyorum. Rengi değişti."

Amelia donup kaldı. Bir süre cevap veremedi. "Bana öyle geliyor zannediyordum."

"Hayır, seninkiler gibi koyu maviydi ama şimdi açık gri. Kışın rengi değişen bir havuz gibi."

"Mutlaka yaşlandıkça bazı insanların gözlerinin rengi değişiyordur."

"Laura yüzünden olduğunu biliyorsun."

Kaybettiği arkadaşını ve onunla birlikte kaybetmiş gibi olduğu ağabeyini düşününce Amelia'nın üzerine adeta bir ağırlık çöktü. Ama şimdi bunları düşünemezdi, yapılacak çok şey vardı.

"Böyle bir şeyin mümkün olduğunu sanmıyorum, hiç duymadım..." Win'in kendi yaptığı gibi saçını toplamakta olduğunu görünce durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Bugün ben de yardım edeceğim," dedi. Sesi yumuşak olmasına karşın yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Kendimi çok iyi hissediyorum ve..."

"Hayır, yardım etmiyorsun. Yeniden hastalanacaksın, sonra iyileşmen için günlerce uğraşmamız gerekecek. Biz çalışırken sen kendine bir yer bul ve..."

"Oturmaktan, herkesi çalışırken seyretmekten bıktım. Kendi sınırlarımı biliyorum Amelia, bırak istediğimi yapayım."

"Hayır." Amelia kuşkuyla bakarken o eline bir süpürge almıştı bile. "Win bırak onu çabuk, saçmalama!" Çok kızmıştı. "Tüm gücünü ev işlerinde kullanarak kimseye yardım edemezsin."

Amelia'nın, süpürgeyi elinden zorla alacak raddeye geldiğini hisseden Win, sapından sıkı sıkı tutuyordu. "Yapabilirim. Kendimi fazla yormayacağım."

"Süpürgeyi yere koy."

Win, "Bırak beni," diye bağırdı. "Git bir yerlerin tozunu al."

"Win bırakmazsan..." Sonra, kardeşinin mutfak kapısına bakmakta olduğunu gören Amelia'nın dikkati birden dağıldı.

Merripen kapıda duruyordu. Sabah erken bir saat olmasına rağmen toz içinde kalmıştı ve terliydi, gömleği terden üzerine yapışmış, göğsünün ve belinin güçlü hatları ortaya çıkmıştı. Yüzünde hepsinin çok iyi bildiği bir ifade vardı; *ne yaparsanız yapın benim fikrimi değiştiremezsiniz* ifa-

desi. Win'e yaklaşarak hiçbir şey söylemeden geniş elini ona uzattı. Sessiz bir istekti bu.

İkisi de hareketsizdi. İnatla kapıştıkları halde Amelia onların arasında özel bir bağ olduğunu görüyordu. Sanki ikisinin de çıkmak istemediği sonsuz bir çıkmazda gibiydiler.

Win çaresiz bir biçimde kaşlarını çatarak teslim oldu. "Yapacak bir şey yok." Bu kadar öfkeli olduğu ender görülürdü. "Oturmaktan, okumaktan, pencereden dışarı bakmaktan bıktım. Yararlı olmak istiyorum. Ben de bir şeyler..." Merripen'in ciddi yüzünü görünce sesi alçaldı. "İyi, alın bakalım." Süpürgeyi ona fırlattı ve Merripen de hemen, çevik bir hareketle yakaladı. "Bir köşeye çöküp kendi kendime delireceğim. Sonra da..."

Merripen sakince sözünü kesti. "Benimle gel." Ve sonra süpürgeyi bırakarak odadan çıktı.

Öfkesi sönmekte olan Win, Amelia'ya şaşkın bir bakış attı. "Ne yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kardeşler onu salondan yemek odasına doğru izlediler. Oda, bir duvar boyunca uzanan geniş pencerelerden giren ışıklarla aydınlanmıştı. Odanın ortasında aşınmış bir masa duruyordu. Masanın her santimi tozlu porselen yığınlarıyla, fincanlarla, üst üste konmuş tabaklarla ve gri keten kumaş parçalarına sarılmış kâselerle doluydu. Masada birbirine karışmış en az üç takım vardı.

Merripen, Win'i masaya doğru yönlendirerek yumuşak bir ses tonuyla, "Takımların ayrılması gerekiyor," dedi. "Çoğu hasara uğramış. Onların diğerlerinden ayrılması lazım."

Bu tam Win'e göre bir işti. Onu meşgul edecek ama fazla yormayacaktı. Amelia minnet dolu bir halde, kardeşinin bir çay fincanını ters çevirdiğini gördü. İçinden küçük bir yavru örümcek yere düştü.

"Çok pis," dedi adeta sevinerek. "Yıkamam da gerekecek."

Amelia, "Poppy'nin yardımını istersen..." diye başladı.

Win, "Sakın bunu yapma," dedi. "Bu benim projem ve onu kimseyle paylaşmayacağım." Sonra da masanın yanına konmuş olan iskemleye oturarak porselenleri çıkarmaya başladı.

Merripen, Win'in başına taktığı eşarba bakıyordu. Kumaşın altında sarı bir filiz varmış da ona dokunmak için şiddetli bir arzu duyuyormuş gibi elleri seğiriyordu. Yüzü istediği şeye hiçbir zaman sahip olamayacağını bilmenin sabrını taşıyordu. Genç kız, parmak ucuyla dokunarak bir porseleni kenardan içeri itti. Porselen zedelenmiş masanın üzerinde kayıp yerini buldu.

Amelia Merripen'i mutfağa kadar izledi. Win'in duyamayacağı bir mesafeye gelince, "Teşekkür ederim," dedi. "Kendini yoracak diye o kadar korkuyorum ki, sıkıntıdan boğulmak üzere olduğunu hiç düşünemedim."

Merripen içinde hurdalar olan, ağır ve ses çıkaran bir kutuyu hiç zorlanmadan omzuna yükledi. Yüzünden bir tebessüm geçti. "İyileşiyor," dedi ve sonra yükü omzunda dışarı çıktı.

Bu onlara söylenmiş tıbbi bir bulgu değildi ama Amelia da aynı fikirdeydi. Harap mutfağa bir göz gezdirdi ve bedenini bir mutluluk dalgası sardı. Buraya gelmekle iyi etmişlerdi. Yeni bir mekân yeni fırsatlar doğururdu. Belki de Hathawayler'in kötü talihi artık değişiyordu.

Amelia eline bir süpürge, paspas, faraş ve bir miktar temizlik bezi alarak yukarda keşfedilmemiş odalardan birine çıktı. İlk kapıyı açmak için bütün gücünü kullandı. Kapı, çatırdayarak ve menteşeler yağlanmadığı için gıcırdayarak açıldı. Belli ki özel bir konuk odasıydı, duvarda ahşap gömme kitaplıklar vardı.

Bir rafta iki cilt duruyordu. Tozla kaplı kitapların eski deri kapaklarının üstünde kurumuş örümcek parçaları vardı. Amelia ilk başlığı okudu: *Balık Tutma Sanatı, Sazan Ve Turna Balığı Üzerine Derlemelerde Balıkçılık Sanatı Üzerine Bilimsel Bir İnceleme*. Kitabın ilk sahibi tarafından burada bırakılmasına hiç şaşmamalı, diye düşündü. İkinci başlık biraz daha umut vericiydi: *Kral II. Charles Zamanında İngiltere Sarayı'nda Meydana Gelen Şehvetli Serüvenler*. Belki içinde bazı açık saçık açıklamalar vardır da, Win'le daha sonra okur güleriz, diye düşündü.

Kitapları yerine koyduktan sonra, uzun süredir açılmamış pencerelere yöneldi. Tüllerin orijinal rengi griye dönmüş, kadifesi paçavra gibi olmuş ve güveler tarafından yenmişti.

Amelia perdeyi yana çekeyim derken bronz çubuk da onunla beraber yerinden çıktı ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Bunun üzerine aşağıdan meraklı bir haykırış duyuldu, muhtemelen Merripen'di.

"Ben iyiyim," diye seslenirken bir yandan da yüzündeki tozları silmeyi çalışıyordu. Daha sonra açmak için kirli pencereye yöneldi. Astar arasında sıkışıp kalmıştı. Çıkartmak için çerçeveye abandı. Daha da hızlı vurdu ve artık kurtarmaya kararlı olarak tüm bedeniyle yüklendi. Pencere birden açılıverdi, Amelia bir an dengesini kaybetti. Aşağıya doğru kaydı, pencerenin kenarına tutunmaya çalıştı ama cam dışarı doğru açılıyordu.

Düşme korkusuyla panik içindeyken birden arkasından boğuk bir ses duydu.

Kalbi hızla atmaya devam ederken birisi onu arkadan kavradı. Öyle bir güçle geri çekildi ki, birden ne yapacağını şaşırdı. Sersemledi, hem sert hem yumuşak bir şeye temas ediyordu. Çaresizce bir kemik yığını halinde yere yıkıldı ama bazı kemikler ona ait değildi sanki. Daha sonra

kendini yapılı bir erkek bedeninin üzerinde buldu, bedeninin altında esmer bir yüz vardı. Amelia, "Meri..." diye kekeledi.

Ama bu gözler Merripen'in siyah gözleri değildi, açık, amber rengi gözlerdi. İçine bir mutluluk dalgası yayıldı.

"Biliyor musunuz," dedi Cam Rohan "Sizi böyle kurtarmaya devam edersem, oturup ciddi ciddi bir ödül üzerinde konuşmamız gerekebilir."

Başından hafifçe çıkmış saç filesini çekip çıkartmak için uzandı, bukleler aşağı doğru sarkıyordu. Utanç diğer bütün duyguları silip süpürmüştü. Amelia nasıl göründüğünü biliyordu, darmadağınık ve toz içinde. Nasıl oluyor da bu adam onu en kötü durumdayken yakalama fırsatını hiç kaçırmıyordu?

Özür dilemeye çalışarak ondan kurtulmayı denedi ama eteklerinin ağırlığı ve korsesinin sıkılığı bunu engelliyordu.

Rohan derin bir iç çekti ve kıvranmakta olan kıza, "Dur, bekle," diyerek Amelia'yı ve kendini yana yuvarladı.

Amelia nihayet, "Sizi eve kim soktu?" demeyi başardı.

Rohan ona masum bir tavırla baktı. "Kimse," dedi. "Kapı kilitli değildi ve girişteki salonda kimse yoktu." Bacaklarını ona dolanmış olan kızın eteklerinden kurtardı ve Amelia'yı oturma pozisyonuna getirdi. Amelia daha önce hiç bu kadar rahat hareket eden birini görmemişti.

"Siz burayı teftiş ettirdiniz mi?" diye sordu Rohan. "Evin tahtaları bir bir dökülüyor. Bilseydim Butyakengo'ya adak adamadan içeri adım atmazdım."

"Kime?"

"Bir çingene. Koruyucu ruh." Kıza gülümsedi. "Ama mademki buradayım, şansımı deneyeceğim. Önce sizi ayağa kaldırayım."

Amelia'yı ayağa kaldırdı ve dengesini bulana kadar tut-

tu. Ellerinin teması kızın kollarından yukarı heyecan dalgaları gönderiyordu. Amelia nefes nefeseydi.

"Neden buradasınız?" diye sordu.

Rohan omuzlarını silkti. "Sizi ziyaret edeyim dedim. Stony Cross Park'ta yapacak fazla bir şey yok. Bugün tilki avı mevsiminin ilk günü."

"Siz katılmıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Ben yiyecek için avlanırım, spor olsun diye değil. Ve bir iki kez aynı duruma düştüğüm için tilkilere acıyorum."

Amelia ilgi ve merakla çingene avından söz ediyor olmalı diye düşündü. Sormak istedi ama sonra vazgeçti

Amelia çekingen bir tavırla, "Bay Rohan," dedi. "Keşke doğru dürüst bir ev sahibi olsaydım, sizi misafir salonuna alıp ikramlarda bulunabilseydim. Ama ikram edecek bir şey yok. Hatta misafir salonum bile yok. Ayıp oluyorsa kusura bakmayın ama bu ziyaret için uygun bir zaman değil..."

"Size yardım edebilirim." Rohan omzunu duvara dayamış, gülümseyerek genç kıza bakıyordu. "İyi iş çıkarırım."

Sesinin tonunda bir ima yoktu ama Amelia buna rağmen kıpkırmızı olmuştu. "Hayır, teşekkür ederim. Eminim Butyagenko buna itiraz edecektir."

"Butyagenko"

Amelia, becerebileceğini göstermek için diğer pencereye gitti ve kuvvetle perdelere asıldı. "Teşekkür ederim Bay Rohan ama gördüğünüz gibi duruma hâkimim."

"Sanırım kalacağım. Sizi bir pencereden kurtardım. Diğerinden düşmenize göz yumamam."

"Düşmem. Her şey yolunda gide..." Daha hızlı asıldı ve korniş tekrar aynı şekilde yere düştü. Ama diğerinden farklı olarak bu perde kadifeyle değil, daha parlak kaygan bir kumaşla astarlanmıştı, bir çeşit...

Amelia dehşetle donup kaldı. Perdenin iç kısmını arılar sarmıştı. *Arılar*. Yüzlerce hatta binlercesi, yanardöner kanatlarıyla kızgın ve acımasız vızıltılarıyla titreşip duruyorlardı. Buruşuk kadifenin içinden büyük bir kütle halinde kalktılar, duvarda kaynayan bir arı kovanından yüzlercesi havalandı. Dış duvarın çürüyen bir yerinden içerideki bir boşluğa yol yapmış olmalılardı. Böcekler, ateş dilimleri gibi, Amelia'nın paralize olmuş bedenini sarıyordu.

Yüzünden kanın çekildiğini hissetti. "Aman Tanrım – "

"Kımıldama." Rohan'ın sesi şaşırtıcı biçimde sakindi. "Elinle kovalama."

Amelia böyle ilkel bir korkuyu ilk kez duyuyordu, derisinin altından fışkırıyor, her gözeneğe sızıyorlardı. Bedenin hiçbir yeri kendi kontrolünde değil gibiydi. Hava onlarla kaynıyordu. Arılar, gittikçe artan arılar.

Bu iyi bir ölüm şekli olmayacaktı. Amelia gözlerini kapadı, bedeninin her bir uzvu hareket etmek için çırpınır bir halde, çığlık atarken kımıldamadan durabilmek için dua etti. Böcekler dolambaçlı şekiller çizerek çevresinde dönüyor, küçük bedenleri kollarına, ellerine, omuzlarına değiyordu.

Rohan'ın, "Onlar senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyor," dediğini duydu.

Amelia bundan son derece kuşkuluydu. "Bunlar k-korkan arılar değil." Sesi kendi sesi gibi değildi. "Bunlar k-korkutan arılar."

Rohan yavaşça ona doğru yaklaşırken, "Evet biraz sinirli görünüyorlar," diyerek kabul etmek zorunda kaldı. "Üzerindeki elbise yüzünden olabilir, koyu renkleri sevmezler." Kısa bir sessizlik. "Ya da biraz önce kovanlarının bir kısmını yerle bir etmen..."

"B-bu durumda da eğlenebiliyorsun ya..." diyerek ellerini yüzüne kapattı. Baştan aşağı titriyordu.

Çevresindeki onca vızıltı arasında onun rahatlatıcı sesini duyabiliyordu.

"Kıpırdama. Şimdi geçecek. Ben yanındayım."

Amelia çaresiz bir tavırla, "Beni çıkar buradan," diye fısıldadı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyor, kemikleri titriyor, zihnine tek bir olumlu düşünce gelmiyordu. Rohan'ın birkaç meraklı böceği başından ve sırtından kovduğunu hissetti. Kollarıyla kıza sarıldı, Amelia'nın yanağı sert omzuna yaslanmıştı.

"Çıkaracağım sevgilim. Kollarını boynuma dola." Amelia kör gibi dolamaya çalıştı kollarını. Kendisini hasta ve bitik hissediyordu, zihni karışıktı. Rohan kıza doğru eğildiğinde boynunun arkasındaki düzgün kaslar kabardı ve kızı, bir çocuk kaldırır gibi kolayca kaldırdı. "İşte," dedi. "Aldım seni." Amelia'nın ayakları yerden kalktı. Olanlar gerçek gibi değildi. Havayı dolduran arılar, ona sonsuz bir güven duygusu veren, ona sımsıkı sarılan bu sert kollar, başını dayadığı sert göğüs... Birden o orada olmasaydı ölmüş olabileceğini düşündü. Ama o, o kadar sakin planlı ve korkusuzdu ki... Dehşetin kıskacı artık boğazını acıtmıyordu. Rohan onu taşırken yüzünü omzuna çevirerek dinlendi. "Bazıları arıyı kutsal kabul eder. Reenkarnasyonun sembolü olarak görürler."

"Ben reenkarnasyona inanmam," diye kekeler gibi konuştu.

Sesinden gülümsediği belli oluyordu. "Evinizde arıların olması çok güzel şeylerin olacağına işaret."

Sesi, adamın ince yün ceketinin içinden geliyordu. "E-evde binlerce arı olması ne anlama geliyor?"

Genç kadını daha yükseğe kaldırdı. Dudaklarının kıvrımı kızın buz gibi kulak kenarlarına değiyordu. "Çay saatinde bol bol bal yiyeceğiz anlamına geliyor. Şimdi kapıya geliyoruz. Birazdan seni indireceğim."

Amelia parmaklarını onun giysilerine geçirmiş, yüzü ona dönük bir halde, "Takip ediyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır, kovanlarına yakın olmak istiyorlar. Tek amaçları kraliçeyi yırtıcı yaratıklardan korumak."

"Benden korumak zorunda değiller."

Cam'in boğazında bir kahkaha düğümlendi. Büyük bir dikkatle Amelia'yı yere indirdi. Bir eli kızın omzunda duruyordu, diğer eliyle kapıyı kapadı. "İşte," dedi. "Odadan çıktık, güvendesin." Saçını okşadı. "Gözlerini açabilirsin."

Rohan'ın ceketinin yakalarına yapışmış olan Amelia artık ayaktaydı ama beklediği gibi rahatlayamamıştı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Zor nefes aldığından göğsü ağrıyordu. Göz kapaklarını kaldırdı ama tüm görebildiği şelale gibi akan kıvılcımlardı.

"Amelia, sakin ol, bak iyisin." Rohan'ın eli kızın sırtında bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, titremesini durdurmaya çalışıyordu. "Sakinleş aşkım."

Sakinleşemiyordu, ciğerleri patlayacak gibiydi. Ne yaparsa yapsın yeterli havayı içine çekemiyordu. Arılar... Vızıltılar hâlâ kulaklarındaydı. Rohan'ın sesini çok uzaklardan duyuyordu, kollarıyla kendini sardığını hissetti ve gri yumuşak dalgalara gömüldü.

Bir dakika belki de bir saat sonra sisli hoş duygular içinde uyandı. Alnında hoş bir ağırlık vardı. Göz kapaklarından yanaklarına kayan yumuşak dokunuşlar hissediyordu. Güçlü kollar onu sert bir satha doğru çekiyor, temiz, tuzlu bir koku burun deliklerini dolduruyordu. Göz kapakları oynadı ve karmakarışık bir mutlulukla o sıcaklığa geri döndü.

"İşte böyle," diyen hafif bir mırıltı duydu.

Gözlerini açınca Cam Rohan'ın gözleriyle karşılaştı.

Salonun girişinde yerdeydiler, Cam onu kucağında tutuyordu. Durum yeterince vahim değilmiş gibi, bir de korsesinin kopçaları açıktı. Sadece buruşuk kombinezonu göğsünü kapıyordu.

Amelia kaskatı kesildi. O ana kadar insanı küllerin içinde kaybolmak istetecek kadar utançtan öte bir duygu olduğunun farkında değildi. "El-elbisem..." dedi.

"Nefes alamıyordun, korseni gevşeteyim dedim."

"Daha önce hiç bayılmamıştım," dedi. Sersem gibiydi, oturmaya çalıştı.

Elini kızın göğsüne koydu ve tekrar yatması için yumuşakça itti. "Korkmuştun. Bir dakika daha dinlen." Onun yorgun yüz hatlarını inceleyerek, "Sonuç olarak arılardan hoşlanmadığını söyleyebiliriz," diye ekledi.

"Yedi yaşından beri onlardan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Bir gün Leo ve Win'le oynuyorduk, ben bir gül ağacına çok yaklaşmışım. Bir arı yüzüme doğru geldi ve tam burayı soktu." Sağ gözünün altında, yanağının üst kısmında bir noktayı gösteriyordu. "Gözüm kapanana kadar yüzümün bir yanı şişti... O gözüm iki hafta görmedi."

Cam'ın parmak uçları eski bir yarayı geçirmek ister gibi kızın yanağının üst kısmında gitti geldi.

Sonra Leo ve Win beni, *tepegöz* diye çağırmaya başladılar." Amelia, Cam'ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü. "Hâlâ akıllarına geldikçe bana *tepegöz* derler, özellikle de yakından bir arı geçtiği zaman..."

Cam ona dostça baktı. "Herkesin korktuğu bir şey vardır."

"Sen neden korkarsın?"

"En fazla, döşemeler ve duvarlardan."

Amelia adama şaşkınlıkla baktı, düşünceleri hâlâ karmakarışıktı. "Yani dışarıda yaşamak istersin. Vahşi bir hayvan gibi?"

"Evet, aynen öyle. Sen hayatında hiç açık havada uyudun mu?"

"Yerde mi?"

"Ateşin yanında, otlardan yapılmış bir minderin üzerinde."

Amelia kendisini, korunmasız sert toprakta yatarken, sürünen, bükülen, uçan her türlü yaratığın insafına kalmış bir durumda hayal etmeye çalıştı. "O şekilde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Rohan'ın elinin, bukleleri arasında dolaştığını hissetti, "Uyuyabilirsin, ben sana yardımcı olurum."

Amelia onun ne demek istediğini anlamıyordu. Tüm hissettiği eli başına her değdiğinde, bel kemiğinden aşağı akan sıcaklıktı. Kopçalarını takmak için eli titreyerek korsesine uzandı.

"Bırak ben yapayım, hâlâ ellerin titriyor." Elini eline dokundurarak uzaklaştırdı ve ustaca korseyi kopçalamaya başladı. Kadınların iç çamaşırlarına yabancı olmadığı belliydi. Amelia pek çok kadının buna razı olacağını düşündü. Telaşla sordu, "Bir yerimi soktular mı?"

"Hayır." Gözlerinde kötü bir bakış yanıp söndü. "Her yerini muayene ettim."

Amelia acıyla inlemek istedi. O anda adamın ellerini itmek için müthiş bir istek duydu ama kopçaları kendi yapabileceğinden çok daha büyük bir ustalıkla birleştiriyordu.

"O arı kovanından kurtulmak için buralarda bir arı yetiştirici bulmak lazım," dedi.

Duvardaki müthiş koloniyi gözünün önüne getiren Amelia, "Hepsini nasıl öldürecek?" diye sordu.

"Buna gerek kalmayabilir. Dumanla onları uyuşturur sonra da kraliçeyi, hareket edebilen çerçeveli bir kovana

taşır. Arkası gelir zaten. Bunu başaramazsa hepsini sabunlu suyla öldürmesi gerekir. En büyük sorun peteği ve balı aktarmakta. Hepsi dışarı çıkmazsa fermente olur ve her çeşit canlı yaratığı kendine çeker."

Gözlerini açtı ve kederle Rohan'a baktı, "Duvardakilerin hepsinin nakledilmesi mi gerekecek?"

Rohan cevap vermeden konuşmaya üçüncü bir ses karıştı. "Neler oluyor?"

Bu yataktan yeni kalkıp giyinmiş olan Leo'ydu. Çıplak ayak yatak odasından geliyordu. Uykulu gözleri ikilinin üzerinde dolaştı. "Yerde, düğmelerin açık bir halde ne yapıyorsun?"

"Pek tanımadığım bir adamla salonun girişinde buluşayım dedim."

"Tamam da bir dahaki sefere daha sessiz hallet. Uyumak isteyenler var."

Amelia alaylı bir şekilde ona baktı, "Tehlike altında olabileceğimi hiç düşünmüyor musun Leo?" dedi.

"Öyle misin?"

"Şey..." Başını Rohan'ın topaz rengi gözlerine çevirince yüzünü ateş bastı. "Sanmıyorum."

"Kuşkuluysan, demek ki değilsin." Amelia'ya yaklaştı ve dizlerinin üzerine çöküp sordu. "Ne oldu kardeşim?"

Amelia titreyen parmağıyla kapalı kapıyı gösterdi, "Orada arılar var."

"Arılar mı? Tanrım. Ne kadar korkaksın, tepegöz."

Amelia kaşlarını çatarak Rohan'ın kucağında doğrulmaya çalıştı ama kızın sırtındaki eli kalkmasına izin vermedi, "Git kendin bak."

Leo tembelce odaya yöneldi ve kapıyı açıp içeri adımını attı.

İki saniye içinde dışarıdaydı. Kapıyı çarpıp kapattı ve

sırtını kapıya dayayıp, "Tanrım!" diye bağırdı. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi. "Binlerce."

Rohan, "İki yüz bin kadar olduklarını tahmin edebilirim," dedi. Amelia'nın kopçaları bağlanmış bir halde kalkmasına yardım etti. "Yavaş yavaş," dedi. "Başın dönebilir."

Amelia sersemliği geçinceye kadar Rohan'ın ona yardımcı olmasına izin verdi. "Şimdi iyiyim, teşekkür ederim." Eli hâlâ Rohan'ın elindeydi. Rohan'ın parmakları uzun ve zarifti, başparmağındaki yüzük, bal rengi teninde parlıyordu.

Amelia rahatsız bir tavırla elini onun elinden çekti, Leo'ya, "Bay Rohan bugün beni iki kez ölümden döndürdü," dedi. "İlkinde pencereden düşüyordum, ikincisinde de arılarla karşılaştım."

Leo, "Bu ev yıkılıp kibrit çöpü yapılmalı," dedi.

Rohan, "Binanın yapısı tam bir kontrolden geçmeli," dedi. "Yanlış yapılandırılmış, bazı bacalar yan yatmış, girişteki salonda tavan sarkıyor, bağlantılar ve kirişler zarar görmüş."

Bu sakince yapılan değerlendirme Leo'yu rahatsız etti. "Problemlerin fakındayım," dedi. Mimari eğitiminde aldığı bilgileri, evin içinde bulunduğu durumu tartabilecek kadar hatırlıyordu.

"Ailenin burada kalması tehlikeli olabilir."

Leo küçümser bir ifadeyle, "Ama bu benim sorumluluğum, öyle değil mi?" dedi.

Havadaki hassas gerginliği fark eden Amelia politik davranmaya karar verdi.

"Bay Rohan, Lord Ramsay binanın hemen bir tehlike yaratmayacağı görüşünde."

"Ben o kadar emin olmazdım. Hele de dört kız kardeşim varsa."

"Onları size vereyim ister misiniz? Hepsini alabilirsiniz. 'Hayır mı?' O halde fikirlerinizi kendinize saklayın."

Ağabeyinin yüzündeki karanlığı fark eden Amelia umutsuz bir hüzne büründü. Leo, gittikçe kendilerine yabancılaşıyordu, içinde öyle bir acı ve kızgınlık taşıyordu ki, bu artık köklerini de yiyip bitirmeye başlamıştı. Ev gibi o da en zayıf noktasından çöküp gidecek gibiydi.

Rohan sakin bir şekilde Amelia'ya döndü. "Gene de söylemek zorundayım. İki gün sonra köyde bir paspas festivali olacak."

"Nedir bu?"

"Bu bir iş bulma festivali. Köyde çalışmaya ihtiyacı olan kim varsa katılacak bu festivale. Yaptıkları işin niteliğini belirten işaretler taşıyacaklar. İstediklerinize bir şilin veriyorsunuz ve bu da bir yıllık kontrat yapıldığı anlamına geliyor."

Amelia ağabeyine dikkatli bir bakış attı, "Bizim doğru dürüst işçilere ihtiyacımız var, öyle değil mi Leo?" dedi.

"Git o zaman, kimi istiyorsan tut, beni hiç ilgilendirmiyor." Elbisesinin üzerinden kollarının üst kısmını kaşımaya başladı.

Sonbahar için bile hava soğuk, diye düşündü. Çoraplı dizkapaklarında, kolluklarının ötesinde, terden nemlenmiş boynunun arkasında buz gibi hava akımını hissediyordu. Garip ve rutubetli soğuk karşısında damarları gerildi.

İki adam da sessizdi. Leo'nun yüzünde tek bir ifade yoktu, sanki tamamen içe dönmüştü.

Çevrelerindeki boşluk ağırlaşıyor, sanki hava suya dönüşüyordu. Daha soğuk, daha sıkı daha yakın... Amelia kardeşinden uzaklaştı ve birden omuzlarını Rohan'ın göğsünde buldu. Rohan'ın eli koluna doğru kalkıp dirseğini tuttu. Titreyerek adamın bedeninin sıcak, canlı gücüne daha sıkı sokuldu.

Leo kıpırdamadan bekliyordu. Bakışları soğuğu karşılamaya kararlıymış, onu istekle bekliyormuş gibiydi. Aksi yöne çevirdiği yüzü haşin ve gölgeliydi.

Bir şey Leo'yla aralarındaki alanı bölmüştü. İçinde bulunduğu durumun, meltemden yumuşak, kuştüyü yorgandan hassas titreşimini hissediyordu.

Amelia şaşkın bir tavırla, "Leo?" diye mırıldandı.

Amelia'nın sesi Leo'yu kendine getirmiş gibiydi. Gözlerini kırptı ve ona sanki rengi olmayan, donuk gözlerle baktı. "Rohan'ı gönder," dedi. "Tabii, gün içindeki tehlikeler bittiyse." Hızlı hızlı yürüdü ve sakar bir hareketle kapısını kapayarak odasına girdi.

Amelia çok yavaş hareket ediyordu, ağabeyinin davranışı ama daha çok salon girişindeki bu soğuk hava yüzünden şaşkındı. Rohan'a baktı. Genç adam ifadesiz bir yüzle Leo'nun arkasından bakıyordu.

Sonra aynı, kendini ele vermeyen bakışlarla Amelia'ya döndü. "Senden ayrılmayı hiç istemiyorum." Alaylı bir ifadeyle, "Seni takip edip başına geleceklerden koruyacak birine ihtiyacın var. Tabii bir de bir arı yetiştiricisine," dedi.

Leo'dan söz etmeyeceğini anlayınca ona katıldı. "Bunu bizim için yapar mısın? Minnettar kalırım."

"Elbette, hem de..." Gözlerinde sinsi bir pırıltıyla, "Daha önce söylediğim gibi, sana böyle karşılıksız iyilikler yapıp duramam, öyle değil mi? Bir erkek teşvik ister."

"Pa-para istiyorsan memnuniyetle..."

"Aman Tanrım, hayır." Rohan şimdi gülüyordu. Uzanarak kızın saçlarını geriye doğru okşadı, elinin tersi kızın yanaklarına değdi. Teninin hafif ve erotik teması kızın yutkunmasına neden oldu. "Hoşça kalın Bayan Hathaway, sonunda gidiyorum." Ona gülümsedi ve son bir uyarıda bulundu. "Camlardan uzak durun lütfen."

Merdivenlerden inerken Rohan, dikkatlice yukarı çıkmakta olan Merripen'le karşılaştı. Davetsiz misafiri görünce Merripen'in yüzü kardı. "Ne işiniz var burada?" dedi.

"Öyle görünüyor ki zararlı yaratıkları uzaklaştırmak gibi bir görevim var."

"Bu işe buradan ayrılarak başlayabilirsiniz."

Rohan kayıtsız bir tavırla gülümsedi ve yoluna devam etti.

***

Diğer ev sakinlerine yukarıdaki odanın tehlikelerinden söz ettikten sonra odanın adı 'arı odası' olarak değişti ve Amelia diğer odalara ihtiyatla girmeye başladı. Tehlikeli başka bir durum yoktu, sadece toz, çürümüşlük ve sessizlik.

Aslında ev sevimsiz bir ev değildi. Pencereler açılıp da güneş yıllardır dokunulmamış döşemelere vurunca insan evin açılıp saçılmaya, nefes almaya, onarılmaya can attığını hissediyordu. Ramsay Evi, ilginç sürprizleri, gizli köşeleri, eşsiz ayırıcı özellikleriyle sadece biraz cila ve ilgi isteyen güzel bir evdi. Aynen Hathaway ailesi gibi.

***

Öğleden sonra Amelia bir koltuğa çöktü. Poppy mutfakta çay yapıyordu.

"Win nerede?"

Poppy, "Odasında dinleniyor. Sabahki yoğun çalışmadan sonra yorgun düşmüş olmalı, kendisi itiraf etmiyor elbette ama renginin sararması ve bitik hali her şeyi açıklıyor," dedi.

"Yaptığı işten memnun mu?"

"Öyle görünüyordu." Poppy içinde doğranmış çay yaprakları olan çaydanlığa sıcak su doldururken o gün yaptığı bazı keşifleri anlatıyordu. Yatak odalarının birinde güzel bir halı bulmuş, onu bir saat dövdükten sonra ortaya zengin renkleriyle güzel bir halı çıkmıştı.

Amelia, "Tozun çoğu halıdan sana geçmiş gibi görünüyor," dedi. Poppy ağzını bir mendille kapattığı için bütün toz alnında, gözlerinde ve burnunun kemerinde toplanmıştı. Mendili çıkarınca yüzü tuhaf bir şekilde iki renkli olmuştu; yukarısı gri, altı beyaz.

Poppy, "Çok keyif aldım," dedi. "İnsanın sinirini atması için bir halı tokmağıyla halı dövmesi kadar iyi bir yöntem olamaz."

Amelia tam neye sinirlendiğini soracaktı ki, içeri Beatrix girdi.

Her zaman çok hareketli olan kardeşi sessiz ve üzgündü.

Poppy, mutfak masasında ekmeği keserken, "Çay hemen hazır olacak," dedi. "Sen de tost ister misin, Bea?"

"Hayır, teşekkür ederim, aç değilim," dedi ve sonra Amelia'nın yanına oturarak yere bakmaya başladı.

"Sen hep aç olurdun hayatım. Bir şey mi oldu? Neyin var? İyi hissetmiyor musun, yoruldun mu?"

Sessizlik. Beatrix şiddetle başını iki yana salladı, belli ki bir şeye üzülmüştü.

Amelia en küçük kardeşinin sırtına elini koydu ve, "Beatrix neler oluyor? Söyle bana. Arkadaşlarını mı özlüyorsun? Spot'u mu? Yoksa..."

Beatrix, "Öyle bir şey değil," diyerek başını sakladı. Sonra yanağının kıpkırmızı olmuş üst kısmı görünene kadar başını kaldırdı.

"Nedir öyleyse?"

"Bende bir tuhaflık var." Sesi üzüntüyle çatallaştı. "Gene oldu Amelia, elimde değil. Nasıl yaptım hatırlamıyorum bile. Ben..."

Poppy, "Hayır olamaz," diye fısıldadı.

Amelia eli Beatrix'in sırtında, "Gene eski problem mi?" diye sordu.

Beatrix başıyla onayladı ve öfkeyle, "Kendimi öldüreceğim," dedi. "Arı odasına kilitleyeceğim. Ve..."

Amelia onun gergin sırtını ovarak, "Hayır öyle saçma şeyler yapmayacaksın. Sakin ol canım bir saniye düşüneyim," dedi. Bakışları Beatrix'in eğik başının üstünden Poppy'nin bakışlarıyla buluştu.

'Problem' dört yıldır, anneleri öldüğünden beri zaman zaman nüksediyordu. Ara sıra Beatrix ya bir dükkândan ya bir yabancının evinden bir şey çalmak için dayanılmaz bir güdüye kapılıyordu. Bunlar genelde önemsiz objeler oluyordu; bir dikiş makası, saç tokası, kalem kılıfı, bir tüp. Ama bir o kadar sıklıkta da kıymetli şeyler çalıyordu; enfiye kutusu, küpe gibi. Amelia'nın anladığına göre kız bunları planlamıyordu ve yaptıklarının farkında bile değildi. Yaptığı şeyi çok daha sonra idrak ediyordu. Sonra bir pişmanlık krizi ve büyük bir korku yaşıyordu. İnsanın davranışlarını kontrol edememesi gerçekten de korkutucuydu.

Hathawayler, Beatrix'in problemini elbette gizli tutuyordu. Çeşitli komplolarla çalınanları iade ediyor, Beatrix'i olayın sonuçlarından korumaya çalışıyorlardı. Bir yıldır hırsızlık olayı yaratmadığı için Beatrix'in bu açıklanamayan dürtüsünden kurtulduğu sanılıyordu.

Amelia zorlama bir sükûnetle, "Sanırım Stony Cross Manor'dan bir şey çaldın, çünkü başka bir yere gitmedin," dedi.

Beatrix canı sıkkın bir tavırla onu başıyla onayladı. "Spot'u bıraktıktan sonra oldu. Kütüphaneye giderken bir iki odaya baktım ve...yapmak istemedim. Amelia, gerçekten de yapmak istemedim."

Amelia, "Biliyorum," diyerek teselli etmek için ona sıkıca sarıldı. Onu yatıştırmak, rahatlatmak, korumak için annelik içgüdüsüyle hareket ediyordu. "Halledeceğiz Bea,

aldığını yerine koyacağız ve kimse fark etmeyecek. Sadece bana neler aldığını ve hangi odalardan aldığını söyle."

"İşte... Hepsi burada." Önlüğünün cebine elini sokan Beatrix kucağındaki objeleri gösterdi.

Amelia ilk objeyi eline aldı. Bu oyulmuş tahta bir attı. Amelia'nın yumruğu büyüklüğündeydi. İpekten bir selesi vardı ve yüzü dikkatle boyanmıştı. At fazla elde tutulmaktan yıpranmıştı ve vücudunda da diş izleri vardı. "Westcliffler'in küçük bir kızı var. Bu at onun olmalı."

"Bir bebeğin oyuncağını çaldım," diye inledi Beatrix. "Bu şimdiye kadar yaptığım en aşağılık şey. Hapiste olmalıyım."

Amelia eline bir başka obje aldı, üzerinde yan yana çizilmiş iki obje olan bir karttı bu.

Sonraki çalınan obje bir ev anahtarıydı ve sonuncusu... eyvah. Gerçek gümüş bir mühürdü, bir köşesine aile arması işlenmişti. Bir damla erimiş balmumu kullanılarak zarfı pullayıp kapatmakta kullanılırdı. Ağır ve pahalıydı, aile içinde nesilden nesle kullanılan türden bir eşyaya benziyordu.

Beatrix, "Lord Westcliff'in çalışma odasından," dedi. "Masasının üzerindeydi. Herhalde resmi mektuplarında kullanıyor. Şimdi gidip kendimi asacağım."

Amelia, elini terlemekte olan alnına götürerek, "Bunu hemen iade etmemiz gerekiyor. Kaybolduğunu anlarlarsa, bunun için evdeki hizmetkârları suçlayabilirler."

Üç kadın bu düşünceyle dehşet içinde kaldılar.

Poppy endişeyle nefes nefese kalmış gibiydi. "Yarın Leydi Westcliff'e bir ziyaret yaparız. Acaba yarın misafir kabul günü müdür?"

Amelia sakin görünmeye çalışarak, "Fark etmez," dedi. "Yarın gidiyoruz. Uygun günmüş değilmiş hiç önemi yok."

Beatrix, "Ben de gelecek miyim?" diye sordu.

Amelia ve Poppy aynı anda, "Hayır," dediler.

İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Beatrix ikinci bir ziyarette de kendini kontrol edemeyebilirdi.

Beatrix rahatlamış görünüyordu, "Teşekkür ederim. Benim suçlarımı düzeltmeye çalışıyorsunuz ama ben de cezamı çekmeliyim. Belki itiraf edip özür dilemeliyim..."

"Yakalanırsak sıra ona da gelebilir. Önce ört bas etmeye çalışalım."

Beatrix, "Leo, Win ve Merripen'e söylememiz gerekiyor mu?" diye sordu.

Amelia, "Hayır," diyerek onu kendine çekti ve dudaklarını onun dağınık buklelerinin arasına gömdü. "Bu üçümüzün arasında kalacak. Poppy'yle bunu halledeceğiz canım."

Beatrix, "Tamam, teşekkür ederim," diyerek içini çekti ve ablasına sokulup oturdu. Yakalanmadan halletmenizden başka bir isteğim yok."

Poppy, "Elbette yapabiliriz. Bir an bile aksini düşünme," dedi.

Amelia, "Problem çözüldü," diye ekledi.

Amelia ve Poppy, Beatrix'in başının üzerinden panik içinde birbirlerine bakıyorlardı.

10. Bölüm

Ertesi sabah Amelia arabanın kayışlarını eline alırken Poppy, "Beatrix bunu neden yapıyor anlamıyorum," dedi. En iyi elbiselerinin ceplerine çalınan eşyaları saklamış bir halde Stony Cross Manor'un yolunu tutmuşlardı.

Üzüntüden başı fena halde ağrımakta olan Amelia, "Elinde olmadan yapıyor," dedi. "Bilinçli olarak yapsaydı işine yarayacak şeyleri seçerdi; kurdeleler, eldivenler, şeker gibi. Sonrasında da itiraf etmezdi." İçini çekti. "Öyle görünüyor ki, hayatında önemli bir olay olduğunda yapıyor. Annem babam öldüğünde, Win ve Leo hastalandığında... Ve şimdi de kökümüzden koptuk ve Hampshire'a geldik. Bu işi elimizden geldiğince düzelteceğiz ve Beatrix sakin ve huzurlu bir ortamda yaşayacak."

Poppy asık bir suratla, "Bizim evde sakin ve huzurlu bir ortam düşünemiyorum. Amelia, bizim aile niye böyle tuhaf?" dedi.

"Tuhaf değiliz."

Poppy geçiştirmek ister gibi eliyle bir hareket yaptı. "Kimse kendisini tuhaf bulmaz."

Amelia, "Ben çok normal biriyim," dedi.

Poppy'nin kaşları hayretle havaya kalktı.

Amelia ona şaşkınlıkla baktı. "Bunda bu kadar şaşırılacak ne var?"

"Her şeyi ve herkesi yönetmeye kalkıyorsun. Aile dışında kimseye güvenmiyorsun. Kirpi gibisin. Dikenlerinden kimseyi kendine yaklaştırmıyorsun."

Amelia, "Ben böyle seviyorum," dedi. "Bundan sonraki tüm yaşamımı aileme adamışken dikenli bir kemirgene benzetiliyorum."

"Kimse senden bunu istemeddi."

"Biri bunu yapmalı ve en büyük Hathaway de benim."

"En büyük Leo."

"Ama ben 'ciddi' en büyük Hathaway'im."

"Gene de bu senin kendini kurban etmeni gerektirmez."

"Ben kurban değilim, yalnızca sorumlu davranıyorum ama sen nankörlük ediyorsun."

"Sen minnet mi isterdin, koca mı? Şahsen ben koca derdim."

"Ben koca istemiyorum."

Stony Cross Manor'a gelinceye kadar tartıştılar. Oraya vardıklarında ikisi de kızgın ve asık suratlıydı. Bir uşak kendilerine yardım etmeye geldiğinde yüzlerine sahte tebessümler kondurdular ve gergin bir halde ön kapıya doğru kol kola yürüdüler.

Uşak geldiklerini ev sahibine bildirmeye gittiğinde antrede beklediler. Sonra uşağın dönüp onları salona alması ve Leydi Westcliff'in hemen geleceğini söylemesi Amelia'yı rahatlattı.

Çiçeklerde vazolar, açık mavi, ipek döşemeli Hint meşesi mobilyalar ve beyaz mermer şöminenin pırıltısı salona ferah bir hava veriyordu. Poppy, "Burası çok güzel, çok da hoş kokuyor. Şu camların pırıltısına bak," dedi.

Amelia ses çıkarmadı ama kardeşinin söylediklerini onaylamamak da imkânsızdı. Bu her köşesi pırıl pırıl salonda, Ramsay Evi'nin tozunu ve sefaletini düşünmeden edemiyor, kendini çaresiz hissediyordu.

Poppy bonesinin bağlarına uzanınca aceleyle, "Boneni çıkarma!" dedi. "Resmi bir ziyaret sırasında bone çıkmaz."

Poppy itiraz etti. "Şehirde belki," dedi. "Ama bu tarz kurallar burada o kadar katı değil. Hem sonra Leydi Westcliff'in buna aldıracağını hiç sanmam."

Kapı tarafından bir kadın sesi duyuldu. Koyu renk saçları parlak bukleler halinde arkasında toplanmış olan Leydi Westcliff'ti bu. İyi niyetli, sevimli bir gülümsemesi olan, mavi elbise giymiş, iri yuvarlak tarçın rengi gözlere sahip, kendisinin küçük bir kopyası gibi görünen bir afacanın elinden tutuyordu.

"Sayın Kontes..." Amelia ve Poppy reverans yaptılar. Dürüst davranmaya karar veren Amelia, "Leydi Westcliff biz de bonelerimizi çıkarıp çıkarmama konusunda tartışıyorduk," dedi.

"Lütfen, formaliteye hiç gerek yok," diyerek çocukla birlikte yaklaştı. "Bonelerden kurtulun ve bana da Lillian deyin lütfen. Bu benim kızım Merritt. Sabah uykusundan önce onunla biraz vakit geçiriyorduk."

Poppy özür diler gibi, "İnşallah biz engel olmamışızdır," dedi.

"Kesinlikle hayır. Ziyaretiniz sırasında bizim didişmemize katlanabilirseniz, sizinle olmaktan fevkalade mutlu oluruz. Çay söyledim."

Çok geçmeden hoş bir sohbet başlamıştı. Merritt'de utangaçlıktan eser kalmamış, onlara en sevdiği bebeği Annie'yi ve ceplerindeki çakıl taşı ve yaprak koleksiyonunu göstermişti. Leydi Westcliff, Lillian, çok şefkatli ve

neşeli bir anneydi, hatta yere düşen çakıl taşları için dizlerinin üzerine çökerek masa altında onları aramakta bile sakınca görmüyordu.

Lillian'ın çocukla karşılıklı etkileşimleri, aristokrat bir ev için alışılmamış bir durumdu. Çocuklar pek misafir yanına çıkarılmazlardı, belki çok kısa bir ziyarette, sadece başı okşanır ve çocuk giderdi. Kontes'in soylu pozisyonundaki pek çok kadın çocuğunu günde bir ya da iki kez görür, çocuk geri kalan tüm zamanını bakıcılarla geçirirdi.

"Onu görmeden yapamıyorum," dedi Lillian samimiyetle. "Bunu bildikleri için bakıcılar da bana anlayış gösteriyorlar."

Çay tepsisi geldiğinde Annie, Poppy'yle Merritt'in arasına kurulmuş oturuyordu. Küçük kız çay fincanını bebeğin ağzına dayayarak, "Annie daha fazla şeker istiyor anne," dedi.

Lillian çok şekerli çayı kimin içeceğini bildiğinden gülümsedi. "Annie'ye söyle canım iki şekerden fazlasına izin vermiyoruz. Fazlası onu hasta eder."

"Ama o şeker seviyor." Sonra ekledi, "Vermeyince kötü çocuk oluyor."

Lillian başını salladı, "Ne inatçı bir bebek bu. Kararlı davran Merritt."

Konuşmayı bir tebessümle izlemekte olan Poppy birden şaşkın bir yüz ifadesi takındı ve yerinde hafifçe kıpırdandı. "Aa, bir şeyin üzerine mi oturmuşum ne..."

Sonra elini altına götürüp kanepenin yastıklarının arasından çıkarır gibi tahta atı çıkardı.

Merritt minik parmaklarıyla atı tutarak, "Bu benim atım," dedi. "Kaçtı sanmıştım."

Lillian, "Aman Tanrım. Bu at Merritt'in en sevdiği oyuncaklardan biri. Bütün evi altüst ettik."

Amelia'nın gülümsemesi, Poppy'nin bakışıyla buluşunca dalgalandı. Diğer kayıp eşyaların da farkında mıydılar acaba? Diğer kayıplar, özellikle de gümüş mühür, hemen yerine konmalıydı. "Sayın Kontes...yani Lillian...sakıncası yoksa...banyo nerede öğrenebilir miyim?"

"Elbette. Bir hizmetçi çağırayım size yol göstersin istermisiniz?"

Amelia çabucak, "Hayır hayır... Hiç gerek yok," dedi.

Lillian'ın tarifi üzerine Amelia, diğer üçü çaylarını içerken özür dileyerek salondan çıktı.

İlk bulması gereken kartın ve anahtarın ait olduğu kütüphaneydi. Beatrix'in tarifini hatırlayarak ana kat planına göre koridor boyunca yürüdü. Halıları süpürmekte olan bir hizmetçi görünce adımlarını yavaşlattı ve gittiği yeri biliyormuş gibi davrandı. O geçerken hizmetçi işini bıraktı ve saygıyla kenara çekildi. Köşeyi dönünce alt ve üst galerileri olan büyük bir kütüphaneye açılan kapıyı gördü. Üstelik içerde kimse yoktu. İçeri daldı ve kütüphane masasının üzerinde streskopu gördü. Yanındaki tahta kutunun içinde, cebindeki gibi birçok kart vardı. Kartı diğerlerinin arasına koyup aceleyle çıkarken kapının boş olan anahtar deliğine anahtarı taktı.

Tek bir iş kalmıştı, Lord Westcliff'in çalışma odasını bulup mührü yerine koymak. Mühür yürürken bacaklarına vuruyor, ağırlık yapıyordu. *Tanrım lütfen Lord Westcliff orada olmasın*, diye çaresizce dua ediyordu. *Lütfen oda boş olsun. Lütfen yakalanmayayım.*

Beatrix çalışma odasının kütüphanenin yanında olduğunu söylemişti ama Amelia kapalı ilk kapıyı açtığında karşısına müzik odası çıktı. Koridor üzerinde başka bir kapıyı gözüne kestirdi ama orada da karşısına tuvalet malzemeleri, kovalar, süpürgeler, temizlik bezleri ve cila malzemeleri çıktı.

"Lanet olsun," diyerek başka bir kapıya yöneldi. Bu bir

bilardo salonuydu ve yarım düzine kadar erkek bilardo oynamaktaydılar. Daha da kötüsü bunlardan biri Christopher Frost'tu. Bakışları Amelia'yla karşılaşınca yüzünde hiçbir ifade belirmedi.

"Bayan Hathaway!"

Kendisine seslenen erkek sesini duyunca o tarafa döndü. Christopher Frost'u göreceğini beklerken onu takip edenin Cam Rohan olduğunu gördü. "Bayım..."

Cam Rohan'ın gömleğinin yakası açık, siyah saçları dağınıktı, bir mücadeleden çıkmış gibiydi. Amelia'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Rohan ahenkli uzun adımlarla ona yaklaştı.

Kapıda oyalanan Christopher Frost onlara çatık kaşlarla bir bakış attıktan sonra içeri girdi.

Rohan, Amelia'ya yaklaştı ve başıyla onu selamladı. "Size yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Yolu mu kaybettiniz?"

Heyecanından tedbiri elden bırakan Amelia onun gömleğinden tuttu. "Bay Rohan, Lord Westcliff'in çalışma odası nerede biliyor musunuz?"

"Elbette biliyorum."

"Gösterin bana."

Rohan ona manalı bir şekilde baktı. "Neden?"

"Açıklayacak zaman yok. Beni hemen oraya götürün. Lütfen acele edelim."

Rohan mecburen onu koridorun karşısında, iki kapı ötede gül ağacı kaplamalı bir odaya götürdü. Bir beyefendinin çalışma odası. Odanın tek süsü renkli camlı pencerelerdi. İşte Lord Westcliff eyalet işlerini burada halledi-yordu.

Rohan arkadan kapıyı kapadı.

Elini cebine daldıran Amelia ağır gümüş mührü çıkardı. "Bunun yeri neresi?"

"Masasının sağında mürekkep hokkasının yanı. O nasıl eline geçti senin?"

"Daha sonra anlatırım. Yalvarırım kimseye söyleme." Gümüş mührü yerine koymak için masaya doğru gitti. "Umarım kaybolduğunu anlamamıştır."

Rohan umursamazca, "O senin ne işine yarar ki?" diye sordu. "Sahtekârlık mı yapıyoruz?"

"Sahtekârlık mı?" Amelia sapsarı kesildi. Westcliff tarafından yazılmış ve aile mührüyle imzalanmış bir mektup çok güçlü bir aracı olurdu gerçekten. Mührün alınmasının başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? "Hayır ben almazdım...yani ben..."

Dönen kapı tokmağının sesiyle sözü kesildi ve kalbi duracak gibi oldu. İşte o anda ıstırap içinde her şeyin bittiğini düşündü. Sona ne kadar da yaklaşmıştı ama yakalanmıştı işte, Tanrı bilir sonuçları ne olacaktı. Westcliff'in ofisinde olmasını, Beatrix'in durumunu ortaya dökmeden açıklayamazdı. Bunun bilinmesi aileye utanç getireceği gibi kızın toplumdaki yerini de sıfırlardı. Bir kertenkele başka şeydi, hırsızlık bambaşka bir şey.

Bütün bu düşünceler yakıcı bir güçle zihninden geçti. Tam gergin bir şekilde başına gelecekleri beklerken Rohan iki adımda yanına geldi. Amelia hareket edemeden, düşünemeden hatta nefes alamadan kızın tüm bedenini kendine çekti ve başını onunkine yaklaştırdı.

Rohan onu edepsizce öpmeye başlayınca Amelia sersemledi. Kımıldamasını engellemek için kollarıyla sıkı sıkı kızı sarmış, dudakları kızın dudaklarını yakalamıştı. Genç kız elleriyle adamın kaslı göğsünü iterek karşı koymaya çalışıyordu. Bu adam, şu değişken dünyada sağlam duran tek şeydi. Sert kaslı kollar, taze bir bahar kokusu, dudaklarının duyarlılığı gibi güzelliklere kendini kaptırınca Rohan'ı it-

mekten vazgeçti. Öpüşmelerini düşlerinde belki bin kez yaşamıştı ama şu anki kadar gerçeğine varamamıştı.

Zarif parmaklar boynundan ve yanaklarından tutarak başını yukarı kaldırdı. Parmaklarının ucu kulaklarının arkasındaki ipeksi saç dipleriyle birleşen hassas bölgeyi buldu. Ve tüm bunlar olurken kız kendini yoğun bir ateş çemberinin içindeymiş gibi hissediyordu. Öyle ki, Amelia dudağının iç kısmının tatlı tatlı karıncalanmaya başladığını ve dizlerinin titrediğini hissetti. Cam dilini, acele etmeden, keşif yapar gibi, duyarlı bir şekilde kullanıyor, bu arada Amelia da şaşkın bir teslimiyet ve zevkle bedenini ondan ayıramıyordu.

Nefesi kızın dudaklarında sıcak bir okşayış gibiydi. Sonra başını çevirip odaya her kim girdiyse onunla konuştu.

"Özür dilerim Lordum, biraz yalnız kalmak istedik."

Amelia kıpkırmızı bir suratla başını kapıya çevirdiğinde yüzünde anlaşılmaz bir ifade olan Lord Westcliff'i gördü.

Westcliff hızla düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Önce Amelia'ya sonra Rohan'a baktı. Koyu renk gözlerde bir pırıltı yanıp söndü. "Yarım saat kadar sonra gelmeyi düşünüyorum. Sanırım o zamana kadar odam boşalmış olur," dedi ve nazik bir selamla oradan ayrıldı.

Kapı kapanır kapanmaz Amelia bir iniltiyle başını Rohan'ın omzuna koydu. Geri çekilebilirdi ama bacaklarının onu taşıyacağından emin değildi.

"Neden yaptın bunu?"

Rohan hiç pişmanmış gibi görünmüyordu. "İkimizin birden bu odada olmamızın bir nedeni olmalıydı. En iyi seçenek de buydu."

Amelia alnı hâlâ Rohan'ın omzunda dururken yavaşça başını salladı. Adamın kokusunun kuru tadı ona güneşten ısınmış çayırları hatırlatıyordu. "Birilerine söyler mi dersin?"

Rohan, "Hayır," dedi hemen. "Westcliff dedikodu yapmaz. Kimseye bir şey söylemez, sadece..."

"Sadece?"

"Leydi Westcliff. Ona söyler."

Amelia düşündü, belki bu o kadar da kötü değildi. Leydi Westcliff bunun için onu suçlayacak birine benzemiyordu. Kontes skandal olabilecek davranışlara hoşgörüyle bakabiliyordu.

Rohan, "Tabii," diye devam etti, "Leydi Westcliff bunu bilirse büyük bir ihtimalle hafta sonu Lord St. Vincent'la birlikte ziyaretlerine gelecek olan Leydi St. Vincent'a da anlatır. Leydi Vincent kocasına her şeyi anlattığına göre olayı o da bilecek demektir. Onlardan başka kimsenin haberi olmayacak. Ta ki..."

Amelia ipe takılı bir kukla gibi birden başını kaldırdı, "Ta ki ne?"

"Lord St. Vincent Bay Hunt'a, o da Bayan Hunt'a bu olanlardan söz edene kadar."

"Ah hayır, artık dayanamıyorum."

Rohan ona baktı. "Neden? Bir çingeneyle öpüşürken yakalandığın için mi?"

"Hayır. Ben *kimseyle* öpüşürken yakalanacak bir kadın olmadığım için. Herkes öğrendiği zaman saygınlığım kalmayacak. Adım lekelenecek. Ben– Neden gülüyorsun?"

"Sana gülüyorum. Böyle bir melodram beklemiyordum."

Sahte tavırlar takınan bir kadın olmadığı için bu Amelia'yı rahatsız etmişti. Kollarını aralarında mesafe olacak şekilde uzatarak, "Tepkim son derece mantıklı," dedi.

"Oldukça iyisin."

Amelia şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Melodramda mı?"

"Hayır öpüşmede. Biraz denemeyle olağanüstü olacaksın. Ama rahatlayamıyorsun."

"Rahatlamak istemiyorum. Ben zaten... Aman Tanrım..."

Rohan nabzının atışını boynundaki noktadan almak ister gibi başını kadının boynuna uzattı. Amelia kısa, ateş gibi bir şok yaşadı.

"Bunu yapma," dedi zayıf bir sesle ama adam ısrarlıydı. Amelia, Cam'in şeytanca ilerleyen yumuşak dilini hissedince nefesini tuttu. Elleri adamın fazlaca kaslı omuzlarını tutuyordu. "Bay Rohan, yapmayın..."

"Böyle öpüşülür Amelia." Kızın yüzünü avuçlarının içine almış, yana çevirmeye çalışıyordu. "Burunlar burada." Bir başka yolunu şaşırmış öpücük, duygusal bir ateş yağmuru daha geldi. "Şeker ve çay tadı var sende."

"Ben öpüşmesini biliyorum."

"Öyle mi?" Parmakları kızın öpücükle ısınmış dudaklarını açmaya çalıştı. "O zaman göster bana. Haydi, al beni içine Amelia."

Bir erkekten bu kadar münasebetsiz bir şey duyacağını asla düşünemezdi. Sözleri bu kadar uygunsuz olsa da gözlerindeki ışık çok olumlu ve davetkârdı.

"Ben evde kalmış bir kızım." Bunu kendisini koruyacak bir tılsım gibi söylemişti. Herkes bilirdi ki, çapkın erkekler evde kalmış kızlara dokunmazlardı. Ama Cam Rohan bundan habersiz gibi görünüyordu.

Dudaklarında alaycı bir tebessümle, "Bu seni benden kurtarmaz," dedi. Amelia adamdan kurtulmak istedi ama adam elleriyle kızın yüzünü kendine doğru çevirdi. "Seni yalnız bırakamam. Hem evde kalmış kızlarla ilgili düşüncelerimi yeniden gözden geçireceğim."

Tam bu politikanın ne olduğunu soracaktı ki, gene kızın dudaklarını dudaklarının arasına aldı ve parmakları çenesinin bütününü kavramış durumda, rahatlamasını söyleyerek onu öptü. Christopher Frost en coşkulu anlarında

bile onu böyle öpmemişti, adam kızı yavaş yavaş eritiyordu sanki. Dudakları birbirini bulup mühürleninceye, dili kızın dilini yakalayıncaya kadar dudaklarını kızın dudaklarında gezdirdi. Elleriyle kızı kendine doğru çekerken onu okşayarak, ona dokunarak onunla oynuyordu sanki. Sırtını ve omuzlarını okşarken dudakları, kızın dudaklarını bırakarak boynunun yumuşak çıkıntısını keşfe doğru uzandı. Kızı titreten bir nokta buldu ve dudaklarından çaresiz bir inilti dökülene kadar onu tahrik etti.

Rohan başını kaldırdı. Koyu renk gözleri cehennem ateşini hatırlatıyordu. Yavaş yavaş konuşuyordu, dökülen sonbahar yapraklarını topluyor gibiydi.

"Bu pek iyi bir fikir değil galiba."

Amelia titreyerek yanıtladı. "Evet, Bay Rohan."

Rohan'ın parmaklarının dokunuşu kızın yanaklarına yeni bir renk dalgası yaydı. "Benim adım Cam."

"Sizi öyle çağıramam."

"Neden çağıramazsın?"

Amelia titreyerek, "Nedenini biliyorsunuz," dedi. Adamın dudakları yanaklarına, gül kokulu tenine doğru inerken, "Anlamı nedir?" diye sordu.

"Adımın mı? Roman dilinde *güneş* demek."

Kızın kaşlarının kavisini öperek, "Çingenelerin üç adı olduğunu bilir misin?" diye ekledi.

Adamın dudakları alnında gidip gelirken, kız yavaşça başını iki yana salladı. Rohan tenine dayalı dudaklarıyla ona birtakım isimler sıraladı. "Birincisi doğumda annenin çocuğun kulağına fısıldadığı gizli bir isim, ikincisi yalnızca çingeneler tarafından bilinen kabile ismi. Üçüncüsü de Roman olmayanlar arasında kullanılan isim."

Adamın, farklı, temiz ve hoş kokusu her yeri sarmıştı sanki. "Senin kabile ismin nedir?"

Yavaşça gülümsedi, dudakları adeta kızın yanaklarını

yakıyordu. "Sana söyleyemem. Seni henüz yeterince iyi tanımıyorum."

Bu verilmiş bir söz gibiydi, kızın nefesi kesildi. "Bırak gideyim," dedi. "Lütfen daha fazla..." Ama Rohan eğilip büyük bir açlıkla kızın dudaklarına saldırınca Amelia zevkten kendinden geçmiş bir halde elini adamın ipeksi saçlarına daldırdı. Rohan onun dokunuşlarını hafif mırıltılarla teşvik ediyordu. Nefesinin şekli değişti, hızlandı, öpücükleri sert ve baygındı.

Adam kızı inanılmaz bir şehvetle öpünce Amelia müthiş bir hazla sarsıldı. Ve Amelia ruhu sınırlarına dek dağlanana, düşünceleri ateşten çıkan kıvılcımlar gibi dağılana kadar onun isteklerine cevap verdi.

Rohan birden dudaklarını onun dudaklarından çekti ve kızı sıkı sıkıya göğsüne bastırdı. Amelia sanki bir sarkacın ucunda sallanıyormuş gibi gerilmişti. Kız titriyordu, bu yüzden Rohan onun ayakta dümdüz durabilmesi için onu sımsıkı tutuyordu.

Rohan'ın kolları gevşedi. Yavaş yavaş kızı tamamen bıraktı.

"Pardon," dedi. "Genellikle bitirmekte bu kadar zorlanmam." Gözlerinde dalgın bir sıcaklık vardı.

Amelia başıyla onayladı ve kollarıyla kendini sardı. Ayağını yere vurduğunun farkında değildi, ta ki Rohan gelip ayağını eteğinin altından sokup sinirli parmakları durdurana kadar.

Rohan, "Tarlakuşu," diye fısıldadı. "Şimdi git yoksa bu işin sonu hiç düşünemeyeceğin şekillerde bitecek."

***

Amelia, nasıl olup da, kaybolmadan salona dönebildiğini anlayamamıştı. Sanki bir rüyanın katmanlarından uyanarak varmıştı oraya.

Poppy'nin oturduğu kanepeye oturdu ve ikram edilen bir fincan çayı aldı. Sonra da şekerli bisküviyi çayına batırmakta olan Merritt'e gülümseyerek hafta sonu onları bütün aile olarak yemeğe davet eden Lillian'ı yanıtladı.

***

Eve dönerken Poppy, "Keşke daveti kabul edebilseydik," dedi. "Ama bu epey riskli olurdu. Leo gene tartışma yaratır, Beatrix bir şey çalabilirdi."

Amelia kendini konuya uzak ve ilgisiz hissediyordu.

Kafasında tek bir düşünce vardı; Cam Rohan'ın yakında Londra'ya dönecek olması. Kendi namına ve – hatta belki onun namına – o gidene kadar Stony Cross'tan uzak durmalıydı.

Temizlik ve tadilat işleri yüzünden o gece tüm Hathaway ailesi yorgun düşmüştü. Leo'dan başka herkes, odalardan birindeki şöminenin başında toplanmışlar, Win'in okuduğu Dickens romanını dinliyorlardı. Merripen de, aileden uzak bir köşede, aileyle ama uzakta, dikkatle dinliyordu. Hiç kuşku yok ki, Win bir sigorta kaydındaki isimleri okusa bile onu yine de dinlerdi.

Poppy tığ işi yapıyor, bir çift erkek terliğini renkli ipliklerle işliyordu. Beatrix ateşin yanında, yerde tek taş oynuyordu. Küçük kardeşinin kartları çabuk çabuk çevirdiğini gören Amelia güldü ve Win okuduğu bölümü bitirince, "Tanrı aşkına niye hile yapıyorsun Beatrix?" dedi. "Ne de olsa kendine karşı oynuyorsun."

"Demek ki hile yaparsam karşı çıkacak kimse yok."

"Önemli olan kazanman değil nasıl kazandığındır."

Poppy işinden başını kaldırdı, "Beatrix, sende hiç utanma yok."

Beatrix istediği kartı önüne açarak, "Ve kazandım," dedi.

Amelia kendi kendine, "Nerede hata yaptık?" diye sordu.

Win gülümsedi. "Onun keyif aldığı fazla bir şey yok. Tek taş gibi bir oyunun kimseye zararı olmaz."

"Umarım öyledir." Amelia daha konuşacaktı ama ayak bileklerinin üşüdüğünü ve soğuk bir hava dalgasının parmaklarını dondurduğunu hissetti. Titredi ve mavi şalına daha sıkı sarındı. "Burası bayağı serin."

Poppy ilgiyle, "Cereyanda kaldın herhalde. Gel buraya Amelia, ateşe daha yakın otur."

"Teşekkür ederim ama sanırım yatacağım." Hâlâ titreyerek, "İyi geceler herkese," dedi. Beatrix Win'den bir bölüm daha okumasını isterken Amelia odadan çıktı.

Amelia koridorda yürürken söylediklerine göre beylerin odası olarak düşünülmüş küçük bir odanın önünden geçti. Odada bilardo masası konabilecek bir çıkıntı ve duvarda soluk renkli bir av resmi vardı. Pencereler arasında bulunan kabarık koltuğun kadife yastığı aşınmıştı. Lambanın ışığı yerdeki döşemeyi aydınlatıyordu.

Leo iskemlede uyuyordu, bir eli iskemleden sarkmıştı. İskemlenin yanında duran boş şişenin gölgesi odanın diğer yanına uzanıyordu.

Amelia yürüyüp gidebilirdi ama ağabeyinin korunmasız hali, durmasına neden oldu. Çocukluğunda olduğu gibi başı omzuna düşmüş, dudakları hafif aralık uyuyordu. Yüzü öfke ve hüzünden arınmış olduğunda genç ve savunmasız görünüyordu. Bir zamanların kanlı canlı delikanlısını hatırlayıp içi sızladı. İçeri giren Amelia burada havanın çok soğuk olduğunu, dışarıdan bile daha soğuk olduğunu fark etti. Ona öyle geliyor olamazdı çünkü ağzından dumanlar çıkıyordu. Titreyerek kardeşine yaklaştı. Soğuk, Leo'nun çevresinde yoğunlaşıyor, o kadar fazlalaşıyordu ki Amelia neredeyse nefes alamıyordu. Üzerine eğilince korkunç bir karanlığın içine düştüğünü hissetti.

"Leo?" Yüzü gri, dudakları kuru ve maviydi. Ona dokunduğunda hiçbir sıcaklık hissetmedi. "Leo!"

Yanıt yoktu.

Amelia onu sarstı, göğsüne vurdu, ifadesiz suratını ellerinin arasına aldı. Bunları yaparken görünmez bir kuvvetin ona doğru çekildiğini hissetti. "Leo uyan."

Leo kımıldayıp bir iç çekerek gözlerini kaldırınca büyük bir rahatlık hissetti. Gözbebekleri buz rengindeydi. Ellerini kardeşinin omzuna koyarak ve boğuk bir sesle kekeledi. "Uyandım, uyandım, kahretsin, bağırma sakın. Ölüyü bile uyandıracak kadar gürültü yaptın."

"Bir an gerçekten bunu yaptığımı düşündüm." Amelia koltuğun koluna tutunmuş, sinirleri alt üst olmuştu. Soğuk azalıyordu. "Leo, öyle solgun ve hareketsiz görünüyordun ki! Daha canlı görünen cesetler gördüm."

Leo gözlerini ovuşturdu. "Biraz fazla kaçırmışım, ölmedim."

"Uyanmayabilirdin."

"Uyanmak istemedim... Ben..." Durdu, ıstırap çekiyor gibiydi. Sesi yumuşak ve şaşkındı. "Rüya görüyordum... O kadar canlıydılar ki..."

"Neyle ilgili rüyalar?"

Cevap vermedi.

Amelia ısrar etti. "Laura'yla mı ilgili?"

Leo'nun rengi karardı, sanki yüzünde kırışıklar oluştu. "Onun adını anma dememiş miydim?"

"Evet, onu hatırlamamak için Leo. Ama biliyorsun konuşalım ya da konuşmayalım aklından hiç çıkmıyor."

"Onun hakkında konuşmayacağım."

"Belli ki ne kadar kaçınsan da bir işe yaramıyor." O anda umutsuzca nasıl bir yol izlenmesi, ona nasıl ulaşılması ge-

rektiğini düşündü. Kararlı bir şekilde, "Parçalanmana izin vermeyeceğim Leo," dedi.

Ağabeyinin ona bakışı, kararlı davranmasının bir işe yaramadığını gösterdi. Soğuk bir nezaketle, "Bir gün," dedi. "Bir gün her şeyin kontrolün altında olamayacağını anlayacaksın. Parçalanmak istersem, senden izin almayacağım."

Amelia anlayışlı olmayı denedi, "Leo, Laura'nın ölümünden bu yana neler yaşadığını biliyorum. Ama bunu yaşayan başkaları altından kalktılar, yeni mutluluklar yaşadılar..."

"Başka mutluluk yok," dedi Leo kaba bir tavırla. "Hayatımın hiçbir kahrolası köşesinde rahat yok. Hepsini alıp götürdü... Tanrı aşkına Amelia git bir başkasının işine burnunu sok, beni yalnız bırak."

11. Bölüm

Amelia Hathaway'in ziyaretinin ertesi günü, Cam, Lord Westcliff'i çalışma odasında ziyarete gitti.

Kapıya gelince duraksayarak, "Lordum," dedi.

Masanın altında porselen kafalı bir bebek görünce gülümsemesini tutmaya çalıştı. Bebek masanın ayaklarından birine dayanmış oturuyordu. Kont'un kızına olan düşkünlüğünü bilmeyen yoktu.

Masasında oturan Westcliff Cam'e girmesini işaret etti. Sonra birden, "Brishen kabilesi miymiş?" diye sordu.

Cam gösterdiği koltuğa oturdu. "Hayır. Danion diye biri tarafından yönetiliyormuş. Ağaçların üzerinde işaretleri görmüşler!"

O sabah Westcliff'in kiracılarından biri, nehir kenarına bir Roman kampı kurulduğunu söylemişti. Diğer toprak sahiplerinin aksine Westcliff kendi topraklarında zararlı bir şey yapmadıkları ve uzun kalmadıkları sürece çingenelerin kamp kurmalarına engel olmazdı.

Eskiden Kont onlara yiyecek ve şarap gönderirdi. Karşılığında nehir kıyısındaki ağaçlara bunun dost arazisi oldu-

ğunu belirten işaretler kazırlardı. Birkaç gün kalır, hiçbir zarar vermeden ayrılırlardı.

Çingene kampı kurulduğunu öğrenen Cam gidip onlarla planları hakkında konuşmaya gönüllü olmuştu. Westcliff de Roman dili konuşan bir aracıyı hemen kabul etti.

İyi bir ziyaret olmuştu. Küçük bir kabileydi. Liderleri nazik birisiydi ve hiçbir problem yaratmayacakları konusunda Cam'a güvence vermişti.

"Bir haftadan fazla kalmayı düşünmüyorlar," dedi Cam.

"İyi."

Kont'un kararlı yanıtı üzerine Cam tebessüm etti. "Romanlar'ın gelmesinden hoşlanmıyorsunuz."

"Pek tercih ettiğimiz bir şey değil. Onların varlığı kiracıları ve köylüleri rahatsız ediyor."

"Ama kalmalarına izin veriyorsunuz, neden?"

"Bir nedeni yakınlığın onları kontrol imkânını kolaylaştırmasıydı. İkincisi..." Westcliff durdu, sözcükleri alışılmadık şekilde dikkatle seçiyordu. "Birçokları Romanları yersiz yurtsuz gezginler olarak, daha da beteri dilenci ve hırsız olarak betimler. Ama diğer bir kısım otantik kültürlerine sahip çıkan bir ırk olarak algılar. Eğer ikinci düşünceye sahipseniz onları doğayla uyum içinde yaşadıkları için cezalandıramazsınız."

Cam kaşlarını kaldırdı, etkilenmişti. Bırakın bir aristokratı, herhangi biri için bile çingenelere böyle adil davranmak pek alışılmış bir şey değildi.

"Ve siz ikinci kategoridensiniz?"

"Ona meyilliyim." Westcliff alaylı bir şekilde gülümsedi "Aynı zamanda bu doğa adamlarının duruma göre elleri uzun olabilir."

Cam gülümsedi, "Romanlar insanların yaşadıkları toprakların, hayatın sahibi olmadığını düşünür. Teknik olarak da herkese ait olan bir şey çalınırsa hırsızlık olmaz."

Westcliff kuru bir sesle, "Kiracım olan çiftçiler böyle düşünmüyor," dedi.

Cam bir eli koltuğun kenarında geriye yaslandı. Altın yüzükleri maun derinin üzerinde parlıyordu. Kont'un özel dikilmiş takım elbisesine ve itinayla bağlanmış kravatına karşın Cam'in ayağında çizmeler, rahat, bacakları saran bir pantolon ve açık yakalı bir gömlek vardı. Kabileyi bir *gadjo*nun kolalı yakalı kıyafetiyle ziyaret etmek doğru olmazdı.

Westcliff ona dikkatle baktı. "Aranızda ne konuştunuz? Gadjoyla yaşayan bir Roman görünce şaşırmışlardır."

Cam, "Evet şaşırdılar," dedi. "Ve acıdılar da."

"Acımak mı?" Kont, Romanlar'ın kendilerini Gadjolardan üstün gördüklerini bilecek kadar aydınlanmış değildi.

Cam eliyle çevreyi işaret ederek, "Bu çeşit bir yaşamı olan herkese acırlar," dedi. "Evin içinde uyumak, bir sürü eşyaya, mala sahip olmak, planlı olmak, cep saati taşımak. Bunların hepsi doğaya aykırı."

Kampa ayak bastığı anda içini kaplayan rahatlık hissini hatırlayarak sustu. Arabalar, *vardos*, ön tekerlekler arasında uyuyan köpekler, çadırların yanına bağlanmış hayatından memnun binek atları, yanmış odun ve kül kokusu sımsıcak çocukluk anılarını uyandırdı. Ve özlem duygusu. Hep o hayatı istemiş, hiç vazgeçmemişti. O yaşamın yerini hiçbir şey dolduramamıştı.

Westcliff, "Bana göre yağmurda insanın başının üzerinde bir dam olmasının doğaya aykırı bir yanı yok," dedi. "Ve bir toprağa sahip olmanın, onu sürmenin ya da günün ne kadar ilerlediğini saate bakarak anlamanın. İnsanın doğasında iradesini çevresine yansıtma gücü var. Aksi halde toplumlar parçalanır ve kargaşa oluşur."

"Ve İngilizler, saatleriyle, çiftlikleriyle, çitleriyle savaşmıyorlar mı?"

Kont kaşlarını çattı. "Bu sorunlar bu kadar basite indirgenemez," dedi.

"Romanlar indirgeyebilir." Cam nehir çamuru bulaşmış olan çizmelerinin ucunu inceliyordu. Dalgın bir tavırla, "Giderlerken onlara katılmamı istediler," dedi.

"Reddettiniz elbette."

"Evet demek istedim. Londra'da sorumluluklarım olmasa giderdim."

Westcliff anlamsızca baktı. Kuşkulu bir sessizlik oldu. "Beni şaşırtıyorsunuz."

"Neden?"

"Olağanüstü yetenekleriniz var ve çok zekisiniz. Zenginsiniz ve daha da zengin olma imkânınız var. Bunların hepsini çöpe atmanın bir anlamı yok."

Cam'in dudaklarında bir gülümseme belirdi: Westcliff açık fikirli bir adam olmasına karşın insanların nasıl yaşaması gerektiğine dair kesin fikirleri vardı. Onun değerleri Romanlara hiç uymuyordu. Kont'a göre doğa yönetilmeli ve organize edilmeliydi; çiçekler çiçek tarhlarında olmalı, hayvanlar eğitilmeli ya da avlanmalı, toprak temizlenmeliydi. Genç bir adam verimli şirketlere yönlendirilmeli, sağlam bir İngiliz ailesi kurmak için doğru kadınla evlenmeliydi.

"Neden çöpe atılmış olsun?"

"Bir erkek kendini en yüksek potansiyeline yükseltmeli," diye cevap verdi hemen. "Bunu bir Roman olarak yapamazsınız. Temel ihtiyaçlarınız – yiyecek ve barınak – ancak karşılanabilir. Sürekli işkence altında yaşarsın. Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipken nasıl böyle bir hayat size çekici gelebilir?"

Cam omuzlarını silkti. "Özgürlük."

Westcliff başını salladı, "Toprak istiyorsan büyük araziler alacak imkânınız var, at istiyorsan sıra sıra safkan veya av atı alabilirsin. Ne bileyim..."

"Bu özgürlük değil. Hiç hesapladınız mı, malikâne işlerine, yatırımlara, şirketlere, borsa simsarları, acentelerle görüşmelere, Bristol ve Londra seyahatlerine ne kadar zaman ayırıyorsunuz?"

Westcliff gücenmiş gibi bakıyordu. "Şimdi siz bana dürüstçe dünyayı bir *vardo*yla gezmek uğruna işini, ihtiraslarını, geleceğini bırakabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, böyle düşünüyorum."

Westcliff'in kahverengi gözleri kısıldı. "Ve Londra'da yıllarca verimli bir yaşam sürdükten sonra, gayesiz, oradan oraya yolculuk yaparak geçecek bir yaşama mutlu mesut ayak uydurabilecek misin?"

"Ben bunun için yaratılmışım. Sizin dünyanızda aykırı birinden başka bir şey değilim."

"Hem de ne başarılı bir aykırılık. Hem kendi insanlarını temsil etme gibi bir fırsatın da var."

Cam gülmeye başladı. "Tanrı yardımcım olsun. İş buna gelirse vururlar beni."

Kont masanın ucundan gümüş mührü aldı ve tabanındaki oyulmuş amblemi gereksiz bir dikkatle inceledi. Parmağının ucuyla cilalı önyüzüne yapışmış olan balmumunu itti. Cam onun bu geri çekilmiş tavrına aldanmadı.

Westcliff, "İster istemez insanın dikkatini çekiyor," dedi. "Bir yandan hayatınızı tümden değiştirmek istiyorsunuz, diğer yandan Bayan Hathaway'e olan ilginizi saklamıyorsunuz."

Cam'ın yüz ifadesi değişmedi, gülümsemesi bir kalkan gibi ne düşündüğünü gizliyordu. "Güzel bir kadın. Onu fark etmemek için kör olmam lazım. Ama bu düşünce benim gelecek planlarımı etkilemez."

"Şimdilik."

"Hiçbir zaman." Cam sesinin aşırı yüksek çıktığını fark etti ve hemen tonunu ayarladı. "Sör Vincent'la konuşup kulüple ilgili bir iki meseleyi hallettikten sonra iki gün içinde ayrılmayı düşünüyorum. Bayan Hathaway'i de bir daha göreceğimi sanmam." İçinden Tanrı'ya şükür diye geçirdi.

Bayan Hathaway'le birkaç kere karşılaşmışlardı ama hepsi son derece zor koşullarda gerçekleşmişti. Cam bir kadından en son ne zaman bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu. Başkalarının işine karışmaktan hoşlanmazdı. Nasihat etmekten nefret ederdi ve kendisini ilgilendirmeyen konularda başkalarının işlerine kafa yorarak zaman harcamazdı. Ama elinde olmadan Amelia'ya doğru çekiliyordu. Ciddi olma çabası hoşuna gidiyordu, çevresindeki insanları yönetmek için çok çaba harcıyordu ve onu bundan vazgeçirmek haksızlık olurdu. Onu güldürmek. Onu eğlendirmek. İstese bunları yapabileceğini bilmek, ondan uzak kalmasını daha da zorlaştırıyordu. Ailesiyle kurduğu kopmaz bağ, onları korumak için zorlayacağı sınırlar, bütün bunlar ona içgüdüsel düzeyde çekici geliyordu.

Romanlar böyleydi işte. Kabile kültürünün doğasıydı bu. Amelia en temel konularda onun tam tersiydi, tam bir ev kuşuydu. Kaçmak istediği her şeye sahip olan birine bu türlü bir istek duymak şaşırtıcıydı.

***

Sanki tüm ülke, en az yüz seneden beri her ekim ayının on ikisinde yapılması gelenek haline gelen Paspas Festivali'ne gelmiş gibiydi. Muntazam dükkânları, siyah beyaz çatılı evleriyle köy garip bir şekilde sevimli görünüyordu. Kalabalık insan grupları oval köyün yeşilliklerinde geziniyor ya da geçici tezgâhların, barakaların kurulmuş

olduğu meydana yöneliyorlardı. Satıcılar ucuz oyuncak, yiyecek, Lymington'dan gelen torbalar içinde tuz, cam, kumaş ve toprak kaplar içinde bal satıyorlardı.

Şarkıcılar ve kemancılar alkışlanarak karşılanırken, animatörler gelip geçene çeşitli oyunlar yapıyorlardı. İş bulma olayı çoğunlukla sabah halledilmişti; işçiler, çıraklar yeşil alanda umutla bir sıra halinde dizilmiş, muhtemel işverenlerle görüşmüşlerdi. Bir anlaşma olunca yeni alınan işçiye bir pey parası veriliyor ve günün kalan kısmı eğlenceyle geçiyordu.

Merripen Ramsay Evi'ne birkaç uşak bulmak için sabah erkenden gitmişti. Bu meseleyi halledince öğleden sonra tüm Hathaway ailesiyle birlikte tekrar köye geldi. Hepsi müzik, yiyecek ve eğlence beklentisiyle mutluydular. Leo kardeşlerini Merripen'in sorumluluğuna bırakarak hemen iki köylü kadınla ortadan kayboldu.

Tezgâhların arasında dolaşan kızlar el büyüklüğünde domuz payları, pırasa börekleri, elma ve şeftalilere ve 'zencefilli ekmekten kocalara' ilgi gösterdiler. Zencefilli ekmek erkek şeklinde kalıplar üzerinde veriliyordu. Tezgâhtaki fırıncı her bekâr kızın bir gün gerçek erkeği bulmak için bu ekmeklerden yemesi gerektiğini söylüyordu.

Amelia evlenmek istemediğini söyleyip ekmeği reddedince fırıncıyla aralarında eğlenceli bir konuşma geçti.

Fırıncı manalı bir tebessümle, "Elbette istersin," dedi. "Her kızın dileğidir bu."

Amelia tebessüm ederek zencefilli ekmek erkekleri kardeşlerine verdi.

"Üçü ne kadar?"

"Tanesi bir..." Ona bir dördüncüyü vermeye çalıştı. "Buna para istemiyorum. Mavi gözlü güzel bir bayanın kocasız kalması çok yazık olur."

Amelia, "Olmaz..." diye itiraz etti. "Teşekkür ederim... ben istemiyorum..."

Arkasından farklı bir ses duydu, "Bayan onu alıyor..."

Amelia'nın içini utanç ve şaşkınlıkla birlikte bir mutluluk kapladı ve Amelia esmer bir erkek elinin fırıncının açık avcuna bir gümüş para koyduğunu gördü. Kardeşlerinin kıkırdamaları üzerine Amelia döndü ve bir çift parlak ela gözle karşılaştı.

Cam Rohan zencefilli ekmek kocayı onun kararsız ellerine tutuşturarak, "Şansa ihtiyacın var. Al bunu," dedi.

Amelia söz dinledi ve sonra mecburen ekmeğin başını ısırınca Cam güldü. Ağzı pekmez içinde kalmıştı ve ekmeğin sakızımsı tadı dilinde eriyordu.

Rohan'ı inceleyen Amelia onun bir veya birkaç kusuru olması gerektiğini düşündü. Teninde, vücut yapısında bir hata olmalıydı ama teni pürüzsüz, yüzünün hatları jilet gibiydi. Başını kıza doğru eğince batmakta olan güneş saçının koyu dalgalarına ışıklar saçtı.

Zencefilli ekmeği yutmayı başaran Amelia, "Ben şansa inanmam," diye mırıldandı.

Rohan, "Ve kocalara..." dedi. "Belli oluyor."

"Kendim için değil, başkaları için."

"Önemi yok. Nasıl olsa evleneceksin."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

Yanıtlamadan önce Rohan, Hathaway kardeşlere bir göz attı, genç kızlar keyifle onları izliyorlardı ama Merripen'in kaşları çatıktı.

Rohan diğer Hathawayler'e, "Ablanızı çalabilir miyim?" diye sordu. "Onunla arı kovanlarıyla ilgili konuşacaklarım var."

Amelia'nın elinden kafası olmayan zencefilli ekmek kocayı alan Beatrix, "Bu da ne demek?" dedi.

Win, kardeşlerini kendisiyle gitmeye zorlayarak gülümsedi. "Sanırım Bay Rohan bizim arı odamızdan söz ediyor. Gelin bakalım nakışlı ipek satan bir tezgâh var mı?"

Ailesinin ondan bu kadar çabuk vazgeçmesine şaşıran Amelia, "Uzaklaşmayın," dedi. "Bea, pazarlık etmeden bir şey alayım deme... Win..." Onlar dinlemeden tezgâhların arasında uzaklaşırken sesi duyulmaz oldu. Sadece Merripen, omzunun üstünden onlara bir bakış attı.

Merripen'in duyduğu rahatsızlıktan keyiflenen Rohan ona kolunu uzattı. "Gel benimle."

Amelia bu yumuşak sesle verilen emre uymayabilirdi ama Rohan'ı bir daha ne zaman göreceğinden de emin değildi. Belki de bu son görüşüydü. Ve adamın gözlerinin pırıltısına dayanmak zordu.

Kalabalıktan uzaklaşıp sakin bir yere geldiklerinde, "Neden evleneceğimi söyledin?" dedi. Birçok kişi bu bir beyefendi gibi giyinmiş Roman'dan gözünü alamıyordu.

"Elinde yazılı."

"El falına bakmak ayıptır. Hem erkekler fal bakmaz. Kadınlar bakar."

Rohan keyifle, "Bakmaz demek bakamaz demek anlamına gelmiyor. Senin elindeki evlilik çizgisini herkes görebilir. Gün gibi açık."

"Evlilik çizgisi mi? Nerede?" Amelia Cam'ın kolundan çıkıp kendi avuç içini incelemeye başladı.

Rohan onu yeşil bir alanda, büyük bir kayısı ağacının altına çekti. Güneşin son ışıkları ufukta kaybolurken kalabalıklar oval çayırda gidip geliyordu. Gece için meşaleler ve lambalar yanmıştı bile.

Rohan onun sol elini alıp avcunu yukarı tutarak, "Bu el," dedi.

Amelia'nın parmakları utançla kıvrıldı. Eldiven giymiş olmalıydı ama en iyi eldiveni lekeliydi. İkinci en iyi eldiveninin üzerinde bir delik oluşmuştu ve Amelia henüz yenisini alamamıştı. Başparmağının yanına metal bir aletle kestiği bir yara vardı ve tırnakları kırıldığı için onları kısa-

ca kesmişti. Bir hizmetçi eli gibiydi. Bir an için ellerinin Win'inkiler gibi uzun parmaklı, solgun, zarif eller olmasını diledi.

Rohan bir an baktı. Amelia kaçırmak istedikçe o ellerinin kızın ellerindeki kıskacını artırıyordu. Amelia onun, "Bekle," diye mırıldanan sesini duydu.

Başka şansı yoktu, parmaklarını onun sıcak ellerine bıraktı. Başparmağının avcunun içinde dolaştığını, tüm parmakları açılana kadar avcunu okşadığını hissedince gene kıpkırmızı oldu.

Sakin sesi sanki dünyanın bütün zevklerini kızın beyninde topluyordu. "İşte bu," dedi. Parmak uçları kızın küçük parmağının altındaki yatay çizginin üstünde gidip geliyordu. "Tek evlilik. Uzun sürecek. Ve bunlar..." Sonra evlilik çizgisini dikine kesen üç minik çizgiyi gösterdi. "Bunlar da en az üç çocuğun olacak anlamına geliyor." Derin düşüncelere dalmış gibi, "İki kız ve bir erkek, Elizabeth, Jane ve...Ignatius."

Amelia gülümsemesini engelleyemedi. "Ignatius?"

Soğuk bir tavırla, "Babasının adı," dedi. "Saygıdeğer bir arı yetiştiricisi."

Gözlerindeki alaylı pırıltı kızın nabzını attırmaya yetmişti. Rohan'ın elini aldı ve avcunu inceledi, "Seninkini görelim," dedi.

Rohan elini serbest bırakmıştı ama kız yanık teninin altındaki elinin gücünü hissediyordu. Parmakları muntazamdı, tırnakları dibinden kesilmişti. Çingeneler pis olur hatta törenle yıkanırlar diye biliyordu. Aile uzun süre Merripen'in temizlik anlayışıyla çok eğlenmişti.

Amelia, "Senin evlilik çizgin benimkinden bile uzun," dedi.

Bakışlarını kızdan ayırmadan başıyla onayladı.

"Üç çocuğunuz olacak sizin de...yoksa dört mü?"

Rohan'ın elinin kenarında belli belirsiz görünen bir çizgiye dokundu.

"Sadece üç. Diğeri kısa bir nişanlılık anlamına geliyor."

"Sen kızgın bir babanın kurşunlarına hedef olacaksın," dedi.

Rohan gülümsedi. "Nişanlımı yatağından kaçırırsam böyle bir şey olabilir."

Kız onu inceledi. "Seni bir koca olarak düşünemiyorum," dedi. "Öyle başına buyruksun ki!"

"Hiç de değil. Karımı her yere götüreceğim." Neşeyle kızın başparmağını yakaladı. "*Vardo*ya binerek dünyanın bir ucundan diğerine gideceğiz. Onun el ve ayak parmaklarına altın yüzükler, ayak bileklerine halhallar takacağım. Geceleri saçını yıkayıp ateşin ışığında fırçalayarak kurutacağım. Her sabah onu öperek uyandıracağım."

Amelia başını başka tarafa çevirdi, yanakları kan kırmızısıydı ve adeta yanıyordu. Yürümek istedi, o anın ateş saçan yakınlığından kurtulması gerekiyordu. Rohan bir adımda yanına geldi. Köyün yeşil alanından geçiyorlardı.

"Bay Rohan, siz neden kabilenizi bıraktınız?"

"Bunu hiçbir zaman kesin olarak söyleyemedim."

Kız ona şaşkınlıkla baktı.

"On yaşındaydım. Hatırlayabildiğim kadarıyla büyükannemle büyükbabamın *vardo*suyla seyahat ediyorduk. Anne babamı hiç bilmiyorum. Annem doğumda ölmüş, babam İrlandalı bir 'gadjo'. Ailesi bu evliliği istememiş ve onu annemden ayırmışlar. Bir çocuğu olduğunu bilmiyordur bile."

"Kimse ona söylemeyi düşünmemiş mi?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşündükleri için söylememişlerdir. Büyük annemin ve büyükbabamın söylediğine göre genç bir adammış." Kıza doğru muzır bir bakış attı. "Bir gadjo için bile pek toymuş.

Bir gün büyükannem bana kendi diktiği yeni gömleğimi giydirdi ve bana kabileyi terk etmem gerektiğini söyledi. Tehlikedeymişim ve artık onlarla yaşayamazmışım."

"Nasıl bir tehlike? Hangi kaynaktan geliyor?"

"Söylemedi. Benden daha büyük bir kuzenim – Noah – beni Londra'ya götürdü ve beni bir yere yerleştirdi, iş buldu. Bir gün geleceğine ve bana eve dönmenin artık tehlikeli olmadığını söyleyeceğine dair söz verdi."

"O arada kumarhanede mi çalıştın?"

"Evet. İhtiyar Jenner beni liste yapıcısının ayak işleri için tuttu." Eskiyi hatırlayınca Rohan'ın yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. "Birçok yönden bana bir baba gibiydi," dedi. "Elbette çabuk kızardı ve yumrukları da her an havaya kalkmaya hazırdı. Ama iyi bir adamdı. Bana o baktı."

Amelia ailesi tarafından terk edilip kendi hayatını kurmaya çalışmış bu çocuğa acımıştı, "Sizin için hiç kolay olmamıştır," dedi. "Kabilenize geri dönmeye çalışmadınız mı?"

"Geri dönmeyeceğime söz vermiştim." Rohan, başlarının üstündeki ağaç dalından sarkan yaprağı becerikli bir el hareketiyle, sanki sihirli bir hareketle kopardı. Yaprağı burnuna götürüp tadını içine çekti ve sonra Amelia'ya verdi.

"Yıllarca kulüpte kalıp Noah'ın dönmesini bekledim," dedi.

Amelia esnek taze yaprağı parmaklarının arasında bükerek, "Ama hiç gelmedi," dedi.

Rohan başını salladı. "Sonra Jenner öldü, kızı ve damadı işin başına geçti."

"Onlar da size iyi davrandılar mı?"

"Fazlasıyla." Kaşlarını çattı. "Bu iyi şans lanetini onlar başlattı."

"Evet. Bunu duydum ama şansa ya da şanssızlığa inanmadığım için bu duruma kuşkuyla bakıyorum."

"Bir çingene için daha kötü bir şey olamaz. Ne yaparsam para akıyor bana."

"Korkunç. Sizin için zor olmalı."

Kızın kuşku duyamayacağı kadar içtenlikle, "Aşağılayıcı," dedi.

Amelia eğlenerek ve imrenerek, "Bu problemi daha önce hiç yaşadınız mı?" diye sordu.

Rohan başını salladı. "Ama olacakları görmeliydim. Kader bu." Durarak kıza avcunun içini gösterdi. Başparmağının bitiminde birbirleriyle iç içe girmiş bir yıldız kümesi vardı. Kederle açıkladı "Parasal zenginlik. Ve çok yakında sona erecek gibi görünmüyor."

"Dağıtın paranızı. Bir sürü hayır kurumu var. İhtiyacı olan insanlar var."

"Niyetim öyle. Yakında." Kızı dirseğinden yakalayarak, "Bu hafta Londra'ya gidip kulüpte yerime birini bulacağım," dedi.

"Sonra ne yapacaksınız?"

"Bir Roman gibi yaşayacağım. Onlarla seyahat edebileceğim bir kabile bulacağım. Hesap defterleri yok, salata çatalları yok, ayakkabı cilası yok. Özgür olacağım."

Böyle basit bir yaşamın onu mutlu edeceğinden kuşkusu yokmuş gibi konuşuyordu ama Amelia şüpheliydi. Problem bir orta yol olmayışıydı. Bir insan hem bir gezgin, hem sosyal hayata uyum sağlamış bir beyefendi olamazdı. Bir tercih yapılmalıydı. Amelia kendi yaşamında böyle bir ikilem yaşamadığı için şükretti. Kim ve ne olduğunu o çok iyi biliyordu.

Rohan onu köyün şarap evinin yanındaki bir tezgâha götürdü ve iki bardak erik şarabı aldı. Susamış olan Amelia, hafif tatlı üzüm tadındaki içkiyi büyük yudumlar halinde

içmeye başladı. "O kadar hızlı içme," diye uyardı Rohan. "Bu içki hafif gibi görünür ama değildir. Biraz daha içersen seni eve vurulmuş bir geyik gibi omzumda götürmek zorunda kalabilirim."

Amelia, "O kadar da kuvvetli değil," diye itiraz etti. Meyvesi fazla olan içkide alkol tadı alamamıştı. Çok lezzetliydi. Damağında kalan kuru erik tadı çok hoşuna gitmişti. Şarap satıcısına bardağını uzatarak, "Bir tane daha istiyorum," dedi.

Düzgün kadınlar halka açık yerlerde yemez, içki içmezlerse de köy fuar ve festivallerinde bu kurallar bir kenara bırakılır, dışarıdan gelenler ve yerliler tüm gelenekleri arkada bırakırlardı.

Rohan kendi şarabını bitirdi ve hâlâ içmekte olan Amelia'ya eğlenerek baktı. "Size bir arı bakıcısı buldum," dedi. "Ramsay Evi'nin durumunu söyledim. Yarın ya da öbür gün gelip bakacak. Şöyle ya da böyle arılardan kurtuluyorsunuz yani."

Amelia sersemlemiş bir halde, "Teşekkür ederim Bay Rohan," dedi. "Size borçlandım. Arı kovanını yok etmek uzun sürer mi?"

"O görmeden bir şey söylemek mümkün değil. Ev uzun zamandır kullanılmadığı için koloni tahminimizden daha büyük olabilir. Kullanılmayan bir evde tahminine göre yarım milyon kadar arının barındığı bir kovanla karşılaşıldığını biliyorum."

Kızın gözleri kocaman açıldı, "Yarım milyon..."

"Sizinki o kadar kötü olmayabilir ama arılardan sonra duvarın bir kısmının yıkılması gerektiği kesin."

Daha çok masraf. Daha çok onarım. Bu düşünceyle Amelia'nın omuzları çöktü adeta. "Ramsay Evi'nin bu kadar kötü durumda olduğunu bilseydim aileyi Hampshire'a taşımazdım. Emlakçının, evin oturulacak durumda olduğu-

na dair sözlerine kanmayacaktım. Ama Leo'yu Londra'dan uzaklaştırmak ve hepimiz için yeni bir başlangıç yapmak için öyle sabırsızlanıyordum ki - "

"Her şeyden sen sorumlu değilsin. Ağabeyin bir yetişkin. Winnifred ve Poppy de öyle. Onlar da senin kararını onayladılar, öyle değil mi?"

"Evet ama Leo'nun aklı başında değildi. Hâlâ da değil. Win çok narin ve... "

"Kendini suçlamaya bayılıyorsun değil mi? Gel, yürü benimle."

Boş şarap bardağını tezgâhın köşesine koydu, başı dönüyordu. İkinci bardağı içmek hataydı. Ve gece karanlığı inerken, her taraf böyle ıssız iken Rohan'la herhangi bir yere gitmek ise ikinci bir hataydı. Ama onun ela gözlerine bakınca tuhaf bir şekilde gülüşünün o kural tanımaz muzırlığına karşı koyamıyordu. "Hemen onların yanına dönmezsem bizimkiler merak eder," dedi.

"Benimle olduğunu biliyorlar."

Kızın, "İşte bu yüzden merak ederler," demesi Rohan'ı güldürdü.

Sihirli fenerlerin, küçük, üzeri işlemeli, önünde mercekler olan teneke lambaların bulunduğu bir masanın önünde durdular. Merceklerin arkasında dialar için bir boşluk bulunuyordu. Lamba yanınca duvara bir görüntü aksediyordu. Rohan bir paket dia ile birlikte onu Amelia'ya almak istedi.

Amelia feneri demir sapından tutarak, "Ama bu bir çocuk oyuncağı, onunla ne yapayım?" diye sordu. "Oyun yetişkinler için değil, çocuklar içindir."

Masadan uzaklaşırken onu izleyerek, "Ah, Bayan Hathaway," dedi. "Oyunları en iyi büyükler oynar."

Kalabalığın içinde dalgalar halinde yürüyorlardı. En sonunda meşale ışıklarından, hareketten, müzikten uzakta, plajın ağaçlık bir köşesine geldiler.

"Bana Westcliff'in çalışma odasından o gümüş mührü neden aldığını söyleyecek misin?" dedi.

"Bir sakıncası yoksa söylememeyi tercih ederim."

"Beatrix'i korumak istiyorsun."

Kızın şaşkın bakışı gölgelerle kesildi. "Nereden bil... yani neden kardeşimi karıştırıyorsunuz?"

"Yemek akşamı Beatrix'in onu almak için fırsatı ve zamanı vardı. Mesele şu ki neden onu almak istesin."

Amelia çabucak, "Beatrix iyi bir kızdır," dedi. "Harika bir kızdır. Bilerek kimseye zarar vermez. Siz mühürden kimseye söz etmediniz, değil mi?"

"Elbette etmedim." Eli kızın yanağına uzandı, "Rahatla tarlakuşu... Ben senin sırlarını kimseyle paylaşmam. Ben senin dostunum. Sanırım..." Kısa elektrik yüklü bir an. "Belki bir başka yaşamda dosttan daha fazlası oluruz."

Kızın kalbi kaburgalarını delip çıkacaktı sanki.

"Başka bir yaşam diye bir şey yok. Olamaz."

"Neden?"

"*Occam razor.*"

Kızın yanıtı onu şaşırtmış gibi bir an durdu, sonra meraklı bir gülüşle, "Şu ortaçağ bilimsel teorisinden mi söz ediyorsun?" diye sordu.

"Evet. Bir teori oluştururken mümkün olduğu kadar az varsayımdan yola çık. Diğer bir deyişle, en doğrusu en basit olandır."

"Sen bu yüzden mi büyüye, kadere veya reenkarnasyona inanmıyorsun? Teorik olarak konuşursak çok karışık oldukları için mi?"

"Evet."

"*Occam Razor*'u nereden öğrendin?"

"Babam bir ortaçağ uzmanıydı." Adamın elinin boynunun yan tarafında gezindiğini hissedince titredi. "Bazen birlikte çalışırdık."

Rohan sihirli fenerin demir sapını sıkıca tutan elini gevşetti ve onu yavaşça yere bıraktı. "Sana bazen basit açıklamaların karışık olanlardan daha doğru olabileceğini de öğretti mi?"

Rohan kızı omuzlarından sıkıca tutup kendine çekmiş olduğundan Amelia konuşamadı. Nabzı almış başını gidiyordu. Ona sarılmasına izin veremezdi. Birisi görebilirdi. Hatta etrafta kendileri gibi gölgeler içinde olan birileri olabilirdi. Ama kasları adamın bedeninin sıcak basıncını içine çekince başı döndü ve onun kollarında olmaktan başka her şeyi ve herkesi unuttu.

Rohan'ın parmak uçları sersemletici bir haz vererek kızın boynunda, kulaklarının arkasında, saçlarının satensi sıcaklığında dolaşıyordu. "Sen ilginç bir kadınsın, Amelia."

Adamın nefesinin dokunduğu yerlerdeki tüyleri ürperiyordu.

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayamıyorum."

Oyuncu dudakları kızın kaşının kavisini buldu. "Seni bütününle, derinliklerinle ilginç buluyorum. Seni bir kitap gibi açıp her sayfanı okumak istiyorum." Dudaklarının ucunda bir tebessüm belirdi ve boğuk bir sesle, "Dipnotlar dâhil," diye ekledi. Kızın boynunun çok gergin olduğunu fark edip yavaşça ovarak onu rahatlattı. "Seni istiyorum. Seni takımyıldızlarının; bulutların ve gölgeli ağaçların altında istiyorum."

Kız yanıtlama fırsatı bulamadan adam eliyle ağzını kapattı. Amelia müthiş bir sıcaklık hissetti, kanı tutuşmuştu sanki, yüreğinin çarpmasını durduramadığı gibi kendini daha fazla frenleyemeyeceğini hissetti. Adamın saçına uzandı, abanoz rengi, dolgun bukleler ellerinin arasından döküldü. Kulağına dokununca pırlanta küpesinin tam yerinde durduğunu fark etti. Ona yavaşça dokunduktan sonra kızın eli adamın ipek saten gömleğinin yakasına doğru

indi. Rohan kızı öperken dili sonsuz bir yumuşaklığa doğru kayıyor, nefesi hırıltılı çıkıyordu.

Beyaz kayın ağacının dalları arasından giren solgun ışıklar Rohan'ın başını aydınlatıyor, kızın bedenine adeta başka bir dünyadan gelen ışıltılar saçıyordu. Rohan bir eliyle kızı tuttu ve diğer eliyle yüzünü kendine çekti. Sıcak nefesi kızın şarap tadındaki dudaklarına gömüldü. Karanlığın içinden kısa ve sert bir ses duyuldu. "Amelia."

Birkaç metre ötede Christopher Frost duruyordu. Dimdik bir duruşu vardı. Cam Rohan'a uzun, sert bir bakış attı. "Kızı küçük düşürme. O saygıdeğer biridir ve öyle de muamele görmelidir."

Amelia, Rohan'ın bedeninin gerildiğini gördü.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Ona nasıl davranacağım konusunda senin önerine ihtiyacım yok," dedi.

"Seninle görülürse adının kötüye çıkacağını biliyorsun."

Amelia bir şey yapmazsa tartışma kötüye gidecek gibi görünüyordu. Rohan'dan ayrıldı. "Bu çok ayıp," dedi. "Ailemin yanına dönmeliyim."

Frost hemen, "Size refakat edeyim," dedi.

Rohan'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Zor refakat edersin."

Amelia buz gibi parmaklarını Rohan'ın açılmış dudaklarına götürdü. "Lütfen... Sanırım onunla gitsem iyi olur. Aramızda konuşulması gereken şeyler var." Sakar bir hareketle eğilip sihirli lambayı aldı. "Hoşça kalın Bay Rohan, umarım dilediğiniz her şeye kavuşursunuz. Dilerim..." Buruk bir tebessümle durdu, boğazında bir acıyla hasretin acı tatlı tadını hissetti. "Elveda Cam," diye fısıldadı.

Cam hiçbir şey söylemeden kıpırtısız kaldı. Laura Christopher Frost'a doğru yürürken Cam'ın kendisini izlediğini hissetti... Bakışlarının elbisesini delerek teninde

gezindiğinden kuşkusu yoktu. Uzaklaştıkça yitirdiği şey belirginleşiyordu.

***

Christopher'la birlikte, aşina bir ahenk içinde yavaşça yürüdüler. Flört ederken sık sık yürüyüş yaparlardı ama yanlarında sürekli bir koruma olurdu.

Samimi konuşmalar, romantik mektuplar ve kaçamak tatlı öpücüklerle tam bir flört dönemi yaşamışlardı. Bu kadar yakışıklı ve mükemmel birinin Amelia'yı istemesi kıza inanılmaz bir düş gibi geliyordu. Aslında en baştan Amelia bu yüzden adamdan ayrılmıştı, onun kendisini hafife aldığını düşünüyordu. Christopher en yakın arkadaşının kardeşini hafife almasının olanaksız olduğunu ve aynı zamanda kendisinin ona zarar verebilecek bir Londra çapkını olmadığını söyleyerek onu ikna etmişti.

"Bir kere benim kıyafetim bir Londra çapkını olmaya yeterli değil," diye gülümseyerek iyi bir terzi elinden çıkmış ciddi kıyafetini göstermişti. Amelia onu tepeden tırnağa ciddi bir alayla süzerek, "Hatta bir mimar için bile yeterli değil," diye yanıtlamıştı.

"Ve," diye devam etmişti Frost. "Kadınlarla olan ilişkilerimde çok saygın bir geçmişim vardır. Hiçbir kadının kalbine ve itibarına zarar vermem. Hiçbir çapkın bunu söyleyemez."

Frost biraz yaklaşınca nefessiz kalan Amelia, "İnandırıcı konuşuyorsunuz," demişti.

Christopher kızın buz gibi elini kendi sıcak elleri arasına alarak, "Bayan Hathaway," demişti. "Acıyın bana. En azından size yazmama izin verin. Söz verin mektubumu okuyacaksınız. Ondan sonra da beni istemezseniz bir daha sizi rahatsız etmem."

Merakı uyanan Amelia bu teklifi kabul etmişti. Ne

mektuptu o öyle. Sıcak, kibar, zaman zaman abartılı. Daha sonra yazışmaya başladılar. Christopher her fırsatta Primrose Place'i ziyarete geliyordu.

Amelia hiçbir erkekle birlikte olmaktan bu kadar keyif almamıştı. Birçok konuda ortak fikirlere sahiptiler. Ama öyle düşünmedikleri zaman daha da keyifli oluyordu. Christopher bir konu üzerinde çok seyrek olarak heyecanlanırdı, babası gibi bir konuya analitik, entelektüel açıdan yaklaşırdı. Amelia rahatsız olursa, güler, onu öper ve kız da tartışmanın neden başladığını bile unuturdu.

Christopher hiçbir zaman Amelia'yı istismar etmeye kalkmamış, her zaman ona saygı göstermişti. Hatta Amelia çok fazla tahrik olup onu öpüşmenin ötesinde cesaretlendirdiğinde daha fazlasını hep reddederdi. "Seni istiyorum küçük aşkım," diye fısıldardı. "Ama doğru zamanda. Karım olduğunda."

Bu evlilik teklifine yakın bir yaklaşımdı. Christopher bunun için ümit vermiş olsa da aralarında resmi bir nişan yapılmamıştı. Bir ay süren bir sessizlikten sonra Leo, Amelia için onu bulmaya Londra'ya gitti. Döndüğünde üzgün ve öfkeliydi.

Amelia'nın gözyaşlarını mendiliyle silerken onu kendine çekmiş, "Dedikodular dolaşıyor," demişti. "Rowland Temple'ın kızıyla görülmüş. Flört ettikleri söyleniyor."

Sonra Christopher'dan bir mektup gelmişti. Öyle yıkıcı bir mektuptu ki... Amelia bir kâğıt parçasındaki mürekkep şekillerinin insanı böyle parçalara ayırabileceğini asla düşünemezdi. Bu kadar acıya rağmen nasıl olup da ölmediğine şaşıyordu. Bir hafta karanlık odasından çıkmaya cesaret edemeyerek ağlamış, sonra biraz daha ağlamıştı.

Tuhaf bir şekilde, onu hayata döndüren, Win ve Leo'nun kızıl hummaya yakalanması olmuştu. Onların Amelia'ya ihtiyaçları vardı ve bu düşünce onu melankolinin derinliklerinden çıkarmıştı. Ondan sonra Christopher Frost için tek bir damla bile gözyaşı dökmedi.

Ama gözyaşının olmaması duygularının olmaması anlamına gelmiyordu. Amelia tüm acı duygulara karşı tedbirli olmasına rağmen onda çekici bulduğu her şeyin o anda, onda mevcut olduğunu fark etti.

Christopher sessizce, "Sana özel hayatınla ilgili akıl verecek en son insan herhalde benim," dedi. Yürürken ona kolunu uzattı. Amelia koluna girmekte tereddüt etti. "Gene de onunla görülürsen insanların ne diyeceğini biliyorsun."

Amelia'nın sesi hafif sinirliydi, "Benim namusuma gösterdiğin hassasiyete teşekkür ederim," dedi. "Ama köy festivalinde fantezi yaşayan tek kişi ben değilim."

"Saygın biriyle olsaydın kimse bu fantezilerin üstünde durmayabilirdi ama o bir çingene, Amelia."

Amelia soğuk bir tavırla, "Farkındayım," dedi. "Senin böyle önyargıları aşmış olduğunu sanırdım."

"Benim değil, toplumun önyargısı. İstediğin kadar koru ama bunun ödenecek bir bedeli de vardır."

"Bu tartışma boşuna zaten. Bay Rohan yakında Londra'ya, sonra da bilinmeyen yerlere gidiyor. Onu bir daha görür müyüm bilmiyorum. Hem seni niye ilgilendirdiğini de hiç anlamıyorum."

Christopher yumuşak bir ses tonuyla, "Elbette ilgilenirim," dedi. "Amelia... Seni üzdüğüm için çok pişmanım. Tahmin edebileceğinden çok. Yanlış bir aşk macerasından yara alıp üzülmeni istemem."

"Bay Rohan'a âşık değilim. O kadar aptal olamam."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bu yatıştırıcı tavrı Amelia'nın hoşuna gitmemişti. Onu rahatsız edecek kötü ve sorumsuzca bir şey yapmak istiyordu.

Birden, "Neden evlenmedin?" diye sordu.

Frost uzun bir iç çekişle karşılık verdi. "Evlenme teklifimi benden hoşlandığı için değil, babasını memnun etmek için kabul etmiş. Bunlar olurken de babasının uygun görmediği birine âşıkmış zaten. Sonunda da Gretna Green'e kaçtılar."

Amelia, "Bunda bir adalet var," dedi. "Sen seni seven birini terk ettin. O da sevdiği biri uğruna seni terk etti."

"Onu hiçbir zaman sevmediğimi söylesem bu seni mutlu eder mi?" dedi. "Ondan hoşlandım ve takdir ettim ama...hiçbir zaman seni sevdiğim gibi sevmedim."

"Hayır, bu beni hiç mutlu etmez."

"Kendini geçindirmek zorunda olan biriyim ben ve bir gün bir aileyi... Ne kadar gelecek vaat ettiği belli olmayan bir işim var. Anlamanı beklemiyorum."

"İşin neden gelecek vaat etmesin? Rowland Temple'ın kızıyla evlenmesen bile ilerlemek için her türlü fırsat verildi sana. Leo her zaman yeteneğinin seni çok yükselteceğini söylerdi."

"Yetenekle hiçbir yere varamazsın. Böyle düşünmek saflık olur."

"Hathawayler'in de bu hale gelmesine zaten saflık neden oldu."

"Amelia," dedi. "Sen böyle kırıcı biri değildin."

Amelia başını eğdi. "Benim nasıl biri olduğumu artık nereden bilebilirsin ki?"

"Öğrenmek için bir şans istiyorum."

Kız şaşkın ve inanmaz bir tavırla ona baktı.

"Yeniden başlamak kimseye bir şey kazandırmaz Christopher. Daha zengin olmadım, daha avantajlı bağlantılar içinde değilim. Son görüştüğümüzden beri değişen bir şey yok."

"Belki ben değiştim. Belki ben ne yitirdiğimin bilincine vardım."

Amelia göğsünde bir ağrı hissetti. "Fırlatıp attığının," diye düzeltti.

Alçak sesle, "Fırlatıp attığımın," diye onayladı. "Aptallık ettim Amelia, aşağılık adamın biriyim. Yaptıklarımı görmezden gel demiyorum sana. Ama af dilemem için fırsat verebilirsin. Bırak, mümkünse ailene yardım edeyim. Ağabeyine destek olayım."

Amelia, "Olamazsın," dedi. "Onun ne hale geldiğini gördün."

"Çok önemli nitelikleri olan biri. Onları ziyan etmek cinayet olur. Onunla tekrar arkadaş olabilirsek..."

"Buna sıcak bakacağını sanmam."

"Ona yardım etmek istiyorum. Rowland Temple üzerinde etkiliyim artık. Kızının beni terk etmiş olması yüzünden sanırım kendini bana karşı borçlu hissediyor."

"Senin için ne iyi olmuş."

"Leo'yu tekrar onunla çalışması için ikna edebilirim. Bu ikisinin de yararına olur."

"Sana faydası ne olacak peki? Leo için neden bu kadar zahmete giriyorsun ki?"

"Ben yüzde yüz kötü biri değilim Amelia. Benim de bir vicdanım var, şimdiye kadar fazla kullanılmamış olsa da... Geçmişte üzdüğün insanların anılarıyla yaşamak kolay değil. Sen ve ağabeyin gibi."

Amelia, "Christopher," diye mırıldandı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Düşüncelerimi toparlamam için zamana ihtiyacım var..."

Frost kibarca, "İstediğin kadar," dedi. "Seninle eskisi gibi olamazsak...sadece seni beklemekte olan bir arkadaş olmakla yetineceğim." Gözlerinde yumuşak bir ışıkla gülümsedi. "Eğer fazlasını istersen...tek bir sözcük yeterli."

12. Bölüm

Cam, genelde Lord ve Leydi St. Vincent'ın Stony Cross Park'a gelmesinden mutlu olurdu. Zaten Sör Vincent'a kulüpten ayrılacağını söylemek için bir fırsat arıyordu. St.Vincent bundan hoşlanmayacaktı. Nedeni sadece Rohan'ın yerine yeni yönetici bulma zorluğu değildi, zaten, onun gibi varlıklı, coşkulu, gayretli bir avukatın Cam'in bir Roman olarak yaşama kararını anlaması beklenemezdi.

Zehirli bir dili ve çıkarcı bir tabiatı olduğu için insanlar ondan korkardı ama Cam onlardan biri değildi. Aslında Vincent'ı birden çok durumda karşısına almış, bir başkasının asla altından kalkamayacağı tarzda saldırgan ve her şeyin açıkça ortaya konduğu tartışmalar yaşamışlardı.

Vincentlar, kızıl saçlı, bir anı bir anına uymayan küçük kızları Phobe'yle birlikte gelmişlerdi. Çocuk bir an sakin ve çok sevimliyken, bir an şeytan dölü gibi fırtına estiriyor, ancak babasının sesiyle sakinleşiyordu. Küçük kızın kulağına Sör Vincent'ın, "Birileri canını mı sıkmış benim kızımın? Birileri onun istediğini yapmamış mı? Ne cüretkârlık! Benim prensesim istediği her şeyi alacak,"

diye fısıldadığı biliniyordu. Babasının aşırı şımartmasıyla sakinleşen çocuk hıçkırır gibi gülme nöbetlerine tutuluyordu.

Evie ve Lillian hiç durmadan konuşuyorlar, ara sıra eski usul birbirlerine sarılıyorlardı.

Bir süre sonra Cam, St. Vincent ve Lord Westcliff, öğleden sonra melteminin, nehrin, sazların, kadife çiçeklerinin kokusunu taşıdığı arka terasa geçtiler. Yaban geyiklerinin kısık sesleri, yıkık bir yoldan kuru bir çayıra götürülen koyunların çıkardığı sesle birlikte Hampshire sonbaharının sessizliğini bozuyordu.

Erkekler dışarıda bir masaya oturdular. Tütünden nefret eden Cam, St. Vincent'ın puro ikramını reddetti.

Westcliff'in ilgili bakışları altında Cam ve St. Vincent kulüpteki onarımların ilerleyişinden söz ettiler. Sonra Cam, konunun etrafında dönüp durmanın gereksiz olduğuna karar vererek St. Vincent'a iş biter bitmez kulübü bırakma kararından bahsetti.

St. Vincent huzursuz bir tavırla, "Beni bırakıyor musun?" dedi. "Ne kadar zaman yoksun?"

"Aslında artık hiç yokum."

Bunu duyan St. Vincent'ın açık mavi gözleri kısıldı, "Nasıl para kazanacaksın?"

Patronunun rahatsızlığı karşısında Cam sakin bir tavırla, "Zaten bir ömür boyu bir insanın harcayabileceğinden daha çok param var," dedi.

"Bunu söyleyen biri belli ki nereden alışveriş edeceğini bilmiyor." İçini çekti. "Yanlış anlamadıysam sen uygarlığı tamamen terk edip vahşi biri gibi yaşamayı seçiyorsun."

"Hayır, bir Roman gibi yaşamayı seçiyorum, arada fark var."

"Rohan, sen modern yaşamın her imkânına sahip, zengin, bekâr bir adamsın. Bir şeylerden sıkıldıysan varlıklı her adamın yaptığını yap."

Cam'in kaşları kalktı, "Neymiş bu...?"

"Kumar! İçki! Bir at al! Bir metres tut! Tanrı aşkına biraz hayalini geniş tut. Her şeyi fırlatıp ilkel bir yaşamı seçmekten ve bu arada tabii beni zor durumda bırakmaktan başka bir seçenek düşünemedin mi? Senin yerine kimi koyabilirim ki!"

"Kimse yeri doldurulamaz değildir."

"Londra'da senin yaptığını yapabilecek tek bir kişi düşünemiyorum. Sen yürüyen bir muhasebe defterisin, adeta başının arkasında gözlerin var. Bir diplomat anlayışı ve inceliğine, bir bankacı zihnine, bir boksör yumruklarına sahipsin. Ve bir kavgayı saniyeler içinde sonlandırabilirsin. Senin yerine en az altı kişi almam lazım."

Cam hoşnutsuz bir tavırla, "Bir bankacı zihnine sahip değilim."

"Yatırımlarına bakılırsa bunu reddetmek..."

"Onlar isteyerek olmadı." Cam kaşlarını çattı, "Onlar benim iyi şans lanetim."

Cam'in soğukkanlılığını bozduğu için keyiflenen St. Vincent purosundan bir nefes çekti ve düzgün bir duman huzmesini dışarı vererek Westcliff'e baktı.

Eski arkadaşına, "Bir şey söyle," dedi. "Bu kararına benden daha az karşı olamazsın."

"Bizim karşı olma gibi bir durumumuz söz konusu olamaz."

Cam, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Gene de Rohan sana şöyle bir zorlama yapmak isterim," diye sürdürdü konuşmasını Westcliff. "Bir yanın özgürlük düşkünü bir çingeneyse, diğer yanın da İrlandalı; toprak sevgisiyle ünlü bir ırk. Bu da beni, acaba yollarda geçen yaşamın sana beklediğin mutluluğu verecek mi şüphesinden kurtaramıyor."

Bu nokta Rohan'ın aklını karıştırmıştı. Doğasının 'gad-

jo' yanını hep görmezden gelmişti, onu hep kurtulmak istediği ama hiçbir zaman atacak uygun bir yer bulamadığı büyük bir parça eşya gibi yanında taşımıştı.

Cam kısaca, "Bana hangi tarafı seçersem seçeyim lanetten kurtulamayacağımı söylüyorsanız, bu yanlışımı özgürlükten yana kullanırım."

"Akıllı adamlar en sonunda özgürlüklerini feda etmek zorunda kalırlar. Bekârlık söz konusu olduğunda en kolayı onu feda etmektir çünkü sıkıcıdır. Bu duruma tek meydan okuma evliliktir." Cam arkadaşlarını şüpheci bir gülümsemeyle inceledi. Yuvalarının ne kadar rahat olduğuna kendilerini inandırmaya çalışan bir çift kuş gibiydiler. Hiçbir kadın onu kanatsız bırakmaya değmezdi.

"Yarın Londra'ya gidiyorum," dedi Cam. "Tekrar açılana kadar kulüpte kalacağım. Sonra tamamen gidiyorum."

St. Vincent'ın çalışan beyni problemi enine boyuna, her açıdan düşünmeye başladı. "Rohan...yıllardır daha uygar ya da değil, bir yaşamı sürdürürken neden birdenbire her şey dayanılmaz oldu, bunu anlamaya çalışıyorum, neden?"

Cam sessiz kaldı. Gerçek, kendine bile itiraf etmediği bir şeydi, bunu yüksek sesle nasıl söylerdi?

St. Vincent, "Gitmene neden olacak bir şey olmalı," dedi.

Westcliff, "Belki yanılıyorum ama bu Bayan Hathaway'le ilgili bir şey olabilir."

Cam ona zehir gibi baktı.

St. Vincent, gözlerini Cam'in buz gibi suratından çektikten sonra Westcliff'e baktı. "Bana bir kadın olduğunu söylemedin."

Cam öyle aceleyle kalktı ki, iskemle neredeyse arkaya düşüyordu. "Onun bu işle bir ilgisi yok."

St. Vincent dedikodunun dışında kalmaktan nefret ederdi, "Kim bu?"

Westcliff, "Lord Ramsay'in kardeşlerinden biri. Bitişik malikânede yaşıyor," dedi.

St. Vincent, "Vay vay," dedi. "Sende bu duyguları uyandırdığına göre kızda bayağı bir şeyler olmalı, Rohan. Ondan bahset biraz. Sarışın mı? Esmer mi? Vücudu güzel mi?"

Sessiz kalmak ya da bir çekim olduğunu inkâr etmek, tüm zaafını ortaya koymak demek olacaktı. Cam tekrar iskemleye çöktü ve hazırlıksız yakalandığı için düşünmeden konuşmaya başladı. "Siyah saçlı...güzel. Ve...esprili."

St. Vincent'ın gözleri keyifle parlıyordu. "Esprili demek... Ne hoş, devam et."

"Anlaşılması güç, ortaçağ felsefesi okumuş. Arılardan korkuyor. Sinirlenince ayağını yere vuruyor." Ve onlarla paylaşamayacağı özel şeyler... Göğsünün ve boynunun güzel solgunluğu, güç ve kırılganlığı içinde birlikte taşıması. Ölümcül bir günah için yaratılmış bedeni...

Cam Amelia'yı düşünmek istemiyordu. Ne zaman düşünse hiç tanımadığı bir duyguyla yüz yüze geliyordu, acı kadar gerçek, açlık kadar güçlü. Bu duygunun gece onu uykusuz bırakmaktan başka bir amacı yok gibiydi. Hathaway'in bedeninde onu çekmeyen tek bir milimetre bile yoktu. Bu Rohan'ın alışık olduğu bir şey değildi, bu duyguya ne ad vereceğini bilmiyordu.

Bir kez ona sahip olabilseydi, yüreğinin sonsuz sızısını dindirebilseydi... Ama bir kez onunla olursa daha fazlasını istemekten korkuyordu. Matematikte sonu olan bir rakamı alıp onun içeriğini sonsuza dek bölerseniz içerik değişmediği halde ölçülerinin büyüklüğü sonsuza dek devam eder. Sonsuzluk ihtimali. Cam, bu denklemi ilk kez bir kadına uyguladığını düşündü.

Westcliff ve St. Vincent'ın karşılıklı bakıştıklarının farkında olan Cam asık bir suratla, "Eğer planlarımın Bayan

Hathaway'e bir tepkiden başka bir şey olmadığını düşünüyorsanız ki uzun zamandır bunun üzerine düşünüyorum, ben salak değilim. Kadınlar konusunda deneyimsiz hiç değilim."

St. Vincent kupkuru bir sesle, "Kısacası kadınların peşinde iken daha doğrusu kadınlar senin peşinde iken sen onların birbirlerinin yerini tutabileceğini düşünüyordun. Şu ana kadar. Bu Hathaway yaratığına bu kadar kapıldıysan, belki de ona yatırım yapmaya değer, ne dersin?"

"Tanrım, hayır. Bunun nereye gideceği belli."

Vikont bunu sorulmadan söyleyebilirdi. "Evlilik."

"Evet ve bu imkansız."

"Neden?

Amelia Hathaway'i ve evlilik konusunu konuşuyor olmaları Cam'in rahatsız bir şekilde renginin atmasına yetti.

"Ben evlenecek adam değilim..."

St. Vincent homurdandı, "Hiçbir erkek değildir. Evlilik kadınların icadı."

Cam, "Ama niyetim olsaydı bile ben bir Romanım ve bunu ona yapamam," diye devam etti.

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Kibar gadjiler çingenelerle evlenmezlerdi. Aslında melezdi ve Amelia'nın böyle önyargıları olmasa bile Cam'ın karşı karşıya kaldığı ayırımcılık karısına ve çocuklarına kadar uzayacaktı. Sanki bu yeteri kadar kötü değilmiş gibi, kendi ırkı da bu evlilikten mutlu olmayacaktı.

Gadje Gadjensa, Rom Romensa. Gadje Gadjeyle, Roman Roman'la.

Westcliff sessizce sordu. "Ya senin soyun onun için önemli değilse?"

"Mesele bu değil. Mesele diğerlerinin onu nasıl değerlendireceği." Daha yaşlı dostlarının tartışmaya gireceğini

anlayan Rohan, "Söyleyin bana hanginiz kızınızın bir çingeneyle evlenmesini ister?" diye sordu.

Cam, dostlarının rahatsız edici sessizliklerinin üzerine acı bir şekilde gülümsedi.

Biraz sonra Westcliff purosunu umutsuz bir tavırla ağır ağır söndürdü. "Öyle görünüyor ki sen kararını vermişsin. Daha fazla tartışmanın bir anlamı yok."

St. Vincent da, vazgeçmiş, uysal bir tavırla omuzlarını silkti, "Sanırım sana yeni yaşantında mutluluklar dilemek zorundayım. Evsiz bir mutluluk benim için bir tartışma konusu ama..."

Cam onların bu kadar kolay vazgeçmiş olmalarına inanamamıştı. Ne Westcliff ne St. Vincent bir tartışmayı kazanmadan bırakırdı. İkisi de, kendi çapında normal bir adamın çoktan sonuçlarını kabul ettiği bir tartışmayı uzatmaktan haz duyarlardı. Bu yüzden Cam onların son sözlerini duyduğuna inanmıyordu.

"Akşamüzeri gidiyorum," dedi.

Artık fikrini hiçbir şey değiştiremezdi.

13. Bölüm

Sihirli feneri aklından çıkaramayan Beatrix akşam diyaları izleyeceği anı sabırsızlıkla bekliyordu. Resimlerin çoğu çok eğlenceliydi, insan giysileri içinde hayvanlar piyano çalarken, yazı masasının başında veya tencerede çorba karıştırırken tasvir edilmişti.

Diğer diyalar daha duygusaldı; köy meydanından geçen bir tren, kar manzaraları, oynayan çocuklar. Ormanda egzotik hayvan tasvirleri bile vardı. Bir tanesi, yaprakların arasına gizlenmiş bir kaplan özellikle dikkat çekiciydi. Beatrix fenerle denemeler yapıyordu. Feneri duvara yaklaştırıyor, sonra geri çekiyor, kaplanın en net halini bulmaya çalışıyordu.

Bugünlerde Beatrix hikâye yazmak niyetindeydi ve Poppy'yi de ona uygun diyalar tasarlaması için razı etmeye çalışıyordu. Bir gün bir gösteri yapmaya karar verdiler, Beatrix öyküsünü okuyacak, Poppy sihirli feneri çalıştıracaktı.

Kardeşleri ateşin yanında uzanmış yeni fikirler ortaya atarken Amelia, Win'le birlikte kanepede oturuyordu. Win

bir çiçek motifi işliyordu. Amelia kumaşa girip çıkan iğ-
nin pırıltısını, Win'in ince ve zarif ellerini izliyordu.

O sırada Leo, halının üzerinde kızların yanında bacak-
larını uzatmış yarı sarhoş, tembel tembel uzanıyordu. Bir
zamanlar şefkatli, kardeşlerine düşkün bir çocuktu. Şimdi
ise onlara bir yabancının mesafeli kayıtsızlığı ile bakıyor-
du.

Amelia dalgın bir tavırla ağrıyan boynunu ovmak üze-
re elini boynunun arkasına götürdü. Odanın köşesinde
oturmakta olan Merripen'e baktı. Her bir uzvu ağır işçi-
liğinin yorgunluğunu taşıyordu. Özel düşüncelere dalmış
gibi bakışları uzaktı. Ona bakmak Amelia'ya acı veriyordu.
Renginin çarpıcılığı, koyu renk saçları ona Cam Rohan'ı
anımsatıyordu.

Bu gece Rohan ve Christopher Frost aklından çıkmı-
yordu, ikisinin hayali kafasında tam bir tezat yaratıyordu.
Cam hiçbir taahhütte bulunmuyor, gelecek vaat etmiyor-
du. Söz konusu o olunca, yalnızca anlık mutluluklar söz
konusuydu. Bir beyefendi değildi, iyi davranmaktansa za-
limce dürüst davranmayı yeğliyordu.

Ve bir de açık renk saçlı, uygar, mantıklı, yakışıklı
Christopher vardı. İlişkilerini yeniden başlatmak istiyor-
du. Samimi olup olmadığını ve teklifi gerçekse nasıl tepki
vereceğini hiç bilmiyordu. İlk aşkıyla ikinci bir şans hangi
kadına nasip olurdu? Geçmişteki hatasını görmezden ge-
lebilirse, onu affedebilirse, yüreklendirebilirse, onlar için
o kadar da geç olmayabilirdi. Ama arkasında bıraktığı bu
düşleri uyandırmak istediğinden emin değildi. Ve bir ka-
dının sevdiği ama güvenmediği biriyle mutlu olup olama-
yacağından kuşkuluydu.

Beatrix lambanın kasasından bir diya çıkardı, kenara
koydu ve bir başkasına uzandı. Onu kasaya yerleştirirken
Poppy'ye "Bu en sevdiğim," dedi.

Duvara arka arkaya yansıyan resimlerden sıkılan Amelia
artık bakmıyordu. Dikkati Win'in işlediği nakıştaydı. Win
iğneyi yanlış tutunca iğne ön parmağının yumuşak etine
battı. Bir damla kan aktı.

Amelia, "Ah Win," diye mırıldandı.

Win eline iğne batmasına aldırmamıştı. Sanki farkın-
da bile değildi. Kaşlarını çatan Amelia, kardeşinin ifadesiz
yüzüne baktı ve onun bakışlarını izleyerek başını karşıdaki
duvara çevirdi.

Sihirli fenerin gösterdiği bir kış manzarasıydı, gökyü-
zünden yağan karın altında karanlık bir orman vardı. Göl-
gelerin arasından güzel bir kadın yüzü görülmeseydi, buna
sıradan bir görüntü denebilirdi.

Tanıdık bir yüz.

Amelia mıhlanmış gibi baktıkça hayali yüz hatları ger-
çeklik kazandı. Sanki uzansa balmumu konturlara karşın
kızın ellerini tutabilecekti.

Win, "Laura," diye içini çekti.

Leo'nun sevdiği kızdı bu. Yanılmak mümkün değildi.
Amelia'ya mantıklı gelen ilk düşünce Beatrix ve Poppy'nin
korkunç bir oyun oynadığıydı. Ama kızların halının üze-
rinde masumane konuştuklarını görünce ölmüş olan kızın
yansımasını görmediklerini anladı. Gözlerini Win'den ala-
mayan Merripen de görmemişti.

Amelia bakışlarını tekrar duvara çevirdiğinde kızın gö-
rüntüsü yok olmuştu.

Beatrix diyayı fenerden alınca Leo ona doğru dönüp
elini uzattı. "Ver onu bana." Beatrix hafifçe bağırarak geri
çekildi.

Bu kez Leo bir insandan çok bir hayvanı andıran bir
sesle, "ver dedim," diye bağırdı.

Yüzü sararmış ve darmadağınıktı, bedeni panik halin-

deydi. Küçük, boyalı diyayı adeta üzerine atlayarak aldı, sanki elindeki cehenneme açılan bir pencereydi.

Diyayı içine yerleştirirken fener az kalsın alabora oluyordu.

Beatrix şaşkınlıkla bağırdı. "Kıracaksın, bırak. Ne yapıyorsun Leo?"

Amelia, "Leo yangın çıkaracaksın. Dikkat et," dedi.

Poppy, "Ne var?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Diyayı yerleştirdi ve duvarda kış manzarası göründü.

Kar, gökyüzü, orman.

Başka bir şey yoktu.

Leo feneri sarsarak heyecanla, "Gel," diye bağırdı. "Haydi, geri gel."

Beatrix ayağa kalkıp Amelia'ya koştu. "Beni korkutuyorsun Leo. Ona neler oluyor Amelia?"

"Leo şaka yapıyor canım. Çok içince neler yapar biliyorsun."

"Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Win, "Haydi yatma zamanı," dedi. Sesi keder doluydu. "Haydi yukarı... Beatrix... Poppy."

Beatrix, "Ama Leo fenerimi kıracak. Leo, dur bak yanları eğiliyor."

Ağabeylerinin onları duyacak, anlayış gösterecek hali yoktu. Win ve Merripen ustaca kızları salondan çıkardılar. Merripen'in ağzından sorgulayan bir mırıltı döküldü ve Win onlara sonra anlatacağını söyledi.

Herkes gidip de, koridordaki sesleri kesilince Amelia dikkatlice konuştu. "Onu ben de gördüm, Leo. Win de gördü."

Leo ona bakmadı, elleri hâlâ fenerin üzerindeydi. Biraz sonra diyayı çıkarıp yeniden yerleştirdi. Elleri titriyordu. Yara bu kadar tazeyken bunun yaşanması dayanılır gibi de-

ğildi. Amelia ayağa kalkıp ona yaklaştı. "Leo konuş benimle, lütfen."

Kızın bakışlarından yüzünü saklamaya çalışarak, "Bırak beni," dedi.

"Birisi senin yanında kalmalı." Oda soğuyordu. Amelia'nın belkemiğinde yukardan aşağı inen bir ağrı vardı.

"Ben iyiyim." Birkaç kesik nefes aldı. Leo, büyük bir gayretle elini indirerek gözlerinde tuhaf bir ışıkla kardeşine baktı. "İyiyim Amelia. Sadece bir süre yalnız kalmak istiyorum..."

"Ama burada, tam önümüzde gördüğüm şeyle ilgili konuşmak istiyorum."

"Hiçbir şey değildi." Sakinleşmişti. "Yanılsamaydı."

"Laura'nın yüzünü gördük, ben, sen ve Win."

"Üçümüz de aynı gölgeyi gördük." Dudakları alaylı bir tebessümle gerildi. "Haydi kardeşim, sen hayaletlere inanmayacak kadar mantıklısın."

"Evet ama..." Sesindeki aşina alaycılık inandırıcıydı. Ama gene de bir elinde feneri tutması Amelia'yı kuşkulandırıyordu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Haydi git," dedi. "Söylediğin gibi geç oldu, senin dinlenmen lazım. Ben iyiyim."

Amelia duraksadı. Kolları elbisesinin uzun kolları altında üşüyor, titriyordu. "Gerçekten istiyorsan..."

"Evet. Lütfen."

İstemeyerek kabul etti. Odadan çıkarken bir yerlerden birinin ona sürtünüp geçtiğini hissetti sanki. Kapıyı tam olarak kapamayı düşünmemişti ama kapı aç, vahşi hayvanın çenesi gibi birden kapanıverdi.

Onu bırakıp gitmek zordu. Ağabeyini bir şeylerden korumak istiyordu.

Amelia bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Odasına gidince en sevdiği geceliğini giydi. Beyaz pamuklu gecelik, birçok kereler yıkanmaktan çekmişti, yüksek yakası ve uzun kollarına Win tarafından beyaz nakışlar işlenmişti. Yukarda o kadar üşümüştü ki üstünde birden çok battaniye olmasına rağmen ısınamıyordu. Ocağı yakmayı düşündü. Kalkıp yapabilirdi ama yataktan çıkmak hiç çekici gelmiyordu. Onun yerine aklına sıcak şeyler getirmeye çalıştı; bir fincan çay, bir yün şal, içinden buharlar çıkan bir küvet, şöminede ısıtılmış, üzerine havlu sarılmış bir tuğla. Yavaşça bedenini bir sıcaklık sardı ve uyuyabilecek kadar rahatladı.

Ama uykusu rahat değildi, rüyasında hiçbir mantığı olmayan ileri geri konuşmalar yapıyordu. Yatakta dönüp durarak bu rahatsız edici düşlerden kurtulmaya çalışıyordu.

İşte şimdi sesler duyuyordu... Poppy'nin sesiydi bu... Rüya değildi, ses devam ediyordu.

"Amelia, Amelia!"

Dirseklerinin üzerinde birden kalktı. Aniden uyandığı için kör, sersem gibiydi. Poppy yanındaydı. Kızın alnına düşen perçemi geri iterek, "Ne var?" dedi.

Önceleri karanlıkta Poppy'nin yüzü belli belirsizdi ama gözleri alışınca onu daha iyi görmeye başladı.

Poppy, "Yanık kokuyor," dedi.

Yangın birçok şekilde başlayabilirdi; devrilen mumlardan, lambalardan, ateşten çıkan kıvılcımlardan, odun ateşinden düşen korlardan. Ve özellikle de böyle bir evde yangın felaketten başka bir şey değildi.

Amelia yataktan kalktı ve terlik kutusundaki terliklerini aramaya koyuldu. Bu sırada başparmağını çarptı ve yerinde zıplarken küfretti.

Poppy yatağın dibindeki terlik kutusunun kapağını kaldırıp terlikleri çıkarttı. "Dur ben getiriyorum," dedi. O arada Amelia da şalını sırtına aldı.

Kol kola girip tedbirli kediler gibi karanlık odayı geçtiler.

Merdiven başına gelince Amelia etrafı derin derin kokladı ama her zamanki gibi sabun, balmumu, toz ve gazyağı kokusundan başka koku almadı. "Yanık kokusu almıyorum."

"Burnun hâlâ uyuyor. Bir daha dene."

Bu kez Amelia'nın burnuna gerçekten yanmakta olan bir şeyin kokusu geldi. Korku içinde Leo'yu düşündü, elinde fener, alev ve yağ... ve bir anda ne olduğunu anladı. Kamçı gibi şaklayan sesi Poppy'yi korkuttu. "Merripen!" Amelia sakinleştirmek için kardeşinin kolunu tuttu. "Merripen'i kaldır. Herkesi uyandır. Yapabildiğin kadar gürültü yap."

Poppy anında söylediklerine itaat etti. Amelia merdivenlerden aşağı inerken o da kardeşlerinin odasına yöneldi. Salondan sönük bir ışık sızıyordu, kapının altından kan gibi meşum bir aydınlık görünüyordu.

"Leo!" Kapıyı ardına kadar açtı ve birden alevler içinde kalarak geri çekildi.

Bir duvar alevlerle kaplıydı ve alevler kamçı gibi kıvrılarak yükseliyordu. Büyük bir duman yığınının içinde kardeşinin cüsseli bedeni yerde yatıyordu. Ona koştu ve gömleğinden yakaladı. Öyle bir güçle çekiştiriyordu ki, gömleğin dikişleri söküldü. "Leo kalk, Leo hemen kalk. Leo, Leo!" Ama Leo kendinde değildi.

Leo'ya acı acı seslenerek sarılıyor ve sürüklüyordu ama nafile. Dumanla dolu gözlerine korku dolu yaşlar doldu. Merripen yetişmişti, onu fazla kibar olmayan bir şekilde kenara itti. Eğilip Leo'yu kaldırdı ve homurdanarak onu omzuna attı. "İzle beni," dedi Amelia'ya. "Kızlar dışarıda,"

"Bir dakika sonra gelirim, yukarı çıkıp bir şeyler alacağım."

Merripen ona tehlikeli bir bakış attı. "Hayır!"

"Ama giyinik değiliz, herkesin yukarı çıkıp..."

"Dışarı!"

Merripen bunca yıl boyunca Amelia'ya hiç sesini yükseltmemişti. Amelia şaşkın bir şekilde onun söylediğini yaptı. Ön kapıdan çıkıp çakıl döşeli araba yoluna ulaştıklarında bile Amelia'nın gözleri yanmaya devam ediyordu. Win ve Poppy oradaydı, Leo'yu öksürtmeye, uyandırıp oturtmaya çalışıyorlardı. Amelia gibi diğer kızlar da geceliklerinin üzerine şal almışlar, terliklerini giymişlerdi.

Amelia, "Beatrix nerede?" diye sordu. Aynı anda malikâne zili çalmaya başladı ve yüksek, belirgin sesi her yöne ulaştı.

Win, "Çalmasını ben söyledim," dedi. Bu ses komşuların ve köylülerin koşup gelmesini sağlayacaktı belki ama o zamana kadar da alevler Ramsay Evi'ni çoktan yutmuş olacaktı.

Merripen oraya da sıçrama ihtimaline karşı, atı ahırdan çıkardı.

Amelia, Leo'nun kaba bir sesle, "Neler oluyor?" dediğini duydu. Kimse cevap vermeye fırsat bulamadan Leo bir öksürük nöbetine tutuldu. Win ve Poppy tatlı tatlı mırıldanarak kardeşlerinin yanında kaldılar. Amelia onlardan birkaç metre ötede şalına sıkı sıkı sarılmış bir halde bekliyordu.

Acı, öfke ve korkuyla doluydu. Kafasında yangını Leo'nun çıkarttığına dair en ufak bir kuşku yoktu. Bu yangın evlerine ve belki de hepsinin ölümüne sebep olacaktı. Bir zamanlar deli gibi sevdiği ama şimdi bambaşka birisine dönüşen ağabeyine yeniden güvenip onunla konuşması zaman alacaktı.

Bu noktada Leo'nun sevilecek tarafı kalmamıştı. En iyi yanı acınacak biri olması, en kötü yanı da kendisi ve ailesi

için bir tehlike unsuru olmasıydı. Amelia onsuz çok daha iyi olacaklarını düşünüyordu. Sadece unvan uzak bir akrabaya gider ya da yanar ve bu da gelirlerinden mahrum kalmalarına sebep olurdu.

Bulutlarla kaplı ay ışığında önce atları, sonra da faytonları yerinden çıkaran Merripen'i izleyen Amelia'nın içini bir şükran duygusu kapladı. O olmasa şimdiye kadar ne yaparlardı? Babası bu evsiz çocuğu aldığında bu davranış, Primrose sakinleri tarafından bir hayırseverlik olarak kabul edilmişti. Ama Merripen sakin, ciddi tavrıyla aileye verdiği destekle, Hathawayler'e olan borcunu çoktan ödemişti. Amelia hiçbir zaman neden Hathawayler'le kalmak istediğini anlayamamıştı çünkü bu onun yararından çok Hathawayler'in yararına olmuştu.

İnsanlar çoktan gelmeye başlamıştı; kimi köyden, kimi Stony Cross Manor tarafından. Köylüler, yanlarında sağlam bir yük beygiri tarafından çekilen el pompalı bir arabayla gelmişlerdi. Tekerlekli arabanın iki yanında kutular vardı ve köylüler bu kutulara büyük bir zahmetle su doldurup taşıyorlardı. Tahta bir kaldıraç suyu deri bir hortumdan akıtacak ve su metal bir borudan dışarı verilecekti. Bu işlem yapılırken yangın kontrolden çıkabilirdi ama yine de el pompasının evin bir kısmını kurtarabilme ihtimali vardı.

Amelia en yakın nehrin yolunu tarif etmek için köylülere doğru koştu. Merripen'le birlikte bir grup erkek, omuzlarında sırıklardan sarkan kovalarla koşarak nehre gittiler.

Amelia kardeşlerinin yanına gitmek üzere geri dönünce uzun boylu biriyle çarpıştı. Nefes nefeseyken bir çift aşina kol omuzlarını sardı.

"Christopher." Evi kurtarmak için onun yapacağı bir şey olmadığını bildiği halde içini bir rahatlık kapladı. Ba-

şını kaldırıp yüzüne baktı, muntazam hatları bir sönüp bir yanan ışıkla yıkanıyordu.

Sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi kızı kendine çekti ve başını omzuna bastırdı. "Tanrı'ya şükür sana bir şey olmamış. Yangın nasıl başladı?"

"Bilmiyorum." Amelia onun kollarında, kıpırdamadan duruyordu. Rüyada gibiydi. Bir daha onun kollarında olabileceği hiç aklına gelmemişti. Birden her şeyi hatırladı; nasıl uyum sağladıklarını, ona sarılmasının verdiği güven duygusunu. Ama ihanetini hatırlayınca adamı itti ve gözlerinin önündeki saçlarını kaldırdı.

Christopher gönülsüzce onu bıraktı ve, "Evden uzak durun, ben el pompasına yardım edeceğim," dedi.

Karanlığın içinden başka bir ses duyuldu, "Orada daha çok işe yararsın."

Amelia ve Christopher şaşkın bir halde döndüler çünkü sesin nereden geldiği belli olmuyordu.

Daha sonra, koyu renk giysileri ve siyah saçlarıyla Cam Rohan gecenin içinden bir gölge gibi çıktı.

Christopher, "Kahretsin," dedi. "İnsan göremiyor, adam gece gibi karanlık."

Rohan bu sözden alınmış olması gerekirken hiç cevap vermedi. Gözleriyle Amelia'yı inceliyordu. "Bir şeyin var mı?"

"Hayır, ama... ev," Boğazı bir hıçkırıkla düğümlendi.

Cam ceketini çıkarıp kızın omuzlarına koydu ve önden çekerek iki yakayı birleştirmeye çalıştı. Yün kızın içini ısıtmıştı. Ceketten gelen sakinleştirici erkek kokusunu içine çekti. "Bakalım ne yapabiliriz." Christopher Frost'a kendisiyle gelmesi için işaret etti. "Merdivenlerin önünde iki metal varil boşalacak. Bana yardım et, onları içeri taşıyalım."

İki büyük metal varili görünce birden Amelia'nın gözleri döndü. "Nedir bunlar?"

"Kaptan Swansea'nın bir icadı. Potasyum karbonatlı bir sıvı var içinde. Su pompasını halledene kadar bu ateşin dağılmasını önleyecek." Rohan Christopher Frost'a bir bakış attı. "Swansea bunları taşımak için epey yaşlı. Birini sen al, birini ben."

Amelia, Christopher'ın emir almaktan, özellikle kendinden aşağı gördüğü birinden emir almaktan hiç hoşlanmayacağını biliyordu. Ama genç adam, şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmeden yanan eve doğru Cam Rohan'ı takip etmeye başladı.

14. Bölüm

Cam Rohan ve Christopher Frost, deri hortumlar bağlanmış hantal varilleri kaldırıp ön kapıya taşırlarken Amelia da onları izliyordu. Bu sırada Kaptan Swansea de merdivenlerden onlara emirler yağdırıyordu.

Camlardan kızıl alevler görünüyordu. Amelia, geriye kapkara bir iskeletten başka bir şey kalmayacağını düşünüyordu.

Tekrar kardeşlerinin yanına döndüğünde Win'in Leo'nun başını okşadığını gördü. Amelia, "Nasıl?" diye sordu.

"Dumandan kötü olmuş," derken ağabeyinin darmadağınık saçlarını okşadı "Sanırım iyileşecek."

Amelia Leo'ya bakarak, "Bir dahaki sefere kendini öldürmeye çalıştığında bizleri de yanında götürme."

Leo bir tepki vermemişti ama Win, Poppy ve Beatrix ona büyük bir hayretle baktılar.

Win yumuşak bir ses tonuyla, "Şimdi sırası değil canım," dedi.

Amelia ağzına kadar gelen öfkeli sözleri tuttu ve taş gibi bir suratla eve bakmaya başladı.

Gittikçe daha çok kişi geliyordu, nehirden el pompasına kadar sıraya dizilmişler, kovaları elden ele geçiriyorlardı. Evin içinde hiçbir hareket yok gibiydi. Amelia, Rohan ve Frost'un neler yaptığını merak ediyordu.

Win onun kafasından geçenleri okumuş gibi, "Sonunda Kaptan Swansea, icadını deneyecek bir fırsat yakaladı," dedi.

"Ne icadı? Sen nereden biliyorsun?"

"Stony Cross Manor'daki yemekte yanında oturuyordum. Roket tasarımı çalışmaları sırasında böyle bir şey icat etmek gelmiş aklına, potasyum karbonatlı bir solüsyon fışkırtarak ateşi söndürmek gibi. Metal varil boca edilirken bir ampul asit solüsyonla karıştırılıyor ve sıvının varilden çıkması için yeterli basınç sağlanmış oluyor."

Amelia kuşkuyla, "Bu işe yarayacak mı?" dedi.

"Bana yarayacak gibi geliyor."

İkisi de kırılan camların sesiyle irkildiler. El pompası için çalışanlar bir odaya su fışkırtmak için yeterli delik açmaya çalışıyordu.

Amelia dikkatle, Rohan ve Frost'tan bir işaret bekliyordu. Yanan bir evin içine ellerinde her an yüzlerine patlayabilecek bir maddeyle girmiş oldukları düşüncesi onu müthiş endişelendiriyordu. Kimyasallardan, dumandan ve sıcaktan bayılmış olabilirlerdi. İkisinden birine bir zarar gelmesi fikri dayanılır gibi değildi. Meraktan sinirleri iyice harap olmuştu.

Tam ön kapıdan girmeyi düşünüyordu ki, Rohan ve Christhopher ellerinde boş varillerle çıktılar. Kaptan Swansea onları karşıladı.

Amelia fazla yaklaşmamak niyetiyle sevinçle onlara doğru koştu. Ama bacakları onu daha ileri taşımakta ısrarlıydı.

Rohan varili bıraktı ve onu sıkıca tuttu. "Sakin ol, tarlakuşu."

O telaş içinde ceketi ve şalı bir yerlerde bırakmıştı. Gecenin soğuğu ince geceliğinden içeri sızıyor, onu titretiyordu. Rohan onu daha sıkı sardı, kız duman ve terin keskin tazeliğini içinde hissetti. Kulağının arkasında adamın düzgün kalp atışlarını duyuyor, Cam'ın eli sırtında sıcak daireler çiziyordu.

Kaptan Swansea'nin Christopher Frost'a, "Yangın söndürücüler tahminimden daha becerikli çıktı," dediğini duydu. "İki ya da üç varil daha olsa kendimiz söndürebiliriz."

Amelia kendini toparlayarak Rohan'ın kollarından kurtuldu. Frost ona kıskançlığa benzer aşikâr bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. Amelia, Cam Rohan'la olan durumun herkesin dikkatini çekebileceğinin farkındaydı. Ama onun kollarının rahatlatıcı sığınağından uzak duramamıştı.

Kaptan Swansea çabalarının sonuç vermesinden memnun, gülümsüyordu. Amelia'ya, "Yangın kontrol altında," dedi. "Umarım artık söndürürler."

Amelia, "Kaptan size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi.

Kaptan, "Tam da böyle bir fırsat bekliyordum. Tabii yanan yerin sizin ev olmasını temenni etmezdim." O anda tam kapasite çalışmakta olan el pompasının durumuna bakmak için döndü. "Korkarım su, eve dumandan daha beter zarar verir."

"Belki yukarıdaki odaların bir kısmı oturulabilir durumdadır. Birazdan çıkıp bakmak istiyorum...

Rohan sakin bir tavırla, "Hayır," dedi. "Sen ve diğer Hathawayler Stony Cross Manor'da kalıyorsunuz. Sizin için, gerekenden fazla misafir odaları var."

Amelia cevap vermeye fırsat bulamadan Christopher

Frost, "Ben köyde Shelster ailesiyle kalıyorum. Bayan Hathaway ve kardeşleri de benimle oraya geliyor," dedi.

Amelia, Rohan'ın el temasının değiştiğini fark etti. Eliyle, kızın ince derisinin altında nabzının bütün hızıyla attığı noktayı buldu. Ona bir âşığın korumacı tavrıyla dokunuyordu.

Rohan, "Westcliff'in malikânesi daha yakın," dedi. "Bayan Hathaway ve kardeşleri geceliklerle dışarıda kaldılar. Ağabeylerinin bir doktora görünmesi gerekiyor. Yanılmıyorsam Merripen'in de öyle. Manor'a gidiyorlar."

Bu sözleri duyan Amelia kaşlarını çattı. "Neden Merripen doktora görünüyor? Nerede?"

Rohan kollarıyla onu o yöne çevirdi. "Orada. Kardeşlerinin yanında."

Amelia, yerde kıvrılmış yatan Merripen'i görünce nefessiz kaldı. Win yanında, tenine değen gömleği üzerinden çekmeye çalışıyordu. "Ah hayır," diye inleyen Amelia ailesine doğru koştu. Arkasından Christopher Frost'un kendisine seslendiğini duydu ama aldırmadı.

Win'in yanına, ıslak zemine çökerek, "Ne oldu?" dedi. "Yandı mı yoksa?"

Win, "Evet sırtından," derken geceliğinden bir parça yırtıp Beatrix'e uzattı. "Beatrix şunu ıslatır mısın lütfen."

Beatrix tek kelime söylemeden el pompasına doğru koştu.

Win, başını kollarına koymuş olan Merripen'in gür, siyah saçlarını okşuyordu. Dişlerinin arasından duyulan nefesi düzensizdi.

Amelia, "Acıyor mu?" diye sordu.

Merripen, "Cehennem gibi acıyor," diye haykırdı.

"Bu iyiye işaret. Yanık hissizleşirse tehlikelidir."

Merripen ona baktı, bir şey söylemek istiyor gibiydi.

Win Amelia'yla konuşurken eli Merripen'in boynundaydı. "Evin saçaklarına çok yaklaşmış. Sıcağın etkisiyle eriyen demirler yere düşüyormuş. Sırtına erimiş kurşun parçası düşmüş." Beatrix elinde ıslak bezle dönünce ona baktı. "Teşekkür ederim canım." Merripen'in gömleğini kaldırarak ıslak bezi yaranın üzerine koydu. Merripen'den bir inilti çıktı. Merripen tüm gururunu ve etiket kurallarını bir tarafa bırakmış, başını Win'in kucağına koymuş, kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Biraz daha iyi görünen Leo'ya bakan Amelia sağ tarafta Rohan'ı gördü, onları bir an önce Manor'a götürüp bir doktor bulma çabasındaydı.

Rohan ve Kaptan Swansea gelip bir araya toplanmış olan Hathawayler'i arabaya bindirirken hiç itiraz etmedi. Leo'yu arabaya taşıdılar. Ve kendinde olmayan Merripen'e de yardım gerekiyordu.

Kaptan Swansea ustalıkla kayışlara yapıştı ve aileyi Stony Cross Manor'a götürdü.

Hathawayler oraya varınca sıcak bir ilgi ve heyecanla karşılandılar. Uşaklar oradan oraya koşuşturuyor, evdeki konuklar giysi ve diğer ihtiyaçları için gönüllü oluyorlardı. Leydi Westcliff ve Leydi St. Vincent küçük kardeşlerle ilgilenirken iki hizmetçi Amelia'yı alıp götürdü. O yıkanıp giyinip dinlenmeden kimsenin rahat edemeyeceği belliydi.

Hizmetçilerin ona yeni bir gece elbisesi ve üzerine mavi kadife bir kaftan giydirmelerine kadar geçen zaman Amelia'ya sonsuzluk gibi gelmişti. Saçlarını iki örgü halinde kulaklarının arkasında toplamaları da bir on beş dakika almıştı. Hizmetçiler işlerini tamamlayınca Amelia doğruca misafir odasına koştu, kardeşlerini özellikle de ağabeyini merak ediyordu.

Salondaki bir uşak onu Leo'nun odasına götürdü. Beyaz, sakallı, orta yaşlı bir adam, doktor, tam çıkmak üzereydi. Ona ağabeyinin durumunu sorunca durdu. "Kısa-

casi Lord Ramsay'in durumu çok iyi," dedi. "Çok duman yuttuğu için boğazı biraz şişmiş. Ciddi bir durum yok, daha çok doku zedelenmesi. Rengi iyi, kalbi güçlü atıyor, bunların hepsi sapasağlam olacağının göstergesi."

"Çok iyi. Peki ya Merripen?"

"Çingene mi? Onun durumu daha vahim. Kötü bir yanık. Tedavisini yaptım. Yaraya bal sürdüm, böylece iyileştikçe bandaj yapışmayacak. Yarın gelip durumuna bakacağım."

"Teşekkür ederim, Doktor. Sizi yormak istemem ama kardeşlerimden birini görmek için biraz zaman ayırabilir miydiniz acaba? Ciğerleri zayıf, dumana maruz kalmasa da geceyi dışarıda geçirdi..."

"Bayan Winnifred'den mi söz ediyorsunuz?"

"Evet."

"Çingenenin odasındaydı. Belli ki o da kardeşiniz için aynı kaygıları taşıyordu. İkisi hararetli bir şekilde önce diğerini muayene etmem konusunda tartışıyorlardı."

"Ya?" Hafif bir tebessüm dudaklarını aydınlattı. "Kim kazandı? Merripen kazanmıştır."

"Hayır, Bayan Hathaway. Kardeşinizin ciğerleri zayıf olabilir ama pes demeye hiç niyeti yok, bilesiniz." Eğilerek selam verdi. "Size iyi geceler diliyorum. Tekrar geçmiş olsun."

Amelia başını eğerek teşekkür etti ve doğru Leo'nun odasına girdi. Hafif ışığı olan bir ampul odayı aydınlatıyordu. Leo yana dönmüş, gözleri açık yatıyordu, Amelia yaklaşırken ona bakmadı. Yatağa dikkatle oturan Amelia onun saçlarını okşadı.

Leo'nun sesi çatallıydı. "İşimi bitirmeye mi geldin?"

Amelia yorgun bir şekilde gülümsedi. "Tek başına harika bir iş başardığını söyleyebilirim. Yangın nasıl başladı canım?"

Leo o zaman ona baktı, gözleri kan çanağı gibiydi. "Hatırlamıyorum. Uyumuşum. Bilerek çıkarmadım. Umarım buna inanırsın."

"İnanırım." Küçük bir çocukmuş gibi kafasına bir öpücük kondurdu. "Dinlen Leo, yarın sabah her şey düzelmiş olacak."

Gözlerini kapatırken, "Hep böyle söylersin," dedi. "Umarım bir gün gerçek olur." Sonra şaşırtıcı bir şekilde aniden uykuya daldı.

Amelia, kapıda bir gürültü duyup o yana baktı, kâhya kadın elinde kahverengi cam şişeler ve bir tabak dolusu kurutulmuş bitkiler olan bir tepsi taşıyordu. Yanında, elinde dumanı tüten üstü açık bir çaydanlıkla Cam Rohan duruyordu.

Rohan henüz giysilerindeki, yüzündeki ve tenindeki duman lekelerini temizlememişti. Geceki çalışmalarından dolayı yorgun olması gerekse de hiç belli etmiyordu. Amelia'ya onu adeta kucaklayan bir bakışla baktı, gözleri, lekeli, kirli yüzünde iki kükürt parçası gibi parlıyordu.

Kâhya kadın, "Bu buhar, gece Lord Ramsay'in daha rahat nefes almasını sağlayacak," dedi. Çaydanlığı yatağın yanındaki bir komodinin üzerine koyarak alttaki mumları çıkarıp yaktı.

Havaya doğru yükselen buharın hoş ve güçlü bir kokusu vardı. "Nedir bu?" diye sordu Amelia.

Rohan, "Kekik, meyankökü," dedi. "Ama içinde kaygan karaağaç yaprakları da var, boğazındaki tahrişi geçirmesi için."

Kâhya kadın, "Rahat uyuması için morfin de getirdik," dedi. "Yanına koyuyorum, daha sonra uyanırsa..."

Leo'nun en son ihtiyacı olan şey büyük bir şişe morfindi. Amelia çabucak, "Hayır," dedi. "O gerekmeyecek."

Kâhya kadın, bir şeye ihtiyaçları olursa zili çalmalarını mırıldanarak odadan çıktı.

Cam karyola sütunlarından birine omzunu dayamış, ayakta duruyordu. Amelia dumanı tüten çaydanlığı incelerken onu seyrediyordu. Genç kadın onun heyecan verici varlığından, sorgulayan gözlerinden, dudaklarının gizemli kıvrılışından gözlerini zor ayırdı.

Eline birkaç parça kuru ot alıp kokusunu içine çekerek, "Yorgun olmalısın," dedi. "Çok geç oldu."

"Hayatımın büyük bölümünü kumar salonunda geçirdim, şimdiye dek alışmış olmam lazım." Kısa bir sessizlik oldu. "Asıl sen yorgun olmalısın."

Amelia başını salladı, düzensiz nabız atışlarının ve beynindeki birçok sorunun gerisinde bir yorgunluk hissi peşini bırakmıyordu. Ama uyumaya teşebbüs etmesi boşunaydı, geceyi tavana bakarak geçireceği ortadaydı. "Beynim dönme dolap gibi dönüyor. Uykunun düşüncesi bile..." Başını imkânsız anlamında iki yana salladı. Rohan, "Üstünde ağlayabileceğin bir omzun faydası olur mu acaba?" diye sordu.

Bu sorunun ona ne kadar iyi geldiğini belli etmemeye çalışarak, "Teşekkür ederim ama hayır," dedi ve bitkileri dikkatlice çaydanlığa koydu. "Ağlamak vakit kaybıdır."

"Ağlamak kederi hafifletir."

"Bunu Romanlar mı diyor?"

"Shakespeare" Rohan onu inceliyor, bu sakin görünme çabasının altında neler yattığını çok iyi anlıyordu. "Bunu atlatman için yanında dostların var Amelia ve ben onlardan biriyim."

Amelia onun kendisini acınacak biri olarak görmesini kesinlikle istemezdi. Bunu önlemek için bir şeyler yapması gerekirdi. Ona ya da bir başkasına yaslanamazdı. Bunu yaparsa bir daha asla kendi ayakları üzerinde duramazdı.

Ondan uzaklaştı, etrafında dolaştı. Elleri adamın kendisine yaklaşmasını önler bir pozisyondaydı. "Hathawayler için kendinizi yormayın. Biz hallederiz. Bunu hep yaptık."

Rohan ona dikkatle baktı, "Bu kez halledemezsin," dedi. "Ağabeyin kendine bile yardım edebilecek durumda değil. Kardeşlerin, Winnifred haricinde daha küçükler. Şu anda Merripen bile yatağa bağlı."

"Ben onlara bakarım. Yardıma ihtiyacım yok," derken yere düşen bir havluyu kaldırmış, dikkatle onu katlıyordu. "Sabah Londra'ya gidiyorsun değil mi? Nasihatlerini kendine saklasan ve gidip yatsan daha iyi olmaz mı?"

"Kahretsin neden bu kadar inatçısın?"

"İnatçı değilim, yalnızca senden yardım istemiyorum. Ve sen de uzun zamandır yoksun olduğun özgürlüğüne kavuşmayı hak ediyorsun."

"Benim özgürlüğümle mi ilgileniyorsun, yoksa birine ihtiyacın olduğunu itiraf etmekten ölesiye korkuyor musun?"

Haklıydı ama bunu itiraf edeceğine ölürdü daha iyi. "Kimseye ihtiyacım yok. Hele sana hiç."

Rohan'ın sesi yumuşak olmaktan uzaktı. "Haklı olmadığını ispat etmek ne kadar kolay bilemezsin," dedi. Ona yaklaşmak istedi, sarsmak, öpmek, belki her ikisini de yapmak istedi.

Amelia kırık bir tebessümle, "Belki başka bir yaşamda," diye fısıldadı. "Git Cam, lütfen git."

Cam odadan çıkana kadar bekledi ve o gidince içinde büyük bir rahatlama hissetti.

***

Evin içinde kendini kapanda gibi hisseden Cam dışarı çıktı. Sonsuz gibi görünen karanlığın içinden ince bir ay ışığı sızıyordu. Nehre bakan bir duvarın üzerine oturdu.

Duvarın tepesine çıkarak ayaklarını nehre doğru sarkıttı, geceyi ve akan suyun sesini dinledi. Havada toprak ve orman kokusuna karışmış duman kokusu vardı.

Cam değişik duygular içerisindeydi.

Daha önce kıskançlık nedir bilmezken, Amelia'yla Christopher Frost'u sarmaş dolaş görünce içinde adamı dövme arzusu duymuştu. Her bir duyu organı Amelia'nın kendisinin olduğunu söylüyordu. Onu ancak kendisi koruyabilir, sakinleştirebilirdi ama buna hakkı yoktu.

Eğer Frost onun peşindeyse, Cam aradan çekilmeliydi. Amelia yarı Roman biriyle olmaktansa kendi ırkından biriyle olmalıydı. Cam için de bu daha iyi olurdu. Aman Tanrım hayatının geri kalan kısmını bir "gadjo" olarak mı geçirmeyi düşünüyordu yoksa? Dört duvar arasında kalmış evcil bir erkek olarak mı?

Hampshire'ı bırakması gerektiğini düşündü, böylece Amelia da Frost'la kendi yolunu çizebilir, kendisi de kaderinin peşinden gidebilirdi. İki taraf da birbirlerine hiçbir söz vermemeliydi, birbiri için hiçbir fedakârlık yapmamalıydı. O Amelia'nın geçmişinde, kısa, hayal meyal hatırlanan bir hikâye olarak kalacaktı.

Başını önüne eğdi ve ellerini isyankâr saçlarının arasından geçirdi. Özgürlük hasreti çektiği her seferinde olduğu gibi göğsü ağrıyordu. Ama ilk kez yapmak istediği şeyin doğru olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Buralardan gidince bu ağrı dinmeyecek gibi görünüyordu, hatta artma ihtimali bile vardı.

Gelecek önünde kocaman bir boşluk gibi uzanıyordu. Amelia olmadan geçireceği binlerce gece... Belki birçok kadınla birlikte olacaktı ama hiçbiri gerçekten istediği kadın olmayacaktı.

Amelia'yı evde kalmış bir kız olarak düşünmeye çalıştı. Ya da daha kötüsü Frost'la evlendiğini ama Frost'un onu

bir kez aldattığını ve belki bir daha aldatabileceğini hiç aklından çıkarmayarak... Amelia bundan daha fazlasını hak ediyordu.

O, tutkulu, yürekten, sarıp sarmalayan, eriten bir aşkı hak ediyordu. O... Tanrı aşkına, ne çok şey düşünüyordu, tıpkı bir 'gadjo' gibi.

Gerçeklerle yüzleşmek için kendini zorladı. Gerçek şuydu ki, buradan gitsin ya da gitmesin, aynı patikada yürüsünler ya da yürümesinler Amelia ona aitti. Dünyanın iki ayrı ucunda olsalar bile Amelia gene onun olacaktı.

Roman kimliği en başından beri bunu söylüyordu.

Ve kimliğinin bu yanının sözünü dinleyecekti.

***

Amelia'nın yatağı yumuşak ve lükstü ama bir tahta parçasının üzerinde de yatıyor olsaydı hiçbir şey değişmeyecekti. Yatakta yuvarlandı, döndü, düz yattı ama ağrıyan bedeni ve cehennem azabı içindeki beyni için uygun bir pozisyon bulamadı.

Oda sessiz ve havasızdı, havası her an daha da ağırlaşıyordu. Temiz, serin bir hava alabilmek için yataktan çıktı ve gidip pencereyi açtı. Hafif bir rüzgârla serinleyince içinde müthiş bir rahatlık hissetti. Acıyan gözlerini kapattı ve ıslak kirpiklerini ovdu.

Bunca derdi arasında onu uykusuz bırakan düşünce, tuhaf bir şekilde Christopher Frost'un onu gerçekten sevip sevmediğiydi. Onu terk etmiş olsa bile sevdiğine inanmak istiyordu. Kendi kendini, aşkın birçok kişi için bir lüks olduğuna, Frost'un zor bir işi olduğundan zor bir seçimle karşı karşıya kalmış olabileceğine inandırmaya çalışıyordu. Kendisi için doğru olanı yapmıştı. Kendisini seçmesi ve bunun sonuçlarına katlanmasını beklemek belki de yanlıştı.

Her şeye tercih edilmek, istenmek, ihtiyaç duyulmak, imrenilmek... Bunlar onun yaşayamayacağı duygulardı.

Kapı savrularak açıldı. Amelia gölgelerin değiştiğini, odanın içinde birinin varlığını hissetti. Korkuyla döndüğünde Cam Rohan'ın kapıda durduğunu gördü. Kalbi müthiş bir güçle atmaya başladı. Rohan bir rüyadan fırlamış gizemli bir hayalet gibiydi.

Yavaşça kıza yaklaştı. O yaklaştıkça Amelia etrafındaki her şeyin yerinden söküldüğünü, uzaklaştığını, onu her tehlikeye açık ve savunmasız bıraktığını hissediyordu.

Cam'in nefes alışı normal değildi. Kızınki de öyle. Uzun bir sessizlikten sonra Cam nihayet konuştu. "Romanlar seni çağıran yoldan gitmeni, hiç arkana bakmamanı söyler. Çünkü seni ne gibi maceraların beklediğini bilemezsin." Kıza yavaşça yaklaştı, böylelikle karşı koyması için ona her türlü fırsatı vermiş oluyordu. İnce geceliğinin üstünden kalçasının kıvrımına dokundu ve kızı kendi sert bedenine doğru çekti.

"Öyle görünüyor ki bu yolu izleyeceğiz ve bizi nereye götürdüğüne bakacağız."

Kızın ağzından çıkacak bir itiraz ya da cesaretlendirici bir işaret, bir sözcük bekledi ama kız sadece, çaresiz bir şekilde mıhlanmış gibi ona bakıyordu.

Kızın saçını düzelterek ondan korkmamasını, onu mutlu edeceğini söylüyordu. Kafasının kıvrımından tutarak kızı öptü. Dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi ve nemli dudakları aralanınca onları kendininkilerle mühürledi.

Amelia'nın içine bir heyecan seli doldu. Kendini bu karanlık zevk uçurumuna, ipeksi hazzı tatmak için Cam'ın diliyle yaptığı hamlelere bıraktı. Amelia mihraba uzanmış bir günahkâr gibiydi. Üzerine eğilen Cam boynunu öpüyordu. Geceliğinin önü birkaç kez gerildi ve sonunda düğmeler açıldı.

Adamın acelesini hissediyordu, adeta bedeninden ateş fışkırıyordu ama her hareketi dikkatli ve yavaştı, ince geceliğinin içinden kızın göğüslerini okşadı.

Amelia'nın dizleri yukarı kalktı, tüm bedeni onun dokunuşunu arzuluyordu. Cam ona rahat olmasını söyledi ve elleri göğüslerinden dizlerine kaydı. Aralık dudaklarını çıplak göğüslerinin ucuna sürttü, sertleşen uçlarıyla oynadı ve ıslak diliyle göğüslerini taradı. Kız ellerini onun gür buklelerine geçirmiş onu kendine doğru çekiyordu. Cam'in dudakları kızın göğsünün ucuna kapandı, yavaşça uçları öperken Amelia titredi ve kurtulmaya çalıştı. Tamamıyla yabancı bir duygunun eşiğinde olduğunu hissediyordu ve cesareti kırılmıştı.

Cam onu geri çekti ve yeniden üstüne eğildi, dudakları kızınkini kavrarken geceliğini biraz daha yukarı çekip kızın kalçalarını buldu.

Amelia titreyen ellerle adamın gömleğini yakaladı. Yakasız, düğmesiz, baştan geçirilen gömleklerdendi. Cam ona yardım etti, gömleği çekip çıkardı ve kenara fırlattı. Ay ışığı bedeninin kaslı hatlarını, düzgün göğsünü aydınlatıyordu. Kız avuçlarını adamın sertleşmiş organına dayadı ve sonra ellerini boynuna doladı. Bu dokunuşlarla titreyen Cam yatağa onun yanına kaydı, tek bacağı kızın bacaklarının arasındaydı. Gecelik kızın göğüslerini açıkta bırakacak şekilde kaymış, kalçalarının üzerinde toplanmıştı.

Dudakları tekrar kızın göğüslerine indi, bir taraftan da sert göğüsleri avuçlarının içine alıyor, okşuyordu. Amelia ona doğru yükselerek onu daha yakına gelmeye zorluyor, ağır bedenini üstünde istiyordu. Cam karşı koyuyor ve onu sakinleştirmek için elleriyle bedenini okşuyordu. Bu yumuşaklık kızı titretti ve ellerini sırtına getirdi. Man-

tıklı düşünemiyor, konuşamıyordu. Ona sürtündüğü zaman arzunun dayanılmaz bir yoğunluğa ulaştığını hissetti. "Cam... Cam..." diye inleyerek başını omuzlarına gömdü.

Kirpiklerindeki ıslaklığı fark eden Cam kızın başını yere koydu ve dilini yaşlardan birine dokundurdu. "Sabırlı ol, tarlakuşu. Bu kadar çabuk olmaz..." dedi.

Kız onun gölgeler altındaki hatlarına bakarak, "Senin için mi erken?" diye sordu.

Sanki Cam bir gülme krizini zor tutuyormuş gibi bir sessizlik oldu. "Hayır. Senin için."

"Ben yirmi altı yaşındayım. Benim için nasıl erken olur?"

Cam gülmesini engelleyemedi ve alçak sesli ama dolu dolu kahkahaları yutmaya çalıştı.

Öpücükler daha sert, daha uzun olarak geri dönmüştü. Arada Cam yarı Roman dili yarı İngilizce konuşuyordu ama hangi dilde konuştuğunun kendisi de farkında değildi. Kızın elini elinin içine alarak bedeninden aşağı indirdi. Amelia korku ve hayranlıkla elini adamın vücudunun üzerinde boylu boyunca gezdiriyor, sertliğini sıkı sıkı tutuyor, duraksıyor, bırakıyor ve tekrar yakalıyordu. Cam acı çekiyormuş gibi inledi ve Amelia hemen elini çekti.

Kızararak, "Çok özür dilerim," dedi. "Acıtmak istememiştim."

"Acıtmadın." Sesi yumuşak ve biraz eğleniyor gibiydi. Kızın elini tekrar tutarak aşağı indirdi.

Amelia mahcup bir tavırla dar gergin pantolondaki sıcaklığı ve hareketi merakla izledi. Cam onun dokunuşlarından müthiş bir zevk alıyor gibiydi. Kıza doğru döndü ve boynuna sokuldu.

Bacakları kızın bacaklarının arasındaydı ve kızın geceliği beline kadar sıyrılmıştı. Amelia korkuyla, heyecanla

adamın elini karnının altında hissetti. İşte şimdi acı ve saçmalık gerçekleşecek ve belki bütün kederler sona erecekti. Amelia zihninden geçenleri söylemenin tam zamanı olduğunu düşündü.

"Cam?"

Cam başını kaldırdı. "Efendim?"

"Duyduğuma göre bazı usuller varmış...şey yani nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum...bu bir şeylere neden olmasın diye..."

Saçları kızın koyu renk buklelerinin arasında dolaşıyordu. "Sana bir çocuk vermemi istemiyorsun."

"Evet...yani hayır..." Nefesi iniltiye döndü.

"Tamam ama her zaman bir olasılık vardır..."

Uyarılmaya elverişli öyle bir nokta buldu ki kız titredi ve dizlerini yukarı kaldırdı. Yumuşak dudakları birbirinden ayırırken Cam'in parmakları hafif ve yumuşaktı. "Sorun şu aşkım, beni bu riski alacak kadar seviyor musun?"

Amelia, Cam'in ona dokunuş şeklinden dolayı utanç ve zevk duyguları arasında gidip geliyordu. Tüm varlığı bir parmak ucunun gizli oyunlarıyla sıfırlanmıştı. Ve Cam bunu biliyordu. Kızı okşayarak, şefkatini parmak uçlarıyla şekillendirerek, kızın bedeninin her titreyişine, her kasılmasına dikkat ederek yanıtını bekledi.

"Evet," dedi Amelia dağılmış bir halde. "Seni istiyorum."

Daha derinlere kayan parmağı müthiş bir ıslaklıkla karşılaştı. Kız bir şey söylemeden Cam ıslaklığın içine parmağını gömerek yavaş yavaş istilaya başlamıştı bile.

Adamın kirpikleri şeytani pırıltılar saçan gözlerinin üzerine indi. "Bunu istiyor musun bunu sahiden?"

Kız başını eğerek evet demek istedi ama ağzından bir iniltiden başka bir şey çıkmadı.

Daha derine, sevecen, soru soran bir okşayışla ilerler-

ken Amelia adamın başparmağındaki yüzüğü bedeninin girişinde hissetti. Cam içerde yavaş yuvarlaklar çiziyor, yüzüğün düzgün yüzü kızı neredeyse bayıltacak ve ateşler içinde bırakacak kadar sürtünüyor, gidip geliyordu. "Aman Tanrım, evet, hayır, lütfen..." Her bir dokunuş kızın kalbini deli gibi çarptırıyordu. Kalçaları adamın elinin arkasına dayanmış, ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Derken bu son derece duyarlı istila sona erdi ve kızın bedeniyle ve ruhu tam bir boşluk içine düştü. Çılgınca bir arzuyla adama doğru uzandı. Cam güldü. "Rahat ol aşkım, daha başındayız, acele etmeye gerek yok."

"Başında mıyız?" Kalbi çarpıyordu, sersemlemişti, konuşamıyordu. Emin olduğu tek bir şey varsa o da bu sonsuz haz veren işkenceye daha fazla dayanamayacağıydı.

"Şimdiye kadar bitirdiğini düşünmüştüm."

Cam kızın dirseğinin içini öpmeye başladı ve bileğine doğru uzandı. "Mesele mümkün olduğu kadar uzatmak."

"Neden?"

"Bu daha iyi. İkimiz için de." Kızın yumruk yapıp sıktığı parmaklarını açtı ve avcunu öptü. Amelia'nın geceliğini tekrar eski yerine çektikten sonra dikkatle kendi düğmelerini iliklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni bir gezintiye götürüyorum." Kızın başka sorular da soracağını anlayınca parmağını dudaklarına götürerek susturdu ve, "Güven bana," dedi.

Kızı yataktan çekip kaldırdı, kadife kaftanı ve terliklerini giydirdi. Amelia sersem gibiydi.

Kızın elini sıkıca yakalayarak onu odadan çıkardı. Ev tam bir sessizlik içindeydi. Duvarlarda asık suratlı aristokratların resimleri asılıydı.

Evin arkasındaki büyük taş terasa gittiler, buradan geniş bir merdivenle döne döne bahçeye iniliyordu. Bulutlarla gölgelenmiş koyu erik rengi gökyüzünde ay ışığı hafif bir aydınlık yayıyordu. Amelia şaşkın ama istekli bir halde Cam'le birlikte merdivenlerden indi.

Cam durdu ve kısa bir ıslık çaldı.

Amelia, nal sesleri üzerine, "Neler oluyor?" diyerek döndü ve bir karabasandan fırlamış gibi, iri, kara bir şeyin onlara doğru koşmakta olduğunu gördü. Korkarak Cam'e sokuldu, başını onun göğsüne gömdü. Cam kollarıyla onu sardı.

Ancak korku fırtınası geçince Amelia gözünü açmaya cesaret edebildi. Bu bir attı. Büyük kara bir at burnundan dumanlar çıkararak nefes alıyordu.

"Bütün bunlar gerçekten oluyor mu?" diye sordu Amelia.

Cam cebinden bir parça şeker çıkarıp ata verdi ve yelesini okşadı. "Sen hiç böyle bir rüya gördün mü?"

"Asla."

"Demek ki gerçek."

"Islık çalınca gelen bir atın mı var senin?"

"Evet, onu eğittim."

"Adı ne?"

Karanlıkta bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Tahmin edemiyor musun?"

Amelia bir an düşündü, "Pooka olabilir mi?" dedi. At anlamış gibi ona dönüp baktı. Zayıf bir tebessümle, "Pooka" diye tekrarladı Amelia. "Acaba kanatların da olabilir mi senin?"

Cam'ın bir işareti üzerine at hayır der gibi başını salladı, Amelia katıla katıla güldü.

Cam, Pooka'nın yanına yürüyerek zarif bir hareketle semerin üzerine atladı. Amelia'nın üzerinde durduğu basamağa yaklaştı ve ona uzandı. Kız üzengiye ayağını bastı.

Ve bir anda Cam onu kaldırarak semere oturttu. O hızla biraz uzağa otursa da Cam onu hemen önüne çekti.

Amelia onun sert göğsüne ve koluna dayandı. Kızın burun delikleri, sonbahar, nemli hava, at ve gece yarısı kokuyordu.

Amelia, "Seninle geleceğimi biliyordun, değil mi?" dedi.

Cam uzanıp onun yüzünü öptü. "Sadece öyle olmasını diliyordum."

Cam atı dörtnala koşturmaya başladı, sonra normal bir hıza indiler. Ama Amelia gözlerini yumduğunda uçtuklarına yemin edebilirdi.

15. Bölüm

Cam, atı çingene kabilesinin konakladığı terk edilmiş nehir yatağına doğru sürdü. Kampın kalıntıları hâlâ oradaydı; *vardos*ların tekerlek izleri, binek atlarının otladığı çayırlarda oluşmuş boşluklar, külle kaplı kor ateşi ve teslimiyet içindeki toprağı yıkayan ırmağın sesi.

Cam attan indi ve Amelia'ya da inmesi için yardım etti. Kız bir odun parçasının üzerine oturdu ve Cam geçici bir kamp yeri kurmaya başladı. Amelia ellerini kucağında birleştirmiş, onun her hareketini dikkatle izliyordu. Cam yük semerinden birkaç battaniye çıkardı. Birkaç saniye sonra taşla çevrili ateş yerinde bir ateş yaktı ve yanına bir minder serdi.

Amelia kat kat battaniyelerin altına girerek yünlerin ve pamukluların arasında ısınmaya çalıştı. Boğuk bir sesle, "Burada güvende miyiz?" diye sordu.

"Burada benden başka tehlikeli bir şey yok," dedi Cam ve gülümseyerek kızın yanına oturdu. Çizmelerini çıkardıktan sonra battaniyelerin altında Amelia'yla buluştu ve kızı kendine çekti. Kendi kendine sabrın getirdiği ödülleri hatırlatarak kıza iyice sarıldı ve bekledi.

Onu böyle tutmak bile o kadar olağanüstüydü ki Cam

bir süre hiç kımıldamadı. Kızın nefesinin sesini dinledi. Dışarıda gecenin soğuğu bütün şiddetiyle hüküm sürerken battaniyelerin altındaki bedenleri müthiş bir sıcaklık oluşturuyordu. Cam'in daha önce hiç yaşamadığı sessiz, durgun bir mutluluğun derinliklerine indiler. Kalbi güçlü vuruşlarla atıyor, her vuruş arasında bedeninin ısısı artıyordu. Kız duraksayarak kalçalarını onunkilere bastırıyor, adamın sertliğine sürtünüyor ve ona daha sıkı sarılıyordu. Ama Cam hâlâ hiçbir şey yapmıyor, kızın sokulmaları ve sürtünmeleri sonucunda tamamen gerilmiş ve uyarılmış olarak harekete geçmeyi bekliyordu.

Ateş diğer odun parçalarını da içine alarak yanıyor, sarı alevleri çevreyi ısıtıyordu. Sıcak... Cam hayatında hiç bu kadar büyük bir sıcak yaşamamıştı. Tam gömleğini çıkarmayı düşünüyordu ki Amelia'nın parmaklarının, gömleğin kenarından içeri girmekte olduğunu hissetti. Kızın parmakları buharlaşan bedeninde dolaşıyor, dokunduğu yerdeki kasları geriyordu. Bu o kadar zevk veren bir duyguydu ki Cam bayılacak gibi bir sesle inledi. Amelia gömleğin boşta kalan uçlarını yakalayınca Cam oturdu ve gömleği başından çıkararak fırlattı.

Amelia adamın kucağına yerleşti, uzun saçları ipek bir filenin içinde, adamın göğsünden, omuzlarından aşağı akıyordu. Kız dudaklarını onun göğsüne, omuzlarına, boynuna gömerken Cam kendinden geçmiş bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Kızın başını elleri arasına alarak onu durdurdu. "Amelia..." Kollarına dolanan saçları Cam'in tüm tüylerini ürpertmeye yetmişti.

"*Monisha*. Sana istemediğin bir şey yapmayacağım. Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

Kızın yüzü kamp ateşiyle aydınlanıyordu, dudakları üzüm rengindeydi. "Bu kelime ne anlama geliyor?"

Cam kafasını zor toparlayabiliyordu, "*Monisha* mı'? Romanlar bunu çok yakın oldukları kadına söylerler. Sevgi sözcüğüdür yani."

Ellerini adama yaklaştırdı, parmakları ve dudakları birbirinin içinde, sessiz kelimelerle fısıldayarak konuşuyorlardı.

Cam onu yeniden adeta dans eden kamp ateşinin aydınlığında battaniyelerin içine soktu. Ve ona eski dilde onu güneşin evrende ayı izlediği gibi izlemek istediğini, *corthu* tek bir varlık olana kadar onun içine dolmak istediğini söyledi. Ne söylediğinin yarı yarıya farkındaydı çünkü kızın kokusundan ve kendi bedeninin ısısından sarhoş olmuştu.

Kaftanı ve elbiseyi açtı, yumuşak kumaşları, bir rüyadaymış gibi kızın derin kıvrımlı göğüslerinden ve belinden çekip çıkardı.

Bedeni çok güzeldi, solgun teni ışıkla yıkanıyordu. Dokunmak, tadını almak istediği bölgelerde saldırgan gölgeler dolaşıyordu. Amelia utanarak ağzını sıkı sıkı kapadı ve rengi kıpkırmızı oldu.

Adamın kaslı kollarını yakalamış titriyordu.

Cam göğüslerine kapandı ve uçları kabarana kadar dudaklarını orada gezdirdi. Kız silkinip kendini yukarı çekince yumuşakça, birini dişlerinin arasına aldı.

Cam aralarında buruşuk bir şekilde duran giysilerini çekti aldı.

Göbek deliği nefes alışlarıyla inip çıkıyordu. Dudaklarını genç kızın göbek deliğinin üzerine getiren Cam, sert deliği dilinin ucuyla doldurdu.

"Cam... Dur..." Şimdi Amelia, adamı kararlı bir şekilde iterek kıvranıyordu. Cam ellerini yakalayıp genç kızın bedenini hapsetti.

Kendini kontrol etmekte zorlanan Cam tüm şefkatiyle yanağını kızın karnına koydu ve, "Canını acıtmayacağım," dedi. "Sadece öpeceğim, tadını almak istiyorum."

Amelia'nın sesi ağlamaklıydı. "Orasını değil."

Cam gülümsemekten kendini alamadı. Bu genç kız yeni bir şeydi; hem eğleniyor hem tahrik oluyordu.

Cam, "Özellikle orasını," derken parmakları göbeğinin altındaki yumuşak tüyleri buldu. "Her bir noktanı bilmek istiyorum *monisha*... Sıkıca sarıl bana ve...evet...evet aşkım evet..." Büyük bir açlıkla dudaklarıyla Amelia'nın kadınlığının üzerine kapandı. Bu özel tat ve kadın bedeni kokusu içinde müthiş bir arzu oluşturdu. Dudaklarını sıkı sıkıya kapalı dudaklarda gezdirerek onları açtı ve kızın içinin sıcaklığının tadını keşfetmek üzere diliyle derinlere daldı.

Amelia kesik kesik nefes alıyordu, bacakları Cam'in iki yanına kenetlenmişti. Çaresiz bir şekilde Cam'in dilinin günahkâr gidiş gelişlerini izliyor, tüm bedeni geriliyor, kıvranıyordu. Cam'in dudakları, uçmakta olan bir güvercin gibi kâh kızı rahatlatıyor, kâh tahrik ediyordu. Nefesi ıslak en erotik bölgesindeydi.

Tüm kontrolünü kaybeden Amelia ıstırap içindeymiş gibi bir ses çıkardı. Bu, müşfik bir cezalandırma eyleminde olan Cam için bir zaferdi. Yumuşak kadın iniltileri hıçkırıklara dönüşene kadar işkenceyi sürdürdü. Amelia'nın elleri Cam'in saçlarını yakalamıştı, kalçaları istemsiz bir şekilde hareket ediyordu. Cam her bir titreyişe karşılık veriyordu.

Biraz sonra Cam onu kendine çekmek üzere kımıldadı. Amelia pantolonunun düğmelerini yakalamış çözmeye çalışıyordu.

En sonunda adamın sertleşmiş erkekliği birden serbest kaldı. Kızın eli onu okşamaya başladı. Cam büyük bir iniltiyle geri çekildi.

Amelia'nın rengi kıpkırmızı, gözleri kapalıydı. Tekrar adama dokundu, devam etmesi için onu zorluyordu, bilinçsizce kalçalarını ve bacaklarını aralamıştı. Adam karşı koydu, bedenini değdirmeden onun üstünde tutuyordu. Bedeni bir kalkan gibi ay ışığını kesiyordu, parmaklarını açarak kızın bedeninin ön tarafında gezdirdi. En küçük parmağının ucu göğsünün ucuna değince Amelia titredi. Cam göğüs ucunun sertleşmesini izleyerek parmağıyla etrafında bir daire çizdi.

"Beni istiyorsan aşkım," dedi. "Roman dilinde söyle. Lütfen."

Amelia döndü ve adamın kolunu öptü. "Ne diyeyim?"

Yumuşak bir ses tonuyla birkaç kelime mırıldandı ve kızın tekrarlamasını bekledi, hatalarını düzeltti. Bütün bunlar olurken kızın üstündeydi, daha sıkı bastırıyor, daha aşağılara iniyordu, son hece tam kızın dudaklarından çıktığı anda büyük bir kuvvetle kızın içine girdi.

Amelia acıyla bağırarak geri çekildi. Cam ona acı verdiğinden dolayı pişmanlık, onun içinde olduğu için de yıkıcı bir mutluluk yaşıyordu.

Kızın masum bedeni bu yabancı kuşatma karşısında acı içindeydi, kalçaları sanki onu dışarı atmak için kalkıyor ama her hareketi adamın daha da içeri girmesine neden oluyordu. Onu okşayarak, boynunu, göğüslerini öperek acıyı yatıştırmaya çalıştı. Göğsünün gül rengi ucunu dudaklarının arasına alarak onu yavaşça emdi, ta ki kız altında rahatlayıncaya kadar.

Cam bu heyecan verici bedenden, kendini saran sıcak bacaklardan, bu soluk soluğa kalmış dudaklardan kendini alamayarak başka hiçbir şey düşünemeden daha içerlere dalmak istedi. Dudakları dudaklarında ihtirasla fısıldadı, "*Mandis... Mandis....*"

"Benim."

Bırakma zamanının geldiğini hissederek kendini kızın kadife bedeninin üzerine bıraktı. Aralarındaki sıcaklığın hissedilmemesi imkânsızdı. Cam başını onun boynuna gömdü, inliyordu. Hiçbir duygu bu duyguyla ölçülemezdi. Cam yarı baygın bir halde olmasına rağmen bundan emindi.

Kalp atışları normale dönüp kendisi de az çok düşünme yeteneğini geri kazanıncaya kadar bu mutluluk duygusu sürdü. Amelia altında uykulu bir şekilde yatıyordu. Bütün istediği Amelia'yı hissetmenin keyfini çıkartmaktı, güçlükle doğruldu.

Bir mendille kanı ve kızın terini sildi. Amelia'ya geceliğini giydirdi ve ateşi tazeledi. Battaniyelerin altına girince Amelia kolunda uyuya kaldı.

Cam koluna dökülen saçları okşayıp ateşin çıtırtısını dinleyerek kızın başının omzunda olmasının keyfini çıkardı. Amelia derin bir uykuya dalmıştı, ateşin aydınlığı uzun kirpiklerinden yanaklarına kadar gölgeler oluşturuyordu.

Cam kızın yüzüne bir sevgilinin duyarlılığıyla baktı. Saç diplerinin ince tüylerini, burnunun muntazam eğimini, küçük kulaklarını, her bir uzvunu özümsemek istiyordu. Kulaklarıyla oynamak istedi ama uykusunu bölecek hiçbir şey yapamazdı.

Üşüyen omzuna bir battaniye çekti ve kulağına dolanan bir bukle saçı düzeltti. Artık her şey değişti, diye düşündü. Geri dönüşü yoktu.

16. Bölüm

Şafak vaktiydi.

Sabah ışıkları odaya parçalar halinde giriyor, yatağı ve pencereyle küçük şömine arasını aydınlatıyordu.

Amelia gözlerini kırpıştırarak uyandı. Bir süre hiçbir şey hatırlayamadı. Şöminede ateş vardı, demek hizmetçi o uyurken ateşi yakmıştı.

Yangın... Ramsay Evi... Birden olanları dehşetle hatırladı ve gözlerini yumdu. Sonra karanlığı, mavi mehtabı ve sıcak erkek tenini hatırlayınca gözleri tekrar açıldı. Tüyleri ürperdi.

Ne yapmıştı?

Yatağındaydı ama karanlıkta, at sırtında dönüşünü hatırlıyordu. O kadar. Cam'in onu getirişini, sıkı sıkı üstünü örtüşünü, eli başında, kapa gözlerini deyişini... Ve sonra uzun uzun uyumuştu. Şöminenin üstündeki saate bakınca vaktin öğleye yaklaştığını gördü.

Birden müthiş bir paniğe kapıldı ama sonra paniğin sırası olmadığını düşündü. Kalbi düzensizdi.

Her şeyin bir rüya olduğuna kendini inandırabilseydi

çok iyi olurdu ama bedeninde hâlâ onun dudakları, dili, dişleri ve elleriyle çizdiği haritaları taşıyordu.

Ellerini dudaklarına götürünce onların daha dolgun olduğunu hissetti... Onun dudakları tarafından öpülmüştü. O anda, bedeninin her bir parçası duyarlıydı, hassas noktalar hâlâ yaşadığı hazzın acısını taşıyordu.

Soylu bir kadın yaptıklarından utanç duyardı ama Amelia kesinlikle utanmıyordu.

Gece o kadar olağanüstü, zengin, karanlık ve güzeldi ki, anısını bir ömür boyu taşıyacaktı. Şimdiye kadar tanıdığı ve tanıyacağı kimseye benzemeyen böyle bir adamla yaşanan böyle bir deneyim kaçırılacak bir fırsat değildi.

Ama artık gitmiş olmasını öyle çok istiyordu ki.

Bir şekilde Londra'daki işiyle ilgilenmesi için gitmiş olması gerekiyordu. Amelia, dün geceden sonra onun yüzüne bakamazdı. Ona ayıracak zamanı da yoktu zaten.

Cam'le dün gece yaşanan anlara gelince... Sanki o kızın duygularını içinden geçiren sihirli bir prizmaymış gibi yaşananlar tek bir yöne yansımıştı ve şimdi onları düşünmenin sırası değildi. Daha sonra bunun için oldukça çok fırsat olacaktı. Günler, aylar, yıllar...sonra.

Yataktan kalkarken kendi kendine sertçe, "Düşünme onları," dedi. Zili çalıp bir hizmetçi çağırdı ve düğmelerini açmaya başladı. Bir dakika geçmişti ki sarışın, kırmızı yanaklı bir hizmetçi geldi.

"Biraz sıcak su getirebilir misiniz?" dedi Amelia.

"Ah Bayan, yukarı da getirebilirim tabii ama isterseniz banyoyu hazırlayayım." Kız sıcak bir Yorkshire aksanıyla konuşuyor, r'leri yuvarlıyor sesli harfler gırtlağının gerisinden çıkıyordu.

İkinci kez teklif edince Amelia başını eğerek kabul etti, geçen akşam gördüğü modern banyoyu hatırlamıştı. Kendini Betty diye tanıtan hizmetçinin arkasından koridora

çıkıp banyoya yöneldi. "Kardeşlerim, ağabeyim nasıllar? Ve Bay Merripen?"

"Bayan Winifred, Bayan Poppy ve Bayan Beatrix kahvaltıya indiler. Beyefendi ise hâlâ yatıyor, efendim."

"Hastalar mı? Bay Merripen'in ateşi var mı?"

"Bayan Briarly, kâhya, ikisinin de iyi olduğunu düşünüyor. Dinleniyorlarmış."

"Çok şükür Tanrım." Amelia kendine çeki düzen verir vermez Merripen'i görmeye gidecekti. Yanık yaraları tehlikeli olabilirdi, önceden kestirmek mümkün değildi. Onun için hâlâ üzülüyordu.

Duvarları açık mavi fayans olan bir odaya girdiler. Bir köşede bir şezlong, diğer köşede porselen bir küvet vardı. Giyinme bölümünü bir perde ayırıyordu. Banyo sıcaktı, bir dolabın içinde düzgün katlanmış bornozlar, Türk havluları, çeşitli sabun ve tuvalet malzemeleri vardı. Banyo suyu, sıcak, soğuk, ılık su muslukları ve dışarıya pompaları olan bir çeşit gazlı cihazla ısıtılıyordu.

Betty muslukları açtı ve suyun derecesini ayarladı. Şezlongun üzerine banyo havlularını dizdi. "Siz banyo yaparken bekleyeyim mi, Bayan?" diye sordu.

Amelia, "Hayır, teşekkür ederim," dedi hemen. "Zahmet olmazsa giysilerimi giyinme odasına bırakır mısınız?"

"Hangi giysinizi Bayan?"

Amelia buz gibi bir tavırla kalakaldı ve hemen sonra Stony Cross Manor'a hiçbir şey getirmediklerini hatırladı. "Ah evet.... Acaba Ramsay Evi'ne birini gönderip elbiselerimi aldırmak mümkün olur mu?"

"Orası şimdi çamur ve duman içindedir, Bayan. Ama Bayan St. Vincent sizin için bazı elbiseler getirdi, odanızda. Leydi Westcliff'inkiler size uymaz, o daha uzun boylu..."

Amelia rahatsız bir tavırla, "Leydi St. Vincent'in giysilerini giyemem," dedi.

"Sanırım başka bir çare yok, Bayan. Çok güzel kırmızı bir yün elbise var, onu getireyim size."

Kendi giysilerine ulaşma imkânı olmadığını anlayan Amelia bir şeyler mırıldanıp teşekkür etti. Hizmetçi muslukları kapatıp banyodan çıkınca giyinme bölümüne geçti ve soyunmaya başladı.

Amelia geceliği üstünden çıkarıp yere bırakınca sol başparmağında bir altın parıltısı fark etti. Heyecanla elini kaldırıp baktı. İçinde oyulmuş harfler olan mühürlü bir yüzüktü bu. Cam'in küçük parmağına taktığı yüzük. Onu dün gece uyurken takmış olmalıydı parmağına. Bu bir ayrılık hediyesi miydi? Yoksa onun için başka bir anlamı mı vardı?

Çıkartmaya çalıştı ama parmağına iyice oturmuştu. Yüzüğe yeniden asıldı. "Lanet olsun," dedi ve dolaptan bir sabun alıp banyoya girdi. Sıcak su acıyan yerlere ve vücudundaki tahrişlere iyi gelmiş, bacaklarının arasındaki sızıyı dindirmişti.

Amelia derin derin içini çekerek ellerini sabunlayıp yüzüğü çıkarmak üzere harekete geçti. Ama ne kadar uğraştıysa da yerinden oynamıyordu. Küvetin üstü sabun kalıntılarıyla dolmuştu. Amelia çıldırmış gibi küfrediyordu.

Cam'in yüzüklerinden birini taktığını kimsenin görmesini istemiyordu. Tanrı aşkına onu neden ve nasıl aldığını nasıl açıklayacaktı?

Çekiştirip döndürmeye çalışmaktan parmağının eklem yeri davul gibi şişince, Amelia vazgeçip banyosunu tamamladı. Bir Türk havlusuyla kurulandı, yumuşacık ve hafif dokusu tenine iyi gelmişti. Bitişikteki giyinme odasına girince Betty'yi, elinde bir yün giysiyle kendisini bekler şekilde buldu.

"İşte elbise bu, Bayan. Siyah saçlarınızla size çok yakışacak."

"Leydi Vincent ne kadar cömert" İç çamaşırları hiç giyilmemiş gibiydi. Bembeyaz, arkadan bağlı bir korse bile vardı.

Betty, "Çok fazla giysisi var," dedi alçak sesle. "Lord St. Vincent onun bir kraliçe gibi giyinmesini istiyor. Size bir şey söyleyeyim mi, gökyüzünden ayı istese onu yere indirmek için her şeyi yapar."

Amelia, "Onlarla ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu. O korsenin ön kopçalarını iliklerken, Betty de arkasındaki bağları çekiyordu.

"Ben Leydi Vincent'ın yardımcısıyım. O nereye giderse ben de giderim. Sizinle ve diğer Bayan Hathawayler'le ilgilenmemi istedi. *Özel ilgi göstermek lazım*, dedi. *Başlarına gelenlerden sonra*."

Betty bağları çekiştirirken nefesini tuttu. En sonunda, hepsi düzgün olarak bağlandıktan sonra derin bir nefes aldı. "Leydi St. Vincent nezaket göstermiş," dedi. "Sen de çok naziksin. Umarım kardeşlerim sorun çıkartmamışlardır."

Her nedense hizmetçi kız kıkırdadı. "Alınmazsınız umarım ama hepsi çok komikler," dedi. Amelia neden böyle söylediğini soramadan kız, "Ne kadar ince bir beliniz var," dedi. "Leydi'nin elbiseleri sizi eldiven gibi saracak. Ama denemeden şunları da bir giyin."

Amelia'nın eline siyah, şeffaf bir şeyler tutuşturdu.

"İpek çoraplar, Bayan."

Amelia çorapları neredeyse elinden düşürüyordu. İpek çoraplar bir servet değerindeydi. Üstelik bunların üstü çiçek işliydi ve bu da değerini iki kat daha artırıyordu. Giyerse, onlara zarar verme korkusu hiç içinden çıkmayacaktı. Ama giymezse de çorapsız gezmesi gerekecekti.

Betty, "Haydi giyinin," diye ısrar etti.

Amelia, hem isteyerek hem suçluluk duygusuyla hayatında gördüğü en pahalı kıyafetleri üstüne giydi. İpek yollu elbise tam bir hanımefendi elbisesiydi. Amelia'nın hiçbir giysisinde bu kalite olmamıştı. Düz kolunu saran kollar dirseğe kadar geliyor ve kıyafet siyah dantellerle tamamlanıyordu. Aynı danteller, birçok iç etek olduğunu belirtecek şekilde eteğin yanlarında da bulunuyordu. Belindeki siyah saten belinin ince hatlarını ortaya çıkarıyordu. Yanlarından iki broşla tutturulmuştu.

Amelia tuvalet masasında oturup Betty'nin saçına siyah kurdeleler iliştirmesini izlerken onun dostane ve konuşkan tavrından cesaret alarak birden, "Betty, Leydi St. Vincent, Bay Rohan'ı kaç senedir tanıyor?" diye sordu.

Betty sırıttı. "Çocukluğundan beri Bayan. Bay Rohan çok iyi çok cömert bir adamdır. Görseniz, ziyarete gelirken eli kolu nasıl doludur. Anahtar deliğinden ona bakmak için sıraya gireriz..."

Amelia ilgisiz bir tavır almak için zorlanarak, "Yani Leydi St. Vincent'la ilişkisi çok mu eski diyorsun?" diye sordu.

"Hayır, onlar iki kardeş gibi büyümüşler. Hatta Bay Rohan'ın onun yarı kardeşi olduğuna dair dedikodular bile var. Ivo Jenner'ın çocuğu olma ihtimali var mı, ben bilemiyorum."

Amelia gözlerini kırpıştırdı, "Sence bu dedikodular doğru olabilir mi?"

Betty başını iki yana salladı. "Leydi St. Vincent kan bağı olmadığını söylüyor. Hem Bay Rohan'la hiç benzemiyorlar. Ama Leydi onu çok seviyor." Yorgun bir gülümsemeyle ekledi. "Leydi bize ona iyi davranmamızı söylüyor, yoksa bir tos vurur gider diyor. Bu Bay Rohan tehlikeli biri. Cebinizden şekerinizi çalabilecek kadar sevimli." İşini tamamlayan Betty Amelia'yı, memnun bir tavırla süzdü ve kullanılmış banyo malzemelerini toplamaya gitti. Atılmış gecelik de onların arasındaydı.

Hizmetçi elinde gecelikle birkaç saniye durdu ve sonra, "Size temiz bezler hazırlayayım mı, Bayan?" diye sordu. "Aylık dönemleriniz için?"

Hâlâ nahoş bir deyiş olan *tos vurur , gider* sözüne takılı kalan Amelia başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim... Şu anda ihtiyacım yok." Fakat sonra hizmetçinin fark ettiği şeyi görünce şok oldu, gecelikte donuk bir iki leke vardı. Kızardı.

"Tamam Bayan." Amelia'ya doğal bir şekilde gülümsedi ve geceliği de diğer kirlilerin arasına sokarak uzaklaştı. "Zili çalmanız yeterli, hemen gelirim." Kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak çıktı.

Amelia dirseklerini tuvalet masasına koydu ve başını ellerinin arasına aldı. Tanrı yardımcısı olsun. Şimdi aşağıda bundan konuşacaklarından emindi. Şimdiye kadar hiç dedikodu malzemesi olmamıştı.

"Tanrım ne olur gitmiş olsun," diye fısıldadı.

***

Amelia aşağı inerken şansa inanmak gerektiğini düşünüyordu. Olayların tutarlı bir seyir takip etmesi için kullanılan birçok sıfat kadar geçerliydi şans sözcüğü de.

Her durumdan kimseye zarar vermeden kârlı çıkmak.

Ve Amelia asla şanslı biri olmamıştı.

Girişteki salona yaklaştığında Leydi St. Vincent'ın kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü. Yanakları rüzgârdan kızarmıştı, elbisesinin eteğinde yaprak ve ot parçaları vardı. Güzel, sakin yüzü, dalgalı kızıl saçları, burnunun üzerinde altın rengi çilleriyle pasaklı bir meleğe benziyordu.

Leydi St. Vincent hemen ona doğru gelip kolunu tuttu. "Kendini nasıl hissediyorsun? Çok güzel görünüyorsun. Kardeşlerin yürüyüşe çıktı. Yalnız Winifred terasta çay içiyor. Sen kahvaltı ettin mi?"

Amelia başını iki yana salladı.

"Arka terasa gel. İsteyelim getirsinler."

"Sizi rahatsız etmeyeyim..."

"Rica ederim. Gel haydi."

Amelia onunla gitti, ilgili, meraklı halinden etkilenmiş, aynı zamanda huzursuz olmuştu.

"Leydi St. Vincent" dedi. "Elbisenizi giymeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Mümkün olduğu kadar kısa zamanda iade edeceğim."

"Bana Evie de," diye sıcak bir cevap geldi Leydi'den. "Elbise de senin olsun. Sana çok yakışmış. Bana olmuyor. Kırmızının bu tonu saç rengime ters düşüyor."

"Çok iyisiniz." Amelia, *Keşke bu kadar soğuk davranmasam, keşke bunu zorunluluktan kabul etmiş olmasam*, diye düşündü.

Ama Evie onun çekingenliğini fark etmedi, genç kızın elini alarak koluna girmesini sağladı ve sanki Amelia refakat edilmesi gereken küçük bir kızmış gibi birlikte yürüdüler. "Kardeşlerin seni görünce sevinecekler. İlk defa yatakta bu kadar uzun kaldığını söylediler."

"İyi uyuyamadım...meşguldüm."

Kendisini, Cam'in kollarında, elbiseleri etrafa dağılmış, büyük bir zevk içinde sevişen hallerini düşününce yanakları kızardı.

"Evet... Tahmin ederim. Eminim düşünülecek çok şey var."

Evie'nin bakışlarını izleyen Amelia, onun yüzüğü gördüğünü anlamıştı.

Amelia parmaklarını saklamaya çalıştı ve kontesin meraklı mavi gözlerine bakınca zihni karmakarışık oldu.

Evie onun kaçırdığı elini tutarak tekrar koluna yerleştirdi. "Tamam, bir şey yok," dedi. Gülümsedi. "Konuşmalıyız Amelia. Bugün kendinde görünmüyordu, şimdi nedenini anlıyorum."

Kimden söz ettiğinin açıklanmasına gerek yoktu.

"Sayın Kontes... Evie... Bay Rohan'la aramızda bir şey yok. Hiçbir şey yok."

Yanakları al al olmuştu. "Benim hakkımda kim bilir neler düşüneceksiniz?"

Arka terasa açılan kapının önünde durdular. Amelia kolunu Evie'nin kolundan çekti. Genç kız inatla, parmağında durmakta olan yüzüğü çekiştirerek üzüntüyle Evie'ye baktı. Ama Evie hayret edilecek şekilde şaşırmış ve yargılar gibi değil, aksine anlayışla bakıyordu. Yüzünde şefkatle karışık bir ciddiyet seziliyordu. Amelia, *Hiç kuşku yok, Lord St. Vincent onunla konuşmuş*, diye düşündü.

"Siz yetenekli bir genç bayansınız," dedi Evie. "Kardeşlerini seven ve onlar için sorumluluk duyan. Sanırım bu, bir kadının tek başına kaldırması güç bir yük. Sonra insanları olduğu gibi kabul etmek gibi bir özelliğiniz de var. Ve Cam bunun çok önemli olduğunu biliyor."

Amelia birden, bir şey kaybetmiş de onu hemen yerine koyması gerekiyormuş gibi telaşlandı. "Ben... O...hâlâ burada mı? Londra'ya gitmesi gerekiyordu."

"Hâlâ burada. Kocamla ve Lord Westcliff'le görüşüyor. Bu sabah Ramsay Evi'ne gidip geriye ne kaldığına baktılar ve bazı ön düzenlemeler yaptılar."

"Çok zahmet olmuş. Ama artık durumu kontrol altına alabilirim. Sanırım evin bir kısmı yaşanabilir durumdadır, böylece Lord ve Leydi Westcliff'i daha fazla rahatsız etmeyiz."

"Ah hayır burada kalmalısınız," dedi. "Lilian, Ramsay Evi tamamen restore edilene kadar kalabileceğinizi söyledi. Bu kadar büyük bir evde kimsenin özel yaşamı etkilenmez. Hem Lord ve Leydi Westcliff en az on beş gün burada olmayacaklar. Yarın ben ve Lord St. Vincent, onlarla birlikte Bristol'e gidiyoruz. Lilian'ın kardeşi, Daisy, bebek bekliyor. Böylece Manor size kalmış oluyor."

"Onlar dönene kadar evden geriye ne kalır bakalım."

Evie gülümsedi. "Aileniz bu kadar da tehlikeli değil canım."

Amelia, "Siz Hathawayler'i tanımıyorsunuz," dedi.

Durumu kontrol altına almak maksadıyla, "Kahvaltıdan sonra Ramsay Evi'ne kendim gideceğim. Üst katlar oturulabilir durumdaysa, akşama kalmadan gideriz," dedi.

"Bu Winifred için iyi mi sence? Ya da Bay Merripen veya Lord Ramsay için?"

Amelia mantıksız davrandığını fark ederek kızardı ama tüm kontrolü kaybediyor olmak onu rahatsız ediyordu.

Evie, "Bence, karar vermeden önce Cam'le görüşmelisin," dedi.

"Onun benim kararlarımla bir ilgisi olamaz."

Evie ona düşünceli düşünceli baktı. "Kusura bakma, sadece fikir yürütüyordum. Parmağındaki yüzük yüzünden. Cam onu on iki yaşından beri taşıyor."

Amelia yüzüğü çekiştirmeye başladı. "Bunu niye taktı bilmiyorum. Bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Evie yumuşak bir tavırla, "Bence çok büyük bir anlamı var," dedi. "Cam hayatı boyunca hep toplum dışı kaldı. Romanlar'la yaşadığında bile bu böyleydi. Sanırım hep, bir gün bir yere ait olacak olma arzusunu içinde taşıdı. Ama seninle karşılaşıncaya kadar bunun bir yer değil bir insan olduğunun farkında değildi."

Amelia, "O insan ben değilim," dedi. "Gerçekten ben değilim."

Evie ona anlayışla baktı, " Senin kararın elbette fazla karışamam ama Cam'i uzun süredir tanıyan biri olarak şunu söylemeliyim ki, o iyi bir insandır ve son derece güvenilir birisidir." Kapıları Amelia'ya açarak, "Kardeşlerin dışarıda," dedi. "Sana hemen bir kahvaltı tepsisi gönderiyorum."

Hava nemli, tatlı bir serinlikteydi, gül ve taze ot kokuyordu. Arkadaki teras, çakıllı yollarla birbirine bağlanmış bakımlı bahçelerin bulunduğu dönümlerce araziye bakıyordu. Karo döşeli yerlere, masalar ve iskemleler yerleştirilmişti. Son av partisinden sonra Lord Westcliff'in dostları ayrıldığı için teras oldukça boştu.

Masada Win, Poppy ve Beatrix'i gören Amelia onlara yöneldi. Win'e, "Nasılsın? Iyi uyudun mu? Öksürdün mü?" diye sordu peş peşe.

"Ben çok iyiyim. Seni merak ettik. Sen hasta değilsen bu kadar uzun süre uyumazsın."

Aydınlık bir gülümsemeyle, "Hayır hasta değilim. Hatta daha iyi olamam," dedi. Amelia yeni kıyafetler giymiş kardeşlerine baktı; Poppy sarı, Beatrix yeşil bir elbise giymişti. "Beatrix, çok güzel görünüyorsun, şık bir genç hanım olmuşsun."

Gülümsedi ve yavaşça ablasına döndü. Açık yeşil elbise, çok parçalı üst kısmı ve koyu yeşil çizgili eteğiyle yere kadar geliyordu. "Leydi Westcliff verdi," dedi. "Kardeşinin-miş ama o da şu anda hamile."

Kardeşinin bu yetişkin elbise içinde ne kadar mutlu olduğunu gören Amelia buruk bir gurur duydu. "Ah, Bea," dedi. Bea okula gitmeliydi, Fransızca, çiçek düzenlemesi ve diğer Hathawayler'in öğrenmekten mahrum kaldığı etiket kurallarını öğrenmeliydi. Ama bunun için para yoktu, bu durumda Amelia'nın Beatrix için olan düşleri de hiçbir zaman gerçekleşemeyecekti.

Win'in elini kendi elinin içine aldığını ve sıktığını his-

setti. Onun anlayışlı mavi gözlerine bakıp içini çekti, bir süre el ele durdular.

Win, "Amelia," diye mırıldandı. "Gel otur yanıma, sana bir şey soracağım."

Amelia iskemleye oturunca karşısındaki müthiş bahçe manzarasını gördü.

Çalılardan oluşan çit boyunca yürüyen üç erkeği görünce Amelia'nın kalbi sıkıştı, Cam koyu renk zarif siluetiyle aralarındaydı. Diğerleri gibi binici pantolonu, uzun deri çizmeler giymişti. Ama gömleğinin üzerine geleneksel binici ceketi yerine yakasız deri bir ceket geçirmişti. Rüzgâr siyah gür saçlarını dalgalandırıyor, bukleler inip kalkıyordu.

Yürüyorlardı, Cam çevresindeki doğayla ilgileniyor gibi görünüyordu. Çalılardan yaprak koparıyor, avcunun içiyle sık otlara dokunuyordu. Amelia gene de onun tek kelime kaçırmadan konuşmayı takip ettiğinden emindi.

Cam, ona Amelia'nın varlığını bildiren tek bir şey olmamasına karşın durdu ve kızın bulunduğu yöne baktı. Aralarında yirmi metre kadar olmasına rağmen Amelia şok oldu, tüyleri diken diken oldu.

Win, "Amelia," dedi. "Bay Rohan'la bir anlaşma mı yaptın?"

Amelia'nın ağzı kurudu. Yüzüğün bulunduğu sol elini elbisesinin kıvrımları arasına gizledi. "Elbette hayır. Nereden çıktı bu şimdi?"

"O, Lord Westcliff ve Lord St. Vincent, bu sabah Ramsay Evi'nden döndüklerinden beri konuşuyorlar. Terastayken elimde olmadan bazı konuşmalarına kulak misafiri oldum. Ve söylenen şeyler sanki bizim için gibiydi."

"Ne demek bizim için konuşmak. Hathawayler için benden başka kimse konuşamaz. Tabii bir de Leo'dan başka."

"Sanki Bay Rohan, ne yapılması, ne zaman yapılması gerektiği hakkında kararlar alıyordu." Fısıltıyla ekledi. "Ailenin reisiymiş gibi."

Amelia öfke içinde, "Ama buna hakkı yok! Nasıl böyle davranabilir? Aman Tanrım."

Bunun hemen durdurulması gerekiyordu.

"İyi misin canım? Rengin sapsarı oldu. Al biraz benim çayımdan iç."

Üç kız kardeşinin de ona yuvalarından fırlamış gözlerle baktıklarının farkında olarak Çin porselenini aldı ve çayı birkaç yudumda içti.

Beatrix, "Burada ne kadar kalacağız Amelia? Burasını bizim evden daha çok sevdim," dedi.

Amelia cevap vermeden Poppy araya girdi. "O güzel yüzüğü nereden aldın? Bakabilir miyim?"

Amelia çabucak ayağa fırladı. "Özür dilerim. Biriyle konuşmam gerekiyor." Hızla terastan geçerek dönemeçli merdivenlerden bahçeye indi.

Üç adam yıldızçiçekleriyle dolu bir tarhın önünde duruyorlardı. Amelia parça parça konuşmalarını duydu; mevcut temeli genişletmek, Jenners'ın taşocağından oraya nakil yapmak... Gittikçe büyüyen bir korkuyla, *Elbette Ramsay Evi'nden bahsetmiyorlar*, diye düşündü. Hathawayler'in yıllık gelirlerinin ne olduğundan haberleri bile yoktu. Ailesi hayatta bu malzemeye ve işçiliğe para bulamazdı.

Onu fark eden üç erkek birden döndüler. Lord Westcliff müşfik, ilgili bir ifade takınırken, Lord St. Vincent sevecen ama ilgisiz bir ifadeyle ona bakıyordu. Cam'ın ifadesi ise belirsizdi, acele bir bakışla kızı baştan aşağı süzdü.

Amelia başını eğerek selam verdi. "İyi günler beyler." Cam'in esmer yüzüne çekinmeden bakabildiğini fark etti. "Bay Rohan, sizin gitmiş olduğunuzu düşünmüştüm."

"En kısa zamanda Londra'ya gideceğim."

İyi, diye düşündü, en iyisi buydu, ama yine de yüreği acıyla burkuldu.

"Ve bir hafta içinde döneceğim. Ramsay Evi'nin durumunu tespit etmek üzere bir mühendis ve müteahhitle birlikte." Bu sözleri duyan Amelia donup kaldı.

Sözünü bitirmeden Amelia başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Bay Rohan, nankörlük etmek istemem ama buna hiç gerek yok. Ağabeyimle birlikte ne yapacağımıza karar veririz."

"Ağabeyinin hiçbir şeye karar verecek durumu yok."

Lord Westcliff söze karıştı. "Bayan Hathaway, sonsuza kadar Stony Cross Manor'da kalabilirsiniz."

"Çok cömertsiniz Lordum ama mademki Ramsay Evi hâlâ ayakta, orada kalacağız."

Cam, "Yangından önce de pek oturulacak durumda değildi zaten. Hele şimdi bu durumdayken başıboş bir köpeği bile oraya sokmam. Birçok bölümün temelden ele alınması lazım."

Amelia kaşlarını çattı. "O halde girişteki bekçi evine taşınacağız."

"Orası sizin için çok küçük ve iyi durumda da değil."

"Bu sizi ilgilendirmez, Bay Rohan."

Cam ona uzun, kararlı bir bakışla baktı. Amelia bu bakışlarda bir değişiklik olduğunu hissetti. İçini kaygıyla dolduran, kafasını karıştıran bir değişiklik.

Rohan, "Özel olarak konuşmamız gerek," dedi.

"Hayır, gerek yok." Üç adamın birbirlerine bakışını görünce bir tehlike sezdi.

Lord Westcliff, "İzninizle biz çekiliyoruz," dedi.

"Hayır," dedi Amelia çabucak. "Hiç gerek yok. Gitmeyin..." İzninin gerekli olmadığını anlayınca sustu.

Lord Westcliff'in arkasından yürüyen Lord St. Vincent, Amelia'nın yanına yaklaşarak fısıldadı. "Tüm öneriler gereksizdir, hele benimki iyice gereksizdir ama gözünüzü açık tutun Bayan Hathaway, zengin bir koca uysal kadın sever." Sonra ona göz kırptı ve Lord Westcliff'le birlikte terasa doğru yürüdü.

Amelia yıldırım çarpmış gibi kalakalmıştı ve bu sözlerden aklında tek bir sözcük yankılanıyordu.

"Koca mı?"

"Nişanlandığımızı söyledim." Şefkatli ama kararlı bir şekilde Amelia'nın koluna girerek onu evden görülmeyecekleri bir şekilde porsuk ağacının öbür yanına götürdü.

"Neden?"

"Çünkü nişanlandık."

"Ne?"

Çitin arkasında durdular. Amelia onun sıcak ela gözlerine baktı. "Deli misin?"

Cam elindeki yüzük gün ışığında parıldayıncaya kadar kızın elini havaya kaldırdı. "Yüzüğümü takıyorsun. Benimle yattın. Sözler verdin. Romanlar bunu tam bir evlilik kabul ederler ama pekâlâ, biz yasal olsun diye *gadjo*lar gibi evleneceğiz."

Amelia elini onun elinden çekip geriledi. "Böyle bir şey yapmayacağız," dedi. "Bu yüzüğü takıyorum çünkü lanet olası şeyi çıkaramıyorum. Ne demek sözler verdin? Tekrarlattığın Roman dilindeki sözler miydi bu yeminler yoksa? Beni aldattın. O anlamda söylememiştim ben."

"Ama benimle yattın."

Utanç ve kızgınlıkla kızarmıştı. Ona arkasını dönerek çakıllı bir yoldan bahçenin daha derinlerine doğru ilerledi. Omzunun arkasından, "Onun da bir anlamı yoktu," dedi.

Rohan iki adımda ona yetişti. "Benim için anlamı var," dedi. "Romanlarda seks kutsaldır."

Azarlar gibi, "Londra'da yattığın kadınlara ne demeli? Onlarla da mı kutsaldı?"

"Bir zamanlar *gadjo*ların masum olmayan yollarına kapıldım," dedi masumca. "Ama şimdi düzeldim."

Amelia ona bir yan bakış attı. "Bunu istemiyorsun. Beni istemiyorsun. Bir gece, insanın tüm hayatını değiştiremez."

"Elbette değiştirebilir." Kıza uzandı ama Amelia hemen ondan uzaklaştı. Etrafında banklar olan, denizkızı şeklinde yontulmuş bir çeşmenin önünden geçiyorlardı. Cam onu arkadan yakaladı ve kendine çekti. "Benden kaçmayı bırak ve dinle. Seni istiyorum, evlenirsek aralarında intihara meraklı bir kayınbirader ve uyuşuk bir ayı gibi bir uşak olan bir ailem olacağını da biliyorum."

"Merripen uşak değil."

"Her neyse işte. Hathawayler'le birlikte o da geliyor. Kabul ediyorum."

Amelia umutsuzca, "Onlar seni kabul etmez," dedi. "Senin bizim ailede yerin yok."

"Evet var. Benim yerim, tam senin yanın."

Amelia adamın elinin göğüslerinde gezindiğini fark etti ve nefes alış verişi hızlandı. Göğüsleri korsenin altında olsa bile, üzerindeki ellerinin temasıyla titriyordu.

"Bu felaketle sonuçlanır." Göğüslerine, boynuna, yüzüne, her yerine sıcak basıyordu. "Beni özgürlüğünü elinden almakla suçlarsın... Ben de seni, benimkini almakla. Ben sana itaat edemem. Senin kararlarını kabul edersem, kendi fikirlerimi uygulayamam. Bana göre değil."

"Böyle olması gerekmiyor."

"Sahi mi? Bana söz verir misin, isteklerime aykırı emirler vermeyeceğine söz verir misin?"

Cam elleri şefkatli bir şekilde kızın sıcak basmış yüzünü kendine çevirdi. "Hayır," dedi. "Buna söz veremem. Eğer söz konusu senin iyiliğinse bunu yaparım."

Amelia için tartışma burada bitmişti.

"İyiliğim için olan şeylere hep ben karar verdim. Bunu ne senin için ne başkası için feda ederim."

Cam, genç kadının boynuna hafifçe dokundu. "Son kararını vermeden dikkate alman gereken şeyler var. Söz konusu olan yalnız ikimiz değiliz." Amelia uzaklaşmaya kalkınca onu kalçalarından yakaladı. "Ailen zor durumda güzelim."

"Bu bizim için yeni bir şey değil. Biz her zaman zor durumdayız."

Cam düşündü, "Bir *oman*ın karısı olmak bile, bazı işlerle kendi kendine başa çıkmaya çalışmaktan iyidir."

Amelia ona, itirazının çingene kalıtımıyla bir ilgisi olmadığını açıklamak isterdi ama Cam yüzünü kıza yaklaştırmış, konuşmaya devam ediyordu. "Evlen benimle. Ramsay Evi'ni yeniden yaptırayım. Onu bir saraya dönüştürürüm. Başlık parasına sayarız."

"Neye?"

"Bir Roman geleneği. Evlenmeden önce damat kızın ailesine bir miktar para verir. Bu da demektir ki, Leo'nun Londra'daki borçları da ödenecek."

"Hâlâ sana borcu mu var? "

"Bana değil. Başkalarına."

Amelia karnında bir ağrı hissetti. "Eyvah!" diye bir çığlık kopardı.

"Sana ve eve bakacağım," diye sabırla devam etti Rohan, "Elbiseler, mücevherler, atlar, kitaplar... Beatrix için okul, Poppy'ye Londra'da Sezon'a katılma şansı, Winifred için en iyi doktorlar... Londra'nın en iyi kliniğinde tedavi görebilir." Bir sessizlik oldu. "Onun tamamen iyileştiğini görmek istemez misin?"

Amelia, "Ama bu haksızlık," diye fısıldadı.

"Karşılığında tüm yapacağın bana istediğimi vermek." Elini beline doladı ve kolunu boydan boya okşadı. İpek

ve yün katmanlarının altında bir zevk ve heyecan dalgası gelip geçti.

Amelia sesini kontrol etmeye çalışarak, "Bana sanki şeytanla bir anlaşma yapıyormuşum gibi geliyor," dedi.

Sesi karanlık ama kadife gibiydi. "Hayır Amelia. Sadece benimle bir anlaşma yapıyorsun."

"Ne istediğini tam olarak anlayamadım bile."

Cam'ın başı kızın başının üzerine eğildi. "Dün geceden sonra bu söylediğini anlamakta zorlanıyorum."

"Bunu sayısız kadınla elde edebilirdin, daha ucuz, hem de daha kolay yoldan."

"Seninle, sadece seninle olsun istiyorum." Kısa ve rahatsızlık verici bir sessizlikten sonra devam etti. "Diğer kadınlar için ben...sadece farklı biriydim. Kocalarından değişik biri. Benimle sadece gece birlikte olmayı istiyorlardı. Gündüzü paylaşmak istemiyorlardı. Ben onlarla eşit değildim. Ve sonrasında hiçbir şekilde kendimi tatmin olmuş hissetmiyordum ama seninle başka."

Adamın sıcak dudaklarını alnında hissedince Amelia gözlerini kapadı. Güçlükle, "Evli kadınlarla yatmaya utanmıyor musun?" diye sordu. "Saygın biriyle flört etmeyi deneseydin ya."

"Ben bir kumar kulübünde çalışıyorum." Sesi hafif alaycıydı." Pek az saygıdeğer hanım tanıdım ve sözüm meclisten dışarı, hiçbiriyle pek anlaşamadım."

"Neden?"

Dudakları yumuşakça kızın yanağında dolaştı. "Onları sinirlendiriyordum galiba."

Amelia, genç adamın dudağının kulak memesine değmesiyle irkildi. "O... onları hiç anlamıyorum."

Kızın kulağıyla oynadı ve kulak memesini dişleri arasına aldı. "İtiraf ediyorum bir Roman erkeğiyle evli olmak hiç kolay değildir. Biz sahipleniriz, kıskancızdır. Karımızın hiçbir erkeğe dokunmasını istemeyiz. Yatakta beni reddetmeye de hakkın yoktur." Dudakları Amelia'yı eriten bir öpücükle onun dudaklarını kavradı, dili derinleri keşfediyordu. Sonra dudaklarını çekerek, "Ama," dedi. "Zaten reddetmek de istemezsin." Bir başka uzun, tembel öpücükten sonra Cam dudaklarının arasından, "Çok sevilen bir kadın olduğun yüzünden belli olacak *monisha*," dedi.

Amelia dengesini bulmak için ona tutunmak zorunda kaldı.

"En sonunda nasıl olsa beni terk edeceksin."

"Yemin ederim terk etmem. En sonunda durma noktamı buldum."

"Neyini?"

"Durma noktamı."

"Romanların durma noktaları olduğunu bilmiyordum."

"Her Roman'ın yoktur. Ben istisnalardanım." Cam başını iki yana sallayarak somurttu. "Dün gece yerde yatmaktan sırtım ağrımış. Sonunda *gadjo* yarım baskın çıkıyor galiba."

Bir süre sessizce durduktan sonra, "Amelia," dedi.

Sonra onu daha da sıkı tutarak, "Evlen benimle, Amelia. Sen benim istediğimsin, benim kaderimsin." Genç kızın saçını okşamaya başladı. "Evet de." Sonra onu arzulu bir şekilde öpmeye başladı. Kız kollarında eriyene, nabzı çok yükseklere çıkana dek öptü onu. "Söyle Amelia, beni başka kadınlarla yatmaktan kurtar. Evde uyuyacağım. Saçımı kestireceğim. Tanrı şahidim, çok istersen cep saati bile taşıyabilirim."

Amelia'nın başı dönüyor, doğru düzgün düşünemiyordu. Kendini adamın güçlü kollarına bıraktı. Her şey oydu, her nefes, her kalp atışı, her göz kırpış, her titreyiş... Cam

kızın adını söylüyordu ama ses çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

"Amelia..." Cam onu biraz sarstı ve bir şey sordu. Amelia, güçlükle de olsa onun en son ne zaman yemek yediğini sorduğunu anlamıştı.

"Dün," diyebildi.

Cam ona kaygıyla baktı. "Bayılacak gibi olmana şaşmamak lazım. Hiçbir şey yemedin ve uyumadın. Kendi temel ihtiyaçlarını bile karşılayamazken başkalarına nasıl yararlı olacaksın?"

Amelia kendini korumak istedi ama Cam buna fırsat vermedi. Elini sırtına götürerek onu eve yöneltti ve yol boyunca onu eleştirip nasihat etti. Amelia arka merdivenleri zorla çıktı.

Yukarı çıktıklarında Lilian da oradaydı. Amelia'ya ilgi ve merakla baktı.

"Nedir bu halin, perişan görünüyorsun."

Cam kısaca, "Ona evlenme teklif ettim," dedi.

Lilian'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Amelia, "İyiyim," dedi. "Sadece biraz karnım aç."

Cam, Amelia'yı kardeşlerinin masasına götürürken Lillian da onlara eşlik etti.

"Kabul etti mi?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Eh, şaşırmadım, insan karnı açken evlilik teklifini değerlendiremez." Amelia'ya dikkatle baktı. "Rengin sapsarı canım, aşağıda bir yere yatırayım seni, ister misin?"

Amelia başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Olay çıkarttığım için özür dilerim."

"Ah hayır, olay falan çıkarmıyorsun. Burada her gün yaşananların yanında bu hiç kalır." Sonra güven veren bir gülümsemeyle, "Bir şeye ihtiyacın olursa sadece istemen yeterli," dedi.

Cam, Amelia'yı kardeşlerinin yanına götürdü. Genç kız, en sonunda şükran duyguları içinde bir iskemleye oturabildi. Önünde, bir tabak içinde, dilimlenmiş salam, tavuk, salata ve ekmek vardı. Büyük bir hayretle, Cam'in yanındaki iskemleye oturduğunu ve tabaktan bir parça bir şey kesip çatala taktığını gördü.

Çatalı Amelia'nın ağzına götürdü. "Bununla başla."

Kız kaşlarını çattı, "Kendi kendime yiyebi..."

Çatal ağzına sokulmuştu bile. Amelia çiğnerken adama bakmayı sürdürüyordu. Yutarken, zor da olsa, birkaç kelime söyleyebildi. "Ver şunu bana..." İkinci lokma da ağzına girdi.

"Kendine bakmayı beceremiyorsan, birisi sana böyle bakar işte."

Amelia bir parça ekmek alıp çiğnedi. Cam'e onun yüzünden uyuyamadığını ve pazarlık sırasında kahvaltı etmeyi unuttuğunu söylemek istiyordu ama kardeşlerinin yanında tek kelime edemedi. Yedikçe yanaklarına renk geldiğini hissediyordu.

Etrafında dönen konuşmaların farkındaydı. Hathaway kardeşler Cam'e, Ramsay Evi'nin durumunu, geriye ne kaldığını soruyorlardı. Arı odasının olduğu gibi durduğunu, arıların hâlâ faaliyette olduğunu duyunca koro halinde bir inilti duyuldu.

Beatrix, "Galiba o lanetli arılardan hiç kurtulamayacağız," dedi.

Cam, "Evet kurtulacağız," derken Amelia'nın masanın üzerinde duran kolunu tuttu. Eli kızın bileğine gitti ve hızlanan nabzını bularak ovmaya başladı. "Tek bir arı bile kalmayacak," dedi.

Amelia ona bakmıyordu. Diğer eliyle çay bardağını tutup dikkatli bir yudum aldı.

Beatrix'in, "Bay Rohan, ablamızla evleniyor musunuz?" diye sorduğunu duyunca, Amelia ağzındaki çayı püskürtecek gibi oldu. Bardağı bıraktı ve öksürmeye başladı.

Win, "Şşş... Beatrix..." diye mırıldandı.

"Ama yüzüğünü takmış..."

Poppy eliyle Beatrix'in ağzını kapattı.

Cam, "Evlenebilirdim," dedi. Konuşmasını sürdürürken gözlerinde muzip bir ifade vardı. "Ablanızın espri anlayışını biraz kıt buluyorum. Pek itaatkâr görünmüyor. Sonra..."

Tam bu sırada, çift kanatlı balkon kapısının kanatları açıldı ve kırılan bir cam sesi duyuldu. Arka terastaki herkes merakla o tarafa baktı, erkekler iskemlelerinden kalktılar.

Win üzgün bir ses tonuyla, "Hayır!" diye bağırdı.

Merripen hasta yatağından kalkıp gelmişti. Bandajlı ve dağınık bir hali vardı ama kesinlikle çaresiz görünmüyordu. Elleri güçlü yumruklar halinde, başı önünde, çılgın bir boğa gibiydi. Ölüm kokan bakışları Cam'ın üzerindeydi.

Yakınının şerefiyle oynanmış, kana susamış bir Roman vardı karşılarında.

Amelia, "Aman Tanrım," dedi.

Amelia'nın oturduğu iskemlenin yanında ayakta duran Cam, ona soran bakışlarla baktı. "Ona bir şey söyledin mi?"

Amelia kan lekeli geceliği ve hizmetçinin yüz ifadesini hatırlayınca kıpkırmızı oldu. "Hizmetçiler dedikodu yaparken duymuştur," dedi.

Cam kudurmuş deve teslimiyetle baktı. "Şanslısın," dedi Amelia'ya. "Nişanlılığımız başlamadan bitiyor galiba."

Amelia Cam'in yanında durmak istedi ama Cam, "Kenara çekil," dedi. "Bu kargaşada başına bir şey gelsin istemem."

Amelia, "Bana bir zararı dokunmaz," dedi. "Boğazlamak istediği sensin."

Cam, Merripen'den bakışlarını ayırmadan yavaşça masadan uzaklaştı. Takdir edilecek şekilde kendine hâkimdi "Halletmek istediğin bir mesele mi var dostum?" diye sordu.

Merripen, Roman dilinde cevapladı. Cam'den başka kimse anlamasa da, durum pek ümitsiz görünmüyordu.

Cam onu yatıştırır gibi, "Onunla evleneceğim," dedi.

Merripen gözleri dönmüş bir şekilde yaklaştı. "Bu daha da kötü."

Lord St. Vincent, ikili arasına girerek olayı yatıştırmak istedi. Cam gibi onun da kulüpte kavga ayırmaktan nasibini aldığı durumlar olmuştu. Durup ellerini kaldırdı ve akıcı bir sesle, "Sakin ol cüsseli arkadaşım, eminim anlaşmazlıklarınıza mantıklı bir çözüm bulacaksınız," dedi.

Merripen, "Çekil yolumdan," diyerek bu uygarca söylenen sözleri noktaladı.

Sör Vincent'ın iyimser ifadesi değişmemişti. "Belli ki bir amacınız, nedeniniz var. Bu durumda mantıklı olmak çok zordur bilirim ama gene de hanımların önünde böyle kavga çıkarmak hoş değil. Başka şeyler düşünebilirler."

Merripen'in kavurucu, kapkara bakışları Hathaway kardeşler üzerinde dolaştı. Win'in güzel, solgun yüzünde, diğerlerinde olduğundan bir saniye daha fazla durdu. Win belli belirsiz başını sallayarak onu sükûnete davet eden, durumu yeniden değerlendirmesini isteyen bir hareket yaptı.

Amelia çatallı bir sesle, "Merripen," dedi. Küçük düşürücü bir durumda olsalar da, onurunu korumak söz konusu olunca Merripen'in onu bu türlü sahiplenişi Amelia'yı duygulandırmıştı. Cam, Merripen'in omzuna dokunarak onu susturdu ve soğuk bir bakışla, "Gadjoların önünde

olmaz," dedi. Başıyla arka bahçeyi işaret ederek taş merdivene doğru yürüdü.

Biraz düşündükten sonra Merripen de onu takip etti.

17. Bölüm

İkisi gözden kaybolunca Lord Westcliff, St. Vincent'a, "Belki biz de gidip onları izlemeliyiz, birbirlerini öldürmeye kalkabilirler," dedi.

St. Vincent koltuğuna iyice yerleşerek başını iki yana salladı. Evie'nin eline uzanıp parmaklarıyla oynamaya başladı. "İnan bana. Rohan şu anda duruma hâkim. Rakibi biraz daha iri olabilir ama Rohan'ın da Londra'da yetişmek gibi, yabana atılamayacak bir avantajı var. Orada sürekli katiller, canilerle yüz yüze geldi." Sonra karısına tebessüm ederek ekledi. "Onlar da bizim müşterilerimiz oluyorlar, öyle değil mi canım?"

Amelia'nın Cam'den yana bir kaygısı yoktu. İki adam arasındaki savaş bir sopa ve ince bir kılıcın karşılaşması gibi olacaktı... İnce kılıç üstün zarafeti ve becerisiyle bu mücadeleyi kazanacaktı.

Ama bu sonuç tehlikeyi de beraberinde getirecekti. Leo'nun dışında bütün Hathawayler, Merripen'i çok severlerdi. Kızlar ona zarar veren kişiyi kolay kolay affetmezlerdi. Özellikle de Win. Amelia tam onu teselli edecek

bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki, Win'in yüzündeki ifadenin korku ve çaresizlik olmadığını gördü.

Win rahatsız olmuştu.

Win, "Merripen yaralı," dedi. "Bay Rohan'ın peşinde değil, yatağında olmalıydı."

Amelia alınmış bir tavırla fısıldadı. "Ona hasta yatağından kalkmasını ben söylemedim."

Win'in mavi gözleri kısıldı. "Herkesi ayaklandıran bir şey yaptın. Şu da çok açık ki, her ne yaptıysan içinde Bay Rohan var."

Heyecanla dinlemekte olan Poppy ekledi. "Hem de tam içinde."

İki kardeş ona baktılar ve bir ağızdan, "Kes sesini Poppy!" dediler.

Poppy, "Hayatım boyunca Amelia'nın biraz olsun doğru yoldan çıkmasını bekledim. Bırakın da keyfini çıkarayım," dedi.

Beatrix, "Ben de tadını çıkaracağım," dedi. "Neden söz ettiğimizi bir bilsem."

***

Cam çit boyunca yürüdü, Manor'dan epeyce uzaklaşarak ormana doğru uzanan batık bir patikaya gelince yavaşladılar ve gövdesini yapraklar sarmış, altın renkli çiçekleri tomurcuklanmış bir ağacın yanında durdular. Cam rahatlamış görünmeye çalışarak kollarını serbestçe göğsünde kavuşturdu. Bu cüsseli, kızgın görünümlü çingene onu şaşırtmıştı. Bu esrarengiz, yalnız adamın hiçbir kabileyle bağı yoktu, onun yerine bir *gadjo* ailesinin koruma köpeği olmayı tercih etmişti. Neden? Onlara ne borcu vardı? Belki de Romanlar tarafından güvenilmez bir Roman ilan edilmişti. Toplum dışına atılmış biriydi. Cam onun ne suç işlemiş olabileceğini düşündü.

"Amelia'yı kullandın," dedi Merripen.

Cam Roman dilinde, "Öyle bir şey yok ama sen bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu.

Merripen'in elleri, onu ikiye ayıracakmış gibi uzandı. Lucifer bile ondan daha siyah olamaz, gözleri daha fazla parlayamazdı. Sertçe, "İngilizce konuş," dedi. "Eski dili sevmem ben."

Merakla kaşlarını çatmış olan Cam kabul etti.

"Hizmetçiler kapımın önünde konuşuyorlardı. Onlardan duydum. Ailemden birinin şerefini lekeledin."

Cam sessizce, "Evet biliyorum," dedi.

"Ona uygun değilsin sen."

"Bunu da biliyorum." Cam, Merripen'e dikkatle bakıyordu. "Onu kendine mi istiyorsun *chal*?" diye sordu.

Merripen son derece öfkelenmişti. "Onun benim için bir kardeşten farkı yoktur."

"Bu çok güzel. Çünkü onunla evlenmek istiyorum. Ve gördüğüm kadarıyla," Cam elleriyle etraflarındaki boşluğu göstererek, "Hathawayler'e yardım etmek isteyen pek gönüllü yok ortada. Aileye yardım edebilirim."

"Senin parana ihtiyaçları yok. Ramsay'in bir yıllık geliri var."

"Ramsay yakında ölecek. Bunu ikimiz de biliyoruz ve onalları dikince unvan sıradaki diğer serseriye geçecek. Bunun sonucunda da, pek de fazla becerileri olmayan dört evlenmemiş Hathaway kardeş ortada kalacak. Onlara kim bakacak dersin? Ya hasta olanın durumu ne olacak? Ciddi bir tedaviye ihtiyacı var..."

"O hasta değil." Merripen'in yüzü ifadesiz bir şekle bürünmeden önce Cam onun gözlerinde olağanüstü bir duygu yoğunluğu, yaralı ve vahşi bir anlam yakaladı.

Cam, Hathaway kardeşlerin hepsinin onun için bir kardeş olmadığını düşündü. Belki de ona ulaşmanın anahtarı

buydu. Belki Merripen onu anlamayacak kadar masum, evlenemeyeceği kadar kırılgan bir kadına gizli bir tutku besliyordu.

Cam yavaşça, "Merripen," dedi. "Beni hoş görecek bir yol bulmak zorundasın."

"Çünkü Amelia ve diğerleri için benim yapabileceğim ama senin için imkânsız olan şeyler var." Konuşmasını, Merripen'in, normal bir adamı dehşete düşürecek bakışlarına aldırmadan sürdürdü. "Ve her attığım adımda seninle savaşacak sabrım yok. Onlar için en iyisini istiyorsan, ya git ya da kabul et. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Dev cüsseli *chal* ona bakarken, Cam kafasından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu: zihninden geçen fikirleri tarttığını, düşmana saldırmak için duyduğu müthiş isteği ve hepsini gölgeleyen, ailesi için en iyisini yapabilme arzusunu...

Cam, "Hem," diye devam etti. "Amelia benimle evlenmezse o *gadjo* gene peşine düşecek. Sen de biliyorsun ki, benimle evlenmesi daha iyi."

Merripen'in gözleri kısıldı. "Frost onun kalbini kırdı. Sen de masumiyetini çaldın. Bu seni neden daha iyi yapsın ki?"

"Çünkü ben onu terk etmem. *Gadjo*ların tersine bizler kadınlarımıza sadığızdır." Beş saniye durumu tarttıktan sonra üstüne basa basa, "Bunu muhtemelen sen benden daha iyi biliyorsundur," dedi.

Merripen kızgın bakışlarını uzakta bir noktaya dikerek, "Onu üzersen...seni...öldürürüm," dedi.

"Bu yeterli."

"Üzmesen de seni öldürebilirim."

Cam gülümsedi. "Daha önce bunu bana kaç kişi söyledi bilsen."

"Hayır," dedi Merripen. "Ben yaparım."

***

Amelia sinirli bir şekilde Cam'in odasının kapısında duruyordu. İçerden gürültülü sesler geliyordu. Çekmeceler açılıp kapanıyor, eşyalar yer değiştiriyordu. Amelia onun Londra'ya gitmeye hazırlandığını anladı.

Stony Cross Manor'un ev sakinleri ve konuklar, Merripen'le Cam dönmeden sessizce arka terastan ayrılmışlardı. Amelia Merripen'i odasına girerken görmüş, adamın kaşları, onu görünce daha da çatılmıştı. Amelia bir şey söylemek belki özür dilemek için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilmiyordu. Merripen lafı ağzına tıkadı. "Kendi seçimin," dedi. "Ama hepimizi etkiliyor. Bunu da unutma." Sonra Amelia tek kelime edemeden kapıyı sertçe vurup odasına girdi.

Cam bir kucak dolusu güzelce katlanmış giysiyi yatağın ayakucundaki sandığa yerleştirdi. Kıza bakan gözlerinin üzerine bir tutam saç düşmüştü. Saçı çok canlı, çok siyah, çok güzeldi.

Amelia'nın sesi, tıkalı boğazından zar zor çıktı. "Merripen seni parçalar halinde getirecek diye çok korktum."

Yataktan biraz uzaklaşarak kıza doğru gelen Cam, "İşte tastamam buradayım," dedi.

Amelia adamın bedeninin yalın, çekici hatlarına baktı ve vücut ısısının yükseldiğini hissetti. Sonra yan tarafa dönüp hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Daha önce söylediğin şeyleri değerlendirdim. Ama önce şunu söyleyeyim ki, bunun senin kişisel donanımlarınla bir ilgisi yok çünkü onlar gayet yerinde.."

"Kişisel donanımlarım mı?"

"Evet. Zekân, yakışıklılığın."

"Oo!"

Rohan'ın sesinin biraz garip çıkması üzerine Amelia soran bir bakışla ona baktı.

Amber gözleri neşeli, pırıl pırıldı. Onu bu kadar eğlendirecek ne söylemişti? "Beni dinliyor musun?"

"İnan bana, kişisel donanımlarımdan söz edilirken hep dinlerim. Devam et."

Kız kaşlarını çattı. "Bay Rohan, teklifinizden büyük şeref duydum ama şu anki şartlar..."

"Esas konuya gel, Amelia." Sonra ellerini kızın omzuna koydu. "Benimle evlenecek misin?"

Amelia halsiz bir tavırla, "Yapamam," dedi. "Yapamam. Birbirimize uygun değiliz. Sen çok hareketlisin. Bir anda yaşamını değiştiren kararlar alabiliyorsun. Ama ben bir yol çiziyorum ve ondan sapamıyorum."

"Dün gece saptın ve güzel sonuçlar verdi." Gülümsedi. "Ben çabuk karar veriyor değilim. Önemli bir karar verilmesi gerektiği için yapıyorum bunu."

"Evlilik de bunlardan biri mi?"

"Elbette." Elini kızın çarpan göğsünün üstüne koydu. "Ona buradan karar vereceksin."

Cam'in elinin sıcaklığının altında, Amelia'nın göğsü sıkıştı. "Birkaç gün önce tanıştık. Hâlâ yabancıyız. Ailemin geleceğini tanımadığım bir adamın ellerine bırakamam."

"Bir çift elli yıl evli kalır gene de birbirini tanıyamaz. Hem hakkımdaki önemli şeyleri biliyorsun."

Davul sesi gibi bir ses duydu ve bunu yüreğinin sesi zannetti. Ama Cam'in ayağı, ödünç elbisenin katları arasından onun ayağını bulunca genç kızın gene ayağını yere vurmakta olduğunu anladı.

Bir elini kızın omzuna attı ve diğer elini de alıp dudaklarına götürdü. Dudakları, kızın yüzüğü çıkartmak için uğraşırken kıpkırmızı olan parmaklarına değdi.

"Sıktı," dedi. "Çok küçük."

"Küçük değil. Elini rahat bırakırsan çıkar."

"Elim rahat."

"Tahta gibi sertsin. Korse giymekten olmalı." Başını eğdi ve dudakları kızın dudaklarını buldu. Yavaş yavaş keşfe başlamıştı, dudaklarını açmaya çalışıyor, kızın utangaçlığını yıkmaya çabalıyordu. Elbisesinin arkasını çözmeye çalıştığını hisseden Amelia huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Önden bollaşan elbise, korsesinin arkasına saklanmış göğüslerini ortaya çıkardı."Cam... Hayır..."

"Şşş..." Adamın nefesi dudaklarını ısıtmıştı. "Yüzüğü çıkartmana yardımcı oluyorum. İstediğin bu değil miydi?"

"Korsemin inmesiyle yüzüğün çıkmasının hiçbir ilişkisi... Ah, hayır..." Su altında yüzmeye çalışan birinin ağır hareketleriyle dağılan elbisesini toparlamaya çalıştı. "Bu hiç yardımcı olmuyor," diye bağırdı.

"Bana çok yardımı oluyor," diyen Cam'in eli kızın iç çamaşırının arkasına gitti. Amelia tecavüze uğruyormuş gibi kıvranıyor, giysileri hızla, birer birer yere atılıyordu.

"Seni gün ışığında görmem lazım," diyerek dudaklarını büyük bir açlıkla kızın omuzlarında, boynunda gezdiriyordu. "*Monisha*, sen gördüğüm en güzel kadın...en güzel..." Elleri gittikçe artan bir sabırsızlıkla kızın giysilerine asılınca birkaç çıtçıt koptu.

Amelia kaygıyla, "Bu elbise benim değil," diyerek parçalanacağı korkusuyla kopçaları kendi çözmeye başladı. Sonra koridorda ayak sesleri duyunca dondu kaldı. Sesler oda kapısını geçti. Büyük ihtimalle bir hizmetçiydi ama ya birisi Cam'in odasına girmek isterse? Ya birisi o anda Amelia'yı aramaktaysa? "Cam lütfen...yapma..."

"Sert davranmayacağım." Kızı elbise yığınının ortasından çekip aldı. "İlk seferinden sonra biraz erken ama."

Onu yatağa bırakınca Amelia başını salladı.

Kombinezonuna iki eliyle yapıştı. "Ondan değil. Birisi anlayacak. Birisi duyacak. Birisi..."

"Bırak tarlakuşu, çek ellerini de çıkartayım." Gözlerinde şeytani bir pırıltıyla, "Bırak yoksa yırtarım," dedi.

"Cam lütfen..."

Yırtılan ketenin sesi kızın sözünü kesti. Tam önünden yırtmıştı. Kumaş iki ayrı parça halinde kızın iki yanına düştü.

İnanmaz bir tavırla, "Onu mahvettin," dedi. "Hizmetçiye nasıl açıklayacağım? Korsemi nasıl giyeceğim?"

Cam kumaş kalıntılarını kızın bedeninden çekerken hiç de özür diler gibi bir hali yoktu. "İç çamaşırını da çıkar, onu da yırtmayayım."

"Aman Tanrım..." Çıkış yolu bulamayan Amelia iç çamaşırını kalçalarından çekip çıkardı. Kıpkırmızı bir yüzle, "Kapıyı kilitle," dedi. "Lütfen kapıyı kilitle."

Cam'ın yüzünden küçük bir tebessüm geçti. Yataktan kalkıp yolda gömleğini ve yeleğini çıkararak kapıya gitti. Anahtarı çevirdikten sonra yatağa dönmekte hiç acelesi yok gibi yavaşça yürüdü. Kızın çarşaflara sarınmış halini seyretmekten zevk alıyordu.

Amelia'nın önünde yarı çıplak durdu. Amelia bakışlarını adamın kaslı, düzgün vücudundan ayırmaya çalışıyor, çarşafın altında adeta bir yaprak gibi titriyordu. "Beni korkunç bir duruma sokuyorsun."

Cam soyundu ve çarşafların altına, kızın yanına girdi. "Çok daha fazla seveceğin durumlar da var."

Kızı boylu boyunca kendine çekti, bedeni geniş ve kokutucu şekilde sıcaktı. Ellerini kızın üstünde gezdirince, hâlâ jartiyer ve ipek çorap giydiğini fark etti. Kızın nefesini kesen bir kayganlıkla çarşafın içine kaydı.

Amelia oturur duruma geçmek için mücadele etti ama sonra adamın dudaklarını kalçalarının arasındaki yumuşak deride hissedince zevkle inledi. Cam ilk önce jartiyeri çıkardı ve sonra ipek çorabı son derece yavaş bir şekilde bacağından aşağı kaydırmaya başladı, dudakları da toplanan çorabı izliyordu. Sonra çorap Amelia'nın gerilmiş parmaklarından çıkıp gitti. Islak, sıcak ağzı teker teker kasılmış bütün parmaklarını okşayıp öperken kız çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Diğer çorap da çıktığında Amelia artık neredeyse buharlaşıp uçacak bir hale gelmişti. Aşırı ısınan bedenini çarşaftan kurtarmaya çalışıyordu. Soğuk havayla temas eden göğüs uçları büzüştü. Cam kızın kalçalarını iyice araladı ve bacaklarını kendi omuzlarına yerleştirdi. Parmakları yumuşak tüylerin arasında geziniyor, daireler çizerek sıcağın ve gerilimin içine dalıyor, kızı şefkatle öpüyordu. Bu hafif işkence altında Amelia gittikçe geriliyordu.

Elini kızın karnının üzerine koydu ve rahatlatıcı daireler çizmeye başladı. "Rahat ol, sevgilim."

"Olamıyorum... Çabuk ol..."

Cam güldü, aralık dudakları kızın hassas teninde dolaşmaya devam ediyordu. Diliyle bedeninde gezindi. "Acele etmezsem senin için daha iyi."

"Değil."

"Çok biliyormuşsun gibi konuşma. Daha ikinci deneyimin bu."

Tekrar dilini kullanınca Amelia'dan bir inilti daha yükseldi. "Buna daha fazla dayanamayacağım."

Şeytanca bir tatlılıkla öpmeye devam ediyor, dilini hafince, derinlerde gezdiriyordu. Kız iniltilerle nefes alıyor, Cam'ın sıcak nefesi adeta kızın üzerinde dalgalanıyordu.

Yukarı kalktı, bedeninin tüm gücü gergin kalçalarında toplanmıştı. Birden vücutları birleşti. Kız bu ani şok karşısında, derin bir nefes alana kadar adamı itti ve bunu yaparken de tırnaklarını omuzlarına geçirdi.

Cam durdu ve ona gecenin karanlığında yanıp sönen

ateş böceklerini andıran gözlerle baktı. "Amelia, sevgilim..."

Amelia adamı daha fazla içine çekmek için yay gibi gerildi.

Her hamlede bedenleri tam bir uyum içinde birbirine dokunuyordu. Amelia büyük bir istekle kalkıyor, her hamleyi çılgınca bekliyor, bu kör edici zevk yumağının içinde inliyordu. Artık ikisi de zevkin doruklarındaydılar.

Cam Amelia'yı yana yuvarladı ve Roman dilinde bir şeyler mırıldandı. Tek kelime anlamasa da övgü dolu sözler olduğu belliydi.

Amelia, Cam'in nabız atışlarını bedeninin derinliklerinde hissederek başını onun kollarına koymuş, mutlu ve yorgun bir halde yatıyordu.

Cam onun sol eline uzandı. Yüzüğü parmaklarının arasına alarak kolayca çıkardı ve Amelia'ya verdi. "Al," dedi. "Parmağında kalmasını tercih ederdim ama..."

Amelia'nın ağzı açık kaldı. Eline baktı, sonra yüzüğe ve onu hemen aynı parmağa geçirdi. Parmak boğumundan bir aşağı bir yukarı kolayca geçiyordu "Nasıl yaptın bunu?"

"Seni rahatlattım. Onu tekrar tak, Amelia."

"Takamam. Bu teklifini kabul ettiğim anlamına gelir ki, kabul etmiyorum."

Cam bir kedi gibi uzanarak onu tekrar yüzüstü yatırdı ve kuvvetini dirseklerine vererek kızın üstünde durdu. Amelia onun hâlâ içinde olduğunu hissetti.

"Benimle iki kez yatıp sonra benimle evlenmeyeceğini söyleyemezsin." Cam eğilip kızın kulağını öptü. "Mahvolurum."

Durumun ciddiyetine rağmen Amelia gülmemek için kendini zor tuttu. "Seni reddederek sana büyük bir iyilik yapıyorum. Bunun için bir gün bana teşekkür edeceksin."

"Şu lanet olası yüzüğü takarsan, sana şimdi teşekkür etmek istiyorum."

Kız başını iki yana salladı.

Cam daha derine indi, Amelia nefesini tuttu.

"Ya benim kişisel donanımlarım ne olacak? Kim ilgilenecek onlarla?"

"Sen kendin halledersin," diyerek yüzüğü komodinin üzerine koymak üzere yan döndü. "Sen yaparsın."

Cam de mecburen onunla beraber döndü. "Nişanlıyken daha doyurucu olur."

Yüzüğü geri vermek için uzandığında adamın kızın içindeki varlığı şahlandı sanki. Amelia kapalı kapıya bakarak, "Cam," diye tepki gösterdi. Yüzükten uzak tutmak için bileğini yakaladı. Cam onunla boğuşmaya çalışarak eğleniyordu. Yatağın üzerinde ona tam bir dönüş yaptırdı ve işte gene altındaydı.

Tam anlamıyla uyarılmış, azgın bir hale gelmişti, küçük hamlelerle kıza sataşıyordu. Göğüslerini öpmeye başlayınca Amelia kafasını itmeye başladı. "Ama...şimdi bitirdik..."

Cam başını kaldırdı ve açıklama yapar gibi, "Roman olduğumu unutma," dedi ve kızın üstüne kapandı. Eğer ses tonunda bir parça özür dileme varsa, hamlelerinin ısrarlı ritminde, fethedici, rahatlatıcı sıkı kucaklamalarında da hiçbir ödün yoktu. Çok geçmeden kızın itirazları mırıltılı iniltilere dönüştü.

Amelia kollarını ona dolamıştı, hamlelerin sarsıcı hızı kızı pes etme noktasına getirecek gibiydi. İngilizce ve Roman dilinde ama kızın anlayacağı şekilde onun canını acıtmayacağını söylüyordu.

Amelia'nın başı yorgunlukla yatağın üstüne düştü, keten çarşafların arasında güçlükle nefes alıyordu. Eli kızın ipeksi organına gitti. Zevk, Amelia'nın içinden dalgalar

halinde taşıyordu, her biri daha güçlü, yüksek... Tâ ki titremekten nefes nefese kalana kadar.

Cam, "Ben senin olacağım," diye fısıldadı. "Ben senin olacağım, tarlakuşu. Ben senin kaderinim. Sen henüz itiraf etmemiş olsan da."

18. Bölüm

Cam gittikten sonra Amelia koskoca malikânede kendini çok yalnız hissetmiş, dört bir yanını keder sarmıştı.

Evde herkes öğleden sonra uykusunda olduğu için ev çok sessizdi. Sabah seyahate çıkacak olan Kont ve Kontes, Lord ve Leydi St. Vincent için hazırlık yapılıyordu. Lilian'ın kız kardeşi Daisy'nin doğumundan önceki son on beş günü, o ve onun kocası Matthew Swift'in yanında geçireceklerdi.

Lilian çok sevdiği kız kardeşini göreceği için çok heyecanlıydı. Amelia'ya, yüzünden açıkça belli olan bir gururla, "Hamileliği çok iyi gitti," dedi. "Daisy çok sağlıklıdır ama çok ufak tefektir. Kocası da aksine iri mi iri. Bu demektir ki, epeyce iri çocuklar doğuracak."

Karısının yanında oturan Lord Westcliff, "Kimse iri cüssesi için onu suçlayamaz," dedi.

Lilian, "Onun suçu demedim ki!" diye itiraz etti.

Kont, "Ama düşünüyordun," deyince, Lilian eline bir yastık alıp fırlatacakmış gibi yaptı. Daha sonra birbirlerine şefkatle gülümseyip tartışmayı sonlandırdılar.

Lilian Amelia'ya döndü. "Biz yokken sen ve kardeşle-

rin rahat edebilecek misiniz? Siz bu durumdayken ve Bay Merripen hastayken gitmek hiç hoşuma gitmiyor."

Amelia, "Merripen çok çabuk iyileşecek," dedi, bu söylediklerine inandığını belli eden bir ses tonuyla. Hathawayler'in yanına ilk geldiği zamanlar hariç Merripen hiç hastalanmamıştı. "Çok sağlam bir bünyesi vardır."

Westcliff, "Doktora söyledim her gün ziyaret edecek," dedi. "Bir sıkıntınız olursa Bristol'e haber yollayın. Fazla uzak değil, ben hemen gelirim."

Westcliff ve Lilian gibi komşuları olduğu için Tanrı'ya ne kadar şükretseler azdı.

Amelia iki tarafında resimler ve heykeller olan sanat galerisinde yürürken içinde müthiş bir boşluk hissetti. Bu duygudan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Bu, açlık, korku ya da öfke değildi. Yorgunluk, bıkkınlık da değildi.

Yalnızlıktı.

Yan bahçelerden birine bakan uzun bir sıra halindeki pencerelere doğru yürürken, *saçmalıyorum*, diye kendini azarladı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Soğuk yağmur suları yerleri pırıldatarak yıkıyor, sonra çamurlu dereler halinde nehre ve kayalıklara doğru akıyordu. *Yalnız değilsin. Onun yokluğu yarım gün bile sürmeyecek. Ve tüm ailen buradayken böyle düşünmemelisin.*

Böyle, başka hiçbir şeyle giderilemeyen bir yalnızlığı ilk defa tadıyordu.

İçini çekerek burnunu pencere pervazına dayadı, gök gürültüsü pencereleri titretiyordu.

Galerinin diğer ucundan ağabeyinin sesini duydu. "Annem burnunun yamulacağını söyler dururdu."

Geri çekildi ve yanına yaklaşmakta olan Leo'ya gülümsedi.

"Camda lekeler oluşturduğum için öyle söylerdi."

Ağabeyi süzülmüş ve gözleri çökmüştü, renginin sa-

rılığı Cam Rohan'ın bala kaçan yanık tenine tam bir tezat oluşturuyordu. Leo'nun üzerinde de çok iyi dikilmiş, ödünç giysiler vardı. Bunlar St. Vincent tarafından verilmiş olmalıydı. Ama Leo'nun üzerinde, St. Vincent'ın üzerinde durduğu gibi şık durmuyordu. Şişkin karnı ve kalın boynundan dolayı elbise iyice gerilmişti.

Amelia, "Umarım kendini, göründüğünden daha iyi hissediyorsundur," dedi.

Leo, "Kaliteli bir içecek bulabilirsem iyi hissedeceğim ama üçüncü keredir, hizmetçilerden şarap istememe rağmen anlamamış gibi yapıyorlar."

Amelia kaşlarını çattı, "Senin için bile erken bir saat."

Leo cebinden bir saat çıkarıp gözüne yaklaştırdı. "Bombay'de saat sekiz," dedi. "Ben dünya adamıyım. Diplomatik bir jest olarak bu saatte içmem gerek."

Başka bir zaman olsa Amelia geri çekilir ya da rahatsız olurdu. Ama şimdi kırılganlığını çaresiz ve huysuz bir tavır sergileyerek gizleyen kardeşine baktıkça içinde acıma hissi duyuyordu. Ona doğru gitti, kollarını boynuna dolayarak sarıldı ve onu nasıl kurtarabileceğini düşündü.

Bu içgüdüsel davranış karşısında Leo ona sarılmadı, ama kendini çekmedi de, öylece kaldı.

"Bugün böyle ağlamaklı olacağını tahmin etmeliydim," dedi.

"Evet, öyle... İnsanın ağabeyini rosto gibi kızarmış, ölmek üzere bulması onu oldukça duygusal yapıyor."

"Biraz kavruldum o kadar." Ona o ömür boyu tanıdığı kardeşinin bakışlarından tamamen farklı, garip bakışla baktı. "Pek de değişmiş görünmüyorsun," dedi.

Amelia, hemen arkasından gelecekleri tahmin etti. Yorgun bir tavırla arkasını döndü, tepeler, bulutlar ve gümüş rengi bir gölün oluşturduğu bir manzarayı seyrediyormuş gibi görünüyordu.

"Değişmek mi? Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bay Rohan'la oynadığınız saklambaç oyunundan söz ediyorum."

"Kim söyledi bunu sana? Uşaklar mı?"

"Merripen."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Hayatta ilk kez bir konuda aynı düşünceyi paylaşıyoruz. Merripen yeteri kadar iyileşince birlikte Londra'ya gidiyoruz. Kiralık bir ev bulana kadar Rutledge Otel'de kalacağız ve..."

"Rutledge'de kalmak bir servet ister. O kadar paramız yok."

"Benimle tartışma, Amelia. Bu ailenin reisi benim ve kararımı verdim. Merripen de bana tam destek veriyor."

"İkinizin de cehenneme kadar yolu var. Senden emir alamam Leo."

"Bu saniyeden sonra alıyorsun. Rohan'la maceran bitmiştir."

Amelia kızgın ve öfkeli bir halde ona arkasını döndü. Konuşacak hali yoktu. Bir zamanlar Leo'nun evin reisi gibi hareket etmesini, herhangi bir şey konusunda fikir yürütmesini, kendinden başka birine ilgi göstermesini ne kadar istemişti. Şimdi ilk kez bu olay karşısında evin reisi olduğunu hatırlıyor, harekete geçiyordu.

"Özel meselelerimle bu kadar ilgilenmen beni çok mutlu etti Leo," dedi. "Şimdi belki ilgini biraz daha genişletip diğer önemli başlıkları ele alabilirsin, örneğin Ramsay Evi nasıl ve ne zaman yapılacak? Win'in tedavisi konusunda neler yapılacak? Beatrix'in eğitimi ve Poppy'nin..."

"Beni bu konudan bu kadar kolay uzaklaştıramazsın. Oynaşmak için kendi sınıfından birini bulamadın mı? Planların bir çingeneyi koynuna alacak kadar mı dibe vurdu?"

Amelia'nın ağzı açık kalmıştı. Onunla yüz yüze gelerek, "Bunu söylediğine inanamıyorum. Bizim çingene bir kardeşimiz var," dedi.

"Merripen bizim kardeşimiz değil. O da bunu kabul ediyor. Alt seviyeden biri o."

"Alt seviye mi?" diye tekrarladı Amelia. Sarhoş gibiydi, geri geri giderek bir duvara yaslandı. "Nasıl?"

"Açıklamama gerek var mı?"

"Evet. Sanırım var."

"Rohan bir *çingene* Amelia. Onlar tembel, soysuz ve aylak olurlar."

"Sen hiçbir şey için parmağını bile oynatmazken, nasıl oluyor da birilerine tembel diyebiliyorsun."

"Ben çalışmak zorunda değilim. Ben bir soyluyum. Varlığım bile bana yılda üç bin Sterlin kazandırıyor."

Leo aklı başında davranmadığı için bu tartışmanın hiçbir yere varmayacağı belliydi.

"Şu ana kadar onunla evlenmeyi düşünmüyordum ama şu anda anlıyorum ki evde mantıklı bir erkeğin bulunması çok şeyi değiştirecek."

"Evlenmek mi?"

Amelia, alayla Leo'nın yüzüne baktı. "Sanırım Merripen çok küçük bir ayrıntıyı söylemeyi unutmuş. Evet, Cam bana evlenme teklif etti ve o zengin bir adam, Leo. Bu da demektir ki sen kendini gidip göle atsan ve boğulsan bile, biz kızlara bakacak biri var. Birinin bizim geleceğimizle ilgili olması güzel değil mi?"

"Bunu yasaklıyorum."

Amelia kaşlarını çatarak baktı. "Özür dilerim ama otoritenden hiç etkilenmedim Leo. Git bunları bir başkasının üzerinde dene."

Amelia, onu bırakıp giderken müthiş bir gök gürültü-

sünün arkasından yağan şiddetli yağmurun adeta camları yıkan gürültüsü galeride yankılanıyordu.

***

Cam, Londra'ya giderken, Hampshire'dan ayrılmadan önce arabacıya Ramsay Evi'nde durmasını söyledi. Eve neler yapılabileceği konusunda bir ikilem yaşıyordu. Elbette onarılması gerekiyordu. Aristokratlara ait belirli bir veraset hukukuna tabi olduğu için bina saygın durumunu korumak zorundaydı. Ve Cam bu malikâneyi sevmişti. Çevredeki topraklar eğimden kurtarılmalı, düzenlemeleri yapılmalı, binanın kendisi yeniden tasarlanmalı ve inşa edilmeliydi. Bütün bunlar gerçekleştirilirse Ramsay Evi adeta bir mücevhere dönüşürdü.

Ama Ramsay unvanının ve onun getirilerinin Hathawayler'in elinde uzun süre kalacağından emin değildi. Leo'nun sağlığı ve geleceğinin olup olmadığı söz konusu olduğunda bu oldukça şüpheli görünüyordu.

Yakında enişte olabileceği gibi bir durum söz konusu olduğu için arabacıya beklemesini söyleyerek harap durumdaki eve girdi. Yağmur saçlarını ve ceketini ıslatıyordu.

Leo ölmüş ya da yaşamış onun için fark etmiyordu ama Amelia'nın duyguları çok önemliydi. Cam, onun üzülmemesi, kederlenmemesi için elinden geleni yapardı, hatta bu ağabeyinin değersiz yaşamını sürdürmesi ile mümkünse onun için de yapardı.

Evin içinde her şey isle kaplıydı ve bir zamanların görkemli eşyaları şimdi pes etmiş gibi görünüyordu. Bir inşaatçının burayla ne yapabileceğini merak ediyordu, acaba binanın ne kadarı kurtarılabilinirdi. Cam tamamen onarılıp boyandıktan sonra evin ne hale geleceğini düşündü. Parlak, sevimli, ilginç... Aynı onun Hathawayler'i gibi.

Amelia'nın kardeşlerini düşününce dudaklarında bir tebessüm belirdi. Onları sevmek Cam için kolaydı. Ne gariptir ki bu toprağa bağlanmak, bir ailenin bireyi olmak şimdi ona çekici geliyordu. Kendini daha çok bir klana aitmiş gibi hissediyordu. Westcliff haklı olmalıydı, demek İrlandalı yanını sonsuza kadar terk etmemişti.

Cam yukarda bir gürültü duyunca giriş salonunda durup dinledi. Birisi tahtaya bir şey çakıyormuş gibi tak tak sesler geliyordu. Boynunun arkasına bir ağrı girdi. Kahretsin, yukarıdaki kim olabilirdi? Batıl inançları mantığıyla çarpışmaya başlamıştı. Yukarıdaki insan mıydı, hayalet mi? Büyük bir dikkatle son derece sessiz olmaya çalışarak yukarı çıktı.

Merdivenlerin başında durup dikkatle dinledi. Sesi yeniden duydu, yatak odalarının birinden geliyordu. Yarı açık kapıdan içeri baktı.

İçerdeki varlık kesinlikle bir insandı. Onun Christopher Frost olduğunu fark eden Cam'in gözleri kısıldı.

Öyle görünüyordu ki Frost elinde demir bir manivelayla duvardaki bir paneli sökmeye çalışıyordu ama tahta onun tüm çabalarına karşın sökülmüyordu. Birkaç saniye denedikten sonra Frost manivelayı bırakıp küfretti.

Cam, "Yardım ister misin?" diye sordu.

Frost'un adeta aklı başından gitti. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona döndü. "Kahretsin, ne işin var burada?"

Cam, kapı pervazına dayanarak kollarını kavuşturdu ve adamı sorgulayan bir bakışla, "Ben de sana aynı soruyu soracaktım. Londra'ya giderken uğrayıp bir bakayım dedim. Panelin arkasında ne var?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı.

"O halde neden onu yerinden çıkarıyorsun?"

Kendini toplayan Frost demir çubuğu eline aldı, onu

gelişigüzel tutuyordu ama ufacık bir hareketiyle demir çubuk bir silaha dönüşebilirdi. Cam gözlerini Frost'dan ayırmadan öylece duruyordu.

"Sen inşaattan, tasarımdan ne anlarsın?"

"Pek anlamam. Zaman zaman marangozluk yaptığım olur, o kadar."

"Evet, sizin insanlarınız kalaycılık da yapar. Çatı kaplama da. Ama inşaat değil. Zaten bir yerde asla projeyi tamamlayacak kadar durmazsınız, öyle değil mi?"

Cam terbiyesini korumaya çalışıyordu. "Benden mi genel olarak Romanlar'dan mı söz ediyoruz?"

Frost elinde sıkıca tuttuğu demir çubukla ona yaklaştı. "Fark etmez. Önceki sorunun cevabını istiyorsan; zarar ziyan tahmini için bir keşif yapıyorum, yeni tasarımı için fikir üretmeye çalışıyorum. Bayan Hathaway adına."

"Senden bunu istedi mi?"

"Ailenin eski bir dostu olarak – özellikle de Bayan Hathaway'in – bunu görev bildim."

Özellikle de Bayan Hathaway'in derken vurgu yapması nerdeyse Cam'ın kontrolünü kaybetmesine neden olacaktı. Her zaman ölçülü oluşuyla övünen Cam birden nefret hissiyle doldu. "Belki önce sorsan iyi ederdin," dedi. "Öyle görünüyor ki, senin yardımına gerek yok."

Frost'un yüzü karardı. "Bayan Hathaway ve ailesi adına konuşma hakkını sana kim veriyor?"

Cam artık gizlemenin bir anlamı olmadığını düşünerek, "Onunla evleniyorum," dedi.

Frost neredeyse elindeki demiri düşürüyordu. "Saçmalama, Amelia seninle evlenmez."

"Neden?"

Frost inanamayarak, "Aman Tanrım," dedi. "Bunu nasıl sorabilirsin? Onun sınıfından değilsin ve gerçek bir çingene bile değilsin."

"Her neyse, onunla evleniyorum."

Frost öne doğru bir adım attı. "Önce izin ver de seni cehenneme göndereyim!"

Cam sakin bir tavırla, "Ya o demiri bırak ya da ben senin kolunun konumunu değiştireyim," dedi ve içtenlikle Frost'un kendisine doğru bir hamle yapmasını bekledi. Frost demiri yere bırakınca hayal kırıklığına uğradı.

"Ben onunla konuştuktan sonra seninle hiçbir işi kalmayacak. Ona bir çingeneyle birlikte olan soylu bir hanım hakkında insanların ne düşüneceğini anlatacağım. Bir köylüyle evlense daha iyi. Bir köpekle... Bir..."

Cam, "Anlaşıldı," dedi ve onu kudurtmak için gayet sakin bir tebessümle baktı. "Ama ilginç değil mi? Bayan Hathaway'in ilk deneyimini kendi sınıfından bir beyefendiyle gerçekleştirdikten sonra bir çingeneyi tercih etmesi? Senin için çok acıklı bir durum!"

"Seni bencil alçak! Kızı mahvedeceksin. Onu kendi düzeyine düşüreceğini hiç düşünmüyorsun. Onu biraz düşünseydin sonsuza dek ortadan kaybolurdun."

Frost, başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Biraz sonra merdivenlerden inen ayak sesleri duyuldu.

Cam boş kapı aralığında uzun bir süre durdu, öfke doluydu, Amelia'yı düşünüyordu ve daha da kötüsü içinde bir duygu daha vardı; suçluluk.

Kendi köklerini değiştirmesine imkân yoktu, aynı zamanda Amelia'nın bir çingenenin karısı olarak karşılaşacağı oklara da siper olamazdı.

Ama böyle acımasız bir dünyada Amelia'yı kendi yolunu çizmesi için yalnız bırakırsa lanetlenirdi.

***

Westcliffler ve St. Vincentlar Bristol'e, Leo da eğlenmek için köy tavernasına gittiği için akşam yemeği çok ses-

siz geçti. Hüzünlü bir geceydi, Amelia bu soğuk ve yağışlı havada neden eğlenmeye gidildiğini anlamasa da, Leo'nun Stony Cross Manor'dakinden daha sempatik bir ortam aradığı anlaşılıyordu.

Merripen günün büyük kısmını odasında uyuyarak geçirmişti, bu da buna hiç alışık olmayan Hathawayler'i çok endişelendirmişti.

Poppy masa üstündeki birkaç ekmek kırıntısını eliyle temizleyerek, "Dinlenmesi onun için çok iyi," dedi. Sonra ekmek kırıntılarını temizlemek üzere elinde bir peçete ve gümüş aletle bir uşak geldi.

Win, "Daha çabuk iyileşmesini sağlar, öyle değil mi?" diye sürdürdü konuşmasını.

Amelia, "Merripen'in omzuna bakan oldu mu?" dedi. "Pansumanın değişmesi gerekiyordu."

Win, "Ben yaparım," dedi. "Yemek de götüreyim."

"Beatrix de seninle gelsin."

Win, "Tepsiyi kendi başıma da taşıyabilirim," dedi.

"Mesele o değil... Merripen'in odasında onunla yalnız kalman doğru olmaz."

Win şaşırarak yüzünü buruşturdu. "Beatrix'e gerek yok. En nihayetinde o sadece Merripen," dedi.

Win yemek salonundan çıktıktan sonra Poppy, Amelia'ya baktı.

"Sence Win gerçekten bilmiyor mudur onun kendisini nasıl..."

"Hiçbir fikrim yok. Konuyu ortaya atıp da kızın kafasını karıştırmak istemiyorum."

Beatrix, "Umarım bilmiyordur," dedi. "Öğrenirse çok kötü olur."

Amelia ve Poppy soran gözlerle küçük kardeşlerine baktılar. Amelia, "Neden söz ettiğimizi biliyor musun, Bea?" dedi.

"Evet elbette. Merripen ona âşık. Ben çoktandır biliyorum, onun camını temizleyişinden anladım."

İki kardeş aynı anda, "Camını temizleyişinden mi?" dedi hayretle.

"Evet, Primrose Place'deki evde, Win'in odasının önündeki büyük akça ağaca bakan kanatlı bir penceresi vardı, hatırlıyor musunuz? Kızıl hummadan sonra Win odasından çıkamayacak kadar, hatta kitabı elinde tutamayacak kadar, zayıf düşmüştü ya, işte o zaman tek yaptığı yattığı yerden ağacın gövdesindeki bir kuş yuvasını seyrediyordu. Minik serçelerin yumurtadan çıkıp uçmayı öğrenmelerini filan. Bir gün camın çok kirli olduğunu, dışarıyı zor görebildiğini, havayı da kapalı gibi gösterdiğini söyledi. O günden sonra Merripen camı hep üstünde tek bir leke olmadan, tertemiz tuttu. Bazen dışarıdan yıkamak için merdiven kullanırdı, yüksekten ne kadar korkar bilirsiniz. Onu hiç bunu yaparken görmediniz mi?"

"Hayır," dedi Amelia. Gözleri dolmuştu. "Bunu yaptığını bilmiyordum."

Beatrix, "Onun için gökyüzü hep masmavi olmalı," derdi. "İşte o zaman ben anladım ki... Sen ağlıyor musun Poppy?"

Poppy bir peçeteyle gözyaşlarını silerek, "Hayır biberden oldu," dedi.

Amelia burnunu silerek, "Benimkiler de biber yüzünden sulandı," dedi.

***

Win Merripen'in odasına bambu bir tepsi içinde et suyu, ekmek ve çay götürdü. Kendi götürmesi konusunda mutfaktaki hizmetçileri ikna etmek kolay olmamıştı.

Lord ve Leydi Westcliff onlarla hiçbir konuğunun bir şey taşımaması gerektiği konusunda konuşmuş olmalıydı-

lar. Win, Merripen'in yabancılardan hoşlanmadığını ve bu savunmasız durumunda hizmetçiyle ters düşüp inatçılık edebileceğini düşündü.

Sonunda bir uzlaşmaya varıldı: Bir hizmetçi tepsiyi merdivenlerden çıkaracak, Win de oradan alıp odaya götürecekti.

Odaya yaklaştıkça bir nesnenin duvara vururken çıkardığı pat küt sesi ve Merripen'den başka kimseden çıkamayacak olan tehditkâr homurtular duydu. Kaşlarını çatıp adımlarını hızlandırdı. Bir hizmetçi öfkeyle Merripen'in odasından çıkmaktaydı.

Hizmetçi, "Ben hayatımda böyle şey..." diye başladı. Rengi kıpkırmızıydı ve sinirliydi. "Ocaktaki odunları karıştırmaya ve ateşe odun atmaya gittim ve bu pis çingene bana bağırdı, fincanını fırlattı."

"Ah şekerim. Çok üzgünüm, umarım yaralanmamışsındır. Eminim maksadı sana..."

Hizmetçi, öfkeli bir tatmin duygusuyla, "Maksadı tam da oydu," dedi. "Kuvvet şurubu ters etki yapmış. Esrarkeş peşindeki jandarma sanıyor kendini. Gitmeyin içeri Bayan, ona bir metre yaklaşırsanız parçalayacak. Adeta bir canavar."

Win kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim. Dikkatli olurum." Kuvvet şurubu, Doktor'un yanık yarasının acısını dindirmek için verdiği şurup çok kuvvetli demek, içinde afyon veya alkol olmalı, diye düşündü. Merripen hiç ilaç içmediği, çok seyrek olarak da bir kadeh şarap içtiği için sarhoş edici maddelere karşı çok hassas olabilirdi.

İçeri girip kapıyı kapadı. Tepsiyi komodinin üzerine koydu. Sonra Merripen'in sesiyle sıçradı. "Sana çık dışarı dedim." "Sana..." Win yüzünü dönünce ses kesildi.

Win onu daha önce hiç böyle görmemişti, kıpkırmızı ve huzursuzdu, gözleri hafif şaşı bakıyordu sanki. Beyaz fanilası önündeki bandajı açıkta bırakacak şekilde açılmıştı, kolları cilalı bronz gibi parlıyordu. Sinirliydi ve annesinin ihtiyatla sözünü ettiği "hayvan ruhlar" ibaresine uyuyordu.

"Kev," dedi yumuşak bir tavırla.

Win kızıl hummadan yatarken bir pazarlık yapmışlardı. Win Merripen'in verdiği bir ilacı yutmak istemezken ilk adı karşılığında yutacağını söylemişti. Kimseye söyleyeceğine söz vermiş ve sözünü tutmuştu. Merripen unuttuğunu düşünüyordu.

"Kıpırdamadan yat. Bir öfke fırtınası yaratmanın anlamı yok. Zavallı hizmetçi korkudan ölüyordu."

Merripen gözlerini sabit tutmakta zorlanarak kıza bakıyordu. "Beni zehirliyorlar," dedi. "Boğazımdan aşağı ilaç akıtıyorlar. Daha fazla istemiyorum."

Win aslında onu şımartıp bebek gibi bakmak istediği halde acımasız hemşire rolüne girdi. "Onu almazsan çok daha kötü olursun." Yatağın kenarına oturup bileğini tuttu. Kucağındaki kolu ağır ve sertti. Parmaklarını bileğine bastırırken Win'in yüzü ifadesizdi. "Sana bu şuruptan ne kadar veriyorlar?"

Merripen, "Pek çok," dedi.

Win nabzının çok düşük olduğunu fark ederek sessizce onayladı. Bileğini bırakıp elini alnına koydu. Çok sıcaktı. Ateşi mi çıkıyordu acaba? Endişesi arttı. "Sırtını göreyim." Elini alnından çekmek istedi ama Merripen kızın eline sıkıca bastırıyor, serin elini alnından çeksin istemiyordu.

"Sıcak," dedi ve gözlerini kapadı.

Win, elinin altında alev alev yanan düzgün erkek tenini hissederek onun yanında oturdu. Rutubetli bir sessizliğin içinden Merripen, "Rüyalarımdan çık," dedi. "Sen yanımdayken uyuyamam."

Win onun gür siyah saçlarını, o anda her zamanki asık

suratlı, ciddi ifadeden yoksun olan yakışıklı yüzünü okşadı. Teninin, terinin, ilaç kokan nefesinin ve balın keskin kokusunu alıyordu. Merripen her zaman tertemiz, tıraşlı gezerdi ama şimdi dağınık sakalları avcuna batıyordu. Onu kollarına alıp küçük bir çocuk gibi göğsüne bastırmak istiyordu.

"Kev... İzin ver sırtına bakayım."

Merripen kımıldadı, o uyuşturucu almış anında bile her zamankinden daha saldırgan, güçlü ve hızlıydı. Win'e her zaman abartılı bir şefkatle davranmıştı; narin bir ipek kozası gibi, her an uçup gidecek bir şey gibi. Ama o anda kızı sertçe tutup yatağa fırlattı. Hızlı hızlı nefes alarak kıza cam gibi gözlerle baktı. "Rüyalarımdan çık dedim sana."

Yüzü eski bir savaş tanrısını andırıyordu; sert ve güzel, dudakları dişlerinin beyazlığını ortaya çıkaracak kadar aralıktı.

Win şaşırmış, heyecanlanmış ve çok az da olsa korkmuştu...ama bu Merripen'di ve kız ona baktıkça korkusu yok oluyordu. Başını ona yaklaştırdı ve onu öptü.

Her zaman bunun kabalıkla, zorlamayla, ateşli bir baskıyla olacağını düşünürdü. Ama dudakları yumuşaktı, kızın dudaklarının üzerinde parlayan güneşin sıcaklığı, yaz yağmurunun tadı gibiydi. Keşfinin kargaşası içinde her şeyi unutan Win, Merripen irkilinceye kadar onun omuzlarına dokundu ve işte o zaman elinin altındaki bandajlarını fark etti.

Nefes nefese, "Kev," dedi. "Çok...çok özür dilerim... Ben..yok kıpırdama. Dinlen." Ellerini gevşekçe ona doladı, adam boynunu öpünce titredi. Hafifçe kalkan göğsüne burnunu sürttü, yanağını kızın bedeninin üst kısmına dayadı ve içini çekti.

Merripen'in ağır başının altında kızın göğsünün inip

çıktığı hareketsiz, uzun bir dakikadan sonra Win duraksayarak, "Kev?" dedi.

Yanıt kısa bir horlama olarak geldi.

Win pişmanlıkla, "İlk kez bir adamı öpüyorsun. Bu da adamı uyutuyor," dedi.

Altından çıkmaya çalışarak çarşafları açtı ve atletinin eteğini yakaladı. Çamaşır sırtının güçlü eğimine yapışıp kalmıştı. Atleti ucundan yukarı çekerek yaka ucuna tuttırdu. Bandajı tutup kaldırdı. Gazlı bez yapışkan, üstündeki bal kaygandı. Yaranın durumunu görünce gözlerini kırpıştırdı, hâlâ iltihaplıydı. Doktor kabuk bağlayacağını söylemişti ama yarada hiçbir iyileşme belirtisi yoktu.

Sırtının diğer yanında koyu renk bir işaret gören Win merakla kaşlarını çattı ve atletini iyice sıyırdı. Keşfettiği şey nefesinin kesilmesine, gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

Merripen sağlam görüntüsüne rağmen her zaman son derece mütevazı biri olmuştu. Onun kimsenin yanında banyo yapmamasıyla ya da son derece yorucu işlerden sonra bile atletini çıkarmamasıyla aile üyeleri her zaman alay etmişti.

Nedeni bu işaret olabilir miydi? Bu garip işaretin önemi neydi ve geçmişi hakkında neleri açıklıyordu?

Elleri sırtındaki işaretin üstünden giderken, "Kev," dedi. "Nasıl sırlar saklıyorsun?"

19. Bölüm

Ertesi sabah Amelia gününe, Poppy'nin getirdiği hiç hoş olmayan haberlerle başladı. Leo dün gece yatağında uyumamıştı, hiçbir yerde bulunamıyordu ve Merripen'in durumu kötüleşmişti.

Amelia yataktan kalkıp giysisine ve terliklerine ulaşmaya çalışırken, "Baş belası Leo," dedi. "Anlaşılan dün öğleden sonra içkiye başladı ve durmadı. Nerede ve ne yaptığı umurumda değil."

"Ya evden dışarı çıkınca bir ağaca falan tosladıysa... Bahçıvanlara falan soramaz mıyız?"

"Tanrım, ne rezillik." Elbiseyi başından geçirerek aceleyle düğmeleri ilikledi. "Haklı olabilirsin. Yalnız söyle, öyle baştan aşağı bir aramaya girişmesinler. Ağabeyim kendini kontrol edemiyor diye herkesi işinden etmek istemiyorum."

Poppy, "Yas tutuyor," dedi.

"Biliyorum ama bıktım onun yasından. Bunu söylemekten de nefret ediyorum."

Poppy ona sevecenlikle baktı ve uzanıp onu kucakladı. "Kendini kötü hissetme. Onun pisliklerini temizlemek

hep sana düşüyor, daha doğrusu herkese. Senin yerinde ben olsaydım ben de yorgun düşerdim."

Amelia da ona sarıldı ve içini çekerek geri çekildi. "Leo'yla daha sonra ilgileniriz," dedi. "Şimdi benim aklım Merripen'de. Bu sabah onu gördün mü?"

"Hayır ama Win görmüş, Kesinlikle ateşi var ve yara iyileşmiyor, diyor. Sanırım gecenin çoğunu onun yanında geçirdi."

Amelia sabrı tükenmiş bir halde, "Şimdi de Win yorgunluktan bayılacak herhalde," dedi.

Poppy duraksadı ve kaşlarını çattı, "Amelia bu sana söylenecek en iyi...yoksa en kötü zaman mı bilemiyorum ama aşağıda yapılması gereken bir şey var. Sanki gümüş takımların bir kısmı yok gibi."

Amelia pencereye gitti ve bulutlu gökyüzüne bakarak yalvardı. "Merhametli Tanrım, ne olur Beatrix olmasın."

Poppy, "Âmin," dedi. "Ama sanırım o."

Şaşkına dönen Amelia kederli bir şekilde düşüncelere daldı; *Yenildim. Ev gitti. Leo kayıp ya da öldü. Merripen yaralı, Win hasta. Beatrix hapse girecek ve Poppy de evde kalmış bir kız olmaya aday.* Ama ağzından başka sözler çıktı. "Önce Merripen," dedi ve Poppy'yle birlikte çabucak odadan çıktılar.

Win Merripen'in yanındaydı, öyle bitikti ki yerinde duramıyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri kan çanağı, tüm bedeni çöküktü. Win, ıslak bir bezi boynunun arkasına koyarken, "Ateşi var," dedi.

Amelia yatağın yanına gelip, "Doktora haber vereceğim," dedi. "Sen yatağına git,"

Win başını iki yana salladı. "Sonra. Şimdi bana ihtiyacı var."

Amelia, "Son ihtiyacı olan şey senin onun yüzünden hastalanman," dedi, Kardeşinin yüzündeki kaygıyı görünce sesini yumuşattı, "Lütfen git yat, Win. Sen uyurken Poppy'yle birlikte başında olacağız."

Win alınları birbirine değene kadar başını eğdi, "Tedaviye cevap vermiyor, Amelia" diye fısıldadı. "Gücü çabuk tükendi. Bu kadar çabuk ateşlenmemeliydi."

Amelia, "Onu iyileştireceğiz," dedi. Söyledikleri kendine bile doğru gelmedi. Güven veren bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Git dinlen canım."

Win isteksizce söylenilene uydu. Amelia hastanın üzerine eğildi. Merripen'in sağlıklı bronz rengi kül rengine dönüşmüştü, siyah kaşları ve kirpikleri yüzünün rengine tezat oluşturuyordu. Ağzı hafif açık uyuyordu, çatlamış dudaklarından kısa nefesler çıkıyordu. Her zaman güçlü ve dayanıklı olan Merripen'in böyle ani bir çöküş yaşaması inanılır gibi değildi.

Yanağına dokununca Amelia karşılaştığı ateşle şok oldu. "Merripen," diye mırıldandı. "Uyan canım, Poppy'yle senin yaranı temizleyeceğiz. Kıpırdamadan durman gerekiyor, tamam mı?"

Merripen yutkundu ve başıyla onayladı, gözlerini açmaya çalışıyordu.

İki kardeş şefkatle çalışmaya başladılar, çarşafları beline çektiler, atletini yukarı kaldırdılar, temiz bandajlar, bal kavanozları ve sargılarla onu rahatlatmaya çalıştılar.

Amelia hizmetçileri çağırmak için zili çaldı, Poppy eski pansumanı çıkardı. Yanan derinin nahoş kokusunu alınca burnunu buruşturdu. Kızlar kederle birbirlerine baktılar.

Mümkün olduğu kadar dikkatli ve çabuk çalışıyorlardı. Amelia işleyen yaranın iltihabını temizledi, pomat sürdü ve kapattı. Tedavi sırasında sırtı kasılsa da Merripen sessiz ve dik duruyordu. Zaman zaman fazla acı hissettiği zamanlarda bile bağırmadı. Ama iş bittiğinde titriyordu.

Poppy terleyen yüzünü kuru bir bezle sildi. "Zavallı

Merripen." Dudaklarına bir tas su yaklaştırdı. Reddetmeye kalkınca başının arkasına elini koyup zorla başını kaldırttı. "Evet, içmen gerekiyor. Senin son derece zor bir hasta olacağını tahmin etmeliydim. İç canım, yoksa şarkı söylemeye mecbur olacağım."

Merripen boyun eğince Amelia gülümsedi. "Sesin o kadar da kötü değil Poppy, babam senin bir kuş gibi şakıdığını söylerdi."

Merripen başını Poppy'nin koluna koyarak boğuk bir sesle, "O papağan demek isterdi," dedi.

Poppy, "İşte tam da bunun için bugün sana Beatrix'i gönderiyorum baksın diye. Muhtemelen seni gizli gizli baktığı hayvanlarından birinin yanına yatırır, taşlarını yerlere serer. Yeterince şansın varsa boya kavanozlarını da getirir, birlikte kâğıt bebeklere elbise yaparsınız."

Merripen sessiz bir bakışla ıstırap çekiyormuş gibi yaptı.

Amelia, "Bu korku da senin çabuk iyileşmene neden olmazsa hiçbir şey olamaz," dedi.

***

İki gün sonra Merripen'in durumu iyice kötüleşti. Doktor çaresiz bir şekilde, aynı tedaviyi sürdürmekten başka bir şey yapamıyordu. Yaranın kötüye gittiğini o da itiraf etmişti. İçinden beyaz iltihap çıkıyordu ve çevresi morarmıştı. Sonunda Merripen'in tüm vücudunu etkileyecek kaçınılmaz bir yola girmiş gibi görünüyordu.

Merripen şaşırtıcı biçimde hızlı kilo veriyordu, bir insanın bu kadar hızlı zayıflayabileceği düşünülemezdi ama doktor yanma durumlarında bunun mümkün olduğunu söylemişti. Yaraları iyileştirme çabası içinde insanların kendini yiyip bitirdiklerinden bahsetmişti. Amelia'yı en

çok üzen Merripen'in kayıtsızlığıydı, Win bile bunu delmeyi başaramamıştı. Win uyumakta olan Merripen'in elini tutarak, "Çaresizliğe dayanamıyor," dedi.

Amelia, "Çaresizliği kimse sevmez," dedi.

"Mesele sevmek ya da sevmemek değil. Merripen tek kelimeyle katlanamıyor. Ve geri çekiliyor." Win adamın fazla çalışmaktan hırpalanmış, güçlü, bronz parmaklarını okşadı.

Kardeşinin bakışlarındaki şefkatli çekimi gören Amelia beklenen soruyu sormaktan kendini alamadı. "Onu seviyor musun Win?"

Ve bir sfenks kadar anlaşılmaz kardeşi esrarengiz mavi gözlerini ona çevirdi. "Aa! Elbette, Merripen'i hepimiz seviyoruz, öyle değil mi?"

Bu asla bir yanıt değildi ama Amelia meseleyi kurcalamaya hakkı olmadığını düşündü.

***

Gittikçe onu üzen bir diğer şey de Leo'nun bulunmayışıydı. Ahırdan bir at almış ama eşyalarını almamıştı. At sırtında Londra'ya kadar bir yolculuk yapmış olabilir miydi? Leo'nun yolculuktan hoşlanmadığını bildiği için buna ihtimal vermedi.

Nerede kaldığı esrarını korusa da muhtemelen Hampshire'daydı. Köy tavernasında da, Ramsay Evi'nde de yoktu. Westcliff malikânesinde de değildi.

Bir öğleden sonra koyu renk elbiseler içinde Christopher Frost ziyarete geldi. Amelia onu gördüğüne sevinmişti. Yakışıklıydı, pahalı losyonlar sürünmüştü, elinde moda olan dantel parşömene sarılmış bir buket çiçek vardı.

Amelia onu alt salonda karşıladı. Merripen'in hastalığı ve Leo'nun kayboluşunun üzüntüsüyle Christopher'a

olan tüm kızgınlığı yok olmuştu. Geçmiş yaralar arkada kalmıştı ve o anda onu anlayan bir arkadaşa ihtiyacı vardı.

İki elini ellerinin içine alan Christopher onunla alçak bir kanepeye oturdu. Büyük bir ilgiyle, "Amelia," diye mırıldandı. "Ruh halini çok iyi anlıyorum. Sakın bana Merripen'in durumunun kötüye gittiğini söyleme."

Ellerini tutmayı sürdürdüğü için şükrederek, "Çok daha kötü," dedi. "Doktor bir başka çare olmadığını, yerli halkın yaptığı bir takım tedavilerin de Merripen'e daha fazla acı vermekten başka bir işe yaramayacağını söylüyor. Onu kaybetmekten korkuyorum."

Başparmakları yavaş yavaş kızın parmaklarını okşuyordu. "Çok üzüldüm. Onun aileniz için ne anlama geldiğini biliyorum. Londra'dan bir doktor getirteyim mi?"

"Çok geç olduğunu düşünüyorum."

Gözlerine dolan yaşları büyük bir gayretle geri itti. "Bir yardımım dokunabilirse söylemen yeter."

"Bir şey var..." Ona Leo'nun kayboluşunu anlattı ve Hampshire'da olduğundan emin olduğunu söyledi. "Birinin onu bulması lazım," dedi. "Kendim arayabilirim ama burada bana ihtiyaç var. Ve onun da öyle yerlere gitmeye meyli var ki..."

Christopher alaylı bir sesle, "Saygın kişilerin gitmeyi düşünmediği," diye cümleyi tamamladı. "Kardeşini çok iyi tanıyan biri olarak şunu söyleyebilirim ki, bırak o olduğu yerde kalsın. Uyanana kadar, zihni sislerden temizlenene kadar."

"Ama yaralı olabilir ya da tehlikede..." Amelia adamın ifadesinden en son yapmak istediği şeyin günah keçisi ağabeyini aramak olduğunu anlayabiliyordu. "Köylülere, kasabalılara onu görüp görmediklerini sorarsan minnettar olurum."

"Soracağım, söz veriyorum." Şaşırtıcı bir şekilde uzanıp

kıza sarıldı. Amelia gerildi ama bedenini kendine doğru çekmesine izin verdi. "Zavallı, tatlı kız," dedi. "Sırtında ne kadar çok yük var."

Bir dönem Amelia böyle bir sahnenin ne çok hasretini çekmişti. Christopher'ın kollarında olmak, onun tarafından rahatlatılmak. Bir zamanlar Amelia için bu cennette olmak demekti.

Ama artık öyle hissetmiyordu.

"Christopher," diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama dudakları dudaklarını buldu ve adam onu öperken Amelia donup kaldı. Bu da...bu da farklıydı. Amelia bir an durup bir zamanlar ne hissettiğini, onunla ne kadar mutlu olduğunu hatırladı. Ne kadar da uzun zaman geçmiş gibiydi, kızıl hummadan önceki günlerdi, Amelia masum ve umut doluydu, gelecek pek çok şey vaat ediyordu.

Başını diğer tarafa çevirdi, "Hayır Christopher..."

Dudaklarıyla kızın saçlarına dokundu, "Bunun için uygun zaman değil, özür dilerim."

"Ağabeyim ve Merripen'e o kadar üzülüyorum ki başka hiçbir şey düşünecek halde değilim."

"Biliyorum tatlım." Elleriyle kızın başını kendine çevirdi. "Sana ve ailene yardım edeceğim. Senin güvende olmandan ve mutluluğundan başka bir isteğim yok. Ve senin de benim korumama ihtiyacın var. Aile durumun bu kadar karışıkken seni istismar etmek çok kolay,"

"Kimse beni istismar etmiyor."

"Çingeneden ne haber?"

"Bay Rohan'dan mı bahsediyorsun?"

Christopher başıyla onayladı. "Londra'ya giderken rastladım ona. Senden öyle bir söz etti ki... Şu kadarını söyleyeyim, kesinlikle bir beyefendi değil. Senin namına çok rahatsız oldum."

"Ne dedi?"

"Evleneceğinizi bile söyleyebilecek kadar ileri gitti." Öfkeli bir gülüşle, "Sanki sen kendini bu kadar alçaltabilirmişsin gibi. Hiçbir ahlak anlayışı olmayan, eğitimsiz biri."

Amelia bir öfke nöbetinin geldiğini hissetti. Bir zamanlar umutsuzca sevdiği adamın yüzüne baktı. Christopher genç bir kadının evlenmek için istediği her şeye sahipti. Kısa süre önce onu Cam Rohan'la kıyaslayıp fevkalade üstün bulabilirdi. Ama artık o bir zamanların Amelia'sı değildi. Ve Christopher da parlayan üniformalar içindeki şövalye değildi.

"Ben kendimi alçalmış olarak düşünmüyorum," dedi. "Bay Rohan bir beyefendidir ve dostları arasında çok takdir görür."

"Sosyal ortamlarda onu eğlenceli buluyorlar ama asla kendilerine eşit görmüyorlar. Ve o asla bir beyefendi olamaz canım, herkes bunu anlamış bulunuyor, hatta kendisi de kabul ediyor."

"Benim tarafımdan ne anlaşılmış ne kabul edilmiş bulunuyor. Beyefendi olmak için kurallara uymak yetmez."

Christopher onun öfkeli yüzüne dikkatle baktı. "Tamam," dedi. "Seni kızdırıyorsa onun hakkında konuşmayacağız. Yalnız şunu unutma ki, çingeneler çekicilikleri ve hırsızlıklarıyla ünlüdürler. Baş prensipleri sorumluluklara, sonuçlara aldırmadan kendi keyiflerinin peşinden gitmektir. Ona olan inancın yanlış, Amelia. Umarım onu aile işlerine, yasal birtakım işlemlere karıştırmamışındır."

Amelia, "İlgine teşekkür ederim," dedi, bir an evvel gidip ağabeyini bulmaya çalışsın istiyordu. "Ama aile işlerimizle Lord Ramsay ve ben ilgileneceğiz."

"O halde Rohan Londra'dan dönmüyor demek? Seninle ilişkisi kalmadı?"

"Dönecek," dedi. "Ramsay Evi'nde yapılabilecekleri gösterecek inşaatçılar getirecek."

"Ya!" Bu tek hecelik seste bile öyle bir ukalalık vardı ki, Amelia dişlerini sıktı. Christopher başını salladı ve uzun bir sessizlikten sonra,"Ve anlaşılan bu meselede bir tek onun danışmanlığı geçerli senin için. Ve benim çok deneyimli, onun hiç deneyimsiz olduğu konuda bir iki tavsiyede bulunmama izin var mı acaba?" dedi.

"Elbette tavsiyelerini memnuniyetle dinlerim."

"O zaman Ramsay Evi'ne gidip bir iki değerlendirme yapmamda bir sakınca yoktur sanırım."

"İstiyorsan. Çok naziksin... Gene de oraya zamanının önemli bir kısmını harcamasan iyi olur."

"Senin hizmetinde geçirilmiş zaman iyi geçirilmiş demektir." Öne eğilip kız kendini geriye çekme fırsatı bulamadan dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

"Christopher, ağabeyimle evle olduğumdan daha ilgiliyim."

"Elbette..." dedi onu rahatlatmaya çalışarak. "Herhangi bir haber alırsam hemen sana ileteceğim."

"Teşekkür ederim."

Christopher gidince Amelia onun Leo'yu aramaya hiç de gönüllü olmadığını hissetti. Ağır, soğuk bir dalga halinde içini üzüntü kapladı.

***

Ertesi sabah Amelia bacakları titreyerek, kalbi çarparak uyandı. Bir kâbus görmüştü. Rüyasında Leo'yu yüzükoyun gölde buluyordu, ona doğru yüzüyor, kıyıya çekmeye çalıştıkça Leo dibe batıyordu. Onu suyun yüzünde tutamıyordu ve Leo karanlık sulara battıkça Amelia da onunla beraber dibe çekiliyordu. Göremiyor, nefes alamıyordu...

Titreyerek yataktan kalktı, sabahlığına ve terliklerine yöneldi. Daha çok erkendi, ev sessiz ve karanlıktı. Kapı-

ya gitti, eli kapının kulpunda kalakaldı. Korku, damarlarının içine kadar giriyordu. Odadan çıkmak istemiyordu, Merripen'in gece odasında ölmüş, Leo'nun bir trajediyle karşılaşmış olabileceğini ve hepsinden beteri...en kötüsü olursa...kendisinin bunu karşılayacak gücü olmadığını düşünüyordu.

Kardeşlerini düşününce kulpu çevirme cesaretini buldu. Onlar için azimle yürümek zorundaydı. Yapılması gereken her şeyi yapacaktı.

Koridorda hızlı hızlı ilerleyerek Merripen'in odasının yarı aralık kapısından girdi ve yatağa gitti. Şafağın ilk ışıkları odayı daha tam olarak aydınlatıyor olmasa da yatakta iki kişi olduğunu gördü. Merripen kendi tarafında, önceleri güçlü olan vücut hatları çökük ve dağınık bir halde yatıyordu. Yanında da Win'in ince bedeni uzanıyordu.

Win tamamen giyinikti, ayakları günlük elbisesinin etekleri altında gizlenmişti. Bu kadar narin bir yaratığın koca bir bedeni koruması olanaksız görünse de bedeni ona siper olur gibi bir kavis çizmişti.

Amelia onlara hayretle baktı, gördüğü tablo sözle anlatılabilecek her şeyden daha fazlasını anlatıyordu. Yatış şekilleri, uykuda bile içinde yaşadıkları hasret ve yasakları ifade ediyordu.

Kardeşinin gözlerinin açık olduğunu hissetti, alacakaranlıkta parlıyordu. Win ses çıkarmadı, kıpırdamadı, yüzü sanki Merripen'le geçen bir saniyeyi bile feda etmek istemiyormuş gibi donuktu.

Kardeşiyle aynı duygularla sarsılmış durumda olan Amelia bakışlarını Win'den ayırdı. Yatağın yanından uzaklaştı ve odadan çıktı.

Koridorda Poppy'yle burun buruna geldi, Poppy'nin üzerinde hayalet gibi bembeyaz bir sabahlık vardı.

Poppy, "Nasıl?" diye sordu.

Boğazı kurudu, konuşmak kolay değildi. "İyi değil. Uyuyor. Haydi, mutfağa gidip çay suyu koyalım."

Merdivenlere doğru yürüdüler.

"Amelia, bütün gece rüyamda Leo'yu gördüm. Korkunç rüyalar."

"Ben de öyle."

"Kendine bir şey...bir zarar vermiş olabilir mi?"

"Dilerim vermemiştir. Tüm kalbimle dilerim. Ama mümkün."

"Evet," diye fısıldadı Poppy. "Ben de öyle düşünüyorum." içini çekti. "Zavallı Beatrix."

"Niye böyle söylüyorsun?"

"Bu kadar insanı kaybetmek için daha çok genç. Annem ve babam. Şimdi Merripen ve Leo."

"Merripen ve Leo'yu yitirmedik henüz."

"Bu noktada birini bile kurtarabilirsek mucize olur."

Amelia onun elini elinin içine aldı, "Sen sabahları hep çok neşeli olursun Poppy," dedi. Umutsuzluğu kendi yüreğinden de söküp atmak için, "Pes etme Poppy. Umudumuzu sonuna kadar koruyacağız," diye ekledi.

Merdivenin altına ulaştılar. Poppy, "Amelia," dedi. "Hiç kendini yere atıp katıla katıla ağlamak istemiyor musun?"

Evet, diye düşündü Amelia. *Doğruyu söylemek gerekirse hem de o anda*. Ama gözyaşları akıtmak gibi bir lükse sahip değildi. "Elbette hayır. Ağlamak hiçbir şeyi çözmez."

"Birinin omzuna yaslanmak istemiyor musun?"

"Başkasının omzuna ihtiyacım yok. İki mükemmel omzum var."

"Saçma bu. Kendi omzuna yaslanamazsın."

"Poppy, güne tartışmayla başlamak istiyorsan..." Dışarıda bir takım gürültüler duyunca sustu. Parke taşlarda ilerleyen araba gürültüsü ve at sesleri. "Aman Tanrım, kim gelir bu saatte?"

Poppy, "Doktor," diye tahmin yürüttü.

"Hayır, henüz çağırmadım."

"Belki Lord Westcliff dönmüştür."

"Bunun için bir sebep yok. Neden bu kadar erken dönsün?"

Kapıya vuruldu, ses gürültüyle giriş salonunda çınlamıştı.

Kızlar huzursuzca birbirlerine baktılar. Amelia, "Cevap veremeyiz, gecelikleyiz," dedi.

Salona bir hizmetçi girip bir kucak odun bıraktı ve ellerini önlüğüne silip kapıyı açmaya gitti. Masif kapının kilidini, arkasından ardına kadar masif kanatları açtı ve bir reverans yaptı.

Amelia, Poppy'yi merdivenlere yönelterek, "Gel," dedi ama omzunun arkasından kim gelmiş diye bakınca gelen kişinin uzun bedeni içinde kıvılcımlar oluşturdu. Ayağı ilk basamakta durdu ve adamın amber rengi gözleri onun tarafına bakana kadar öylece kaldı.

Cam.

Darmadağınık, perişan görünüyordu, hapisten kaçmıştı sanki. Kıza dikkatle bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Anlaşılan senden uzak kalamıyorum," dedi.

Amelia düşünmeden, adeta sendeleyerek büyük bir telaşla ona koştu, "Cam..."

Cam gülümseyerek onu yakaladı. Dışarının havasını getirmişti; nemli toprak, rutubet, yaprak kokuyordu. Ceketinin taşıdığı sis, kızın sabahlığının katlarından içeri girdi. Kızın sarsılmış durumunu hisseden Cam bir şeyler mırıldanarak ceketini açtı ve kızı sert, sıcak bedeninin sığınağına çekti. Amelia titremesini engelleyemiyordu. Salondan gelip geçen hizmetçilerin ve yanı başındaki kardeşinin varlığından haberdar değil gibiydi. Bir rezalete neden oluyordu ama toparlanıp kendine hâkim olamıyordu.

"Bütün geceyi yolda geçirmiş olmalısın."

Amelia adamın dudaklarını dağınık saçlarında hissetti.

"Bazı işleri yarım bıraktım ama bana ihtiyacın varmış gibi bir his duydum, söyle bana ne oldu sevgilim?"

Amelia yanıtlamak için ağzını açtı ama ağzından kederli bir ses çıktı. Utandığını fark ederek kontrolünü kaybetti. Başını salladı ve hıçkırmaya başladı, hıçkırıkları kontrol etmeye çalıştıkça arkası geliyordu.

Cam onu sıkıca göğsüne bastırmıştı. Bu gözyaşı fırtınası onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Amelia'nın bir elini alıp kız onun güçlü, düzenli vuruşlarını duyana kadar yüreğine bastırdı. Ellerinin altında kayıp giden bir dünyada Cam somut ve gerçekti. "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Ben buradayım."

Kendini kontrol edememesi Amelia'yı korkutmuştu, tek başına ayakta durmak istedi ama Cam onu daha sıkı sardı. "Hayır, böyle kal. Seni yakaladım bir kere." Titreyen bedenini sarıp sarmaladı. Poppy'nin şaşkın bir şekilde geride kaldığını görünce Cam ona güven verici bir tebessümle baktı. "Üzülme küçük kardeş," dedi.

Poppy, "Amelia hiç ağlamaz," dedi.

"O iyi." Onu rahatlatmak için sırtını okşuyordu. "Tek ihtiyacı..."

Durunca Poppy, "Yaslanacak bir omuz," dedi.

"Evet." Amelia'yı merdivenlere doğru çekti ve Poppy'ye yanlarına oturmasını işaret etti.

Cam, Amelia'yı kucağına oturtarak cebinde bulduğu bir mendille kızın gözlerini ve burnunu sildi. Karmakarışık sözlerinden hiçbir mantıklı sonuç çıkmayınca Cam onu nazikçe susturdu ve kız, yüzünü onun sıcak geniş bedenine gizleyerek hıçkırmaya devam etti. Rahatlayınca Cam'in onu bir bebek gibi sallamasına izin verdi. Amelia kollarında sakinleşmiş bir şekilde hıçkırmayı sürdürürken

Cam Poppy'ye birkaç soru sordu ve o da ona Merripen'in hastalığını, Leo'nun kayboluşunu hatta kayıp gümüş takımları bile anlattı.

Sonunda kontrolünü kazanan Amelia tıkanan boğazını temizledi. Başını Cam'in göğsünden kaldırdı.

Cam mendili burnuna doğru tutarak, "Daha iyi misin?" dedi.

Amelia başıyla onayladı ve uslu bir çocuk gibi burnunu uzatılan mendile sildi.

"Üzgünüm," dedi çatlak bir sesle. "Kendimi bu kadar kaybetmemeliydim. Tamam, bitti." Cam sanki onun içini görüyordu. "Özür dilemene gerek yok. Hatta kendini frenlemene de gerek yok."

Amelia anladı ki ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, ne kadar uzun zaman ağlamak isterse istesin, Cam kabul edecekti. Ve onu rahatlatacaktı. Bu düşünce tekrar gözlerinin nemlenmesine neden oldu. Eli adamın güneş yanığı bronz tenini gösteren gömleğinin açık yakasına gitti. Elleri keten cebin etrafında gezinirken, "Leo ölmüş olabilir mi?" diye fısıldadı.

Cam ona olmayacak umutlar vermedi, boş vaatlerde bulunmadı, sadece ıslak yanağını parmaklarının arkasıyla okşayarak, "Her ne olmuşsa birlikte halledeceğiz," dedi.

"Cam...benim için bir şey yapar mısın?"

"Her şeyi."

"Kızıl humma olduklarında Merripen'in Win ve Leo'ya verdiği ilacı bulur musun?"

Cam geri çekilip kıza baktı, "Güzelavratotu? Ama bu ona iyi gelmez sevgilim."

"Ama ateşi var."

"Ama iltihaplı bir yara söz konusu. İltihabın kaynağını bulmak lazım." Eli boynunun arkasına gitti ve sertleşmiş kasları ovdu. Yerde uzak bir noktaya bakıyor, bir meseleyi

yeniden ele alıyormuş gibi düşünüyordu. Gür kirpikleri ela gözlerini gölgeliyordu. "Gelin gidip ona bir bakalım," dedi.

Poppy yerinden zıplayarak, "Onun için bir şey yapabilecek misin?" diye sordu.

"Umarım," dedi. Amelia'yı dikkatlice kucağından indirip ayağa kaldırdı ve yukarı çıktılar. Eli Amelia'nın sırtındaydı; kızın tam ihtiyacı olan bir destek.

Merripen'in odasına yaklaşınca Amelia Win'in hâlâ içerde olabileceğini düşünerek, "Bekleyin," dedi. "Ben önden gireyim".

Cam kapıda bekledi.

Dikkatlice içeri giren Amelia, Merripen'in yatakta yalnız olduğunu gördü. Kapıyı açıp Cam ve Poppy'yi içeri aldı.

Yabancıların içeri girdiğini hisseden Merripen yan döndü ve kısık gözlerle baktı. Cam'i görünce yüzünü ekşitti.

"Kahrolası, dışarı çık!" diye bağırdı.

Cam hoş bir tebessümle, "Doktora da böyle bağırdıysan, seni iyileştirmek için çırpındığını hiç sanmıyorum," dedi.

"Benden uzak dur."

"Doğrusunu istersen senin çürümüş enkazından daha çok görmek istediğim şeyler uzun bir liste tutar. Ama ailenin hatırına buna gönüllü olarak katlanıyorum. Arkanı dön."

Merripen göğsünü yatağa yerleştirirken Roman dilinde küfre benzeyen bir şeyler söylüyordu.

Cam, "Sen de dön," dedi sakin bir sesle. Gömleği yukarı kaldırdı ve bandajı söküp çıkardı. İçin için işleyen yarayı ifadesiz bir yüzle inceledi. Amelia'ya, "Ne kadar zamanda bir temizliyorsunuz?" diye sordu.

"Günde iki kez."

"Günde dörde çıkaracağız ve lapa koyacağız."

Yatağın başından ayrılarak Amelia'ya kendisiyle kapıya gelmesi için işaret etti. Kulağına eğilerek, "Birkaç şey getirmek için gidiyorum. Ben yokken uyuması için ona bir şeyler verin. Başka türlü bunu kaldıramaz."

"Neyi kaldıramaz? Lapanın içine ne koyacaksın?"

"Birçok şey. *Apis mellifica* da olacak içinde."

"Nedir o?'

"Arı zehri. Ezilmiş arılardan alınan bir öz. Bu işlemi alkol ve suda yapacağız."

Amelia şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. "Peki ama nereden..." Sustu ve Cam'e dehşetle bakmaya başladı. "Ramsay Evi'ndeki kovana gidiyorsun. Peki arıları nasıl toplayacaksın?"

Dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle, "Dikkatle," dedi.

Zoraki bir sesle sordu, "S-sana yardım etmemi ister misin?"

Onun arılardan ne kadar korktuğunu bilen Cam, genç kızın başını elleri arasına aldı ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

"Arılarla ilgili bir yardım istemem sevgilim. Burada kal, Merripen'i morfinli şurupla uyut, bol miktarda ver."

"İstemiyor. O şuruptan nefret ediyor. Ayık olmak isteyecektir."

"İnan bana ona lapayı uygularken hiçbirimiz ayık olmasını istemeyiz. Özellikle Merripen'in kendisi. Romanlar bu tedaviye *beyaz şimşek* derler. Ayıkken dayanılabilinecek bir şey değildir. Onun kendinden geçmesi için elinden geleni yap *monisha*. Ben hemen geleceğim."

"Beyaz şimşek işe yarayacak mı diyorsun?"

Cam yatakta acıyla yatan adama baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama onu yapmazsak fazla vakti olmayacak."

***

Cam gidince Amelia kardeşleriyle özel olarak görüştü. Merripen'e morfini almaya Win'in razı edebileceğine karar verildi. Ne kadar ısrar etseler de gönüllü olarak almayacağını bilen Win, gerekirse onu kandırabileceklerini söyledi.

"Gerekirse yalan söylerim," dedi. "Bana güveniyor. Ne söylesem inanır." Diğer üçü şaşkın bir sessizliğe büründü. Bildikleri kadarıyla Win çocukken bile hayatında hiç yalan söylememişti.

Durumu saygıyla karşılayan Beatrix, "Yapabileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Hayatını kurtarmak için evet." Win'in kaşları arasında hassas bir çizgi belirdi ve yanaklarına bir pembelik yayıldı. "Sanırım böyle bir amaçla işlenen günah affedilir."

Amelia, "Aynı fikirdeyim," dedi.

Win, "Nane çayını seviyor, büyük bir fincan bol şekerli yaparsak belki ilacın tadını saklayabiliriz."

Hiçbir çay bu kadar özenle hazırlanmamış olabilirdi. Hathaway kardeşler demliğin üzerine cadılar gibi üşüşmüşlerdi. En sonunda karışım bol şekerli olarak hazırlanıp porselen bir çaydanlığa kondu ve yanında fincanı ve tabağıyla hazırlanıp tepsiye kondu.

Win tepsiyi Merripen'in odasına götürdü. Amelia kapıyı açarak ona yardımcı oldu.

Amelia, "Seninle geleyim mi?" diye sordu.

Win başını iki yana salladı. "Hayır ben hallederim. Lütfen kapıyı kapat. Bizi kimse rahatsız etmesin."

Win'in ayak sesleri üzerine Merripen gözlerini açtı. Cerahatli yaranın acısı kaçınılmazdı. Toksinin kanına işlediğinin, kılcal damarlara doğru yol aldığının farkındaydı. Bazen öyle şaşırtıcı bir mutluluk hali yaratıyordu ki, ruhu adeta bedeninden çıkıyor, sonra gene odaya dönüyordu.

Win gelince de, onun ellerini üzerinde, nefesini yüzünde hissetmek için adeta mutlulukla acılara geri dönüyordu.

Win gözünün önünde bir serap gibi pırıltılar içindeydi. Teni serin ve aydınlık, ama bedeni sıcak ve mikropluydu sanki.

"Sana bir şey getirdim."

"Getirme, istemiyorum…"

Yatağın üzerine, yanına oturarak, "Evet," dedi. "İyileşmen için gerekli… Haydi, biraz kımılda, ben de kolumu sana dolayayım." Kadın koluna yaslanmanın verdiği hoş duygularla Merripen Win'e yer açtı. Yarı kapalı göz kapaklarının altında karanlık ve ışık yer değiştiriyor, uyumamak için zorlanıyordu.

Merripen tekrar gözlerini açınca başı Win'in göğüslerinin üzerindeydi. Kız bir eliyle ona sarılmış diğeriyle dudaklarına bir fincan uzatıyordu.

İnce bir porselen dişlerine değiyordu. Acı bir tat dudaklarını yakınca irkildi. "Hayır!"

"Evet… İç haydi…" Fincan yeniden yaklaştı. Kızın fısıltısı Merripen'in kulağına dokundu. "Benim hatrım için."

Çok hastaydı ve geri çevirecek gücü yoktu, kızı mutlu etmek için biraz içti. Keskin ekşi tadı irkilmesine neden oldu. "Nedir bu?"

"Nane çayı." Win melek mavi gözlerini hiç kırpmadan adamın gözlerine bakıyordu.

"Bunun hepsini içmelisin, sonra belki bir fincan daha. Sana iyi gelecek."

Win'in yalan söylediğini hemen anlamıştı. Hiçbir şey ona daha iyi gelemezdi. Ve sıvının içindeki morfin tadını hiçbir şey gizleyemezdi. Ve Merripen kızın bunu maksatlı olarak yaptığını özellikle yüksek dozda morfin verdiğini anlamıştı. Yorgun zihni ihtimalleri değerlendirdi. Önündeki günler acıya dayanması daha da zorlaşacağı için bu

acıyı önlemek istiyordu Win. Morfinle onu öldürmek kendisine yapacağı son iyilik olacaktı belki de.

Onun kollarında ölmek, yaralı ruhunu karanlığa teslim ederken ona sarılmış olmak… Son hissettiği, gördüğü, duyduğu şey Win olacaktı. Gözyaşları varsa onları minnetle akıtabilirdi.

Her yudumu içine akıtarak yavaşça içti. İkinci fincanın bir kısmını içebildi, boğazı artık kabul etmiyordu. Başını onun göğsünden diğer tarafa çevirdi ve titredi.

Başı dönüyordu, çevresi kayan yıldızlarla doluydu.

Win fincanı kenara koydu, saçlarını okşadı ve nemli yanağını onun alnına dayadı.

Ve ikisi de bekledi.

Kör edici karanlığın içine düştüğünde Merripen, "Bana şarkı söyle," dedi.

Win bir ninni mırıldanırken onun saçlarını okşuyordu. Sesinin titreşimini yakalamak için Merripen'in eli kızın boynuna gitti ve kendini kaybettiği anda ışıklar söndü.

***

Amelia yere çömelip kapının yanına oturdu. Elleri boş bir sepetin içindeydi. Win'in yumuşak mırıldanmalarını, Merripen'in birkaç çatlak sesle söylediği kelimeyi duymuştu ve sonra uzun bir sessizlik. Sonra Win'in güzel sesi, tonlama o kadar doğru, dokunaklıydı ki… Amelia müthiş bir rahatlık hissetmişti. Sonunda meleksi ses durdu.

Bir saat kadar geçti, sinirleri artık son raddeye gelmiş olan Amelia kalktı, gerinerek oturmaktan ağrıyan kemiklerini rahatlattı. Sonra büyük bir dikkatle kapıyı açtı.

Win yataktan kalkıyor, yüzükoyun yatan Merripen'in üzerini örtüyordu.

Amelia yaklaşarak, "İçti mi?" diye sordu.

Win yorgun ve gergin görünüyordu. "Büyük bir kısmını."

"Yalan söylemek zorunda kaldın mı?"

Duraksayarak başıyla onayladı. "Yaptığım en kolay şeydi. Görüyor musun? Ben de bir aziz değilmişim en nihayetinde."

"Evet, öylesin." Amelia onu sıkıca kucakladı. "Öylesin."

***

Cam, iki kavanoz canlı arıyla mutfağa girince Lord Westcliff'in en iyi eğitilmiş uşakları bile söylenme belirtileri gösterdi. Bulaşıkhane hizmetçileri titreyerek hizmetçi salonuna koştular, kâhya, Kont ve Kontes'e öfkeli bir mektup yazmak üzere odasına çekildi ve vekilharç baş sağdıca bu tür konuklara hizmet verecekse istifa etmeyi düşündüğünü söyledi.

Evde mutfağa girme cesaretini gösteren tek kişi olarak Beatrix Cam'le kaldı, kaynatmaya, süzmeye ve karıştırmaya yardım etti. Hatta sonradan, müthiş bir iğrenme hissi içinde olan ablalarına arıları ezmenin çok zevkli olduğunu söyledi.

En sonunda Cam büyücü mayasına dönen şeyi Merripen'in odasına getirdi. Amelia orada onu bekliyordu, temiz bıçaklar, makaslar, cımbızlar, kaynamış su ve biraz da beyaz bandaj hazırlanmıştı.

Beatrix ve Poppy'nin odaya girmesi yasaktı. Üzülmemeleri için bu önlem alınmıştı. Win sıkıca kapıyı arkalarından kapadı. Amelia'dan bir önlük aldı, ince beline bağladı ve yatağın yanına gitti. Elini boğazına yaklaştırarak, "Nabzı çok yavaş," dedi. "Morfinden olmalı."

Cam, "Arı zehri kalp atışlarını artırır" dedi. "İnan bana bir iki dakika sonra çok hızlanacak."

Amelia, "Bandajı çıkarayım mı?" diye sordu.

"Evet. Gömleği de." Lavaboya gidip ellerini sabunladı.

Amelia ve Win Merripen'in bitkin bedeninden gömleği çıkardılar. Sırtı gene kaslıydı ama çok kilo kaybetmişti. Kaburgalarının iki yanında çıkıntılar oluşmuştu. Win gömleği kaldırırken Amelia bandajın ucundan tutup kaldırmaya başladı. Merripen'in diğer omzunda garip bir işaret görünce durdu. Üzerine eğilerek siyah mürekkep desene baktı. Bir ürperti hissetti.

"Bir dövme," diyebildi...

Win yatağa doğru gelerek, "Evet birkaç gün önce ben de gördüm," dedi. "Şimdiye kadar hiç bahsetmemiş olması tuhaf. Küçükken pooka çizip onlar hakkında hikâyeler uydururdu. Bir önemi var mıdır..."

"Ne dedin sen?" Rohan'ın sesi sakindi ama yansıması öyle kuvvetli oldu ki, bağırıyor da olabilirdi.

Rohan üç adımda yatağa ulaşırken Win, "Merripen'in sırtında bir pooka dövmesi var," dedi. Cam'ın yüzüne sorar gibi baktı. "Onu şimdiye kadar hiç görmemiştik. Değişik bir desen, öyle bir şeye hiç rastlamadım." Cam kolunu Merripen'in omzuna uzatınca sustu.

Sarıgözlü, siyah kanatlı atlar aynı görünüyordu.

Amelia şaşkın bakışlarla baktı. "Ne anlama geliyor?"

Cam gözlerini Merripen'in dövmesinden alamıyordu. "Bilmiyorum."

"Daha önce böyle birini?"

"Hayır" dedi Cam geri çekilerek. "Ulu Tanrım." Yavaşça yatağın ayakucuna geçti. Merripen'in hareketsiz bedenine şimdiye kadar hiç görmediği egzotik bir yaratıkmış gibi bakıyordu. Aletlerin bulunduğu tepsiden bir makas aldı.

Win, içgüdüsel olarak uyuyan adamın yatağına yaklaştı.

Onun koruma içgüdüsünü hisseden Cam, "Bir şey yok küçük kardeş, sadece ölü deriyi keseceğim," dedi.

Yaranın üzerine eğilip dikkatle çalıştı. Bir dakika kadar yaranın temizlenmesini seyrettikten sonra Win, dizleri artık onu taşıyamıyormuş gibi gidip bir iskemleye oturdu.

Amelia midesi bulanarak Cam'in yanında durdu. Diğer taraftan Cam iltihaplı bir yarayı temizlemekten çok, ince işçilikli bir saat mekanizmasını tamir eder gibiydi. Direktifi üzerine Amelia pelteli sıvıyı getirdi, buruk ama şaşılacak kadar tatlı bir kokusu vardı.

Cam, "Dikkat et gözüne gelmesin," dedi. Yarayı tuzlu solüsyonla yıkıyordu.

"Meyve gibi kokuyor."

"Zehir o işte." Bir bez koparıp kâseye soktu. Yavaş yavaş çıkararak yaranın üzerine koydu. Uykunun derinliklerinde bile Merripen irkilerek tepki verdi ve inledi.

"Geçti *chal*." Cam elini Merripen'in sırtına koyarak düz durmasını sağladı. Düz durduğuna emin olunca lapayı sıkıca yerine yerleştirip sardı. "Yarayı temizledikten sonra bu lapayı hep koyacağız," dedi. "Kâsenin içindekini atmayın. Arılar için bir daha oraya gitmeyeyim."

"İşe yarayıp yaramadığını nasıl anlayacağız?"

"Yavaş yavaş ateşin düşmesi gerekiyor. Ve bu arada yarın kabuk bağlamaya başlayacaktır."

Merripen'in boynuna dokundu, Win'e, "Nabzı daha hızlı atıyor şimdi," dedi.

Win kaygıyla, "Acı duyuyor mu?" diye sordu.

"Çabuk geçer," derken ona gülümsedi ve Latince, "*Pro medicina est dolor, dolorem qui necat*," dedi.

Win tercüme etti. "Acıyı geçiren acı ilaç gibidir."

Amelia, "Bunu ancak bir Roman anlar," deyince Cam gülümsedi.

Amelia'yı omuzlarından tuttu. "Şimdi görevlisin tarlakuşu" dedi. "Kısa bir süre için gidiyorum."

Amelia düş kırıklığı içinde, "Hemen mi?" dedi. "Ama... Nereye gidiyorsun?"

Cam'in ifadesi değişti, "Ağabeyini bulmaya."

Amelia ona minnet ve endişeyle baktı. "Belki önce dinlenmelisin. Bütün gece yoldaydın. Onu bulmak uzun sürebilir."

Gözlerinde ince bir alayla, "Uzun sürmeyecek," dedi. "Ağabeyin izlerini saklayabilecek biri değil."

20. Bölüm

Leo'yu aramaya başladıktan altı saat kadar sonra Cam zengin bir çiftlik evinin kapısını çaldı. Bir parça taverna dedikodusu onu, Ramsay'i biriyle gören birine yönlendirdi. Leo ve arkadaşları bir başka yere gittiklerinde de planlarını duyanlar olmuştu ve en sonunda izler Cam'i buraya getirmişti.

Büyük Tudor Evi. Kapının üzerinde 1620 tarihi vardı, Stony Cross Manor'dan on kilometre uzaktaydı. Cam'ın edindiği bilgiye göre önceleri ev soylu bir Hampshire ailesine ait iken ihtiyaçtan dolayı zengin bir tüccara satılmıştı. Şimdi macera düşkünü oğulları ve onların oyun arkadaşları için bir kaçış mekânı olarak kullanılıyordu.

Leo'nun onlarla yolunun kesişmemesi sürpriz olurdu.

Alabalık suratlı bir kâhya açtı kapıyı. Cam'ı görünce dudaklarında bir küçümsemeyle, "Sizin gibiler buraya alınmıyor" dedi.

"Bu çok iyi. Ben de fazla kalamayacaktım zaten. Lord Ramsay'i toplamaya geldim."

"Burada Ramsay diye biri yok." Kâhya kapıyı kapatmaya yeltenince Cam elini koydu."

"Uzun boyu, açık renk gözlü..."

"Burada öyle biri yok."

"O zaman ev sahibiyle görüşeyim."

"Evde yok."

Cam, "Bak," dedi rahatsız bir tavırla. "Buraya Lord Ramsay'in ailesi adına geldim. Onu arıyorlar. Kim bilir hangi nedenle. Ver onu bana, seni rahat bırakayım."

Kâhya buz gibi bir tavırla, "Onu istiyorlarsa adam gibi bir uşak göndersinler. Pis bir çingeneyi değil."

Cam serbest eliyle gözlerinin kenarlarını ovdu ve içini çekti. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Ben gereksiz eylemlere girişmeyeceğim. Ben sadece o alçağı bulup seni ondan kurtarmak için beş dakika izin vermeni istiyorum."

"Defol git."

Kapıyı kapamak için bir başarısız deneme daha yaptıktan sonra kâhya salon masasında duran gümüş bir zile uzandı. İki saniye sonra kapıda yapılı iki uşak belirdi.

Kâhya, "Bu paraziti dışarı atın," diye emir verdi.

Cam ceketini çıkarıp giriş yolunun iki yanındaki çalıların üzerine attı. İlk uşak saldırdı. Cam birkaç hareketten sonra çenesine bir sağ kroşe oturttu ve onu inleyen bir yığın şeklinde yere attı.

İkincisi birinciden daha ihtiyatlı yaklaştı.

Cam, "Hangi kolun kuvvetli?" diye sordu.

Uşak şaşkınlıkla, "Niye bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Çok sık kullanmadığın kolunu kırmak istiyorum da."

Uşağın gözleri yerinden oynadı ve kâhyaya yalvaran bir bakış atarak geri çekildi.

Kâhya Cam'e baktı. "Beş dakikan var. Bul efendini, git."

"Ramsay efendim değil, sadece bir baş belası," dedi.

***

Halı döşenmiş merdivenleri olan bir kanattan aşağı inerlerken Adı George olan bir uşak, "Günlerdir odadan çıkmadılar," dedi. "Yemekleri gidiyor, fahişeler giriyor çıkıyor, her yerde boş şarap şişeleri...ve üst katta afyon dumanı kokusu. Odaya girdiğinizde manzarayı görmek istemeyeceksiniz, Bayım."

"Dumandan mı?"

"İçerde yaşananlar şeytanın bile yüzünü kızartır."

"Ben Londra'dan geldim," dedi Cam. "Yüzüm kızarmaz."

Günah odasına onu George götürmese bile, kokudan zaten hemen bulurdu.

Kapı aralıktı. Cam onu açtı ve dumanlı atmosfere daldı. Odada dört erkek iki kadın vardı. Hepsi gençti ve derece derece çıplaktılar. Görünürde tek bir afyon hortumu olsa da oda öyle kesif bir duman içindeydi ki, sanki oda kendisi büyük bir hortumdu.

Cam'in içeri girişine kimse ilgi göstermedi, erkekler kayıtsızca eşyalara asılı durumdaydılar. Biri yerde yastıkların arasında kaybolmuştu. Renkleri kadavra gibi, gözleri uyuşturucu etkisiyle donuk donuktu. Kenarda bir masanın üzerinde kaşıklar ve bir tabak içinde şeker pekmezi gibi görünen bir şey vardı.

Kadınlardan tamamen çıplak olan biri adamlardan birinin açık ağzına pipo tutuyordu.

Diğer kadına, "Bak," dedi. "Yeni biri geldi."

Uykulu bir kıkırdama. "İyi ona ihtiyacımız var. Burada herkes bayrakları indirmiş durumda. Dik kalan tek şey pipo." Cam'e bakmak için döndü. "Ne güzel adam."

Diğeri, "Onu önce ben alayım," diyerek davetkâr bir

şekilde kendini okşamaya başladı. "Gel aşkım, sana öyle bir..."

Cam'in dumandan başı dönmeye başlamıştı. "Hayır, kalsın," dedi. En yakın pencereye gidip açtı, buz gibi hava içeri doldu. Bu hareketi birkaç protesto ve küfürle karşılandı.

Köşedeki şekli Leo'ya benzeten Cam çuval gibi hareketsiz yatan adama doğru gitti, saçlarından tutarak gelecekteki kayınbiraderinin şişmiş suratına baktı. "Son zamanlarda yeteri kadar duman çekmedin mi?" dedi.

"Defol git."

"Merripen gibi konuşuyorsun. İlgini çeker mi bilmiyorum ama Stony Cross Manor'a gittiğimizde onu ölmüş bulabiliriz."

"Kurtulmuş olur."

"Seninle aynı fikirde olabilirdim ama aynı fikirde olsaydım yanlış tarafta olmuş olacaktım."

Cam, Leo'yu ayağa kaldırmaya çalışıyor ama o mücadele ediyordu. "Kalk ayağa kahrolası." Büyük bir gayretle adamı yukarı çekti, "Kalk yoksa topuklarından sürükleyeceğim."

Leo'nun şişkin cüssesi Cam'e dayanmaya çalışıyordu. "Ayakta durmaya çalışıyorum ama yer altımdan kayıyor."

Cam onu dengede tutmaya çalıştı, sonunda Leo eşyalarını alarak kapıya yöneldi. Uşak orada bekliyordu.

George kibar bir tavırla, "Aşağıya kadar size refakat edeyim mi, Lordum?" dedi.

Leo yalnızca yüzünü ekşitip ona bakmakla yetindi.

Sonbahar rüzgârı içeri dolunca titreyen çıplak kadınlardan biri, "Kapa pencereyi," dedi.

Cam hiçbir şey hissetmeden kadına baktı. Onlardan o kadar çok görmüştü ki, onlara acıyamıyordu bile. Londra'da binlercesi vardı – yuvarlak yüzlü şehir fahişeleri

– söz veren, alan ve sonra vicdansızca fırlatan erkeklerin ilgisini çekecek kadar güzeldiler. Cam kanepede boşta duran bir battaniyeye uzanarak, "Biraz temiz hava al," dedi. "Zihnini açar, doğru düşünürsün."

Kız ekşi bir suratla, "Buna niye ihtiyacım olsun?" dedi.

Cam gülümsedi. "İyi bir soru." Battaniyeyi titreyen beyaz bedenine örttü. "Gene de...derin nefes almak iyi gelebilir" dedi. Sonra kızın soluk yanağını okşamak için eğildi, "Ve burayı en kısa zamanda terk et. Bu serserilerle vaktini harcama."

Kadın kan çanağı gözleriyle bu siyah saçlı, bronz tenli, tek kulağında elmas bir küpe olan korsan prens gibi adama merakla baktı.

Cam çıkarken kadının ağlamaklı sesi arkadan, "Geri dön," diye bağırıyordu.

***

Cam'le George homurdanmakta, karşı koymakta olan Leo'yu zar zor arabaya yerleştirdiler. Uşak nefes nefese, "Beş çuval patatesi bir seferde yüklemek gibi bir şey bu," dedi. Leo'nun ayağını arabanın içine aldı.

Cam, "Patatesler en azından sessiz olurdu," dedi ve uşağa bir altın verdi.

Parayı havada yakalayan uşağın gözleri parladı. "Teşekkür ederim Bayım, bir beyefendi olduğunuzu söyleyebilir miyim Bayım. Çingene olmanıza rağmen."

Cam'in yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. Leo'nun yanına oturdu. Stony Cross Manor'a doğru sessizce yol almaya başladılar.

Yolun yarısında Leo'nun renginin beyazdan yeşile döndüğünü gören Cam sordu. "Duralım mı?"

Leo asık bir suratla, "Konuşmak istemiyorum," dedi.

"Bana bir ya da iki cevap vermek zorundasın. Çünkü

günümü Hampshire'ın yarısında seni arayarak geçirmeseydim, şimdi yatakta olacaktım." *Kardeşinle*, diye düşündü. "Uyuyacaktım."

Şaşılacak kadar açık renkli gözler ona döndü. Mavi alacakaranlığın ışığındaki buz kalıplarının rengi gibi. Çok değişik bir renk. Cam gözleri bu renk olan birini tanımıştı ama o anda kim nerede çıkaramıyordu. Ulaşamadığı uzak bir hatıra.

Leo, "Ne bilmek istiyorsun?" dedi.

"Neden Merripen hakkında kötü düşünüyorsun? Sevimli görüntüsü mü, Roman oluşu mu yoksa annenin babanın onu alıp sizden biri gibi yetiştirmesi mi? Sorun ne?"

"Hiçbiri değil. Merripen'i ondan istediğim tek şeyi yerine getirmediği için sevmiyorum."

"Neymiş o?"

"Ölmeme izin vermediği için."

Rohan düşündü. "Kızıl humma olduğun zaman sana baktığı için mi?"

"Evet."

"Onu hayatını kurtardığı için suçluyorsun."

"Evet."

Cam arkasına dayanarak, "Bu sana daha iyi hissettirecekse," dedi. "Eminim daha sonra bunu epey düşünmüştür."

Bu konuşmadan sonra sessiz kaldılar. Cam dinleniyor, düşünceleri daldan dala konuyordu. Karanlık basıp da Leo gölgede kalınca sinir bozucu gözler gümüş mavisine döndü ve Cam hatırladı...

Çocuktu, daha kabileyle yaşıyordu. Kızının ölümüyle ruhu kararmış bezgin suratlı, renksiz gözlü bir adam vardı. Büyükannesi ondan uzak durmasını söylerdi. O bir *muladi*, derdi.

Cam büyükannesinin asırlık bir ağacın gövdesi gibi yamru yumru sert ellerine sarılmanın rahatlığı içinde, "O ne demek mami?" diye sormuştu.

"Bir ölü tarafından ele geçirilmiş. Gitme onun yanına. Romanijanın dengesini bozar. Kızını çok seviyormuş."

Adama acıyan Cam kendini düşünerek, "Sen ölünce ben de *muladi* olacak mıyım mami?" diye sormuştu. Büyükannesini çok sevdiğinden emindi, bundan da asla vazgeçemezdi.

Büyükannesinin bilgece bakan siyah gözlerinde bir tebessüm belirmiş, "Hayır Cam," demişti. "Bir *muladi* sevdiğini bırakamadığı için ruhu arada kalır. Sen bunu bana yapmazsın, öyle değil mi küçük tilki?"

"Hayır mami."

Bundan az sonra adam kendi elleriyle hayatına son vermişti. Bütün kabile için hem bir dehşet oluşturmuş hem bir rahatlama sağlamıştı.

Şimdi Cam bu olaya bir yetişkin gözüyle bakınca kaygı ve acıma hissi duyuyordu. Sevdiğin kadından vazgeçmek nasıl mümkün olabilirdi? Onu istemekten nasıl vazgeçerdi insan? İnsanın yüreğinin dikişleri acıyla patlardı. Elbette onu bırakmaz ya da peşinden giderdi.

Cam, iflah olmaz hovardayla birlikte Manor'a girince Amelia ve Beatrix onlara doğru koştular, birincisi kaşlarını çatıyor, ikincisi gülümsüyordu. Amelia Leo'ya bir şey söylemek için ağzını açtı ama kızın bakışını yakalayan Cam başını sallayarak susmasını söyledi. Amelia, şaşırtıcı bir şekilde itaat etti ve ağzından çıkacak sivri sözleri yuttu. Leo'nun ceketine uzanarak, "Alayım bunu," dedi.

"Teşekkür ederim."

Birbirlerine bakmamaya çalışıyorlardı.

Amelia, "Yemekten şimdi kalktık," dedi. "Güveç hâlâ sıcak, ister misin?"

Leo başını salladı.

Beatrix kaynamakta olan alt akıntıdan habersiz Leo'nun üzerine atladı ve kalın beline sarıldı. "Çok uzun zamandır yoktun. Neler oldu neler. Merripen hasta, ona zehirli ilaç yaptım ve..." Yüzünü buruşturdu. "Fena kokuyorsun. Ne..."

Leo merdivenlere doğru yürürken, "Söyle nasıl yaptın ilacı?" diye sordu. Beatrix ağabeyinin yanında yürürken durmadan konuşuyordu.

Cam Amelia'ya hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan dikkatle baktı. Darmadağınık görünüyordu, saçı sırtından sarkıyordu, gözleri yorgundu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Onu bulduğun için teşekkür ederim," dedi. "Neredeymiş?"

"Arkadaşlarıyla birinin evinde."

Amelia yaklaşarak Cam'ı dikkatle kokladı, "Bu koku... ikinizin de üstünde var."

"Afyon dumanı. Ağabeyin pahalı bir alışkanlık daha edindi."

Amelia'nın ayağı elbisenin altından yere vurmaya başladı, kaşları çatık bir halde, "Eskilerle başa çıkamıyorduk," dedi. Öyle küçük, öyle kızgın, öyle tapılası görünüyordu ki, Rohan onu alıp doyasıya öpmemek için kendini zor tutuyordu. Amelia, "Onu şu anda öldürmeyişimin tek nedeni anlamayacak kadar sarhoş oluşu. Bir kendine gelsin ben biliyorum..."

Rohan kızın omzundan dirseğine kadar okşayarak, "Merripen nasıl?" dedi.

Ayağını vurmaktan vazgeçti. "Hâlâ ateşi var ama daha iyi. Yanında Win var... Lapayı değiştirdik. Yara öncekinden biraz daha az iğrenç görünüyor. Bu iyi bir işaret mi?"

"İyi bir işaret."

İlgili bakışları Rohan'ın üzerinde gezindi. "Sana yiyecek bir şey getireyim mi?"

Cam gülümseyerek başını salladı. "Önce bir güzel tepeden tırnağa yıkanayım." Konuşmaları gereken çok şey vardı ama bekleyebilirdi. "Git yat *monisha*, yorgun görünüyorsun."

Amelia parmak uçlarının üzerinde kalkarak, "Sen de öyle" dedi. Cam'in yanaklarına öpücük kondururken adam dimdik duruyordu. Uzun bir tereddüt anından sonra Amelia duraksayarak sordu. "Bu gece bana gelecek misin?"

Bu utangaç davet adamın aklını başından aldı. Cam onun dinlenmesi gerektiğini biliyordu. "Hayır," diyerek kızı kollarına aldı. "Bugün benim sarılıp okşamalarımdan çok uyumaya ihtiyacın var"

Amelia kızardı ve ona daha çok sokuldu. "Sarılmalarına, okşamalarına aldırmam."

"Sevişme yeteneklerim böyle mi karşılanıyor?" dedi.

"Gel bana. Uyurken sarılalım."

"Tarlakuşu," dedi. "Sana sarılırsam aşk yapmayacağıma söz veremem. Ayrı odalarda uyuyalım." Kıza gülümseyerek baktı. "Yalnız bu gece."

***

Cam, afyon kokusunu teninden ve saçından çıkarabilmek için üç kez sabunlandı. Saçını kuruladıktan sonra siyah ipek bir sabahlık giydi ve karanlık koridorda odasına yöneldi. Dışarıda müthiş bir fırtına vardı, doğudan esen rüzgâr, çatıyı ve pencereleri kasıp kavuruyordu.

Odasındaki ateş yenilenmişti, alevler ısı ve ışık saçıyordu. Çarşafların altında küçük bir şekil gören Cam'in gözleri kısıldı.

Amelia başını yastıktan kaldırdı, sanki orada olması için çok mantıklı bir sebepmiş gibi, "Üşüdüm," dedi.

"Benim yatağım seninkinden daha sıcak değil." Cam vahşi bir hayvan gibi hissetmemeye, kanını ateşleyen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak yavaş yavaş yatağa yaklaştı. Siyah ipeğin arkasında bedeni sertleşti, tüm kasları beklenti içinde gerildi. Kızın ondan ne istediğini biliyordu...ve büyük bir memnuniyetle isteğini yerine getirecekti.

"Sen içinde olursan ısınır," dedi Amelia.

Saçları dalga dalga omuzlarından kalçalarına doğru iniyordu. Cam kızın yanına oturarak parlak buklelerden birine dokundu, onu kızın göğsüne kadar izledi. Amelia hızlı bir nefes aldı. Acaba yüzünün kırmızısı Cam'ın karanlıkta göremediği bedenine kadar yayılmış mıydı.

Kız aceleci parmaklarla omuzlarını saran ipek kumaşı okşarken Cam acil ihtiyacını bastırarak öylece duruyordu. Amelia dizlerinin üzerinde kalktı ve onun kulağını, pırlanta küpenin olduğu kulağını öptü ve ıslak, hafifçe kıvrılmakta olan saçlarına dokundu.

"Sen tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyorsun," dedi. "Hatta düşlerimde bile göremeyeceğim birisin. Bilmediğim dilde yazılmış bir peri masalından fırlamış gibisin."

"Prenstir umarım."

"Hayır, canavar. Güzel, günahkâr bir canavar." Sesi arzu doluydu. "Bir insan seninle nasıl sıradan bir hayat sürer?"

Cam ona güven verici bir tarzda sıkı sıkı sarılarak yatağa yatırdı. "Belki sen beni uygarlaştırırsın," dedi. Göğsünün çıkıntısına başını koyarak dantel geceliğin üzerinden öpmeye başladı. "Belki de sen canavarlardan hoşlanmaya başlarsın." Göğüs ucunu buldu ve dilinin ucundaki göğüs ucu tomurcuklanana kadar geceliğin o noktasını öptü.

Amelia, "Galiba öyle oldu," derken öyle inanmıştı ki Cam güldü.

Cam, "O zaman rahat dur," dedi. "Ateşten nefesimi üflemeye başlıyorum."

Cam'in daha önce birlikte olduğu kadınlar böyle ciddi, beyaz gecelikler giymezlerdi. Amelia'nın geceliği Cam'e dünyanın en erotik geceliği gibi geliyordu. İnce fistoları, fırfırları, dantel süsleri vardı ve boynundan topuklarına kadar uzundu. Kızın bedenini kaplayan buzdan bir krema gibiydi ve kalbini en ilkel güçle çarptırıyordu. Elini kızın bedeninde gezdiriyor, her titreyiş, her kıpırtıya uyarak pamuklu kumaşın arasından kokusunu, sıcaklığını arıyordu. Ön taraf baştan aşağı düğmelerle kapatılmıştı. Onları tek tek açarken diğer eli kızın ipek sırtını okşuyordu.

Geceliğin üst kısmı kızın parlak göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkaracak şekilde açıldı.

Geceliği daha da aşağı, kolları kenetlenene, göğüsleri ortaya çıkana kadar indirdi. Başını eğdi, göğsünün gergin ucunu diliyle tahrik ediyordu. Amelia derin derin içini çekti, dili diğer göğsüne ulaşırken kızın bedeni elinden olmadan kalkıyordu.

Cam geceliği daha da aşağıya kızın elleri serbest kalacak, kalçalarının yuvarlaklığını ve karnını açığa çıkaracak şekilde indirince nefesi hızlandı. Sonra kızın göbek deliğini ve daha aşağısını öptü.

Kızın bacakları adamın ağırlığı altında, onun bedenine dayanmıştı. Cam yukarıya doğru gelerek kızın bacaklarını ayırdı. Kızın daha önce takmak istemediği mühürlü yüzüğü çıkardı ve kıza doğru tuttu.

"İstediğini alacaksın," dedi. "Ama önce bu yüzüğü tak."

Amelia yüzüğe baktı, "Yapamam."

"Onu takmadan seninle sevişmeyeceğim."

"Saçma davranıyorsun."

"Sen de inatçı davranıyorsun." Cam kızın iki kolunu yanlarda tutarak üzerine eğildi ve dudağını öpmeye başladı.

"Bir tek bu gece Amelia. Tak yüzüğümü, seni mutlu edeyim" Kalçaları kızın üzerinde inip kalkarken onun boynunu öpüyordu.

Siyah ipeğin üzerinde sert ve kabarmış olarak adamı hisseden Amelia içini çekti. Adamın dudakları kulağına doğru yol aldı. "Senin içine gireceğim, sonra seni sessiz ve hareketsiz kollarımda tutacağım. Hiç kımıldamayacağım, seni de kımıldatmayacağım. Çevremde, içimde senin kalp atışlarını hissedene kadar... Bu sesi bedeninin derinliklerine kadar dinleyeceğim... Sen daha fazlası için titreyene, ağlayana, bağırana kadar durmayacağım. Sonra onu sana vereceğim. Yüzüğüm, al aşkım." Dudakları için için yanan bir ateş gibi kızın dudaklarını buldu. "Beni al." Bedenini kızın kucağına yerleştirerek geceliğin, ıslaklığın ve ipeğin içinden sıcaklığın aralarına yayılışını hissetti. Küçük eli adamın elinin yanında, parmakları açık duruyordu. Amelia, Cam'in yüzüğü parmağına geçirmesine izin verdi.

Cam kızı soydu ve siyah ipeğin üzerine yatırdı. Siyah pırıltılar saçan bir havuzda kızın bedeni tuhaf bir beyazlıkta görünüyordu. Kızın her yerini öptü, dirseklerinin içini, dizlerinin arkasını, bedeninin her kıvrımını. Amelia adama kenetlenmiş, sorgulayan bir masumiyetle, adamın bedeninin yetişebildiği her köşesini öpüyordu.

Adam kızın baldırlarının arasını öperken kızın kokusu içinde bir ateş patlaması yarattı ve elleriyle kalçalarını kavradı. Yumuşak bölgesini hafifçe öpmeye başladı, derken kız müthiş bir inlemeyle Cam'in başına uzandı ve yalvaran parmaklarla onu yukarı çekmeye çalıştı.

Toparlanmaya çalışan Cam kızın içine girdi. Kız kıpırtı halindeyken müthiş bir kavisle bedenini yukarı kaldırdı.

Cam sarsıntı içinde onu sakinleştirmeye çalışarak, "Sevgilim bekle," dedi. "Kıpırdama, lütfen dur." Aralık dudaklarını öperek, "Kıpırdama" dedi. "Beni içinde tut. Bedenini nasıl sıktığını hisset."

Amelia hızlı hızlı nefes alarak denileni yapmaya çalıştı. Onu kuşatan sertliğe bedeni elinde olmadan tepki veriyordu. Cam, bu incelikli ve müthiş haz veren kilitlenmeye odaklanarak terli ve gergin bir halde beklemelerini sağladı. Sonunda kızı mutlu etme niyetiyle kıpırdadı. Kızı okşamaya başladı, sonsuz derinlikte karanlık bir mutluluğu yaşayana kadar her yanını okşadı, daha önce hiç tatmadığı bir tatmin duygusu içinde yüzüyordu.

Amelia adamı yumuşaklık ve sıcaklıkla sardı, nabzını tavana çıkaran öpücüklerle onu mutlu ederken Cam kızın bedenini okşamakla meşguldü. Mutlu ela gözleriyle kızın ellerinin arasındaki yüzüne baktı ve Roman dilinde, *Ben seninim*, diye fısıldadı. Cam kızın geçici bir kendini kaybetme duygusuyla gözlerini kapadığını, aynı durumun kendisine de yansıdığını hissetti.

Biraz sonra bir deniz kazasından kurtulan, fırtınanın serseme çevirdiği kazazedeler gibi yan yana yatıyorlardı. Cam hareket edebilecek kadar güç bulunca – ki bu biraz zaman aldı – yana döndü ve burnunu kızın boynuna dayadı.

Amelia hemen yüzüğe sarıldı, çıkarmaya, döndürmeye çalıştı. Somurtarak, "Gene sıkıştı," dedi. Cam bileğinden tutup başını eğdi ve kızın parmağını ağzına aldı. Dilini döndürerek parmağın dibini ıslatırken Amelia içini çekti. Adam dişleriyle yavaşça yüzüğü çekip çıkardı. Dudaklarının arasına aldığı yüzüğü kendi parmağına geçirdi. Amelia boş parmağına bakakaldı. Cam, "Taka çıkara alışırsın,"

dedi. "Birkaç dakika arayla deneriz. Atın koşum takımını takmak gibi," dedi.

Çarşafları tekrar ikisinin üzerine çekerek kızı okşamaya devam etti. Amelia içini çekerek adamın omzuna yaslandı.

"Bu arada," dedi Cam, "yemek takımı gümüş dolabının içinde."

"Ne? Nasıl?"

"Arıları ezerken Beatrix'le konuştum. Problemini anlattı. Onu meşgul edecek bazı yeni hobiler bulacağız. Başlangıç olarak ona at binmesini öğreteceğim. Bilmediğini söyledi."

Amelia kendini korur gibi, "Vakit olmadı," dedi. "Bu kadar ...şeyin arasında."

"Tarlakuşu, sen gereğinden fazlasını yaptın. Onları böyle sağsalim, bir arada tutabilmeyi başardın. Şimdi senin yardıma ihtiyacın var." Onu öptü. "Seni sağ salim tutacak birine."

"Ama istemiyorum, ben senin..."

"Uyu şimdi," diye fısıldadı Cam. "Tartışmaya yarın devam ederiz. Şimdilik aşkım, sadece güzel rüyalar gör."

Amelia derin derin uyudu. Rüyasında bir canavarın sıcak, deriden kanatları altındaydı. Canavar yaklaşan her şeye, herkese ateşten nefesini üflüyordu. Gece yarısı hayal meyal Cam'in giyindiğini gördü. "Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı.

"Merripen'e bakmaya."

Onun da gitmesi gerektiğini biliyordu. Merripen'i o da merak ediyordu. Ama yatakta oturmaya çalıştıkça büyük bir yorgunluk galip çıkıyor, kıpırdayamıyordu.

Cam üstünü örterek onu tekrar yatırdı.

Cam gelip de yanına yatıp onu kollarının arasına alana

kadar kıpırtısız uyudu. "Daha iyi mi?" diye sordu fısıldayarak.

"Henüz değil. Ama daha kötü de değil. Bu iyiye işaret... Şimdi kapa gözlerini..." Kızın sırtını okşayarak uyumasını istedi.

***

Merripen dantellerin arasından incecik bir gün ışığının sızdığı karanlık odada gözlerini açtı. Öğle saatinin aydınlığı bu incecik ışık huzmesini parlatıyordu.

Başı fena halde ağrıyordu. Dili normal halinin iki misli gibiydi, kupkuruydu ve şişmişti. Kemikleri ve derisi acı içindeydi. Kirpikleri bile ağrıyor gibiydi. Sanki büyük bir değişimden geçmiş gibiydi. Neredeyse tatlı bir sıcaklık hissettiği omzundan başka her tarafı ağrıyordu.

Hareket etmeye çalıştığı anda birisi yanına geldi. Win. Serin, taze, güzel kokulu, karanlıkta ortaya çıkan güzel bir peri. Konuşmadan yanına oturdu, adamın başını kaldırdı ve konuşabilecek duruma gelebilmesi için küçük yudumlarla su içirdi.

Demek ölmemişti. Şimdiye kadar ölmediğine göre demek ölmüyordu. Nasıl o türlü hissettiğini bilmiyordu. Hayata karşı duyduğu açlık o sırada tahrip edici bir melankoliye dönüşmüştü demek. Belki morfinin sonradan yaptığı etkilerdi bunlar.

Hâlâ Merripen'in başını tutan Win onun matlaşmış, yıkanmamış saçlarını okşadı. Kafasını kaşıyan kızın tırnakları Merripen'in ağrılar içindeki bedenine mutluluk kıvılcımları saçtı. Ama pis oluşundan ve çaresizliğinden öyle dehşete düşüyordu ki, kızın elini iterek, "Cehennemde olmalıyım," diye mırıldandı.

Win ona, adamın dayanılmaz bulduğu şefkatli bir gü-

lümsemeyle, "Cehennemde beni göremezsin, öyle değil mi?" dedi.

"Benim açımdan sorarsan...evet."

Win'in gülümsemesi değişti, soldu ve dikkatle Merripen'in başını yastığa koydu.

Win Merripen'in cehenneminde belirgin şekilde bulunacaktı. En kapsamlı, en can alıcı acıyı Win yüzünden yaşamıştı; istemenin ama hiç sahip olamamanın, sevmenin ama sevmeyi bilmemenin ıstırabı. Şimdi öyle görünüyordu ki bundan sonra bunun daha fazlasını çekecekti. Ona bu kadar aşırı hayranlık duymasaydı, ondan nefret edebilirdi.

Win, üzerine eğilerek bandajı çıkarmaya başladı.

Merripen, "Hayır," diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Örtülerin altında çıplaktı, ter ve ilaç kokuyordu. Ağır, hantal bir canavar. Ve tehlikeli biçimde kaba. Kız ona dokunmaya, onu gözetmeye devam edecek olsa kim bilir kendini nasıl savunmaya alacak, ne yapacak, ne söyleyecekti. Kızın ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşması gerekiyordu.

"Kev," dedi Win, bu fazla dikkatli ses tonu adamı iyice çıldırtmıştı. "Yarayı görmek istiyorum. Lapanın değişmesi gerekiyor. Kımıldamadan yatar da bana izin verirsen..."

"Sen yapma."

"Dümdüz yat." Kız ona dokunur dokunmaz şahlanan bir ereksiyon bunu mümkün kılabilirmiş gibi. Böyle hasta, kirli, hatta morfinin etkisiyle hâlâ sersem bir durumdayken kızı bu türlü arzuladığı için kendini bir hayvandan farklı görmüyordu. Onunla sevişmek kızın ölüm ilamını çıkartmaktan başka bir şey değildi. Dindar bir adam olsaydı, Win onun ne istediğini, ne hissettiğini anlamasın diye insafsız göklere dua ederdi.

Epey bir zaman geçtikten sonra Win son derece normal

bir sesle, "Pansumanı kimin değiştirmesini istersin?" diye sordu.

Merripen gözlerini kapalı tuttu. "Kim olursa... Senden başka kim olursa."

Win'in ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Sessizlik ağırlaştı, uzadı. Sonra kızın eteklerinin hışırtısını duydu, kulaklarına iğneler battı, ince bacaklarının çevresinde dönen, hareket eden kumaş tüm bedenindeki tüyleri diken diken etti.

Kapıya yaklaşınca Win, "Tamam o halde," dedi. "Mümkün olduğu kadar çabuk birini yollamaya çalışırım."

Merripen elini yatakta Win'in oturduğu yere koydu. Pek çok sır sakladığı için tamamen kapalı tutamadığı kalbini kapamaya çalıştı.

***

Win büyük merdivenlerden dikkatlice inerken yukarı çıkmakta olan Cam Rohan'ı gördü. Midesi sıkıştı. Win yabancı erkekler karşısında hep kendini rahatsız hissederdi, Rohan'a karşı ne hissetmesi gerektiğini kestiremiyordu. Adam şaşılacak kadar kısa bir zamanda tüm aileyi etkilemişti. Ablasının kalbini öyle bir ustalıkla çalmıştı ki, kendisi kalbini kaptırdığının farkında bile olmayabilirdi.

Merripen gibi o da, iri, güçlü bir erkekti. Ve Merripen gibi Romandı, ama bunu çok rahat taşıyordu, kendisiyle barışıktı. Rohan düz ve sosyaldi, oysa Merripen gizemler ve derin düşünceler içinde yaşıyordu. Fakat Rohan'ın tüm cazibesine rağmen onda Hathawayler'in farkına varamadıkları tehlikeli bir yan seziliyordu.

O da aslında sırlar barındıran bir adamdı. Merripen gibi.

İkisinde de aynı dövmenin olması Win'e aralarında bir

bağ olabileceğini düşündürtüyordu. İkisi de bunu bilmiyorsa, kendisi bunu çözebilir miydi?

Merdivende karşılaşınca Win çekingen bir şekilde, "Bay Rohan," dedi.

"Bayan Winifred." Rohan'ın dikkatli bakışları kızın bembeyaz yüzünde gezindi. Merripen'le aralarında geçenler yüzünden canı sıkkındı. Yanaklarının üstünün kızarmış olduğunu hissedebiliyordu.

Kızın yüz ifadesini fazlasıyla iyi yorumlayarak, "Uyanık olduğu anlaşılıyor," dedi.

"Ona morfinli çayı içirdiğim için bana kızgın."

"Bana öyle geliyor ki ne yapsanız sizi affeder."

Win eli balkon tırabzanında aşağıya bakıyordu. Bu yabancıyla konuşmak ihtiyacı duyduğunu hissetti ama ona ne söylemek istediğini bilmiyordu.

Rohan hiçbir acelecilik belirtisi göstermeden onun sessizliğine ortak oldu. Win onun dostane tavrından hoşlanmıştı. Uzun zamandır Merripen'in kabalıkları, Leo'nun kendini hırpalamasından usanmış biri olarak böyle düzgün bir adamın yanında olmak onu rahatlatmıştı.

"Merripen'in hayatını kurtardınız," dedi. "İyileşiyor."

Rohan ona dikkatle baktı. "Onu çok önemsiyorsun."

Win çabucak, "Evet, hepimiz önemsiyoruz," dedi ve sustu. Sözler birikti ve kanatlanmış gibi içine uçtu. Onları içinde tutmak yorucuydu. Birden hissettiği bitkinlik ve perişanlıktan gözleri cam gibi oldu, aralarında her zaman hiç aşılmayacak bir mesafe olmuş olan adam yukarda yatıyordu. "Ben de iyileşmek istiyorum," diye haykırdı birden. "İstiyorum... İstiyorum..." Sonra ağzını kapayıp düşündü. *Tanrım, kim bilir hakkımda neler düşünüyor.* Kendini kaybettiği için pişman elini yüzünden geçirdi, şakaklarını ovdu.

Ama Rohan onu anlamış görünüyordu ve Tanrı'ya şükür yüzünde acıma belirtisi yoktu. "İyileşeceksin küçük kardeş." Sesindeki içtenlik kızı sonsuz mutlu etmişti.

Win başını sallayarak itiraf etti. "O kadar çok istiyorum ki ümit etmekten korkuyorum."

Rohan şefkatle, "Umut etmekten korkma," dedi. "Her şeyin başlangıcı umuttur."

21. Bölüm

Amelia öğleden sonraya kadar uyuduğu için şaşkın uyanmış ve paniğe kapılmıştı. Bu rahatlık, evdeki varlığı bile onu dinlendirmeye yeten Cam yüzündendi. Sanki zihni bütün üzüntüleri, dertleri otomatik olarak ona devrediyor, Amelia da bir bebek gibi uyuyordu.

Bundan hoşlanmıyordu.

Sırtını ona dayamak istemiyor ama elinden de bir şey gelmiyordu. Pembe kadife kemeri olan çikolata rengi bir elbise giyerek Merripen'i ziyarete gitti. Merripen'in asık suratı iyileşmekte olmasının verdiği keyfi azaltamazdı.

Aşağıya inince kâhya, Londra'dan iki beyin geldiğini ve Bay Rohan'ın kütüphanede onlarla görüşmekte olduğunu söyledi. Amelia birinin Rohan'ın haber gönderdiği inşaatçı olduğunu tahmin etti. Konukların kim olduğunu merak ederek kütüphaneye gidip kapıda durdu.

Erkek sesleri kesildi. Kütüphane masasının etrafında gruplaşmışlardı, ikisi oturuyordu, biri teklifsizce masaya dayanmış biri de – Leo - köşede pusu kurmuştu. Hepsi kalktılar ama Leo, kibarlık uğraşılmayacak kadar gereksiz

Cam durdu ve kızın bakışlarını kendine çevirdi. "Kahrolası yardımlarını ne zaman teklif etti?"

"Sen yokken ziyarete geldi." Daha önce Cam'de kızgınlık belirtileri görmeye alışık olmayan Amelia, omuzlarını fazlaca sıkı kavrayan ellerinden kurtulmak istedi. "Tüm istediği...yardım etmek."

"Eğer buna inanıyorsan tahmin ettiğimden daha safsın."

"Ben saf değilim, hem kıskançlığa da gerek yok. Yanlış bir şey söylenmedi ya da yapılmadı."

Gözleri tehlikeli bir ısı saçıyordu. "Onunla odada yalnız mıydın?"

Amelia adamın gerilimini alayla izliyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkek onu böyle şiddetle sahiplenmemişti. Şımarmalı mı, kızmalı mı, korkmalı mı bilemiyordu. Belki bütün bunları hissetmeliydi. "Evet, yalnızdık," dedi. "Kapılar açıktı, her şey kurallara uygundu."

"Gadjolara göre öyle olabilir ama Romanlar'a göre değil."

Kızı ayak parmaklarının üzerinde kaldırdı. "Onunla ya da başka herhangi bir erkekle ben izin vermedikçe yalnız kalamazsın. Ağabeyin ve Merripen dışında."

Amelia'nın ağzı açık kalmıştı. "İzin mi?"

Cam sert bir tavırla, "Asla," dedi.

Amelia'nın tepesi attı ama sesi sakindi. "İşte bu yüzden seninle evlenmiyorum. Ben emir almam, ben..."

Cam başını eğdi ve dudaklarıyla onu susturdu, kızın saçlarından tutmuş başını çevirmesini engellemeye çalışıyordu. Amelia onun dudaklarını açmaya çalıştığını hissetti. Bir haz dalgasıyla tüm direnci sıfırlandı. Kendini kurtarma umudu olmadığı için bu tutkulu saldırıya karşı soğuk ve hareketsiz kaldı. Kızın tepki vermediğini görünce Cam başını kaldırıp kıza baktı.

Amelia da adama baktı. "Orası senin evin değil ve ben de senin..."

Nabzı tüm bedeninde atana kadar kızın başını elleri arasına alarak tekrar öptü. Kız inledi ve karşısında kendini güçsüz hissetti. Roman dilinde mırıldanarak kızı çok geniş bir ağaç gövdesine götürdü, ağacın gövdesi zamanla soyulmuş ve budaklanmıştı. Dalları kendi ağırlıklarını taşıyamamış gibi yere kadar eğilmiş, sonra tekrar yükselmişti. Ağaç, asırlık dirsekleri üzerinde dinlenen koca bir dev gibi görünüyordu.

Amelia'nın bonesinin kurdelelerini çözen Cam boneyi hızla yere attı. Dudakları kızın dudaklarını buldu. Kızı, hantal bir dalın ayrılarak kiriş oluşturduğu kalın ağaç gövdesine dayadı ve bacağını eteğinin arasından sokarak kımıldamasını engelledi. Her hamlesinde, ayaklarının dibine yukardan bir kayın kozalağı düşüyordu. Her öpüşle Cam yeni bir açı, daha derin bir tat keşfediyor, büyük bir duyarlılıkla kızı öpmeye devam ediyordu.

Solgun, altın rengi yapraklar yukarda ışıldıyordu. Adamın dudakları kızın boynuna doğru ilerlerken Amelia, "Cam, hayır," dedi.

Ona aldırmayan Cam korsesinin üst kısmını çözdü ve kızın nefesini tutmasına neden olan bir kabalıkla önünü açtı. Sonra kızın göğüs ucunu hafifçe ısırdı.

"Orayı değil," dedi Amelia.

Cam boynuna uzandı. Kaba bir sesle, "Burada," dedi. "Diğer vahşi yaratıklardan farklı değiliz." Kızın elini alarak bedeninin sertleşmiş bölgesine götürdü. Pantolonunun üzerinden bile adamın ısısını ve sertliğini fark eden kız gözlerini kapadı. Cam kızın eteğini yukarı kaldırdı. Jartiyerinin bağlarını çözünce çorapları dizlerine düştü. Eli baldırlarının arasında onları ayırmaya çalışıyordu. Sonra

kızın kıvranan bedenine sarılmış bir halde kızı öptü ve dudaklarına fısıldadı.

Rüzgâr ağaçların dallarını eğiyor, baş aşağı duran dallardan sağanak halinde yapraklar dökülüyordu. Ormanın dışındaki akşam karanlığı ağaçların arasına sızıyordu. Cam Amelia'yı biraz kendinden uzaklaştırdı, ön tarafını dev kayın ağacına dayadı ve kızın elleri, biri eldivenli biri çıplak ağaç kabuğunu yakaladı. Cam kızın elbisesinin bol eteğini kaldırdı, belinde topladı ve kollarını kalçalarına doladı.

Kız elinde olmadan kalçalarını kaldırıp fazlasını istiyordu. Adamın bahsettiği vahşi yaratıklar gibi bağırmaktan korktuğu için sesini çıkarmamaya çalışıyordu. İyice yorulup tükenene kadar tutkuyla seviştiler.

Bacakları öyle güçsüzdü ki onu eve kadar nasıl taşıyacaklarını bilmiyordu. Cam onun elbiselerini toparladı ve güçlü elleriyle kalkmasına yardım etti. Onu yakınında tutarak anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı kulağına. Kız yanakları Cam'in sert göğsüne dayalı bir halde *beni bağlayacak bir başka büyü*, diye düşündü. "Roman dilinde konuşuyorsun," diye mırıldandı.

Cam, "Amelia, ben..." Doğru sözleri bulamayınca durdu. "Nasıl yarı Roman oluşumu önleyemezsem, kıskançlığımı da önleyemiyorum. Ama aşırıya kaçmamaya çalışacağım. Sadece bana karım olacağını söyle."

Hâlâ aklı başında olmayan Amelia, "Lütfen," dedi. "Daha sonra, doğru düşünebildiğim bir zaman konuşalım."

"Sen çok şey düşünüyorsun." Alnını öptü. "Sana mükemmel bir yaşam vaat edemem. Ama sahip olduğum her şeyi vereceğime söz verebilirim. Birlikte olacağız." Kıza sarıldı ve içini çekti. "Tamam. Bana sonra cevap ver. Ama unutma, canavarın sabrı sınırlıdır."

***

Bay Dashiell ve asistanı Hampshire'da bir gün daha kaldılar. Ramsay Evi'ne gidip bina ve çevresiyle ilgili ek çizimler yaptılar. Asistan Bay Barksby ilk inceleme ölçülerini ve gerekli bilgileri almakla yükümlüydü. Dashiell'in teklifi üzerine Amelia da onlarla birlikte eve gitti ve onlar çalışırken izleme fırsatı buldu.

Cam, malikâne yöneticisi Bay Gerald Pym'le konuşmak üzere Manor'da kalmak zorunda kaldı. Yönetici uzun zaman önce Ramsay malikânesini yönetim yetkisi alan Portsmouth firmasına çalışıyordu. Yangın haberinden sonra Pym bir ön rapor hazırlamak ve zararı tespit etmek üzere gönderilmişti. Kiralar, onarımlar, malikânenin gelişimi ve John Dashiell'le yapılacak sözleşmeler üzerine konuşulacaktı. Zaten çok az sayıda kalmış olan Ramsay Evi kiracılarını kaçırmamak için hemen önlem alınması gerekiyordu. Hathawayler'e çok ihtiyaçları olan bir gelir temin etmek üzere iyi bir yönetimle yeni kiracılar kazandırılabilirdi.

Tabii bunların hepsi Leo hayatta olduğu müddetçe düşünülebilirdi.

Bay Pym'le görüşmesi gereken Lord Ramsay olduğu için Cam bir şekilde onun da toplantıya katılmasını sağlamıştı. Leo'nun mantıklı bir katkıda bulunacağından değil, yalnızca formalite olarak.

Cam Amelia'ya, "Ben Gadjo meseleleri konuşmaktan bu kadar sıkıntı duyuyorum, neden Leo da bunlara ortak olmasın," dedi. Yeşil yün elbisenin üzerine kürk yakalı siyah bir pelerin almış olan kıza korumacı bakış atarak, "Seni Dashiell ve Barksby'la yollamamalıydım," dedi. "Oradaki tek kadın olacaksın."

Amelia, "Her şey kontrol altında," dedi. "İkisi de beyefendi ve ben..."

"Uyarıldın," dedi. "Benim tarafımdan."

kızın kıvranan bedenine sarılmış bir halde kızı öptü ve dudaklarına fısıldadı.

Rüzgâr ağaçların dallarını eğiyor, baş aşağı duran dallardan sağanak halinde yapraklar dökülüyordu. Ormanın dışındaki akşam karanlığı ağaçların arasına sızıyordu. Cam Amelia'yı biraz kendinden uzaklaştırdı, ön tarafını dev kayın ağacına dayadı ve kızın elleri, biri eldivenli biri çıplak ağaç kabuğunu yakaladı. Cam kızın elbisesinin bol eteğini kaldırdı, belinde topladı ve kollarını kalçalarına doladı.

Kız elinde olmadan kalçalarını kaldırıp fazlasını istiyordu. Adamın bahsettiği vahşi yaratıklar gibi bağırmaktan korktuğu için sesini çıkarmamaya çalışıyordu. İyice yorulup tükenene kadar tutkuyla seviştiler.

Bacakları öyle güçsüzdü ki onu eve kadar nasıl taşıyacaklarını bilmiyordu. Cam onun elbiselerini toparladı ve güçlü elleriyle kalkmasına yardım etti. Onu yakınında tutarak anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı kulağına. Kız yanakları Cam'in sert göğsüne dayalı bir halde *beni bağlayacak bir başka büyü*, diye düşündü. "Roman dilinde konuşuyorsun," diye mırıldandı.

Cam, "Amelia, ben..." Doğru sözleri bulamayınca durdu. "Nasıl yarı Roman oluşumu önleyemezsem, kıskançlığımı da önleyemiyorum. Ama aşırıya kaçmamaya çalışacağım. Sadece bana karım olacağını söyle."

Hâlâ aklı başında olmayan Amelia, "Lütfen," dedi. "Daha sonra, doğru düşünebildiğim bir zaman konuşalım."

"Sen çok şey düşünüyorsun." Alnını öptü. "Sana mükemmel bir yaşam vaat edemem. Ama sahip olduğum her şeyi vereceğime söz verebilirim. Birlikte olacağız." Kıza sarıldı ve içini çekti. "Tamam. Bana sonra cevap ver. Ama unutma, canavarın sabrı sınırlıdır."

***

Bay Dashiell ve asistanı Hampshire'da bir gün daha kaldılar. Ramsay Evi'ne gidip bina ve çevresiyle ilgili ek çizimler yaptılar. Asistan Bay Barksby ilk inceleme ölçülerini ve gerekli bilgileri almakla yükümlüydü. Dashiell'in teklifi üzerine Amelia da onlarla birlikte eve gitti ve onlar çalışırken izleme fırsatı buldu.

Cam, malikâne yöneticisi Bay Gerald Pym'le konuşmak üzere Manor'da kalmak zorunda kaldı. Yönetici uzun zaman önce Ramsay malikânesini yönetim yetkisi alan Portsmouth firmasına çalışıyordu. Yangın haberinden sonra Pym bir ön rapor hazırlamak ve zararı tespit etmek üzere gönderilmişti. Kiralar, onarımlar, malikânenin gelişimi ve John Dashiell'le yapılacak sözleşmeler üzerine konuşulacaktı. Zaten çok az sayıda kalmış olan Ramsay Evi kiracılarını kaçırmamak için hemen önlem alınması gerekiyordu. Hathawayler'e çok ihtiyaçları olan bir gelir temin etmek üzere iyi bir yönetimle yeni kiracılar kazandırılabilirdi.

Tabii bunların hepsi Leo hayatta olduğu müddetçe düşünülebilirdi.

Bay Pym'le görüşmesi gereken Lord Ramsay olduğu için Cam bir şekilde onun da toplantıya katılmasını sağlamıştı. Leo'nun mantıklı bir katkıda bulunacağından değil, yalnızca formalite olarak.

Cam Amelia'ya, "Ben Gadjo meseleleri konuşmaktan bu kadar sıkıntı duyuyorum, neden Leo da bunlara ortak olmasın," dedi. Yeşil yün elbisenin üzerine kürk yakalı siyah bir pelerin almış olan kıza korumacı bakış atarak, "Seni Dashiell ve Barksby'la yollamamalıydım," dedi. "Oradaki tek kadın olacaksın."

Amelia, "Her şey kontrol altında," dedi. "İkisi de beyefendi ve ben..."

"Uyarıldın," dedi. "Benim tarafımdan."

isterim. Hem bu kadar güzel ve çekici hem de mantıklı bir hanımla tekrar görüşmek isterim."

Amelia yanakları kızararak, "Teşekkür ederim," dedi. Ama yanındaki bu şık giyimli erkeğe bakarken zihni bir başka yakışıklı adama kaydı. Egzotik, ne yapacağı önceden kestirilemeyen, hiçbir zaman tam uygar olamayacak biri.

"Ben de sizinle olmaktan keyif alırım, Bayım" dedi. Sonra kızararak ekledi. "Yalnız şunu söylemeliyim ki Bay Rohan'la bir birlikteliğim var."

Neyse ki yanındaki adam ne demek istediğini hemen anlamıştı. "Böyle olmasından korkuyordum," dedi. "Rohan'ın size gösterdiği saygıdan anlamıştım. Sizi tamamen kendisi için istediğini her haliyle belli ediyor. Bunun için onu suçlayamam."

Amelia gururlanarak ne diyeceğini bilemedi ve dikkatini eve çevirdi. Erkeklerin kendisi için böyle yorumlar yapmasına alışık değildi. Gözü düz durmayan çatıya takıldı. Ev batmış bir gemi gibi görünüyordu, yanmış pencereler yaralı bir canavarın yaralarını andırıyordu. Pencereler... Amelia birinin önünde bir hareket gördü, bir pırıltı, sanki ay ışığı orada toplanmış gibi, gölge gibi.

Bir yüz.

Bir ses çıkarmış olmalı ki, Bay Dashiell de Amelia'ya ve sonra onun bakışlarını izleyerek eve baktı. "Nedir o?" diye sordu.

Amelia kendini korkmuş bir çocuk gibi adamın gömleğini yakalamış bir halde buldu. Düşünceleri karmakarışıktı.

"Camda biri var gibi geldi."

"Belki Barksby'dir."

Bay Barksby evin yanından çıkmış geliyordu, oysa yüz ikinci kat penceresindeydi.

Dashiell endişeyle gözlerini kısmıştı. "Gidip bir bakayım mı?" dedi.

Amelia tebessüm etmeyi başararak, "Hayır," dedi. Adamın gömleğini bıraktı. "Perde oynamış olmalı. Kimse yoktur."

***

Dashiell ve Bay Barksby Londra'ya gittikten sonra Cam, Bay Pym'la işle ilgili bazı maddeleri gözden geçirmek üzere çalışma odasına gitti. Malikâne yönetimiyle yeteri kadar ilgilendiğini düşünen Leo ilgilenme numaralarını Pym'in sorumluluğuna bırakarak odasına çekildi. Cam, Amelia'ya toplantıya gelmesi için ısrar ettiyse de, Amelia da bu can sıkıcı görüşmeye kardeşinden daha fazla anlayış gösteremeyeceğini düşünerek reddetti.

Onun yerine Win'i bulmaya gitti.

Kardeşi ailenin özel bir odasında elinde bir kitap bir köşeye kıvrılmıştı. Win kitabı pek okuyor görünmese de bir sayfa çevirdi ve Amelia'yı görünce sevinçle ona baktı.

Ayaklarını kendine çekip ona yer açarak, "Bütün gün seninle konuşma fırsatı aradım," dedi. "Ramsay Evi'nden döndüğünden bu yana çok dalgın görünüyorsun. Evi görmek mi seni böyle yaptı? Melankoliye mi kapıldın? Yoksa Bay Dashiell mi? Seninle flört etmeye mi kalktı?"

Amelia keyifsiz bir şekilde güldü. "Aman Tanrım," dedi. "Benimle flört etmek istediğini nereden çıkarıyorsun?"

Win gülümseyerek omuzlarını silkti. "Senden etkilenmiş gibi görünüyor."

"Üff!"

Win'in tebessümü kızıl humma geçirmeden önceki günlerdeki muzip Win gibi genişlemişti. "Oltanın ucunda Bay Rohan olduğu için püf diyorsun."

Amelia'nın gözleri açıldı ve çevreden duyan biri var mı diye etrafına bakındı. "Sessiz ol Win, ne korkunç bir ifade bu, oltanın ucunda kimse yok. İnanamıyorum..."

Ablasının durumuyla eğlenerek, "Gerçekleri kabul et. Sen artık baştan çıkarıcı bir erkek mıknatısısın."

Amelia'nın gözleri adeta yuvalarından oynadı. "Sen benimle alay etmeye devam et, bak ben sana Ramsay Evi'nde olanları anlatıyor muyum."

"Ne? Ne olur anlat Amelia! Sıkıntıdan rengim kaçtı baksana."

Amelia olayı gelişigüzel biçimde anlatmakta zorlandı. Yutkundu. "Bunu söylerken acaba delirdim mi diyorum ama Bay Dashiel'le konuşup eve bakarken üst kat pencerelerinden birinde bir yüz görüm."

Win uzanıp Amelia'nın buz gibi ellerini ellerinin içine aldı ve fısıltıyla, "İçerde biri mi vardı?" dedi.

"İnsan değil... Laura'ydı."

Win hayretle dona kaldı.

"Biliyorum inanması zor..."

"Değil. Hatırlasana yangın gecesi ben de sihirli fenerin diyasında görmüştüm."

Beyaz parmaklarını Amelia'nın elinin üzerine kapatarak, "Bir zamanlar ölüme çok yaklaşmış biri olunca böyle şeylere inanmak kolaylaşıyor."

Sessizlik, soğuk ve gergindi. Amelia mantıklı olmaya çalışıyor, imkânsız şeyler üzerinde bir gerçeklik kurmak istemiyordu. Güçlükle konuştu, "Yani Leo'yu avlamaya mı çalışıyor?"

"Öyle yapıyorsa aşktan yapıyordur."

"Ama Leo delirmek üzere." Win sessiz kalınca Amelia onun da öyle düşündüğünü anladı. "Bunu nasıl engelleyebiliriz?"

"Biz yapamayız. Bunu yapabilecek tek kişi Leo."

Amelia keyifsiz bir şekilde elini çekti. "Bu konuyu kadere bırakmak isterdim," dedi. "Ama bir şeyler yapılması lazım."

Win soğuk bir tavırla, "Yap o zaman," dedi. "Leo'yu delirtmek pahasına."

Amelia Win'e baktı. Tanrı aşkına Win onun ne yapmasını bekliyordu? Leo kendini uçuruma atarken kenardan onu seyretmesini mi?

Kızgınlıktan titriyor, bir de bunun üzerine yorgunluk biniyordu. Her şeyden bıkmıştı, herkesten, düşünmekten, kaygılanmaktan, üzülmekten... Karşılığında kardeşlerinin nankörlüğünden başka elde ettiği bir şey olmuyordu.

"Lanet olsun bu aileye," dedi boğuk bir sesle ve karşılıklı daha kırıcı sözler söylenmeden odayı terk etti.

Yemeğe gideceğine odasına gitti ve yatağa uzandı. Oda kararana kadar tavana bakarak yattı. Güneş gitmiş, soğuk ve karanlık basmıştı. Gözlerini kapadı, tekrar açtığında etraf zifiri karanlıktı. Çevresinde bir hareket vardı, yanında. Kıpırdandı ve elini uzattı. Yanında sıcak bir insan bedeni, az tüylü bir kol ve güçlü bir bilek vardı. "Cam," diye fısıldadı ve başparmaktaki düz altın halkayı fark edince rahatladı.

Cam tek bir kelime söylemedi. Üstündekileri teker teker çıkardı ve Amelia adamın verdiği hizmeti rüyada gibi, bir sessizlik içinde kabul etti. Duyuları kabarıp tomurcuklanınca göğsündeki sıkıntı hissi azalmıştı.

Cam onun dudaklarını buldu, araladı ve kızı doya doya öptü. Amelia kollarını, gücü yavaş yavaş kendine doğru akan üstündeki esmer, heybetli yaratığa doğru uzattı. Aldığı her nefesle adamın bedeni kızın sert göğüs uçlarına dokundukça Amelia'dan sessiz çığlıklar yükseliyordu.

Dudaklarını kızın dudaklarından çekerek omuzlarını, göğsünü sıcak öpücüklere boğdu, sanki her tarafını tat-

mak istiyordu. Açık elini karnına koyarak parmağını göbek deliğinin etrafında gezdirdi... Elleri becerikli ve nazikti. Amelia kör gibi adama uzandı, bacaklarıyla onu sarmıştı.

Adam ipeksi bir gülüşle karşı koydu ve bacaklarını uzatarak kızı dümdüz yatırdı. Dudakları arzuyla kızın üzerinde dolaşıyordu. Cam diliyle dokundu, diliyle arayışa geçerek kızın nabzının büyük bir açlıkla attığı hassas bölgeyi buldu. Amelia çaresizce inliyordu.

Tüm duyuları ayakta olan Amelia hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Tam o sırada kapı vuruldu ve zevk fırtınası bir anda durmak zorunda kaldı.

Amelia donup kalmıştı. "Tanrım," diye fısıldadı.

Kapı bir kere daha bu kez ona eşlik eden Poppy'nin uykulu sesiyle daha şiddetli vuruldu.

Cam dudaklarını yavaşça onun bedeninden çekti.

Amelia zayıf bir sesle, "Poppy," dedi.

"Bekleyemez mi?"

"Hayır."

Amelia Cam'ın üzerinden atladı. Birden kesilen sevişme tüm sinirlerini alt üst etmişti. Cam hafif bir küfürle çarşafı kavradı.

Amelia bir gemideymiş gibi sallanıyordu, sonunda sabahlığını buldu. Üzerine geçirip gelişi güzel birkaç düğmesini ilikledi.

Kapıya gidip araladı. "Ne oldu Poppy? Gecenin yarısı..."

Poppy onunla göz göze gelmeyerek, "Biliyorum," dedi kaygılı bir tavırla." "Gelmemeliydim... Ne yapacağımı bilemedim. Kötü bir rüya gördüm. Leo'yla ilgili bir kabasan. Gerçek gibiydi. Onun iyi olduğunu görmeden uyuyamayacaktım. Onun için kalkıp odasına gittim ama... yoktu."

Amelia öfkeyle başını salladı. "Baş belası Leo. Sabah bakarız. Bu karanlık ve soğukta onun peşine düşecek halimiz yok. Büyük bir ihtimalle köy tavernasına gitmiştir..."

"Bunu odasında buldum." Amelia'ya bir kâğıt parçası uzattı.

Kaşlarını çatan Amelia kâğıttaki notu okudu.

Özür dilerim.
Anlamanızı beklemiyorum.
Böylesi sizin için daha iyi olacak.

Karalanmış bir iki sözcük daha vardı.

Belki bir gün...

Ve en altta bir kez daha;

Özür dilerim.

İmza yoktu. Zaten buna gerek de yoktu.

Amelia, sesinin nasıl bu kadar sakin çıkabildiğine şaşırarak, "Yatağına git Poppy," dedi.

"Ama bu not... Sanırım bunun anlamı..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum, canım. Sen yatağına git. Her şey düzelecek."

"Onu bulacak mısın?"

"Evet, onu bulacağım."

Amelia'nın sahte tavrı kapıyı kapatır kapatmaz değişti. Amelia masa lambasını yakarken Cam çoktan üstünü giyinmiş, botlarını giyiyordu. Titreyen parmaklarla notu Cam'e uzattı. "Blöf yapmıyor," dedi. "Bunu yapmaya kararlı." Nefes almakta zorlanıyordu. "Belki de çoktan..."

"En fazla nereye gitme ihtimali var?" dedi. "Malikânede gidebileceği bir yer var mı?"

Amelia'nın aklına pencerede gördüğü Laura'nın yüzü geldi.

Birbirine vuran dişlerinin arasından, "Ramsay Evi'nde," dedi. "Beni oraya götür. Lütfen."

"Elbette ama önce üzerine elbise giymek isteyebilirsin." Cam kızın yanağını okşayarak ona güvence veren bir tebessümle baktı. "Sana yardım edeceğim."

Amelia, "Bundan sonra Hathaway ailesinden biriyle evlenmek isteyen birini özel bir kuruluşa kapatmaları lazım," dedi.

Cam kızın elbisesini yerden alırken, "Evlilik de bir kuruluş," dedi.

***

Ramsay Evi'ne Cam'in atıyla gittiler. At tüm mesafeyi korkutucu bir hızla çok kısa sürede aldı. Gece, karabasanın devamı gibiydi; üzerlerine inen karanlık, dondurucu soğuk, her an attan fırlayıp düşme korkusu. Ama Amelia'nın arkasında Cam'in sarsılmaz bedeni vardı, bir koluyla sıkıca kızı tutuyordu. Ramsay Evi'nde bulacakları şeyler onu korkutuyordu. En kötüsü bile olmuşsa olanı kabul etmek zorundaydı. Ama yalnız değildi. Ruhunun derinliklerine inebilen bir adam vardı yanında.

Yaklaşınca otların üzerinde kederli bir şekilde otlamakta olan bir at gördüler. Bu rahatlatıcı bir manzaraydı, Leo'nun orada olduğu anlamına geliyordu. Tüm Hampshire'ı aramak zorunda kalmayacaklardı.

Amelia'yı yere indirirken Cam kızın elini tuttu. Kızı ön kapıya doğru götürmek istiyor ama o direniyordu. Tereddütle, "Sen burada beklesen... Ben içeri..."

"Aklına bile getirme."

"Tek başıma yaklaşırsam, belki daha kolay ikna..."

"Aklı başında değil. Bensiz onunla karşılaşamazsın."

"O benim kardeşim."

"Sen de benim *romnim*sin."

"Ne demek o?"

"Sonra açıklarım." Cam onu öptü ve kolunu kızın boynuna dolayarak içeri doğru götürdü. Ev bir tapınak kadar sessizdi, rutubetli hava, duman ve toz kokuyordu. Birinci katı sessizce dolaştılar ama Leo'nun izine rastlamadılar. Karanlıkta görmek zordu ama Cam bir kedi gibi odadan odaya dalarak yolunu buluyordu.

Yukardan bir ses geldi, bu düşen bir duvar tahtasının sesiydi. Amelia birden bir korku ama hemen ardından da bir rahatlama hissetti. Merdivenlere koştu, Cam'in eli kolunu tutuyordu. Yavaşlamasını istediğini anlayarak rahatlamaya çalıştı.

Merdivenleri çıkarken Cam önden her basamağı kontrol ediyor, Amelia öyle çıkıyordu. Yerlerde kum ve toprak birikmişti. Yukarı çıktıkça hava soğuyor, daha da soğuyor, kızın bedenine adeta iğneler batıyordu. Dünyevi bir kaynaktan gelemeyecek kadar acı, korkunç ve berbat bir soğuktu bu. Amelia'nın dudakları kurumuştu ve dişleri birbirine çarpıyordu. Cam'in elini tutmuş, ona çarpmadan mümkün olduğu kadar yakın durmaya çalışıyordu.

Üst koridorun sonunda bir odadan hafif, donuk bir ışık sızıyordu. Amelia bu lamba ışığının nereden geldiğini anlayınca kederli bir şekilde, "Arı odası," dedi.

Cam, "Arılar gece uçmazlar," diye mırıldandı. Eli kızın ensesinde, "Ama burada beklemek istersen..."

"Hayır." Tüm cesaretini toplayan Amelia omuzlarını dikleştirdi ve Cam'le birlikte koridor boyunca yürüdü.

Kardeşini bu kadar korkutabilecek bir deliğe girmek tam Leo'ya göre bir işti.

Açık kapının önünde durdular, Cam Amelia'nın önünü kapatarak göreceği manzaradan onu korumaya çalışıyordu.

Cam'ın omzunun yanından bakınca Amelia nefessiz kaldı.

Leo değil ama Christopher Frost'tu bu, arıların bulunduğu duvardaki açık bir panelin önündeki ince silueti lamba ışığında parlıyordu. Arılar uçmuyordu ama binlerce kanat uğursuz bir uğultu çıkarıyordu. Açıkta kalmış çürük tahta ve bal kokusu havada asılı kalmıştı. Gölgeler, yerde mürekkep lekesi gibi duruyor, lambanın ışığı Christopher'ın ayağının etrafında dönüyor, hareler çiziyordu. Amelia'nın korkuyla bağırması üzerine döndü ve cebinden bir şey çıkardı. Bir tabanca.

Üçü de karanlık bir tabloda donup kalmış gibi görünüyorlardı. Amelia'nın üzerinden korkunç bir şok dalgası geçti.

Şaşkın bir halde, "Christopher," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Cam onu arkasına saklamaya çalışarak, "Geri dur," dedi. Ama Amelia tabancaya karşı Cam'in durmasını engellemek için kolunun altından geçerek gelip yanında durdu.

Christopher şaşılacak derecede sakin görünüyordu. "Demek siz de onun için geldiniz," dedi. Bakışları Cam'den Amelia'ya kaydı. Tabanca hâlâ elindeydi, indirmemişti.

Amelia sersemlemiş bir halde duvardaki deliğe bakıyordu, en az on metre yükseklikte dikdörtgen şeklinde bir delik açılmıştı duvarda. "Neden açtın bu deliği?"

Cam, "O kayan bir panel," dedi. Gözlerini Christopher'dan ayırmıyordu. "Gizli bölmeleri gizlemek için yapılır."

İkisinin de Ramsay Evi hakkında bir şeyler bilip kendinin bilmemesi Amelia'yı iyice şaşırtmıştı. "Neyi gizlemek için?"

Christopher, "Uzun zaman önce işkence gören Katolik rahiplerin kendilerini saklamak için yaptıkları gizli bir bölme," dedi.

Amelia'nın aklı karışmış, konuşulanları toparlamaya çalışıyordu. Böyle yerlerle ilgili bir şeyler okumuştu. Uzun zaman önce Romalı Katolikler yakalanıp İngiliz yasalarına göre cezalandırılırmış. Bazıları Katolik sempatizanlarının evlerinde saklanarak kaçmayı başarmış. Ramsay Evi'nde de böyle bir yer olacağı Amelia'nın hiç aklına gelmemişti.

Konuşacak hali olmadığından duvardaki boşluğu göstererek, "Bundan nasıl haberiniz..."

"Mimar William Bissel'in özel dosyalarında vardı," dedi. "Şimdi hepsi Rowland Temple'da."

Amelia iki asır sonra bu gizli yerin bir arı kolonisiyle birlikte ortaya çıkmasına şaşırmıştı. "Bay Temple neden bunları sana anlattı? Sen ne bulmayı umuyorsun?"

Christopher kıza alaylı bir nefretle baktı. "Cahil numarası mı yapıyorsun yoksa gerçekten bilmiyor musun?

Cam, "Ben tahmin edebilirim," dedi. "Sanırım Ramsay Evi'nde gizli bir hazine olduğuna dair çevrede söylenenlere dayanıyor." Karşısındakilerin meraklı bakışları üzerine omuzlarını silkti. "Bir kere Westcliff sözünü etmişti."

"Hazine mi? Burada mı? Niye kimse bana daha önce bundan bahsetmedi?"

"Önemli bir şey değil, sadece bir söylenti. Bu varsayılan hazinenin kaynağı seçkin ortamlarda sözü edilecek gibi bir şey değil." Cam, Christopher'a soğuk bir bakış attı. "Kaldır tabancayı, bizim karışmaya niyetimiz yok."

Amelia, "Hayır var," dedi. "Ramsay Evi'nde bir hazine

varsa, Leo'ya aittir. Hem neden kaynağı konuşulmuyormuş?"

Tabancayı hâlâ Cam'a doğru tutan Frost, "Çünkü bu hazine on altıncı yüzyılda Kral James'in sevgilisine verdiği hediyeler ve mücevherlerden oluşuyor. Ramsay ailesinden birine."

"Kral'ın Leydi Ramsay'le ilişkisi mi olmuş?"

"Aslında Lord Ramsay'le olmuş."

Amelia'nın yüzü sarktı ve üşüyen kollarını elbisesinin üzerinden ovmaya başladı. "Ve sen bu hazinenin burada, Bissel'in saklanma yerlerinden birinde olduğunu söylüyorsun. Ve tüm bu zaman zarfında bunun peşindeydin. Arkadaşlık teklifin, beni bıraktığın için duyduğun pişmanlık, hepsi numaraydı demek! Büyük bir av peşinde olduğunu zannedip akıntıya kürek çekerken uydurulan şeyler..."

"Hepsi numara değildi." Christopher ona kızgın, biraz da acır gibi baktı. "İlişkimizi yenilemek isteğim gerçekti, ta ki senin bir çingeneyle olduğunu anlayana kadar. Ben kirlenmiş gübre kullanmam."

Çılgına dönen Amelia tırnaklarını çıkararak adama saldırmak istedi, Cam onu geri çekmek için uğraşırken kız, "Sen onun tırnağı olamazsın," diye bağırdı.

Christopher'dan gözlerini ayırmıyordu. Biraz sakinleşti, odanın havası gittikçe soğuyordu. "Hazine burada olsa bile onu alamazsın, duvar arılarla dolu, yüz binlerce arı var burada," dedi.

"İşte buraya gelmenizin iyi tarafı bu." Tabanca tam kızın kalbine doğru çevrilmişti. Cam'e dönerek, "Hazineyi bana sen getireceksin, yoksa kızı vururum."

Amelia, Cam'in kolunu iki eliyle tutarak, "Sakın ha," dedi. "Blöf yapıyor."

Christopher meydan okur gibi, "Böyle bir ihtimal yüzünden kızın hayatını tehlikeye atar mısın Rohan?" diye sordu.

Cam kolunu kızdan kurtarmaya çalıştı. Amelia, "Sakın yapma," dedi.

"Sakin ol *monisha*." Cam kızı omuzlarından tutup hafifçe sarstı. "Böyle davranarak yardımcı olmuyorsun." Christopher'a döndü. "Kızı bırak, istediğini yapayım."

Christopher, "Varlığı senin işbirliği yapmanı kolaylaştırıyor," dedi. Tabancayla işaret etti. "Git oraya da, aramaya başla."

Amelia, "Sen delirmişsin," dedi. "Gizli defineler, tabancalar, gece yarısı hırsız gibi dolaşmalar..."

Havada bir hareket, gümüşümsü bir beyazlık fark edince durdu. Bir soğuk hava dalgası odayı süpürürken gölgeler koyulaştı.

Christopher, birden düşen ısının da, aralarında dans eden yarı saydam solgunluğun da farkında değildi. "Şimdi Rohan!"

"Cam..."

"Sessiz ol." Cam kızın yanağını okşadı ve anlaşılmaz bir bakışla baktı ona.

"Ama arılar..."

"Bir şey yok." Eğildi, yerden lambayı aldı, duvardaki boşluğa yöneldi ve lambayı içeri tuttu. Arılar Cam'in üzerine konmaya başladılar; koluna, omuzlarına, başına. Amelia gözlerini ayırmadan ona bakarken kolunun seğirmesinden sokulduğunu anladı. Bir panik duygusu ciğerlerine doldu, kısa ve hızlı nefes alıyordu. Cam'ın sesi boğuk çıkıyordu. "Arılar ve bal kovanından başka bir şey yok."

Christopher, "Olması lazım, içeri gir ve bul onu," diye bağırdı.

Amelia çılgın gibi, "Bulamaz," dedi. "Arılar öldürecek onu."

Adam tabancayı ona doğru tuttu. Cam'e, "Git," diye emir verdi.

Arılar Cam'in üzerine akın ediyordu; parlak, siyah saçları, boynu, yüzü arılarla kaplıydı. Ona bakarken Amelia kendini bir karabasanın içinde kapana sıkışmış gibi hissediyordu.

Cam şaşılacak kadar soğukkanlı bir halde, "Burada yok," dedi.

Christopher hain bir tatmin hissiyle, "Bakmadın bile, içeri gir ve onu getirmeden çıkma," dedi.

Amelia gözyaşları içinde, "Sen bir canavarsın," dedi. "Orada hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

Christopher sinsi bir tavırla, "Bakın hele," dedi. "Çingene sevgilisi için ağlıyor. Ne kadar da alçalmışsın."

Amelia cevap veremeden mavi beyaz bir ışık, sessiz bir şimşek gibi odayı doldurdu. Bir esinti dalgasıyla lamba söndü. Amelia gözlerini kırpıştırıp yaşları sildi ve ışığın kaynağını görmek için döndü. Amelia kollarını açıp Cam'e doğru koştu. Mavi ışığın kanatlarını aydınlattığı arılar kıvılcım yağmuru gibi havalanıp tekrar kovana girdiler. Amelia Cam'e ulaştı, adam sıkıca kızı kucakladı. Amelia'nın elleri çılgın gibi adamın üzerini ararken, "Soktular mı?" diye sordu.

"Hayır, bir iki tanesi o kadar."

Amelia adamın kollarında dönerek onun baktığı tarafa baktı. İki zor seçilen figür belirsiz ışıkta tabancayı alabilmek için dövüşüyordu. Kimdi? Odaya giren kimdi? Bir saniye sonra Amelia'yı yere oturttu ve dövüşenlere yöneldi.

Ama onlar da ayrılmışlardı, biri elinde tabancayla yerde, diğeri kapıya koşuyordu. Cam düşen adama doğru gitti. Diğer adamın kaçtığını duydular. Kapı hemen arkasından kimse dokunmadığı halde büyük bir gürültüyle kapandı.

Amelia rüyada gibi oturdu, kırık ışık yanlarındaki adamı hafifçe ortaya çıkaran mavi bir aydınlığa dönüştü. Amelia şaşkın bir ses tonuyla, "Cam?" dedi.

Cam'in sesi alçak ve titrekti, "Her şey yolunda, tarlakuşu. Gel buraya."

Onlara yaklaştı ve gelenin yüzünü görünce nefessiz kaldı. "Leo, sen nasıl?" Elindeki tabancayı görünce sesi değişti. Leo'nun yüzü sakindi ve dudaklarında hafif yorgun bir tebessüm vardı.

"Aynı soruyu ben size soracaktım," dedi yumuşak bir tavırla. "Burada ne işiniz var?"

Amelia yere, Cam'in yanına oturdu, gözleri ağabeyindeydi. Nefes nefese, "Poppy senin notunu bulmuş," dedi. "Buraya geldik çünkü kendine bir şey..."

Leo, "Aslında niyet buydu," dedi. "Yolda bir içki içeyim diye bir tavernaya uğradım. Ama sonra buraya gelince burasını fazla kalabalık buldum. İnsan intihar etmek istediği zaman tek başına olmak istiyor."

Amelia onun bu sakin tavrına bir anlam verememişti. Gözü elindeki tabancaya, sonra da ağabeyinin yüzüne gitti. Eli Cam'in gergin kalçasına uzandı. Hayaletin yanlarında olduğunu düşündü. Hava yüzünü hissizleştirmişti, dudaklarını oynatmakta zorlanıyordu. "Bay Frost define avcısıymış," dedi.

Leo ona kuşkuyla baktı. "Böyle bir harabede define, öyle mi?"

"Bay Frost'un fikri..."

"Özür dilerim, Bay Frost'un hiçbir fikrine sıcak bakamayacağım." Tabancaya baktı. Eli namlunun üzerindeydi.

Amelia intihar etmeyi düşünen birinin bu kadar rahat olabileceğini düşünemezdi. Yıkık bir evin içinde yıkık bir adam. Vücudunun her çizgisi yorgun bir teslimiyet için-

deydi. Cam'e baktı, sessizce, "Onu buradan götürmen gerekiyor," dedi.

Amelia, "Leo..." dedi. Titremeye başlamıştı, biliyordu ki giderlerse kendini öldürecekti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Aklına sadece dramatik, ikna edici olmayan, saçma şeyler geliyordu.

Ağabeyinin dudağı sanki gülümsemek için çok yorgunmuş gibi titredi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Ne istediğini de ne istemediğini de biliyorum. Benim daha iyi olmamı istiyorsun. Ama değilim."

Gözleri bulanıklaştı. Amelia'nın gözlerinden yaşlar boşandı ama yaşlar daha yanaklarına gelmeden buz kesti. "Seni kaybetmek istemiyorum," dedi.

Leo iki dizinin üzerine oturup ona sarıldı. Parmakları tabanca kabzasını kavramıştı. "Ben senin ağabeyin değilim Amelia, ben değiştim. Laura öldüğünden beri senin ağabeyin yok."

"Ama ben seni istiyorum."

"Herkes istediğini alamaz, Amelia" diye mırıldandı. "Şu anda imkânsız."

Cam, Amelia'nın ağabeyini dikkatle inceliyordu. Yakıcı bir soğuk üçünü de yalayıp geçerken uzun bir sessizlik oldu. "Şu anda tabancayı bırakman ve bizimle eve gelmen için seni etkilemeye çalışırdım. Ama ne olacak? Sadece bir gün daha kazanmış olacağız. Yaşamak istemeyen birini sonsuza kadar tutamazsın."

"Doğru," dedi Leo.

Amelia zangır zangır titreyerek ağzını açıyordu ki, Cam parmaklarını dudaklarına koyarak onu susturdu. Cam Leo'ya bakmayı sürdürdü, bu kez kaygıyla değil bir matematik denklemine yoğunlaşmış gibi dikkatliydi. "Kimse ele geçirilemez... Kendisi istemedikçe. Bunu biliyorsun değil mi?"

Oda daha da soğudu, camlar tıngırdıyor, lambanın ışığı yanıp sönüyordu. Sanki görünmeyen varlık etrafta dolaşıyormuş gibi havadaki bu gergin titreşim Amelia'yı korkuttu, Cam'in sırtına sokuldu.

Leo, "Elbette biliyorum," dedi. "O öldüğü zaman ölmeliydim. Arkada kalmayı hiç istemedim. Nasıl olduğunu bilemezsiniz. En sonunda her şeyin tamamen bitmesi düşüncesi insanı bayağı rahatlatıyor."

"Ama onun istediği bu değil."

Açık renk gözler düşmanca baktı. "Sen bunu nasıl bilebilirsin ki!"

"Onun yerinde olsaydın onun için bunu ister miydin?" Cam elindeki tabancayı işaret etti. "Ben sevdiğimden böyle bir fedakârlık istemem."

"Sen ne söylediğinin farkında bile değilsin."

"Biliyorum," dedi Cam. "Anlıyorum da. Ama sana söylüyorum, bencilliği bırak. Çok acı çekiyorsun. Seni teselliye gelmesi için ona baskı yaptın. Bırak gitsin artık. Kendin için değil, onun için."

"Yapamam." Fakat sonra Leo'nun yüzünde, yumurtanın üzerinde oluşan çatlaklar gibi duygu belirtileri görülmeye başlandı. Mavi ışık odada dans ediyor, soğuk bir esinti görünmez bir el gibi Leo'nun saçından birkaç tutamı havaya kaldırıyordu.

Cam şimdi daha sessiz bir şekilde, "Ona huzur ver," dedi. "Eğer kendi hayatını alırsan kendin kadar onu da cezalandırmış olacaksın, sonsuza kadar. Bu ona haksızlık."

Leo bir şey söylemeden eğik başını salladı, toplu dizlerini Amelia'ya bir zamanlar tanıdığı çocuğu hatırlatırcasına kucakladı. Ve Amelia onun kederini daha önce hiç idrak edemediği şekilde anladı.

Cam onun elinden alınmış olsaydı. Ellerinde saçlarını hissedemeseydi ya da dudaklarında dudaklarının ok-

şayışını... Şu anda hissettiği mükemmelliklerin, verilen sözlerin, gülümsemelerin, gözyaşlarının, umutların hepsi elinden alınsaydı... Sonsuza kadar. Ne kadar özlerdi onu. Kimseyi onun yerine koyamazdı.

Acıma ve şefkat duygularıyla dolu olduğu o anda Cam ağabeyine doğru gitti. Leo yüzünü saklıyordu. "Onu bırakamam," diye hıçkırdı.

Lamba söndü, bir cam pervazı çatırdadı ve dondurucu bir soğuk dalgası onlara çarptı. Etraflarında minik kıvılcımlar belirdi ve oda bir enerjiyle çatırdadı.

Cam kaybolmuş bir çocukmuş gibi kollarını ona doladı, "Yapabilirsin," dedi. "Onun için yap bunu."

Leo'nun hıçkırıkları çoğaldı, her nefesi kızgın bir pişmanlıktı sanki. "Tanrım," diye inledi. "Laura, beni bırakma."

O ağladıkça atmosfer berraklaştı, buz gibi soğuk, sakin, mavi ışık, sönmekte olan uzaktaki bir yıldızın kalıntısı gibi hafifledi.

Birkaç arı, kovandan çıkıp dönüp dolaşıp tekrar kovana girdi.

Şimdi Cam bir şeyler mırıldanarak koruyucu bir tavırla Leo'ya sarılmış duruyordu. Roman dilinde konuşuyor, sözler incelen havada uçuşuyordu. Kaybolmakta olan formsuz bir ruha verilen bir söz, bir anlaşma var gibiydi.

En nihayetinde odada sadece üç kişi ve bir de yere atılmış tabanca vardı. Parçalanmış camlar arasında karanlıkta oturuyorlardı.

"Gitti," dedi Cam. "Artık özgür."

Leo başını eğdi, yüzü görünmüyordu. Hırpalanmıştı ama hayattaydı. Kırılmıştı ama onarım umudu vardı.

Ve en sonunda yaşamla barışmıştı.

22. Bölüm

Leo'yu yeniden Stony Cross Manor'a getirip yatağa yatırdıktan sonra Amelia, Cam'in odasının kapısında durdu. Duyguları o kadar güçlüydü ki, onları taşımak tüm kuvvetini alıyordu. "Gidip Poppy'ye Leo'nun iyi olduğunu söyleyeyim," diye fısıldadı.

Cam başıyla onayladı, sessiz ve biraz uzaktı. Parmakları birleşti.

Ayrıldılar ve Amelia kardeşini bulmaya gitti.

Poppy yatağında gözleri açık bir halde yatıyordu.

"Leo'yu buldunuz mu?" diye mırıldandı.

"Evet canım."

"Ne durumda?"

"Sanırım iyi..." Amelia yatağın kenarına oturdu ve kardeşine gülümsedi. "Bundan sonra daha iyi olacak."

"Eskiden olduğu gibi mi?"

"Bilmiyorum."

Poppy esnedi. "Amelia, bir şey sorsam kızar mısın?"

"Kızamayacak kadar yorgunum. Sor gitsin."

"Bay Rohan'la evlenecek misin?"

Soru Amelia'nın keyifli bir şekilde başının dönmesine sebep oldu. "Evlenmeli miyim?"

"Evet. Hem üzerinde iyi bir etkisi var. O etraftayken o kadar da baskıcı olmuyorsun."

"Çok şirinsin." Amelia odayı şöyle bir gözden geçirdi ve kardeşine gülümsedi. "Bunun cevabını sana yarın sabah söylerim. Git uyu şimdi."

Koridorun sessizliği içinde yürürken Amelia yeni bir gelin gibi gergindi. Şimdi en mahrem anlarında bile olmadığı kadar açık, dürüst ve güven verici olmak zorundaydı. Kalp atışları bedeninin her yerinde, parmaklarında bile yankılanıyordu. Cam'in odasındaki lambanın ışığı, aralık kapıdan dışarı sızıyordu. Amelia içeri girdiğinde Cam hâlâ giyinik durumda yatağın üzerinde oturuyordu. Başını eğmiş, elleri dizlerinin üzerinde, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Amelia gelince gözlerini kaldırdı.

"Ne oldu aşkım?"

"Ben..." Amelia kararsız bir tavırla ona yaklaştı. "Korkarım bana istediğimi veremeyeceksin."

Hafif tebessümü kızın nefesini kesti. "Şu anda her şeyi reddetmek durumundayım. Hiçbir şeye başlayacak halim yok."

Amelia adamın önünde durdu. Etekleri adamın iki bacağının arasında toplandı. Cam'in temiz, hep taze kokusu kızın burun deliklerini doldurdu. Bir iş görüşmesi yapıyormuş gibi, "Sana bir teklifim var," dedi. "Çok mantıklı bir teklif. Biliyorsun..." Boğazını temizledi. "Şu senin sorununu düşünüyordum."

Cam onun eteğinin katlarıyla oynayarak, "Ne sorunu?" diye sordu.

"Senin iyi şans laneti sorunun. Ondan nasıl kurtulacağını biliyorum. Sen çok çok çok kötü şansı olan bir aileden biriyle evleneceksin. Çok pahalı sorunları olan biriyle. Bu

kadar çok paran olduğu için utanmayacaksın çünkü para geldiği süratle akıp gidecek."

"Çok mantıklı." Cam onun titreyen elini sıcak avuçlarının içine aldı. Ayağını kızın hızlı hızlı yere vuran ayağına dokundurdu. "Tarlakuşum," dedi. "Benimle ilgili konularda endişelenmene gerek yok."

Cesaretini toplayan Amelia ağzındaki baklayı çıkardı, "Yüzüğünü istiyorum. Onu bir daha hiç parmağımdan çıkarmak istemiyorum. Sonsuza dek senin *romnin* olmak istiyorum." Gülümsedi. "Her ne demekse."

"Gelinim. Karım."

Cam kalın altını kolayca parmağına geçirip yerleştirirken Amelia mutluluktan yutkunamadı. "Bu gece Leo'yla birlikteyken ilk kez Laura'yı yitirince onun ne hissettiğini anladım. Bir kere bana birini onun kadar sevmeden onu anlayamayacağımı söylemişti. Haklıydı ve bu gece ikinizi izlerken...hayatımın son anında ne düşüneceğimi biliyordum."

Başparmağı kızın elinin düzgün parmaklarında geziniyordu. "Ne sevgilim?"

"Şöyle düşünürdüm, Cam'le yaşanacak tek bir günüm varsa ona bir yaşam sığdırırdım."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Hiç gerek yok," dedi "İstatistiklere göre düşünürsek, birlikte geçireceğimiz on, on beş bin günümüz var."

"Onlardan tek birinde bile senden ayrılmak istemiyorum."

Cam onun küçük yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözlerinde birikmeye hazırlanan yaşları sildi. Bakışlarıyla kızı adeta kucaklıyordu. "Hep günah işleyerek mi yaşayacağız yoksa benimle evlenmeyi kabul edecek misin sevgilim?" dedi.

"Evet... Evet seninle evleneceğim. Sana itaat etmeye söz vermesem de."

Cam sessizce güldü. "Bunun için bir anlaşmaya varabiliriz, mesela en azından beni sevmeye söz verebilirsin."

Amelia adamın bileklerini kavradı. "Seni elbette seviyorum... Sen..."

"Ben de seni seviyorum."

"Sen benim kaderimsin ve her şeyimsin. Ben..." Cam kızın başını kendisine doğru çekti; onu sertçe ve heyecan verici bir biçimde öptü.

Aceleyle soyundular, arzulu ve coşkulu bir sakarlıkla birbirlerinin giysilerini çekiştirdiler. Çıplak kalınca Cam aceleciliği bıraktı ve sakin davranmaya başladı. Elleri kızın bedeninde kasıtlı bir yavaşlıkla geziniyor, her okşayış yüzeye bir zevk dalgası olarak çıkıyordu. Kızı kendine çevirirken Cam'in yüzünde haşin bir güzellik vardı. Dudakları göğüslerine doğru indi.

Amelia çaresizce teslim olarak bir inilti halinde onun adını söyledi. Adamın eli kızın kalçasını kavradı ve onu kaldırarak kendisininkinin üzerine koydu. Cam kızı izliyordu, bacaklarının arasını okşadıkça gözleri şeytani bir ateşle parlıyordu.

Amelia onun ağırlığını üzerinde isteyerek adama doğru uzandı ama onu aşağı çekemedi. Başparmağı hınzır daireler çiziyor, adam onu parmaklarıyla doyuruyordu. Gergin kalçalarının altında adamınkiler kaya gibi sertti. Amelia'nın elleri çarşaflara kenetlenmişti.

Cam parmaklarını çekince bedeni bomboş kalmış gibi olan Amelia titremeye başladı.

Amelia'nın eli, kör gibi, adamın omzundan yüzüne kaydı ve onun güldüğünü fark etti. "Alay etme."

"Dayanamıyorum."

"Sevgilim..." İpeksi fısıltısı kızın yanağını okşadı. "Korkarım dayanmak zorundasın."

"Neden?"

"Çünkü hayatta seninle alay etmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Elleriyle kızı okşuyor, her hareket bir öncekinden daha zevk verici, daha acımasız oluyordu, öyle ki en sonunda tamamen kıza sahip olduğunda, kız çoktan zevkin doruklarına ulaşmıştı.

Cam'in nefesi boynuna ve yüzüne sıcak alevler halinde geliyordu. Kızın sersemlemiş yüzüne baktı, onun ne kadar zevk aldığını görmekten hınzırca bir mutluluk duyuyordu. Amelia'nın başını kaldırıp onu öptü.

Daha sonra tükenmiş bir halde yatağa uzandılar. Amelia onun göğsüne yatmış, nefesinin düzenli iniş kalkışlarını dinliyordu.

"Düğünden sonra," dedi. "Seni bir süre buradan uzaklaştırabilirim."

Amelia dudaklarını adamın göğsüne dayamak için dönerek, "Nereye?" diye sordu.

"Kabilemi aramaya."

Kız bacağıyla ona vurarak, "Sen kabileni buldun," dedi. "Hathawayler."

Cam'ın göğsünde bir kahkaha sıkışıp kaldı. "Roman kabilemi diyelim o zaman. O kadar uzun zaman oldu ki! Büyükannem hayatta mı merak ediyorum." Durdu. "Ve bazı sorular sormak istiyorum."

"Ne hakkında?"

Kızın elini tutarak kolundaki dövmeye bastırdı. "Bunun hakkında."

Merripen'in de aynı dövmeye sahip olması, bu garip, olanaksız rastlantı Amelia'nın da kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Merripen'le aranızda nasıl bir bağ olabilir?"

Cam hüzünle gülümsedi, "Hiçbir fikrim yok. Tanrı yardımcım olsun. Bulup çıkarmaya biraz korkuyorum."

"Her ne ise kadere inanmamız gerekiyor."

Cam'ın tebessümü genişledi, "Artık kadere inanıyorsun yani."

"Ve şansa da." Kız, Cam'in koluna sarıldı. "Senin sayende."

Cam dirseği üzerinde doğruldu. Koyu kirpikleri, parlayan amber gözlerini gölgeliyordu. "Bak bu bana ne hatırlattı," dedi. "Sana göstermem gereken bir şey var. Sen kıpırdama, buraya getiriyorum."

"Bekleyemez mi?"

"Hayır, kıpırdama. Bir iki dakika sonra geliyorum. Uyuma sakın."

Yataktan kalkıp giyindi, Amelia sahip olduğu adamı seyretmekten keyif alıyordu.

O yokken uyumamak için banyoya gidip soğuk bir havluyu yüzüne sürdü. Sonra çabucak yatağa girip yorganı kollarına kadar çekti.

Cam bir kedi sessizliğiyle döndü, elinde bir terlik kutusu büyüklüğünde bir kutu vardı. Amelia yanına koyduğu kutuya bir bilmece gibi bakıyordu. Ağır kutu tahtadan yapılmıştı ama gümüşle kaplanıp işlenmişti. Amelia parmaklarını üzerine sürünce kutunun biraz yapışkan olduğunu gördü. Cam, "Neyse ki mumlu bezle sarılıydı," dedi. "Yoksa balla kaplanmaktan kurtulamazdı."

Amelia hayretle gözlerini kırptı. "Christopher Frost'un peşinde olduğu hazine deme sakın?"

"Onu Merripen'in lapası için arı alırken bulmuştum. Alıp sana getirdim." Özür diler gibi, "Daha önce söyleyecektim ama tamamen unutmuşum," dedi.

Amelia kahkahasını zor tuttu. Normal bir adam, hazine içermesi muhtemel, böylesine gizlenmiş bir kutuyu

zor unuturdu. Ama Cam için bu bir kutu fındıktan fazla bir anlam ifade etmiyordu. Amelia, "Sadece senin gibi bir adam," dedi. "Arı zehri için gidip hazine bulup gelebilir." Kutuyu kaldırarak içindeki ağır nesneleri hissederek salladı. "Hay aksi, kilitli," dedi. Karışık saçlarının arasından bir toka çıkararak Cam'e uzattı.

Cam gözlerinde muzip bir gülümsemeyle, "Benim bir kilidi açabileceğimi nereden biliyorsun?" dedi.

"Senin suç işleme potansiyeline güvenim sonsuz. Aç lütfen."

Cam tokayı büküp eski deliğin içine soktu.

O açmaya çalışırken Amelia, "Bay Frost'a neden hazineyi bulmuş olduğunu söylemedin? Onca arı tarafından sokulma tehlikesinden kurtulurdun."

"Bu senin ailene kalsın istedim. Frost'un bunda hiçbir hakkı yoktu." Bir dakika geçmeden kilit, arkasından da kutu açıldı.

Kapağı kaldırınca Amelia'nın kalbi heyecanla çarpmaya başladı. İnce bir saç örgüsüyle bağlanmış bir tomar, en az yarım düzine mektup vardı. İhtiyatla tomarı eline aldı, en üstteki mektubu çıkardı ve sararmış eski parşömen kâğıdı açtı.

Gerçekten bir kral tarafından yazılmış bir aşk mektubuydu, sadece James diye imzalanmıştı. Skandal yaratabilecek, coşkulu ve çok güzel şeyler söylenen bir mektuptu, onun okuyamayacağı kadar mahremdi. Onun okuması için yazılmamıştı bu mektuplar. Kendisini araya girmiş biri gibi hissederek her an parçalanacakmış gibi duran tomarı bir kenara bıraktı.

O sırada Cam kutudan objeleri çıkararak Amelia'nın kucağına koymakla meşguldü; iki buçuk santim çapında inci bir kolye, bir çift pırlanta bilezik, dizilerce siyah inci, bir İngiliz altını büyüklüğünde, altından gözyaşı damlası

gibi bir elmasın sallandığı oval safir bir broş, bir sürü taşlı yüzük.

Amelia ellerini parıldayan mücevherlerin üzerinde gezdirerek, "İnanamıyorum," dedi. "Bunlar Ramsay Evi'ni iki kere onarmaya yeter."

Cam mücevherlere deneyimli bir bakış atarak, "Sanmam. Ama yakın," dedi.

Amelia paha biçilmez mücevherleri incelerken, "Cam?" dedi.

Cam hazineyle ilişkisini kesmiş, kızın saçıyla oynuyordu.

"Ne dersin, bunu bir müddet Leo'dan gizleyelim mi? En azından biraz daha mantıklı düşünene kadar. Alır gider, saçma sapan bir şeyler yapar diye korkuyorum."

"Bu yerinde bir düşünce." Mücevherleri avuçlayarak eline doldurdu, sonra onları tekrar yerine koydu ve kutuyu kapadı. "Evet, Leo hazır olana kadar bekleyeceğiz."

Amelia duraksayarak sordu, "Sence Leo bugün olduğundan farklı olacak mı? İyileşecek mi?"

Sesindeki endişeyi anlayan Cam onu kendine çekti, "Romanlar'ın dediği gibi, hiçbir araba ömrünü aynı tekerlekle geçirmez."

Aralarındaki çarşaflar kaymıştı. Serin hava Amelia'nın çıplak sırtını, omuzlarını üşütüyordu. "Haydi, yatağa dön," dedi. "Isıt beni."

Cam gömleğini çıkarttı ve kızın ellerini pantolonunun düğmelerinde hissedince gülümsedi. "Ne oldu benim utangaç sevgilime?" dedi.

"Korkarım, seninle düşe kalka utanmaz oldum," dedi.

"Çok iyi. Ben de bunun olmasını diliyordum." Gözlerini yumdu. Kızın dokunuşları yüzünden sesi nefes almakta zorlanır gibi çıkıyordu. "Amelia, çocuklarımız olursa, onların yarı çingene oluşu seni rahatsız eder mi?"

. "Yarı Hathaway oluşları seni rahatsız etmezse..."

Cam keyifli bir ses çıkarıp soyunmasını tamamladı. "Sanırım bu yoldaki hayatımız bir yarış olacak. Senin aileni yönetmeye kalkmak pek kolay değil."

"Haklısın. Neden bizimle olmak istediğini anlamış değilim."

Çarşafların altında onunla birleşirken kızın çıplak bedenine şehvetli bir bakış attı. "İnan bana, ödenen bedel karşılığını bulur," dedi. Amelia ona iyice sokularak, "Özgürlüğünden ne haber?" dedi. "Onu kaybettiğin için üzgün müsün?"

"Hayır, aşkım"

Cam lambayı söndürdü ve kadife bir karanlığın içine girdiler. "Onu sonunda buldum. İşte burada, seninle."